Zoje Stage
virtual-project.eu
DINȚI DE LAPTE

ZOJE STAGE

DINŢI DE LAPTE

Original: *Baby Teeth* (2018)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRU SZÖLLÖ

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

2021

HANNA

Poate că maşinăria putea vedea cuvintele pe care ea nu le rostea niciodată. Poate că-i ardeau în oase. Poate că dacă oamenii în halate albe aruncau în aer pozele, puteau vedea gândurile ei, trecute parcă pe o hartă, precum munţii, precum şinele de cale ferată, prin craniul ei cel fantomatic. Hanna ştia că nu era nimic în neregulă cu ea. Dar mami voia să se uite. Din nou.

Încăperea din beciul spitalului o ameninţa cu ace şi mirosea a bomboane de lămâie cu iz de otravă. Când era mică, maşinăria o speria. Dar, la şapte ani, se prefăcea că e astronaut. Racheta se învârtea şi bipăia, iar ea scana coordonatele şi-şi verifica iarăşi cursul. Prin fereastra rotundă, Pământul minuscul se îndepărta, apoi, ea rămânea în întuneric, cu stelele sclipitoare, zburând cu viteză. N-avea s-o prindă nimeni. Zâmbi.

— Stai liniştită, te rog! Suntem aproape gata – te descurci excelent!

Conducătorul de zbor o privea prin monitor. Nu-i suporta deloc pe cei de la controlul la sol, cu halatele lor albe şi vocile lor cântate, cu zâmbetele lor ca de plastilină care se transformau cât ai clipi în încruntături. Toţi erau la fel. Nişte mincinoşi.

Hanna îşi păstra cuvintele pentru ea deoarece îi dădeau putere. Înăuntrul ei, îşi păstrau puritatea. Îi analiza pe mami şi pe ceilalţi adulţi, îi studia cu atenţie. Cuvintele lor cădeau ca nişte gândaci morţi de pe buzele lor. Rareori, câte-un om, precum tati, vorbea prin fluturi, şoptindu-i culori care-o lăsau cu gura căscată. Înăuntrul ei era un caleidoscop de exclamaţii rapide, care pocneau şi explodau, pline de minuni şi semne de întrebare. Era plin de modele care se roteau, iar în fiecare buzunar secret ea ascunsese o comoară, unele, furate, altele, găsite. Încercase, pe când era mică, să exprime ceea ce se afla în interiorul ei. Însă rezultase o harababură. Fără sens. Bâiguieli. Dezamăgitoare până şi pentru urechile ei. Exersase, de una singură, în camera ei, dar gândacii îi cădeau din gură, înspăimântător de vii, mişunându-i pe haine şi pe aşternuturi. Îi îndepărta cu bobârnace. Îi vedea fugind pe sub uşa dormitorului ei.

Cuvintele, niciodată de încredere, nu erau prietenele nimănui.

Dar, dacă era să fie sinceră, mai era un motiv – un avantaj. Tăcerea ei o înnebunea pe mami. Biata mami se exprimase foarte clar, de-a lungul anilor, cât de tare voia ca ea să vorbească. O implora:

— Te rog, iubita! Ma-ma? Ma-ma?

Pe de altă parte, tati nu o implora şi nu se supăra niciodată. I se luminau ochii când o ţinea în braţe, de parc-ar fi văzut cu ochii lui o supernovă. Doar el o vedea cu adevărat, aşa că îi zâmbea, şi era răsplătită cu pupici şi gâdilături.

— Bun, am terminat cu totul! spuse conducătorul de zbor.

Oamenii de la controlul la sol apăsară un buton, iar capul ei ieşi din tubul mecanic uriaş. Racheta se prăbuşi din nou pe Pământ, unde se trezi într-un crater plin de urâţenie. Apărură umflaţii – unul dintre ei, o femeie, ţinea mâna întinsă ca s-o ducă la mami, de parcă asta ar fi fost vreo recompensă.

— Ce bine te-ai descurcat!

Ce mai minciună! Nu făcuse nimic în afară de faptul că se întorsese prea repede pe Pământ. Nu era greu să stea nemişcată, iar muţenia era starea ei firească. O lăsă pe femeie s-o ia de mână, chiar dacă n-avea chef să se întoarcă la mofturoasa de mami şi la altă cameră sufocantă. I-ar fi plăcut mai mult să exploreze holurile nesfârşite ale spitalului. Se prefăcea că umblă prin intestinele unui dragon uriaş. Când îşi scuipa furios flăcările, ele o aruncau într-o altă lume. O lume în care era locul ei, în care putea alerga printr-o pădure mohorâtă cu sabia ei de încredere, strigând ca să-i cheme pe ceilalţi. Ajutoarele aveau să alerge în spatele ei, în timp ce ea conducea atacul. Sfârteca, izbea, gemea şi înjunghia. Sabia ei avea să simtă gustul sângelui.

SUZETTE

Îi netezi părul Hannei la ceafă, acolo unde se ciufulise pe durata analizelor.

— Hai, că n-a fost chiar aşa de rău! Acum, hai să vedem ce spune domnul doctor.

Zâmbetul chinuit îi forţă ochiul să se zbată. Îşi şterse coada ochiului cu degetul arătător. Groaza îi intra cu forţa pe sub piele, sfâşiindu-i echilibrul în bucăţele. Cabinetele medicilor, clădirile medicale: instituţii de tortură apăsătoare. Hanna îşi sprijinea cotul pe braţul fotoliului, cu capul în mână, dusă pe gânduri şi cu o expresie goală, aşa cum se întâmpla când stătea în faţa televizorului. Suzette aruncă o privire spre tabloul înrămat care-i atrăsese atenţia fiicei sale. Nişte pătrate în culori şterse. Încercă să-şi dea seama, după privirea Hannei, dacă le număra sau le aduna în grupuri în aceeaşi nuanţă. Hanna se prefăcu a nu şti că Suzette era lângă ea, iar în refuzul Hannei de a o privi găsi aceeaşi mustrare obişnuită. După atâţia ani, pierduse şirul momentelor în care era pedepsită.

Poate că Hanna încă era supărată pe ea pentru că rămăsese fără banane. Izbise cu pumnii în masă, uitându-se urât la bolul gol pentru cereale. Sau poate că era supărată din cauza a ceva ce o percepuse ca pe o gafă din noaptea, săptămâna sau luna care trecuse. Hanna nu ştia că Suzette nu vrusese s-o aducă la încă un tomograf – care avea de 500 de ori radiaţiile unei singure scanări cu raze X –, dar cedase în faţa dorinţelor lui Alex. Îngrijorarea soţului ei rămânea înrădăcinată în ideea pragmatică potrivit căreia s-ar putea totuşi să existe ceva fizic care să-i împiedice progresul verbal. El nu vedea ce făcea ea, iar ea nu-i putea spune cu adevărat ce era în neregulă – că, de fapt, totul fusese o greşeală: ea nu ştia cum să fie mamă; de ce i se păruse o idee bună? Aşa că intrase în joc. Bineînţeles c-avea să-i facă din nou analize Hannei. Bineînţeles că trebuia să ştie dacă era ceva în neregulă din punct de vedere fiziologic.

Îşi privi iar fiica ei. Semănau atât de mult! Cu părul ei de culoare foarte, foarte închisă. Cu ochii mari, căprui. Cât de mult şi-ar fi dorit să moştenească ceva din tenul deschis al lui Alex! O pusese pe Hanna să se îmbrace cu o rochie drăguţă, să se încalţe cu şosete noi-nouţe până la genunchi şi cu saboţi. Suzette purta o rochie-tricou, legată uşor cu o curea ca să-i scoată în evidenţă silueta, şi pantofi care costau o avere. Ea ştia că e o tâmpenie să se îmbrace frumos pentru o programare la medic, dar se temea de situaţiile în

care calităţile ei de mamă ar fi putut fi puse la îndoială, dar măcar nimeni n-ar fi putut spune despre copilul ei că pare neglijat sau bolnav. Şi-n plus, Suzette avea foarte puţine ocazii de-a purta hainele bune, pentru că nu făcea decât să stea acasă cu Hanna. Se îmbrăca frumos la petrecerile de la birou ale lui Alex şi adora felul în care privirea lui plină de dorinţă o urmărea în timp ce sorbea vin şi sporovăia cu toată lumea, bucurându-se de compania rară a altor adulţi. Dar nicio bonă nu mai voia să revină la ei şi, în cele din urmă, renunţaseră cu totul. Alex, atent, făcuse în aşa fel încât reuniunile să fie mai tot mai rare şi mai scurte. Totuşi, ea simţea lipsa normalităţii şi degajării de care avusese cândva parte alături de Fiona, Sasha şi Ngozi. Nu întreba niciodată dacă Alex vorbea despre ea la serviciu sau dacă se purtau cu toţii de parcă ea nici n-ar fi existat.

Având emoţii în legătură cu ce-ar fi putut spune doctorul – cu faptul c-ar fi putut s-o critice –, bătu uşor şi rapid cu degetele în braţul Hannei. Hanna şi-l retrase, coborându-şi bărbia în timp ce tabloul cu forme pătrăţoase şi colorate continua s-o vrăjească. Suzette simţea cât de încordată îi e fiecare părticică a corpului – picioarele încrucişate, umerii strânşi, pumnii încleştaţi. Partea moale a abdomenului ei se răsucea, parcă gemând în semn de protest, şi-şi făcu vânt cu degetele, încercând să se forţeze să se liniştească. Era prima ei ieşire importantă de după Marea Operaţie, care avusese loc cu opt săptămâni înainte. De data aceasta, o făcuseră laparoscopic, aşa că partea superficială a recuperării durase mai puţin, deşi îi rugase pe doctori să-i acopere cicatricea oribilă, dacă tot era acolo.

Cicatricea, asemănătoare cu un canion deformat lung de cincisprezece centimetri, o deranjase mereu, fiind strâmbă, pe diagonală, pe partea dreaptă a buricului ei. Alex insista că era o dovadă a frumuseţii ei, a forţei ei. Un simbol al supravieţuirii, al suferinţei pe care-o îndurase în adolescenţă. Nu avea nevoie de vreo reamintire a acelor ani singuratici şi plini de silă, a duşmanului dinlăuntrul ei sau a indiferenţei mortale a propriei sale mame. Acea primă operaţie de la şaptesprezece ani o speriase într-un asemenea hal, încât amânase recomandarea doctorului Stefanski de a face încă o rezecţie până când riscase să-i fie perforate intestinele. La început, strictura îi provocase doar dureri uşoare, aşa că redusese cantitatea de fibre din dietă. Se aşteptase ca medicamentele foarte puternice – un tratament biologic injectabil – să reducă impactul celor mai grave simptome ale bolii Crohn[1]. Şi reuşiseră. Dar, pe măsură ce umflătura dispărea, ţesutul cicatrizat

[1] Boală inflamatorie cronică la nivelul peretelui tractului digestiv, care poate afecta orice segment, de la intestin la anus (n.tr.).

se adunase în jurul intestinului ei, creând o porţiune îngustată în interiorul acestuia.

— Să nu-mi luaţi prea mult din el! îl implorase ea pe chirurg, de parcă acesta ar fi jefuit-o, nu ar fi readus-o la starea ei normală de sănătate.

Alex îi sărutase mâna care se albise în zona pumnului.

— O să fie bine, *älskling*[2], o să te simţi mult mai bine şi-o să poţi să mănânci mult mai multă mâncare!

Da, erau nişte afirmaţii rezonabile. Dacă n-ar fi fost nesfârşita ei teamă de faptul că o să-şi piardă o parte atât de mare din intestinul subţire, încât avea să rămână fără dreptul inalienabil de-a se căca pe o budă, ca orice om normal. Lumea făcea asta zilnic – trăia cu ileostomii şi cu pungi ataşate de abdomene. Dar ea nu putea. Nu putea. Numai gândul la ideea asta o făcea să clatine din cap, până când Hanna îi aruncă o privire acră, de parc-ar fi început deja să pută în încăpere.

Suzette îşi recăpătă controlul – cel puţin atât cât să-şi poată linişti fiica. Dar mintea ei întunecată continua să-i joace feste, împotrivindu-se distragerilor ceva mai plăcute de care avusese parte în săptămânile care trecuseră de la operaţie.

Dacă mai avea o fistulă?

Era ideea care-o bântuia în fiecare zi de când căzuse de acord să se programeze la operaţie. Ultima oară, apăruse cu şase săptămâni înainte de rezecţia ei de urgenţă. Într-o dimineaţă, se trezise simţindu-se de parc-ar fi dormit pe o cărămidă, dar greutatea era chiar în burta ei, o baltă de mizerie care trebuia drenată. Trecuseră opt săptămâni de la Marea Operaţie, deci poate că pericolul scăzuse. Alex îi dădea înainte cu banalităţile de genul „în fiecare zi câte puţin". Doctorul Stefanski spunea că „nu, nu, faceţi în continuare injecţiile, nivelurile de inflamaţie sunt scăzute". Dar în mintea ei, puroiul şi rahatul care se scurgeau din ea o aşteptau în viitorul apropiat, şi cum ar fi fost ca Alex să trebuiască să joace rolul pe care-l jucase mama ei, cel de doică, şi să trebuiască să schimbe bandajele murdare ale unei răni care n-avea să se mai vindece niciodată...?

O bătaie rapidă în uşa cabinetului de consultaţie îi împrăştie gândurile. Uneori, prezenţa unui doctor nu făcea decât să-i agraveze trauma, dar acesta se afla aici pentru Hanna, nu pentru ea. Iar ea se afla aici în calitate de mamă bună, de mamă plină de griji, spre deosebire de mama ei. Îşi lipi palma de abdomenul agitat şi se forţă să zâmbească în timp ce noul doctor, mai cărunt decât primul, intră valvârtej. Acesta trebuia să-şi mai tundă din sprâncene,

[2] „Scumpo", „iubito" (în suedeză, în orig.) (n.tr.).

iar Suzette se străduia din răsputeri să păstreze contactul vizual cu el, pentru a evita să se tot uite la părul din nasul lui.

— Doamnă Jensen!

Dădu mâna cu ea.

Îi pronunţă numele aşa cum o făcea toată lumea, incorect. N-o deranja atât de mult pe cât îl deranja pe Alex, născut în Suedia, care, după nouăsprezece ani petrecuţi în Statele Unite, tot nu era în stare să accepte faptul că la americani *J* nu suna niciodată ca *Y.* Doctorul se aşeză pe taburetul pe rotile şi proiectă fişa Hannei pe monitorul calculatorului.

— N-au apărut schimbări de la scanarea pe care-a avut-o acum... când a fost? Acum doi ani şi jumătate? Nu sunt anomalii la nivelul craniului, maxilarului, gâtului, gurii... la examinare sau în urma scanării. Deci ăsta-i un lucru bun, nu? Hanna e o fetiţă sănătoasă.

Îi zâmbi Hannei, care întorsese capul de la el.

— Deci... nu sunt...?

Încercă să nu pară atât de dezamăgită pe cât se simţea.

— Ar trebui să termine clasa întâi, dar nici nu putem s-o dăm la şcoală dacă nu vorbeşte. Nu credem că trebuie să fie într-o clasă pentru copii cu nevoi speciale – e deşteaptă, îi predau acasă şi e foarte inteligentă. Ştie să citească, să calculeze...

— Doamnă Jensen!

— Dar nu ar fi bine pentru ea – nu e bine pentru ea să fie atât de izolată. Nu are prieteni, nu vrea să interacţioneze cu colegii ei. Am încercat să o sprijinim, să o încurajăm. Trebuie să putem face ceva, trebuie să reuşim s-o ajutăm cumva...

— Cunosc un logoped excelent, dacă Hanna are probleme cu...

— Am încercat şi cu logopezi.

— ...i se pot face teste pentru orice fel de problemă... Apraxie verbală, tulburare semantico-pragmatică de limbaj...

Îi răsfoi fişa de diagnostic online, căutând ceva.

— Poate şi tulburare de procesare auditivă, deşi prezintă simptome atipice pentru aşa ceva. I-aţi făcut vreunul dintre testele astea?

— I-am făcut toate testele posibile. Aude bine, nu are muşchii slăbiţi, nu are probleme cognitive. Am pierdut şirul tuturor testelor, dar le face, pare să creadă că sunt distractive – însă nu vrea să scoată un cuvânt!

— Nu vrea?

Doctorul se întoarse cu faţa spre Suzette.

— Nu vrea. Nu poate. Nu ştiu. E... încercăm să ne dăm seama!

Suzette tresări în timp ce doctorul îşi tot muta atenţia de om cu prea multă şcoală de la una la cealaltă. Ştia ce vede: fiica, pierdută-n propria minte; mama, îngrijită, dar încordată şi cu nervii la pământ.

— Ziceţi că ştie să scrie şi să citească? Puteţi comunica pe calea asta cu ea?

— Îşi scrie răspunsurile în caietele de lucru, nu pare s-o deranjeze chestia asta. Ştim că înţelege. Dar când o rugăm să scrie ce gândeşte sau ce vrea – orice gen de comunicare reală... Nu, nu vrea să vorbească cu noi pe calea asta.

Degetele împreunate începeau să o doară, şi aruncă o privire în jos, spre ele, puţin surprinsă de cât de tare şi le răsucise. Prinse cureaua de la poşetă şi începu să strângă de ea.

— Scoate zgomote – deci ştim că, probabil, ar putea scoate şi altfel de sunete. Icneşte. Şi chiuie. Fredonează tot felul de melodii.

— Dacă problema e că refuză... A *nu vrea* necesită un alt gen de doctor decât a *nu putea.*

Suzette simţi cum se înroşeşte, de parcă mâinile i-ar fi ajuns la gât, storcând-o de vlagă.

— Eu – noi – nu ştim ce să facem. Nu mai putem continua aşa.

Căscă gura să tragă aer.

Doctorul îşi împreună degetele şi-i oferi un zâmbet înţelegător, deşi strâmb.

— Dificultăţile comportamentale pot fi la fel de greu de gestionat precum cele fizice, poate chiar mai dificil.

Ea aprobă din cap.

— Mereu mă întreb... oare fac eu ceva greşit?

— Poate cauza tensiuni într-o familie, înţeleg asta. Poate că următorul lucru pe care-ar trebui să-l încercaţi... Vă pot recomanda un psiholog pediatru. Nu v-aş recomanda un psihiatru până nu primeşte un diagnostic. În ziua de azi, se prescriu foarte repede reţete, şi poate că e o situaţie pe care o veţi putea rezolva de la sine.

— Da, aşa aş prefera, mulţumesc!

— O să vă trimit o recomandare prin firma de asigurări... zise doctorul şi se întoarse la calculator.

Suzette se juca acum cu nodurile de la cureaua poşetei, simţindu-se aproape ameţită de uşurare. Îi dădu Hannei o şuviţă de păr după ureche.

— Încerc să evit chestiile toxice, îi spuse ea doctorului, care stătea cocoşat cu spatele la ea. Nu că toate medicamentele ar fi toxice, dar, cum aţi spus şi dumneavoastră, societatea se grăbeşte să găsească pastile pentru orice, fără

să ţină cont de efectele secundare, însă dacă nu e vorba de o dizabilitate... o soluţie organică sună bine.

Se întoarse spre Hanna.

— Rezolvăm noi cumva şi asta! Vom găsi pe cineva cu care s-ar putea să vrei să vorbeşti.

Hanna o plesni pe Suzette peste mâna care nu-i stătea locului şi-şi răsfrânse buza, scoţând un mârâit. Suzette îi aruncă o privire încruntată, în semn de avertizare, apoi aruncă o privire spre doctor, ca să fie sigură că nu văzuse.

Hanna sări în picioare, îşi încrucişă braţele şi o zbughi spre uşă.

— Doar un minut, aproape am terminat.

Suzette îşi făcu vocea să sune infinit de răbdătoare.

Doctorul se răsuci iar pe taburet şi chicoti.

— Deloc nu te învinovăţesc, domnişoară, doar stai închisă la doctor într-o zi însorită!

Suzette se ridică şi ea în picioare odată cu el.

— Recomandarea o să dureze, probabil, câteva zile, apoi o să puteţi face o programare direct la doamna doctor Yamamoto. Este psiholog pediatru specializat în dezvoltarea copilului şi se pricepe foarte bine la copii, e foarte renumită. Şi să sperăm că Hanna o să stabilească o legătură cu ea. O să vă scoată toate informaţiile la imprimantă când mergeţi la recepţie.

— Vă mulţumim foarte mult!

— S-ar putea să reuşească să vă recomande şi nişte şcoli.

— Perfect!

Privi spre fiica ei, deloc surprinsă să-i vadă încruntătura furioasă de pe faţă. Din pricina comportamentului nepotrivit, Hanna avusese grijă să fie dată afară de la trei unităţi preşcolare şi două grădiniţe. Suzette ajunsese să creadă că relaţia mamă-fiică a lor avea să se îmbunătăţească numai dacă aveau parte de distanţă – când Hanna avea să mergea la şcoală. Iar Suzette chiar îşi dorea ca relaţia lor să se îmbunătăţească. Era sătulă să ţipe „Hanna, încetează!", şi poate n-ar fi trebuit să ţipe, dar apăreau nenumărate motive – mici şi mari – pentru care era nevoită să o facă. Smulsese frunzele tuturor plantelor decorative. Trăgea de fiecare fir desprins, indiferent ce destrăma. Preparase un cocktail din suc de portocale şi acetonă. Arunca mingi în peretele din sticlă al casei lor. O fixa cu privirea şi refuza să clipească sau să se clintească. Arunca prin cameră creioane ascuţite, ca pe săgeţile de darts. Hanna avea nişte modalităţi creative de-a se distra, iar cele mai multe dintre ele erau insuportabile.

Cum doctorul confirmase că nu era nimic în neregulă cu ea din punct de vedere fizic, de dragul sănătăţii ei fizice şi mintale, era momentul să îl

convingă pe Alex că trebuia să găsească o şcoală pentru Hanna. Poate că altcineva avea să reuşească acolo unde ea nu reuşise să-şi disciplineze fata. Nu-i putea explica faptul că avea o nevoie disperată de spaţiu, făcând-o problemă ei personală. Hanna se purta destul de afectuos în prezenţa lui, iar el vedea adesea doar prostească acolo unde ea vedea obrăznicie, iar trăsnăile ei mai provocatoare le atribuia, simplu, inteligenţei ei. Rămânea orb în faţa propriei ipocrizii, a lucrurilor pe care şi le explica drept normale, ridicându-i în slăvi precocitatea. Deci acesta avea să fie argumentul ei: Hanna cea Genială se plictisea; avea nevoie de mai mult decât primea acasă.

Într-un fel sau altul, nu avea s-o mai lase pe Hanna să-i facă viaţa insuportabilă.

Mână în mână, porniră un concurs de cine strângea mai tare, în timp ce Suzette le zâmbea asistentelor în drum spre ieşire.

HANNA

Uneori, mami era o caracatiţă cu câte-un cuţit ascuţit în fiecare mână. Hannei i se părea corect ca, atunci când mama-i rănea inima sau o făcea să simtă că totul era lipicios şi sfărâmicios înăuntrul ei, să poată s-o rănească şi ea. Nu-i plăcea de doctorul Sprâncene-de-Omidă, care-o scana cu vederea lui cu raze X ca să încerce să vadă ce e-n neregulă cu ea. Nu-i plăcea cum vorbea mami despre ea, de parc-ar fi fost stricată. Rea. Bună de nimic. Şi, colac peste pupăză, totul era doar o prefăcătorie. Mami nu voia decât să găsească un motiv bun ca să o dea înapoi. O mai văzuse făcând asta, la coadă, la un magazin.

— E defect – pot primi o rambursare?

Ştia că mami voia să scape de ea; încerca mereu să o lase în urmă. De-aia era toată povestea cu şcoala, deşi Hanna avea ea alte motive să se opună. Zgomotele. Copiii hrăpăreţi. Panica nesfârşită, ameţitoare, de-a nu avea propriul ei spaţiu. Până la vârsta de patru ani, se prinsese deja de toate celelalte trucuri ale lui mami, cum era cel cu bonele. Era inacceptabil; mami dădea greş la toate testele menite să demonstreze dragostea ei de mamă. Şi cu cât dădea greş mai mult, cu atât încerca Hanna să-i dea mai multe şanse să-şi răscumpere greşelile. Deşi nu-şi prea amintea care erau regulile jocului lor de-a războiul. Şi când îşi storcea creierii, nu-şi aducea aminte cine-l începuse.

Abha. Ultima bonă. Hanna îi ţinuse mereu minte numele, pentru că-i aducea aminte de ABBA, un grup muzical din ţara în care se născuse tati. Lui îi plăcea să-i cânte melodia „Dancing Queen", ţinând-o în braţe în timp ce se învârteau şi ţopăiau. Nu era vina Abhei. Hanna stătea ca pe ace încă dinainte ca fata să intre pe uşă. Voia să se îmbrace frumos, să meargă la petrecere şi prietenii lui tati să-i zâmbească doar ei şi să-i spună lucruri care s-o facă să simtă că-i plină de balonaşe pe dinăuntru. Nu să stea acasă, uitată, cu încă o străină cu ochii bulbucaţi.

Îşi amintea cum se furişase în camera lui mami. Când o văzu pe mami în baie, stând în faţa oglinzii într-o rochie ca o pată de ulei, se lăsă în patru labe şi se târî spre partea de pat a lui mami. Era prima misiune de spionaj şi captură a Hannei. Ea ştia toate obiceiurile lui mami, cum ar fi modul în care îşi alegea bijuteriile înainte de-a se îmbrăca, după care le lăsa să stea pe noptieră, ca pe nişte comori pierdute. Mami avea de gând să poarte nişte

cercei mici, rotunzi şi sclipitori, şi o piatră preţioasă de culoarea unui bazin de înot care atârna de un lanţ delicat.

Hanna şterpeli cerceii de pe masă şi îi duse pe furiş în camera ei.

Nu avea mult timp – mami părea aproape gata de plecare –, aşa că ascunse cerceii într-o găurică din spatele lui Mungo. Mungo era o maimuţică foarte, foarte veche de pluş, căreia-i plăcea la nebunie s-o ajute pe Hanna să ascundă lucruri. Se schimbă apoi într-o rochie sclipitoare, de culoarea lavandei. Era cam mică, n-o mai purtase de multă vreme, dar era cea mai cochetă rochie pe care-o avea în dulap.

Când veni ţopăind înapoi în dormitorul părinţilor ei, mami era încă în baie şi se sprijinea de chiuveta asemănătoare cu un nămete de zăpadă, care sclipea de la cristalele de gheaţă suspendate, dându-şi cu rimel. Hanna intră veselă, ţinându-şi marginea şifonată a rochiei în timp ce se învârti de vreo două ori. Era totuşi o rochiţă drăguţă, chiar dacă o strângea la umeri.

— Parcă-ţi puneai pijamaua!

Reflexia lui mami se uita urât la ea cu un ochi diform.

Hanna sări uşor în sus, apoi arătă spre uşă.

Hai hai hai! rosti în minte.

Mami îndesă peria înapoi în tub şi se întoarse spre ea. Hanna credea că sigur avea să observe cât de special şi de fermecător arăta, atât de matură şi de pregătită pentru petrecere. Chicoti, gândindu-se la cum avea să o care tati în braţe peste tot şi să spună „Aşa-i că-i frumoasă veveriţa mea mică?"

— Ţi-am mai spus. Şi ţi-a spus şi tati azi-dimineaţă. E pentru oameni mari, n-o să fie niciun copil acolo, şi sunt numai chestii pe care tu nu le mănânci şi nu le bei. Şi trebuie să te duci la culcare curând. Bona trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

Hanna dădu capul pe spate, cârâind în semn de protest. În timp ce mami ieşea cu paşi mari, porni împleticindu-se pe urmele ei, ţinând strâns în pumni marginile rochiei sclipicioase. Nu era corect. Mami parcă plutise toată ziua peste tot – „trebuie să termin asta înainte de petrecere, mami trebuie să se pregătească pentru petrecere" – se vedea de la o poştă. Mami păruse extrem de veselă când confirmase la firma de bone şi-l întrebase şi pe tati: „Ai nevoie de ceva? Să mai iau ceva?"

Hanna fusese nevoită să-şi mănânce singură cina, în timp ce mami stătea în baia mică de la parter şi-şi aranja părul. Asta îşi dorise mami toată ziua. Să nu se mai gândească la ea. S-o lase în urmă.

Hanna întinse mâna şi-şi lăsă vârfurile degetelor să-i şoptească blând dorinţa pe braţul gol al lui mami. Era modul ei de-a spune „te rog". Lacrimile o făceau să simtă un nod în gât.

Dar era prea târziu. Mami fixa cu privirea noptiera.

— Unde-mi sunt cerceii?

Strânse închizătoarea micului colier, în timp ce privirea i se plimba în toate părţile. Îşi trase de rochie şi se lăsă în jos şi se uită pe toată podeaua, pipăind cu mâinile, ca şi cum cerceii ei ar fi devenit invizibili. Când mami se uită la ea, ochii li se aflau la acelaşi nivel.

— Tu mi-ai luat cerceii?

Hanna nu se mişcă. Nici măcar nu clipi.

— Erau cu diamante. Un cadou scump, de la... Tu i-ai luat?

Se auzi soneria.

Mami se ridică în picioare. Burta i se mişca spre interior şi exterior în timp ce respira, uitându-se urât în jos, la ea.

— Te rog, Hanna! Data trecută, au fost doar... Aceia n-aveau nicio valoare, dar... Te rog!

Nu se mişcă. Nu clipi.

Soneria se auzi din nou.

Mami pufni şi ieşi tropăind. Hanna o luă la fugă după ea. Poate că mami avea să-şi iasă din sărite şi s-o trimită înapoi pe bonă, apoi să întoarcă toată casa cu susu-n jos în căutarea cerceilor. Ce spectacol avea să fie şi ăsta, mami făcând ditamai harababura! Hanna avea să-i „găsească" şi să-i dea înapoi, iar mami avea să fie atât de fericită, încât o s-o ia cu ea la petrecere.

În rochia ei închisă la culoare şi sclipicioasă, mami se mişca precum un val care mătura totul în calea lui, revărsându-se pe scări în jos spre uşa de la intrare.

— Bună, mersi tare mult c-ai venit – eu sunt Suzette, iar ea e Hanna!

— Bună, Hanna, eu sunt Abha!

Avea un păr lung şi negru, care-i căzu pe umeri ca o coamă când se aplecă să-i zâmbească Hannei.

— Hai înăuntru! Încă nu verbalizează...

— A învăţat să facă la oliţă? întrebă Abha, intrând în casă.

— O, da!

Hanna răgi ca un leu care călcase pe un spin. Proastei de Abha avea să-i pară rău că avusese impresia că e doar un bebeluş; avea *patru ani*!

Mami îi arătă bucătăria – „serveşte-te" – şi cum funcţiona telecomanda televizorului – „în caz că vrei să te uiţi la ceva".

— Am ceva de învăţat, după ce se culcă Hanna.

— Eşti la Pitt[3]?

— Da, în anul trei.

---

[3] Denumire colocvială pentru University of Pittsburgh, unitate de învăţământ superior din statul american Pennsylvania, fondată în 1787 (n.tr.).

Hanna făcu şi ea odată cu ele turul casei, urcând treptele, din ce în ce mai dezamăgită şi mai ursuză. Era clar că mami tot cu bona avea de gând s-o lase, chiar dacă nu-şi găsea preţioşii cercei cu diamante.

— Hanna s-ar putea să facă puţin cam urât pentru că vrea să doarmă în camera noastră – a mai încercat asta şi cu alte bone –, dar ştie că trebuie să doarmă în patul ei.

Mami aprinse lumina din camera Hannei.

— Are voie să se uite la televizor vreo cincisprezece minute după ce plec eu, apoi trebuie să urce la culcare. Poţi să-i citeşti o carte.

— Se pare că Hanna e îmbrăcată ca o prinţesă. Eşti prinţesă, Hanna?

E rochie de petrecere, toanto!

— Are pijama curată sub pernă.

Abha îi întinse mâna Hannei.

— Vrei să ne uităm un pic la televizor? Ce emisiuni îţi plac?

Mami le conduse jos, iar Hanna nu o luă pe Abha de mână.

— Ştie la ce canale are voie să se uite. Numerele noastre de mobil sunt pe frigider…

Hanna o luă la fugă înainte şi sări pe canapea. Auzi rochia rupându-se un pic, dar ce conta? – avea să-i arate lui tati, iar el avea să spună că e momentul pentru una nouă. Apăsă butoanele mici care controlau televizorul mare… însă mami nu terminase de vorbit cu Abha:

— Ăăă, eu cerusem agenţiei pe cineva cu experienţă, pentru că Hanna – o privi în ochi pe Hanna, aflată în cealaltă parte a camerei – poate da bătăi mari de cap. Vreau doar să mă asigur că eşti chiar…

— Nu vă faceţi griji, sunt specializată în tehnici de resuscitare şi ştiu ce trebuie să fac cu un copil care se îneacă. Am fost dădacă pentru doi gemeni de doi ani, sunt soră mai mică, soră mai mare, mătuşă – am fost înconjurată de copii toată viaţa.

— Bine, doar că nu vreau să… Poate fi complicat, pentru că ea nu vorbeşte. Deci, sună-ne, te rog, dacă situaţia… E-n regulă dacă ne suni!

— O să vă sun, staţi liniştită!

— Noapte bună, puiule! Să fii cuminte!

Mami îi trimise un pupic care se evaporă înainte să ajungă la ea, pe canapea.

— Ce-ar fi să mergi să-ţi iei pijamaua pe tine înainte să te uiţi la televizor? Şi sigur nu ştii unde-s cerceii mei?

Hanna dădu mai tare volumul televizorului, dar tot o auzi pe mami plecând şi închizând uşa după ea. Abha se aşeză lângă ea, iar Hanna se luptă cu impulsul de-a se agăţa de părul ei lung. Bona zâmbi, dar Hanna nu-i

răspunse decât printr-o încruntătură. Până când o durere uşoară de burtică îi dădu o idee cu totul şi cu totul genială.

Sări în picioare, apoi peste partea din spate a canapelei şi o luă la goană ca să ajungă la etaj.

— Te schimbi în pijama?

Hanna aprobă din cap, rânjind, nerăbdătoare să-şi pună ideea în aplicare.

Deja îşi scosese rochia pe jumătate înainte să ajungă în camera ei. O aruncă pe podea.

Un minut mai târziu, stătea în pragul uşii băii ei, cu chiloţii în vine, şi începu să plângă sfâşietor. Ca să se ştie o treabă, mai scoase şi vreo două zbierete, în caz că Abha n-o auzea din cauza televizorului.

Surprinsă, bona urcă scările împleticindu-se, iar Hanna continuă să plângă, bineînţeles, deşi-i venea să râdă, în timp ce Abha observa care era problema; balta de pişu şi grămăjoara de caca pe care le lăsase pe podea.

— O, nu! Ai avut un accident?

Hanna aprobă din cap, încă plângând.

— Curăţăm tot, o să fie bine!

Dar Abha strâmbă din nas, iar Hanna îşi dădu seama că mizeria pe care-o făcuse era scârboasă. Aşa merita Abha, din moment ce crezuse că nu ştie să facă la oliţă.

O lăsă pe Abha s-o cureţe şi s-o pregătească pentru culcare, deşi Hanna s-ar fi descurcat şi singură. Cu un picior peste altul, se sprijini de balustrada din hol, nerăbdătoare să vadă tehnica de curăţat pişu şi caca a Abhei. Ştia cum o făcea mami – o şi văzuse făcând-o odată, când Hanna chiar nu reuşise să ajungă la timp la oliţă. Mami avea mănuşi şi produse de curăţat sub fiecare chiuvetă, dar Abha nu ştia asta.

Abha stătea cu mâinile în şolduri şi se gândea ce să facă.

— Mami a ta are sticle cu spray şi bureţi în bucătărie?

Hanna aprobă din cap, sugându-şi buzele ca să nu rânjească. Până la urmă, seara se dovedea a nu fi chiar atât de nasoală. O luă ţopăind pe urmele bonei, încântată de fiecare mişcare a ei.

Abha îşi scoase toate inelele de argint şi le puse pe blatul din bucătărie. Hanna deveni atât de interesată de ele, încât abia o mai băgă în seamă pe Abha. Aprobă din cap când Abha îi puse o întrebare şi o lăsă pe bonă să urce din nou la etaj, singură, cu prosoapele ei de hârtie, mănuşile şi soluţia de curăţat.

Erau patru inele, fiecare dintre ele ispititor în felul lui. Dar în cele din urmă, îl alese pe cel mai mic, cu o bandă împletită şi o piatră roşiatică în mijloc. Ştia că Abha avea s-o întrebe mai târziu: „Ce s-a întâmplat cu inelul meu?" şi nu mai avea chef de o rundă de clipit-şi-ne mişcat, aşa că alese să se

ducă la culcare. Dar, mai întâi, ascunse telecomanda, astfel încât Abha să fie obligată să se uite la desene date tare toată noaptea.

Mizeria dispăruse când ajunse în capătul scărilor, iar Abha era în patru labe, frecând podeaua. Hanna căscă şi se îndreptă spre camera ei.

— Gata de culcare?

Dap.

— Termin aici şi vin să te învelesc.

Înainte să se strecoare în pat, îi mai oferi lui Mungo o comoară numai bună de păstrat. O auzi pe Abha alături, frecându-se pe mâini sub un jet puternic de apă. Când intră câteva minute mai târziu în cameră şi puse dosul palmei pe fruntea Hannei, era tot puţin umedă.

— Te simţi bine? întrebă ea. Vrei să-ţi citesc o poveste?

Hanna clătină din cap. Îi plăcea doar când îi citea tati poveşti. Dar arătă spre obraji, mai întâi unul, apoi celălalt, pentru ca Abha s-o pupe de noapte bună.

Ţoc.

— Vise plăcute!

Ţoc.

Când Abha dădu să se ridice din nou, Hanna apucă o mână zdravănă din părul ei. Părea posibil să fie suficient de rezistent pentru a se legăna pe el. Trase uşor de el, punându-l la încercare.

— Măi!

Abha încercă să-şi elibereze părul, dar Hanna refuza să-i dea drumul; îl ţinea strâns, cu ambele mâini.

— Ce faci?

Hanna nu făcu decât să se uite la ea, cu un zâmbet satisfăcut.

— Acum trebuie să mă ridic.

Dar Hanna nu-i dădea drumul.

— Hanna...

Abha încercă să-i desprindă degetele din păr, dar nu reuşi decât s-o determine pe Hanna să strângă cât de tare putea. O trase din nou de păr, apropiind faţa bonei de a ei. Abha părea deja că rămâne în pană de idei.

— Încetează! Nu e amuzant!

O trase iar.

— Au! Hanna!

Hanna continuă să tragă. Încet. Mai aproape. Conştientă că Abha nu putea smuci din cap fără să o doară şi mai tare.

Când ajunseră faţă-n faţă, se fixară cu privirile.

— Te spun mamei tale!

Hanna ridică din umeri. Dar Abhei îi puţea gura. Nu voia ca bona să-i stea-n faţă pentru totdeauna. Era timpul să facă o mişcare.

Ham! lătră Hanna. Pentru urechile ei, suna destul de autentic.

Abha se sperie destul de tare, încât să tresară şi să dea înapoi, cu un chiot. Îi apărură lacrimi în ochi în timp ce ţinea o mână lipită de scalp şi îşi apuca smocul de păr cu cealaltă.

Hanna râse şi-i dădu drumul.

Abha îi aruncă o privire înnebunită. Ieşi grăbită din cameră, stingând lumina şi închizând uşa.

Hanna ştia că nu avea să se mai întoarcă, nici măcar ca să întrebe de inelul care-i dispăruse. Probabil că Abha avea să le spună totul lui mami şi lui tati, dar ăsta chiar era un lucru bun. Mami avea să se întrebe dacă ea furase inelul Abhei sau dacă făcuse caca pe podea intenţionat. Dar tati avea să spună: „Biata *lilla gumman*[4] nu se simte bine în largul ei în prezenţa străinilor".

Când Hanna se trezi peste câteva ore, în casă era întuneric şi linişte. Ca un ultim act de răzbunare, scoase bijuteriile din spatele de pluş al lui Mungo. Dar se răzgândi şi puse inelul la loc; poate că avea să-l poarte când mai creştea.

Pic! Pic! Doi cercei cu diamante, în toaletă. Ca să fie sigură de-o treabă, făcu şi-un pişu rapid, apoi trase apa după tot. Îşi aduse aminte cum se uitase la cerculeţele alea mărunte învârtindu-se înainte de-a fi luate pentru totdeauna de valul uriaş.

Mami nu-şi mai pusese comorile lângă pat. Şi nici nu mai chemase vreo bonă. Amintirea o făcu pe Hanna să rânjească, dar în maşină era cald, iar ei îi era foame. O parte din ea îşi dorea să ajungă din nou în tub, unde putea zbura ca o navă pe orbită. Uneori nu-şi dădea seama unde-şi dorea să fie. Undeva, departe, în spaţiu? Sau mai aproape decât orice apropiere? Uneori îşi dorea să-şi poată aduce aminte de cum era la mami în burtică. Oare erau amândouă fericite cu adevărat atunci? Când sângele le era amestecat şi împărtăşeau o taină?

[4] „Fetiţă" (în suedeză) (n.tr.).

SUZETTE

Îşi apăsă perniţa pentru călătorii pe abdomen înainte să-şi prindă centura de siguranţă. Nu mai era o măsură de precauţie necesară, dar uneori, când dădea în câte-o groapă, o făcea să tresară. Lui Alex îi spusese că avea senzaţia că măruntaiele îi fuseseră cusute la un loc. La un moment dat, în primele luni ale relaţiei lor, într-o zi plictisitoare la Phipps Conservatory[5], se plimbau dintr-o încăpere în alta, oprindu-se în faţa câte unei plante mai ciudate care le atrăgea atenţia. Le curgea sudoarea pe frunţi în timp ce stăteau umăr la umăr în spaţiul din sticlă scăldat în lumina soarelui, captivaţi de o plantă care trecea printr-un puseu de creştere. Sunetul le atrăsese atenţia primul – puteau s-audă planta crescând!

— Cam aşa mă simt şi eu uneori pe dinăuntru. Parcă m-ar drege cineva. Parcă simt nişte filamente cum se întind şi se adună laolaltă. Ca planta aia pe care-am văzut-o crescând la Phipps.

— Trebuie să fie tare ciudat! spusese Alex, mângâindu-i cu blândeţe carnea îndurerată.

— Nu prea mă doare, dar mă ia prin surprindere.

Şi o liniştea faptul că trupul ei ştia cum să se regenereze. Deşi încă-şi dorea să se dreagă ca lumea, fără chinurile unei alte fistule.

Suzette se concentră asupra traficului; în Oakland, la miezul zilei, era mereu haos. Ar fi putut să se oprească la biroul lui Alex, dac-ar fi fost în drum – firma lui avea o clădire pe McKee Place care fusese cândva o biserică. El şi partenerul lui, Matt, o modificaseră complet, păstrând încăperea principală – deschisă şi aerisită – drept sală de conferinţe, cu o masă enormă făcută din hârtie reciclată. Ştia că Hannei îi plăcea la nebunie atriumul, care fusese cândva altarul. Montaseră lucarne, astfel încât copacii să aibă suficientă lumină. Era o plăcere să-l viziteze pe tati, care avea să îi ofere Hannei toţi pupicii şi afecţiunea din lume. Uneori, pe Suzette o deranja cum se lumina Hanna în prezenţa lui, devenind la fel de afectuoasă cu tati al ei precum era şi el cu ea. Nu că Suzette nu încercase să se arate şi ea mai afectuoasă, însă eforturile ei slăbeau pe măsură ce Hanna tot continua să o dea la o parte. Totuşi, se comportase foarte bine la consultaţii; merita o mică recompensă.

— Deci, Hanna, vreau să-ţi mulţumesc c-ai fost aşa de cuminte astăzi!

Privi în oglinda retrovizoare, dar Hanna nu se uită la ea.

---

[5] Grădină botanică publică din Pittsburgh, Pennsylvania, deschisă în 1892 (n.tr.).

— Ce-ar fi să ne oprim la Trader Joe's[6] şi să luăm nişte...

Hanna începu să bată din palme de bucurie. Suzette zâmbi, mulţumită de sine.

— Ce fetiţă mare devii tu acum! Şi doctorul are veşti bune: eşti perfect în regulă. Sănătoasă-tun. S-ar putea să fie momentul potrivit pentru a începe să căutăm o şcoală. A trecut ceva vreme şi probabil c-o să-ţi placă mai mult...

Hanna lovi geamul cu mâinile, zbierând de parcă s-ar fi trezit într-un sicriu.

— Termină!

Suzette nu credea că Hanna era suficient de puternică pentru a sparge geamul, dar fata părea hotărâtă să încerce. Suzette regreta că stricase momentul lor frumos.

— Bine! Nu o să mergi la şcoală acum, nu chiar acum! Ne uităm în toamnă la...

Hanna continua să lovească în geam, cârâind furioasă.

Lui Suzette îi venea să se întoarcă şi să-i tragă o palmă peste genunchi, dar maşinile circulau bară la bară; nu putea risca să se întoarcă. De ce mai deschisese gura? Încă un eşec dureros de-a fi un părinte adevărat! Din fericire, se făcu roşu la semafor, aşa că frână. Îşi scoase centura de siguranţă ca să se poată întoarce cu totul.

— Încetează chiar acum! Dacă te mai comporţi ca o răzgâiată, nu mergem la Trader Joe's!

Hanna îşi potoli criza de personalitate. Se priviră fix, iar Suzette pierdu când aruncă o privire la semafor. Dar îşi întoarse imediat atenţia la fiica ei.

— Ţi se pare amuzant? Toate manevrele astea pe care le faci? La un moment dat, o să ai probleme mari din cauza asta! N-o să iasă mereu cum vrei tu!

Hanna zâmbi. Apoi aprobă din cap.

O maşină le claxonă.

— Bine!

Suzette călcă pedala de acceleraţie, iar maşina se urni, greoi, din loc. Îşi prinse centura de siguranţă la loc cu o mână.

— Şi mă aştept să te comporţi frumos în magazin – dacă te comporţi frumos, o să poţi să-ţi iei ce vrei!

Suzette văzu rânjetul încrezut de pe faţa fiicei ei; o fi crezut Hanna că ea câştigase, dar nu avea să renunţe atât de uşor la ideea cu şcoala. Avea să-l atragă pe Alex de partea ei înainte s-o aducă din nou în discuţie. Între timp, dacă avea noroc, putea s-o potolească pe Hanna cu o pungă de afine trase în

[6] Lanţ american de magazine alimentare cu produse organice, fondat în 1968 (n.tr.).

ciocolată amăruie şi să spere astfel că avea să păstreze liniştea între ele pentru tot restul zilei.

•

În magazin, Hanna punea în coş toate produsele ei preferate, în timp ce Suzette îl împingea, pierdută în propriile gânduri. Alex. Gol. Gura lui Alex. Braţele lui Alex, care o alinau. Mijlocul lui Alex şi modul în care se împreunau perfect. Nu se dădea în vânt după barba lui trendy, dar îi stătea bine cu ea. Era mai roşiatică decât părul lui de culoarea mătăsii porumbului şi o purta destul de scurtă. Îi plăceau produsele lui cosmetice. Lui îi plăcea frumuseţea – a lui Suzette, a fiicei lor. Se îmbrăca bine şi se menţinea în formă, însă nu putea fi considerat un bărbat frumos, potrivit standardelor obişnuite. Trăsăturile îi erau prea înghesuite în mijlocul feţei; când se întâlniseră pentru prima oară, ea se simţise tentată să-l ciupească de obraji şi să-i întindă, oferind ochilor, nasului şi gurii lui un pic mai mult spaţiu. Dar în clipa în care el începuse să vorbească, radia atât de multă căldură şi atenţie! Blândeţea lui îl transforma, făcea să fie extrem de uşor să discute cu el. Şi era absolut superb!

Erau tocmai la raionul cu produse congelate, când Suzette îşi dădu seama că uitase de banane. Scană cu privirea cumpărăturile din cărucior, plăcut surprinsă de faptul că Hanna nu alesese niciun produs ciudat, doar nişte cereale Puffins, un borcan de piersici, o pungă de chipsuri tortilla organice şi o pizza congelată cu spanac. Suzette simţi un fior rar de mândrie, sperând că reuşise s-o înveţe pe Hanna să aleagă să mănânce sănătos.

— Tu ai vrut să-ţi iei afinele? întrebă ea în timp ce treceau pe lângă fructe, nuci şi ciocolată.

Hanna apucă mai multe pungi cu diverse fructe trase în ciocolată.

— Auzi, hai să luăm doar una din fiecare, ce zici?

Tot era mai mult decât îi dădea ea voie de obicei, dar voia ca Alex să aibă dovada recompensei pe care i-o oferise. Ştia cum îşi imagina el familia lor: fiica lui cuminte şi soţia lui perfectă. Mama iubitoare şi grijulie, care reuşise să potolească fricile fiicei ei de maşinăria aia înspăimântătoare şi găsise o nouă cale pe care să încerce să pornească în căutarea fericirii şi sănătăţii acesteia. (Soţia perfectă, devotată, care îşi făcea griji că familia ei scăpa de sub control. Petrecuse ani întregi în abisul dinaintea lui Alex şi n-ar mai fi putut supravieţui unei alte prăbuşiri.)

Când Hanna n-o ascultă, Suzette luă pungile în plus din cărucior. Hanna nu scânci decât puţin, tropăind fără tragere de inimă.

— Tot e de patru ori cât primeşti de obicei.

Arătându-i un rânjet triumfător, Hanna se îndreptă spre raionul de legume şi fructe. Într-un alt colţ al magazinului se auzea un copil plângând.

Recunoscând bocetele lungi şi hotărâte asociate cu o criză de personalitate, Suzette se trezi imediat compătimindu-l pe celălalt părinte. Volumul plânsetelor crescu când ea ajunse la raionul de legume, unde o mamă se chinuia să ţină cu o mână un copilaş care izbucnise plin de furie în timp ce cu cealaltă împingea un cărucior încărcat. Zbieretele copilului deveneau tot mai zgomotoase şi mai hotărâte, iar Suzette reuşi să distingă cuvinte individuale – „Nu! Vreau!" – în timp ce furia lui se dezlănţuia.

Chiar când voia să-i spună Hannei să nu mai lingă lămâile, fata lăsă baltă fructele şi se duse să urmărească scandalul. Suzette rămase cu un ochi pe ea şi puse repede banane şi mere, varză de Bruxelles şi toppinguri pentru salată în cărucior.

— Haide, Hanna!

Copilul, roşu la faţă, se zbătea să scape din strânsoarea maică-sii. Când îşi dădu seama că nu poate, înţepeni şi urlă la tavan. Ceilalţi oameni veniţi la cumpărături ocoliră scandalul, cu feţele acre, gata să emită prejudecăţi. Hanna păşi chiar în faţa copilaşului care răcnea, aplecându-se din talie şi ducând un deget la gură.

Ş-ş-ş-ş-ş!

Îl luă prin surprindere o clipă, făcându-l să amuţească.

— Haide, Hanna – suntem gata de plecare!

— E o fetiţă drăguţă! spuse cealaltă mamă.

— Mulţumesc!

Suzette, neavând încredere în drăgălăşenia fiicei ei, întinse mâna, ştiind că Hanna nu avea să i-o apuce, dar sperând că avea să plece de-acolo.

Copilul izbucni din nou, de data asta cu Hanna pe post de ţintă a furiei lui. Se repezi la ea, dând să o lovească cu pumnul, şi continuă să zbiere.

— Brandon, ştii bine că... spuse cealaltă mamă.

Înainte ca Suzette să apuce să reacţioneze, Hanna dădu un pumn strâns, hotărât, în spate, şi-i trase una băiatului în partea laterală a capului.

Băiatul se clătină, uluit, apoi căzu în fund.

— O, nu!

Suzette se repezi la ei, târând-o pe Hanna după ea.

— Îmi pare rău – ne pare tare rău!

Mama îl ridică în braţe pe Brandon, roşind la faţă din cauza şocului. El izbucni în plâns, strigând de durere, cu răsuflarea întretăiată.

— E în regulă? Ce rău îmi pare!

Suzette se uită urât în jos, la Hanna!

— Nu lovim pe nimeni!

Hanna arătă spre băiat. Era modul ei de a-l condamna în tăcere drept instigatorul conflictului.

Mama acestuia îl întoarse cu spatele la ele, verificându-i urechea, ochiul, punctul sensibil aflat de-a lungul tâmplei. Îl scutura, încercând să-i potolească lacrimile.

Citind privirea plină de ură, care parcă întreba „Cum îndrăzneşti să-mi strici ziua?", a mamei, Suzette o strânse pe Hanna de mână şi fugi spre culoarele cu case de marcat. Ar fi plecat, pur şi simplu, ar fi abandonat căruciorul şi ar fi fugit de ruşine. Dar lucrurile aveau să se înrăutăţească dacă Hanna era nevoită să plece din magazin fără bunătăţi.

Lui Suzette îi tremurau mâinile şi se bâlbâi în timp ce casiera îi scana produsele.

— Hanna, ştii foarte bine că nu e frumos să loveşti pe nimeni! Era doar un băieţel – nu contează ce era, nu loveşti pe nimeni, niciodată. Nu e frumos, iar tu ştii foarte bine că nu e frumos...

Hanna oftă, plictisită. Suzette ţinu capul plecat în timp ce ieşeau din magazin, sigură că avea s-o recunoască toată lumea drept mama care nu fusese în stare să-şi controleze copilul violent. Care altoise un copilaş.

— Nu pot să cred c-ai făcut aşa ceva!

După ce-şi puse centura de siguranţă, Hanna o privi pe Suzette fără să clipească, nerăbdătoare. Îşi înclină capul şi-şi răsfrânse buzele, iar Suzette îşi dădu imediat seama cu ce o ameninţa. Că avea să facă şi ea o criză dacă Suzette nu-i dădea bunătăţile.

Suzette puse plasele de cumpărături pe bancheta din faţă, acolo unde Hanna nu putea ajunge la ele, şi scoase o pungă de afine trase în ciocolată amăruie.

— Asta *nu* e o recompensă pentru cum te-ai purtat la magazin, spuse ea înainte să i le dea. Pe astea le-ai câştigat pentru că te-ai purtat frumos la doctor, dar va trebui ca tati şi cu mine să discutăm despre ce ai făcut, pentru că e inacceptabil să loveşti oameni! Bine?

Hanna rânji, rupând punga, şi s-o ierte Dumnezeu, dar Suzette nu văzu altceva decât mândrie drăcească pe figura fiicei ei. Dar era prea obosită. Prea obosită şi voia doar să ajungă acasă.

Cerea mereu prea mult dacă spera că o zi întreagă avea să decurgă bine.

În timp ce mergeau cu maşina, Hanna îşi ciugulea afinele şi fredona o melodie pe nas, care-o făcea să pară aproape veselă, normală. Suzette se ruga să fie suficientă ciocolata pentru a o potoli până când ajungea Alex acasă, fiind sigură că Hanna avea să afişeze masca angelică şi să fie fetiţa cuminte a lui tati.

HANNA

Casa lor era diferită de toate casele de pe strada lor îngustă din cartierul Shadyside, de parc-ar fi fost din viitor. Ei îi plăcea la nebunie, pentru că era sigură şi cunoscută, şi pentru că tati o proiectase pe toată. Spunea mereu că mami îl ajutase cu interiorul, dar Hanna ştia că ea nu făcuse decât să aleagă mobila – chestii nu foarte diferite de ce văzuse şi în catalogul de la IKEA. Totul era alb sau din lemn cu aspect natural. Dar toată partea magică era mâna lui tati: peretele din sticlă cu vedere spre grădina cea mare, chiar şi de la etajul al doilea. Treptele din era spaţială. Curăţenia rece a întregului interior, care arăta mai bine decât o farfurie zburătoare.

Canapeaua în formă de L din camera de zi era făcută la comandă. Hannei îi plăcea să sară de pe şipcile care ieşeau din capetele ei. Mami ţipa mereu la ea: „Nu te mai sui pe mese!", dar Hannei i se părea că seamănă cu nişte platforme pentru sărituri în bazin. Îi plăcea să bage degetele în ghivecele cu plante, să vadă dacă au nevoie de apă, dar mami ţipa mereu la ea că împrăştie pământ pe podea. Lui mami îi plăcea ca lucrurile să fie curate. Şi-i plăcea să ţipe, când nu era tati pe-acolo. Hannei îi plăcea să se joace în grădina împrejmuită cu ziduri, gardul înalt şi tufişurile fiind o barieră care obstrucţiona celelalte case şi îi ascundea pe toţi de ochii curioşi ai vecinilor. Nimeni n-o deranja în timp ce fugea să salveze toţi pasagerii din nava care se scufunda. Le şterpelea banii din buzunare şi pietrele preţioase de la gâturi, apoi le împingea în barca ei de salvare. Uneori galopa iar şi iar în cerc, călare pe magnificul ei cal cenuşiu.

Stătea în faţa televizorului uriaş, zapând printre canale.

— Hanna – nu e momentul să te uiţi la televizor, nu ţi-ai făcut nicio temă astăzi!

În spatele ei, mami punea cumpărăturile de la Trader Joe se în dulapurile care-i aduceau aminte de ceaţă. Când era mică, se urca pe blat şi scotea cu grijă toate farfuriile şi bolurile. Era pe cale să intre acolo, vrând să vadă dulapul ceţos pe dinăuntru, unde ea – şi imagina că era de parc-ar fi intrat într-un nor. Apoi, tati o ridica în braţe.

— Ce faci, maimuţică?

El nu era furios, iar ea doar chicotea.

Apăsa continuu butoanele telecomenzii, conştientă că avea degetele lipicioase. Văzu scena în minte, apoi se întâmplă: mami veni hotărâtă spre ea şi apucă telecomanda. Afişă iar expresia aia a ei scârbită.

— Ai dat cu ciocolată pe...

Mami plescăi din limbă şi opri televizorul. Aduse telecomanda cu ea înapoi în bucătărie şi luă un prosop de hârtie şi sticla aia cu soluţie de curăţat de fiţe, începând apoi să cureţe mizeria făcută de Hanna. Hanna rânji cu faţa ascunsă de mână, pe care începu s-o cureţe cu limba.

— Hai să facem un mic concurs de ortografie! Poţi să mă impresionezi cu toate cuvintele grele pe care ştii să le scrii pe litere.

Mami scoase nişte lucruri din dulap, unde ţinea rechizitele pentru şcoală.

Hanna porni după ea, târşâindu-şi picioarele. Se aşeză în genunchi la masa enormă din lemn care stătea între bucătărie şi camera de zi.

Mami bagă un creion în ascuţitoarea electrică şi-l ţinu acolo până când deveni suficient de ascuţit, încât să poată scoate ochiul cuiva. Hannei îi plăcea partea aia şi o urmări pe mami ascuţind un al doilea creion. Mami i le dădu pe amândouă şi împinse spre ea o foaie de hârtie.

— Vom scrie doar câteva. O să fie o zi scurtă de şcoală. Primul cuvânt: *iubire.* Eu iubesc să dorm. Tu iubeşti culoarea galbenă. *Iubire.*

În timp ce Hanna scria un răspuns, mami bagă cartea de citit sub braţ, pentru ca Hanna să nu vadă răspunsurile, şi se duse din nou la bucătărie ca să ia un pahar cu apă şi două pastile albe. Înghiţi pastilele în timp ce se întorcea.

— Gata? Ai reuşit?

Mami se aşeză faţă-n faţă cu ea, arătând ciudat, un pic ameţită, în timp ce îşi freca două puncte situate pe părţile opuse ale capului.

Hanna ridică foaia, pentru ca mami să poată vedea ce scrisese.

Ură

— Bună încercare! Dar asta nu înseamnă asociere de cuvinte. Vrei să scrii *iubire*?

Hanna clătină din cap. Ştia că mami încerca să fie cât putea de răbdătoare când făcea lecţii cu ea, pentru că erau Importante. Aşa spunea tati mereu, prin urmare, Hanna se străduia din răsputeri ca tati să îi cânte în strună pentru cât era de deşteaptă. Însă pe mami trebuia s-o facă să înţeleagă cum ar fi dacă ar forţa-o să meargă la şcoală. Mami n-ar fi trebuit să aducă vorba despre asta.

— Bun. Ne ocupăm de alt cuvânt. Să zicem... *vară. Farmor* şi *Farfar*[7] ai Hannei vin să ne viziteze în fiecare vară.

[7] „Farmor" şi „Farfar" înseamnă „bunica" şi, respectiv, „bunicul" în suedeză (n.tr.).

Floare la ureche. Hanna scrise ceva pe foaia ei de hârtie, apoi o întoarse şi i-o arătă mamei ei.

Scorpie

Mami oftă de parcă s-ar fi topit pe jumătate, încercând totuşi să menţină o postură cât de cât demnă, în pofida durerii care-i sfâşia inima.

— Asta nu-i un cuvânt frumos. Nici măcar nu mă mir că ştii să îl scrii. Poţi, te rog frumos, să scrii cuvintele pe care îţi cer să le scrii? Cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât putem trece mai repede la alte lucruri.

Hanna stătea pregătită, aşteptând următorul cuvânt.

— *Căpşună. Căpşună.* Nu putea mânca o singură căpşună.

Hanna acoperi foaia cu mâna, ca mami să nu vadă ce scria.

— Pare cam lung pentru un singur cuvânt – ce scrii tu acolo?

Hanna chicoti şi continuă să scrie. Când termină, îşi ţinu capodopera ridicată.

O bag în mă-sa pe mami. E proastă şi sclavă.[8]

O venă se umflă lângă ochiul lui mami, iar maxilarul i se încleştă.

— Bun, ajunge, n-ai decât să lucrezi singură o vreme!

În timp ce se ridica, mami întinse mâna după testul de ortografie.

Dar Hanna era pregătită: făcu foaia de hârtie bucăţele şi le împrăştie pe masă.

— Normal că nu laşi probe pentru tati. Hanna, n-am chef de faze de-astea cu tine în clipa asta! Ştiu că nu ţi-a plăcut la tomograf şi la doctorul cel nou – dar nu vrei şi tu ca ziua asta, cât a mai rămas din ea, să ne fie uşoară?

Adună bucăţelele de hârtie în mână.

Nu era doar uşoară, era chiar plăcută. Şi mami îşi pierdea răbdarea. Ce mami rea, foarte rea! Poate că avea să facă o foaie de raport despre mami, pe care să i-o arate lui tati, cu un *E,* de la eşecuri, mare cât toate zilele pe ea. Dar mami nu era pregătită să renunţe de tot. Mai deschise un caiet de lucru şi îl întoarse ca să-l vadă şi Hanna.

— Poţi să citeşti fragmentul ăsta scurt... E despre Egiptul Antic: despre piramide şi despre faraoni – sunt un soi de regi şi regine –, o să-ţi placă! Şi uite, pe pagina următoare o să poţi să scrii ceva cu hieroglife – e ca un fel de limbaj secret. Poţi să-i scrii lui tati un mesaj secret. Bine? Scrie-i ce vrei tu. Scrie-i că ai lovit un bebeluş în magazin. Că ai devenit expertă în a scrie cuvinte vulgare.

[8] În original, jocul de cuvinte se realizează între *weak* (*slabă*) şi *week* (*săptămână*) (n.tr.).

Se îndreptă spre bucătărie. După ce aruncă testul de ortografie la coşul de deşeuri reciclabile, adună produsele de curăţat şi mănuşile ei de cauciuc de încredere.

— Şi, apropo, ai scris greşit. E *s-l-a-b-a,* că mami nu-i sclava nimănui.

Hanna nu ştia sigur dacă să râdă sau să se încrunte. Nu-i plăcea să fie corectată. Însă îi făcea mereu plăcere s-o vadă pe mami aşa, în starea ei naturală de ură şi renunţare. Dacă ar fi putut s-o vadă şi tati, ar fi înţeles că mami era o prefăcută. Când era el prin preajmă, mami era pupăcioasă şi dornică să ajute. Însă era doar o faţadă pe care n-o putea păstra mult timp. Dacă Hanna continua să se străduiască, faţada lui mami avea să se destrame, iar tati avea să ţipe îngrozit şi s-o arunce afară din casă.

Hanna experimenta cu sunete în timp ce citea paragrafele.

— Nia. Bia. Fia. Pua. Bua. Dua.

Îi plăcea că sunau foarte franţuzeşte.

Transformă totul într-o melodie repetitivă.

— Di di di di di di di dua bua pua. Mi mi mi mi mi mi mi nia fia bia.

Mami îi aruncă o privire peste găleata ei cu oţet şi apă.

— Mai puţin cântat, mai mult citit!

— Bi bi bi bi bi bi la la la laaah! Di dii do do di do di ba ba baaah!

— Dacă tot vrei să faci vocalize, măcar *spune* ceva! Nu faci decât să dai de gol faptul că *poţi* să spui ceva!

Hanna strânse din buze şi flutură din gene. Mami se uită urât la ea câteva clipe, apoi continuă să frece o bucătărie deja curată. Ce prostovană!

Îi plăcea cum arătau piramidele, dar nu i-ar fi plăcut să locuiască întruna. Nu aveau ferestre. Apoi, citi că erau mormintele faraonilor. Case pentru morţi. Ciudat. Erau îngropaţi cu aur şi cu mâncare. Şi mai ciudat. De parcă morţii ar fi purtat bijuterii şi li s-ar fi făcut foame. Lucrurile astea îi aminteau de nişte cercetări pe care le făcuse pe Internet. Pe calculatorul lui tati (pentru că o lăsa să-l folosească uneori). Basmele erau pline de vrăjitoare şi de fantome – oameni care nu erau la fel ca oamenii obişnuiţi şi care puteau face lucruri fascinante şi înfricoşătoare. La un moment dat, chiar purtase o rochie neagră şi o pălărie ascuţită de Halloween. Era disperată să afle dacă erau adevărate şi-şi trântise grămada de cărţi despre vrăjitoare în poala lui tati. El o înţelesese greşit. Căutase pe Google împreună cu ea, dar nu înţelesese ce voia să afle. Aşa că ea căutase de una singură pe Google.

Da. Vrăjitoarele erau adevărate.

Erau foarte multe vrăjitoare, mai ales în epoca de aur. Căutarea ei cu privire la „vrăjitoare adevărate" o condusese la Mama Shipton şi Agnes Sampson. Citise despre fete tinere care fuseseră arse de vii sau aruncate în râuri ca să se înece, cu pietre grele legate de picioare, în timp ce proştii de

săteni ovaţionau. Nimănui nu-i plăceau vrăjitoarele, asta era clar, dar Hanna nu înţelegea de ce. Gândul la toate jocurile distractive pe care le-ar fi putut juca dacă ar fi fost prietenă cu o vrăjitoare o făcea să chicotească. Poate că o asemenea prietenă ar fi putut s-o ajute să facă ceea ce se chinuise să facă de una singură: s-o determine pe mami să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. După ce mai făcuse nişte săpături, curioasă să afle despre vânătoarea de vrăjitoare, găsise o listă lungă cu persoane ucise. Una dintre ele avea un nume care-i plăcuse mult şi pe care încă-l ţinea minte – un nume frumos, franţuzesc, cu litere abia rostite, nu ca *n*-urile alea urâte care parcă se-mpiedicau unele de altele din Hanna Jensen.

Încercă în tăcere cuvintele „Marie-Anne Dufosset" cu buzele şi cu limba. Poate că dacă le repeta destul de mult, fata franţuzoaică avea să i se înfăţişeze sub formă de spirit şi să-i devină cea mai bună prietenă. Ea şi Marie-Anne puteau inventa cântece pe care să le cânte împreună. Marie-Anne putea s-o înveţe să facă vrăji cu cuvinte pe care nimeni altcineva să nu le înţeleagă. Vrăji care să-i lui mami facă inima să explodeze.

Marie-Anne Dufosset. Marie-Anne Dufosset.

Ha, mergea! Marie-Anne o ajutase să pronunţe exact cum trebuie.

— Nia nia nia. Bu di bu di baaa! Bua bua bua lu li lu li laaa!

Mami înclină din cap. Hannei îi plăcu privirea pe care i-o aruncă – era privirea care spunea *Mă dau bătută.*

— Bine!

Adună găleata şi buretele şi se îndepărtă cu paşi hotărâţi, cu capul sus. Urcă treptele din era spaţială şi intră în dormitorul mare.

Hanna chicoti. Era un început. O făcuseră pe mami să dispară.

SUZETTE

Avea grijă de casă de parcă ar fi fost un nou-născut care avea nevoie de atenţie constantă pentru a se dezvolta cum trebuie. Ştia cum arăta mizeria – o găleată jegoasă sau un bol ciobit sub fiecare ţeavă expusă, iar fiecare tavan, o hartă topografică a vopselei decojite – şi, atât timp cât era cu Alex, nu avea nevoie să o mai vadă. Pentru a se bucura de senzaţia tactilă, se plimba prin casă desculţă, iar podeaua de la baie era preferata ei: piatră rece, netedă. Furnicăturile pe care le simţea în tălpi mergeau până în vârful capului care-i zvâcnea, oferindu-i mai multă uşurare decât Tylenolul. Frecând cu mişcări circulare, se ocupă de toată partea de sus a blatului din cuarţ. Alex nu se zgârcise cu banii când venise vorba să facă din baia mare spa-ul pe care şi-l dorise ea. O chiuvetă lungă. O cadă mare, cu rotunjimi suple, oceanice, destul de mare încât să intre amândoi în ea, ca într-un pântece. Duşul cu două duze din care apa curgea la fel ca ploaia, unde puteau sta împreună, cu ochii închişi, avântându-se cu mintea în locuri îndepărtate – ceţoasa Irlandă sau plăcuta Thailandă. Toaleta. Bideul. O fereastră înaltă, jivrată în partea de jos. Totul alb. Totul curat. Singurul lucru pe care nu putuse să i-l ofere fusese o lucarnă, din cauza biroului lui de-acasă de la etajul al treilea.

Fusese o adevărată extravaganţă: să facă găuri prin toată casa; să pună rame noi pentru ferestre mai mari şi mai bune, peste tot; să mute treptele din interior. Abia pusese bazele firmei Jensen & Goldstein, dar Pittsburgh-ul era o piaţă excelentă pentru proprietarii de locuinţe şi companiile care voiau lucrări de renovare ecologice inspirate din spaţiul scandinav: cele mai moderne finisaje, materiale reciclate de ultimă oră, obiecte readaptate în mod creativ şi elemente arhitecturale. Angajau – şi erau contractaţi de – vizionari tineri şi străluciţi. Firma şi reputaţia acesteia se dezvoltaseră repede; proiectau sau reabilitau case şi clădiri interesante din tot oraşul. După ce biroul lor ajunsese subiectul unui articol dintr-un ziar local, modificarea bisericilor vechi devenise una dintre specialităţile lor. Aşa că Alex transformase casa deloc impresionantă cândva, cumpărată chiar după nunta lor, pe când aveau amândoi douăzeci şi şase de ani, în casa lor de vis. Deja se hotărâseră că vor avea un singur copil, iar Suzette va fi mamă casnică, pentru câţiva ani, cel puţin.

Îşi dădu seama că era o greşeală să se uite după pete pe oglindă, pentru că nu se vedea decât pe ea însăşi acolo. Un baton de dinamită pârlit, dar neexplodat. Îşi dădu jos mănuşile. Îşi netezi părul şi-şi curăţă dârele de

rimel. Îşi scoase cureaua şi îşi ridică rochia ca să-şi studieze cicatricile în curs de vindecare. Trei cicatrici laparoscopice, de vreo doi centimetri şi jumătate, se întindeau strategic lângă cea refăcută recent: canionul de carne asimetrică fusese înlăturat; pielea fusese adunată strâns la un loc şi cusută la loc într-o linie dreaptă. Era mai bine. Nu suficient de bine pentru bikini, dar poate că în noua formă, vechea traumă avea să înceapă să se risipească.

Îi spusese lui Alex despre problemele ei de sănătate la a doua lor întâlnire, un picnic în parc, pentru că se sărutaseră la prima lor întâlnire, la un film şi la o pizza, iar ea se temea că dacă relaţia devenea mai intimă, el avea să fie scârbit de cicatricea ei. La început, lui îi fusese greu să înţeleagă totul, pentru că nu fusese crescut într-o familie atât de disfuncţională, dar o asculta, o asculta foarte atent. Atenţia lui îi oferea o stare de linişte, iar ea îi spuse povestea vieţii sale pentru prima oară. Pe la treisprezece ani, începuseră durerile de stomac, urmate de diaree aproape constantă. Lumea ei intrase într-o spirală descendentă.

— Maică-mea a tratat-o cu indiferenţă. Spunea că şi ei i s-a întâmplat la aceeaşi vârstă. De la hormoni.

— Dar... Când starea ta nu s-a îndreptat? întrebase Alex.

— N-am mai considerat-o boală. A devenit o normalitate.

Dar ceea ce ea şi mama ei o numeau normalitate, alţii o numeau boala lui Crohn.

Se retrăsese din rândul lumii şi începuse să se teamă de mâncare; poate că dacă înceta să mai mănânce, starea stomacului ei avea să se îmbunătăţească. Însă n-o făcuse. În noaptea dinainte de a împlini şaptesprezece ani, stătea trează, iar intestinele i se răsuceau şi-i urlau de durere. Uneori, îşi dorea să fi avut curajul de a sta întinsă acolo şi a accepta că murea încet, în chinuri. În schimb, îşi trezi mama.

Ajunseseră la spital, iar mama ei se folosise de cel mai vechi truc al ei şi se transformase într-o persoană banală. Purta haine frumoase şi afişa o expresie de grijă părintească. Când asistenta de la triaj întrebase de cât timp avusese Suzette dureri abdominale, răspunsese că începuseră peste noapte. Mama ei, în costumul de mamă, aprobase din cap şi confirmase că era ceva ieşit din comun.

— Am adus-o imediat la spital.

Suzette refuzase prezenţa mamei ei la consultaţie.

Doctorii îi răvăşiseră toate orificiile intime şi neatinse până atunci, în căutarea unui diagnostic. Suspectând-o de apendicită, efectuaseră o operaţie de urgenţă şi îi găsiseră partea inferioară a intestinelor strânsă ghem.

Mama ei nu fusese acolo când ea se trezise într-o încăpere întunecată, cu un tub în nas, cu mijlocul străbătut de o durere zvâcnitoare, pe care nici nu o putea descrie în cuvinte.

După câteva săptămâni, când părea că îşi revenise bine, dezvoltase o fistulă, un canal îngust care creştea din partea în care-i fusese făcută rezecţia intestinală spre incizia de la suprafaţă. Se trezise pe o masă de operaţie cu o bucată de cârpă la ochi. Îi tăiaseră jugulara şi introduseseră un fir drept, fără anestezie.

— Tinerii fac faţă durerii! lămurise chirurgul pe cineva pe care ea nu-l vedea.

Ea nu ţipase (deşi îi venea să o facă). O anesteziaseră din nou, câteva minute mai târziu, ca să-i redeschidă abdomenul.

Ideea era să menţină incizia deschisă şi să lase fistula să se vindece singură. Rahatul şi puroiul i se scurseseră prin gaură aproape patru ani. Patru ani în care i păruse imposibil să mai ducă vreodată o viaţă normală sau să facă lucruri normale, cum ar fi să sărute un băiat sau să aibă o slujbă. Se gândea adesea să se sinucidă, dar schiţase un plan legat de-o carieră şi se înscrisese în cele din urmă la facultatea de arte.

Apoi, apăruse Alex.

— Dacă nu te-aş fi întâlnit... Mi-aş fi trăit viaţa ca o ciudăţenie pentru totdeauna.

Apoi o sărutase, cu lacrimi în ochi. Şi după câteva luni, recunoscuse că se îndrăgostise de ea de la a doua întâlnire şi rămăsese impresionat de hotărârea şi forţa ei interioară uluitoare.

Cineva bătu uşor în cealaltă parte a uşii.

Suzanne îşi încleştă maxilarul şi închise ochii.

Pleacă. Pleacă. Te rog eu frumos, pleacă!

Cioc-cioc-cioc.

— Numai puţin!

Lăsă rochia să-i cadă înapoi pe genunchi. Se frecă uşor pe abdomen, ca să încerce să-şi liniştească durerea şi să încurajeze vindecarea.

Cioc-cioc-cioc.

— Imediat vine mami!

Cioc-cioc-cioc. Cioc-cioc-cioc.

Deschise uşa cu forţă, arătându-şi dinţii.

— Ce pizda mă-sii e atât de important?

Fiica ei părea atât de mică! Imaginea întruchipată a unei fetiţe cuminţi într-o rochiţă drăguţă. Avea gura întredeschisă, de teamă sau de şoc. Caietul de exerciţii atârna din mâna stângă a Hannei, iar în pumnul drept ţinea strâns creionul.

Venise doar să pună o întrebare, să ceară ajutor. O mamă mai bună şi-ar fi dat seama de lucrul ăsta. Sau cel puţin nu s-ar fi pierdut atât de uşor cu firea.

Oasele fragile din pieptul lui Suzette se frânseră. Până şi cu lucrurile uşoare-i era greu.

— Cobor într-un minut. Scuze! Imediat cobor şi te ajut.

Închise repede uşa, pentru ca Hanna să n-o vadă plângând.

Câteva clipe, se plimbă de colo-colo, gâfâind ca un atlet la sfârşitul unei curse. *Adună-te! Adună-te! Adună-te!* O pişcătură, ca un curent electric, trecu pe sub incizia ei, ca o avertizare. Asta-i făcea furia, frustrarea, stresul de orice fel: îi suprasolicita corpul, semnalând soldaţilor să iasă şi să-i dea înainte cu omorâtul, iar tot ce împuşcau ei erau victime colaterale. Asta era viaţa cu o boală autoimună. Nu-şi putea permite perioade lungi de stres, şi începea să-şi facă griji că responsabilitatea de-a fi o mamă bună pentru Hanna începea să o afecteze tot mai tare.

Punga de ileostomie parcă o batjocorea – *O să te fac să fii mai scârboasă decât ai fost vreodată. O să trebuiască să pui mâna pe un ciot din propriul intestin şi să te asiguri că nu-ţi dă pe-afară punga cu rahat!*

Cum avea ea să rezolve problema asta şi să facă în aşa fel încât să nu devină, în mod inevitabil, viitorul ei? Faptul că era mamă casnică trebuia să fie parte a unei soluţii cu nivel scăzut de stres; nu era o alegere făcută din lipsa ei de hotărâre sau talent.

Când s-au cunoscut, înainte ca Alex să-şi fondeze propria firmă, ea era designer interior – la fel de ambiţioasă şi de pricepută în munca ei pe cât era Alex în a lui. Fuseseră puşi să lucreze în tandem la un proiect – bobocii ecologişti care porniseră un parteneriat ce devenise de nedespărţit. Dar orele suplimentare şi jonglatul cu termenele-limită îşi spuseseră cuvântul. Era prima funcţie din cariera ei. Ambiţia începuse să i se năruie pe măsură ce afurisitele ei de măruntaie deveneau tot mai imprevizibile. Rahat, rahat şi iar rahat.

Nu mai fusese nevoită să lucreze după ce se logodiseră, iar ea se mutase în apartamentul lui. Se gândise să lucreze ca freelancer, dar în cea mai mare parte a timpului gătea, făcea curăţenie şi-l aştepta pe Alex să vină acasă de la muncă. Boala lui Crohn i se potolise. Se reapucase să facă schiţe, nu doar cu interioare practice şi elegante, ci şi cu lucruri mai abstracte, scornite de imaginaţia ei. După ce deschisese firma Jensen & Goldstein, Alex o angajase drept consultant cu jumătate de normă şi o lăsase să aleagă proiectele care-o atrăgeau cel mai mult. Ea îi acorda meritul de-a o fi iubit suficient de mult, încât să o ajute să se înzdrăvenească.

Apoi, a rămas însărcinată.

Se aştepta la o revelaţie de natură spirituală; în schimb, sarcina ei a marcat începutul unui puternic sentiment de pierdere. Se pierduse pe sine însăşi. Alex îşi pierduse privilegiul de a fi singurul şi cel mai preţuit membru al tribului ei. Îşi pierduse sănătatea redobândită.

Propriul corp îi devenea tot mai străin, tot mai tulburat. În lunile de la mijlocul perioadei, când ar fi trebuit să ia în greutate şi să crească în volum, toate sistemele se întorseseră împotriva ei. A avut atât de multe crampe şi episoade de diaree, încât pentru ea a fost un adevărat chin să ia în greutate pe durata sarcinii. Dr. Stefanski a sfătuit-o să-şi dubleze doza zilnică de Imodium, însă medicamentul care îi promisese el că avea să o ajute trebuia să mai aştepte: erau prea periculoase pentru un fetus în creştere. Epuizarea era atât de copleşitoare, încât a ajuns să ia în calcul chiar şi angajarea unei bone permanente dacă starea de sănătatea n-avea să i se îndrepte după naştere. A început să spere că bebeluşul avea să vină pe lume înainte de termen, fără să-i pese că urma să fie uşor prematur. Avea nevoie de relaxare şi voia să ia medicamente, indiferent cât de toxice ar fi fost.

Încercase, în clipele cele mai grele, să se agaţe de zilele de la început, de zilele de glorie. Când ea şi Alex radiau de lumină. Iubirea lor dăduse naştere unei creaturi vii, care respira şi-n ochii căreia tot Universul avea să se reflecte şi care va privi totul cu mirare. Dar când a ajuns la o dimensiune suficient de mare încât s-o simtă în interiorul ei, nu părea un copil, ci pur şi simplu o masă amorfă. Au mai făcut şi marea greşeală de-a se uita la *Alien,* moment în care ea a izbucnit în lacrimi, fiind conştientă că aşa avea să iasă şi bebeluşul ei, un monstru care s-o sfâşie în bucăţi.

— E doar Crohn, o să fie bine, gângurea Alex, ştergându-i lacrimile şi mângâindu-i burta umflată. Imediat după ce vine fetiţa pe lume, te trecem pe noile medicamente.

Oricât ar fi încercat Alex s-o liniştească, nu putea să-şi oprească amintirile, nu atât timp cât o sarcină era, la urma urmei, un chin din punct de vedere medical. Nu o trezire din punct de vedere spiritual.

Îi era groază de toate programările necesare la doctori, unde trebuia să renunţe în mod voluntar la intimitatea şi temerile ei în legătură cu tortura de dragul copilului. De parcă trupul ei aparţinea deja altcuiva şi nevoile acestuia le depăşeau cu totul pe-ale ei. Când se simţea egoistă şi plină de resentimente, se gândea: *Aşa a început, aşa a ajuns şi maică-mea să urască responsabilităţile asociate calităţii de mamă.* Apoi se răzgândea şi-şi îmbrăţişa nepreţuita şi fragila creatură, şi bineînţeles c-ar fi fost în stare să facă orice ar fi fost nevoie. Să îndure ruşinea unor proceduri invazive, pentru că iubitul ei monstruleţ avea nevoie de ea, să demonstreze că instinctele ei erau puternice, în ciuda faptului că nu învăţase absolut nimic

de la propria mamă. Nimic în afară de ceea ce nu trebuia să facă. A jurat – cu o furie care a aprins o scânteie de teamă în ochii lui Alex – că ea nu avea să fie niciodată o mamă care să nu ia în seamă durerea propriului copil. Că n-avea să dea niciodată dovadă de nepăsare, că n-avea să fie niciodată indiferentă în privinţa calităţii vieţii copilului ei.

— Bineînţeles că tu nu eşti aşa! i-a zis el. Eşti o femeie iubitoare, talentată, minunată – vei fi o mamă minunată! Plină de dragoste şi de viaţă.

Dar dragostea lui fusese cea care dăduse naştere vieţii ei. Oare ea avea suficientă dragoste de oferit? Copilul nu ar fi trebuit s-o ducă cu gândul la o baltă de mizerie care tot creştea. Cele patruzeci de săptămâni n-ar fi trebuit să fie ţinute minte pentru durerile aduse de o agravare a simptomelor bolii lui Crohn sau regimurile medicale solicitante necesitate de viaţa modernă. Îi spusese de multe ori lui Alex că-şi dorea să meargă să închirieze o fermă şi, în timp ce strângea recolta de varză, ea avea să se lase pe vine şi să nască. În cele din urmă, a suportat injecţia epidurală şi a împins ca o campioană, şi tot acel efort a meritat datorită feţei lui Alex când şi-a ţinut în braţe fiica nounăscută. Momentul acela i-a rămas întipărit în suflet: Hanna era perfectă, iar Suzette era eroina lui. În anii care au trecut de-atunci, ea a făcut tot posibilul să nu-i întrerupă mirajul legat de liniştea din sânul familiei; măcar unul dintre ei era fericit în mod constant.

Sănătatea şi digestia ei s-au îmbunătăţit simţitor după ce a început să primească injecţiile, dar faptul că nu a alăptat-o pe Hanna a rămas mereu o sursă de vinovăţie. Ce rău neintenţionat avea să se abată oare asupra copilului ei? Oare Hanna s-ar fi dezvoltat altfel beneficiind de timpuriu de preţioşii anticorpi ai laptelui ei matern? Suzette a încercat să compenseze aceste îndoieli concentrându-şi cu precizia unui laser dragostea asupra Hannei în timp ce-o hrănea dintr-o sticlă. Preţuia prima perioadă a copilăriei Hannei. Până ce Hanna împlinise trei luni, deja se lăuda cu abilităţile sale naturale de mamă. Bebeluşa Hanna era ca o operă de artă în continuă schimbare, cu ochii ei expresivi şi cu minusculele ei sprâncene încruntate de îngrijorare.

Lucrurile ar fi trebuit să se îmbunătăţească pe măsură ce Hanna creştea, devenind o copiliţă şi începând să-şi formeze identitatea. Ea şi Alex se pregătiseră pentru crize de personalitate şi pentru momente de rebeliune, şi abia aşteptau să o audă spunând „Nu!" şi „E-al meu!" Dar, deşi crizele de personalitate au început la momentul potrivit, alte etape au rămas în urmă. Iniţial, când au început să-şi facă griji din cauza abilităţilor ei verbale, ideea de a o ajuta pe Hanna i-a insuflat lui Suzette o hotărâre care nu avea termen de comparaţie. Lucra cu Hanna în fiecare zi, pronunţând cuvinte, încercând să facă din ideea de a o învăţa un joc distractiv. Dar adesea, Hanna îi arunca

o privire tulburător de neîncrezătoare, apoi începea să zâmbească în momentul în care Alex intra în cameră. Suzette a încercat multă vreme, însă, odată cu trecerea anilor, eşecurile ei constante au ajuns să o izbească la fel ca un pumn în burtă. O burtă care nu mai făcea faţă multor traume.

Îşi puse din nou mănuşile de cauciuc. Uneori, îşi dorea să fi avut un costum din cauciuc pentru tot corpul. O armură contra microbilor – medicamentul îi compromitea sistemul imunitar dar şi mai important era faptul că mănuşile îi ofereau un scop, ele simbolizând munca asiduă şi productivitatea, curăţenia şi, în cele din urmă, frumuseţea. Perfecţiunea fizică era ceva după care tânjea. Poate că a ei avea unele defecte (deşi compensa şi ea cum putea), însă cu casa se putea descurca excelent. Prin efortul depus, îşi manifesta valoarea.

Puse găleata pe podea şi se lăsă în patru labe. Începu să frece pe traseul pe care se plimbase, ştergându-şi propriile urme invizibile.

De obicei, asemenea mişcări meticuloase o făceau să intre într-o stare de relaxare, lipsită de concentrare. O stare în care se putea relaxa. Dar îşi făcea griji în legătură cu ce ar fi putut să-i spună lui Alex. Vestea bună: Hanna n-are nimic din punct de vedere fizic. Vestea rea: s-ar putea ca toată problema să fie în mintea ei. Oare avea să se supere? El nu avea ocazia s-o vadă pe Hanna repezindu-se la un copil mai mic şi nici nu credea foarte multe dintre purtările nepotrivite care le fuseseră aduse la cunoştinţă de către educatoarele de la grădiniţă. Era convins că exagerau pentru că Hanna nu se încadra în standardele tipice. Începuseră să facă referire, între ei, la „dizabilitatea Hannei", iar în vreme ce Alex insista că lumea devenea tot mai tolerantă şi mai incluzivă în legătură cu astfel de diferenţe, şcolile de elită la care-o înscriseseră ei nu erau aşa.

— E atât de deşteaptă, cu mult peste medie, chiar şi fără să se exprime verbal! se lăudase Alex de multe ori.

Suzette ştia că el încă spera la integrarea completă, fie ea şi întârziată. Oare trecuse destul timp? Oare Hanna avea să fie pregătită până în toamnă? Poate că noul psiholog specialist în dezvoltare avea să poată să-i ajute s-o pregătească. Pe Suzette o îngrijora faptul că Alex nu ştia totul – încetase să îl mai ţină la curent în fiecare zi cu câţiva ani înainte, când văzuse pe faţa lui că-l enerva tot mai tare chestia asta. O făcea să se simtă de parcă s-ar fi plâns întruna; o făcea să se simtă ca o incompetentă. Timpul petrecut împreună se scurgea mai uşor fără anunţurile legate de comportamentul ei. Dar dacă-i repeta părerea doctorului – cum că refuzul de-a vorbi necesita un tratament cu totul diferit de incapacitatea de-a vorbi atunci Alex ar fi trebuit să accepte că o mare parte din încăpăţânarea Hannei era intenţionată. Fiica lor se juca

cu ei în diverse moduri. Îşi bătea joc de ei. Îi manipula, urmărindu-şi propriile scopuri sadice.

Aruncă buretele în apă şi se avertiză singură să înceteze. Acuzând o fetiţă de şapte ani de sadism ar fi putut să fie totuşi o exagerare. Însă, deşi încercase, Suzette nu reuşise să-şi dea seama ce-avea de gând fiica ei. O iubise pe fată fără niciun efort când fusese bebeluş, când abia începuse să meargă. Lumea-i spunea că perioada aceea era cea mai grea, înainte să înveţe să vorbească, să spună ce nevoi are, însă, pentru ea, acea perioadă fusese cea mai uşoară. Bebeluşa Hanna avea nevoi simple, pe care le intuiau uşor. Fetiţa Hanna era o cutie într-o cutie, fiecare strat fiind împachetat cu o fundă care era de fapt un nod extrem de complicat. Cândva, ea şi Alex orbitaseră unul în jurul celuilalt, ţinându-se strâns de mâini, în timp ce gravitaţia îi învârtea în cercuri perfecte. Când apăruse Hanna, ameţiseră de tot.

Străfulgerarea unei imagini i se ivi în spatele pleoapelor. Un asteroid scăpat de sub control, care o lovea pe Hanna şi o scotea de pe orbită. Dac-ar fi rămas doar ei doi, şi-ar fi putut regăsi echilibrul.

Cioc-cioc-cioc.

Clipi, alungând gândul necurat.

Oare Hanna mai era acolo? Nu se întorsese jos? Suzette se aşeză, sprijinindu-se din nou pe călcâie, şi nu răspunse.

Cioc-cioc-cioc. Cioc-cioc-cioc.

— Am spus că vin imediat!

Trosc-trosc!

Hanna izbea uşa închisă cu palma. O lovea cu picioarele. Scoase un zbieret ascuţit, în semn de protest.

— Hanna! Du-te jos! Treci la altă întrebare, la care ştii să răspunzi singură, şi cobor şi eu într-un minut!

Aşteptă, ascultând, sperând să audă un *hmfff* exasperat, a înfrângere, şi sunetul picioruşelor care băteau în retragere. Dar nu. Clanţa zdrăngăni. La început, ezitant, apoi, tot mai insistent. Hanna lovi din nou cu piciorul în uşă.

Nu o loveau niciodată. Iar Alex nici măcar nu ţipa niciodată. Singurele înjurături pe care le folosea în faţa ei erau în suedeză. Dar puştoaica sărea calul. Suzette descuie uşa şi o deschise cu forţă.

— Dă-o dracului de treabă, Hanna! De ce nu mă asculţi niciodată?

Fata stătea acolo, cu braţele atârnând pe lângă corp, atentă la mama ei. Apoi, începu să dea ochii peste cap până când se făcură albi ca laptele. Era un pustiu mort în orbitele ei.

— Pentru că nu sunt Hanna, şopti fata.

HANNA

— Poftim?

Atât spuse mami. Apoi clătină din cap, din ce în ce mai tare, până când pupilele începură să i se zbată. Se apucă de burtică şi trânti uşa. Hanna îşi lipi urechea de ea. Broasca ţăcăni. Mami gemu, dar nu plânse şi nici nu ţipă. Se făcu prea linişte, aşa că Hanna zgârie cu unghiile pe cadrul de lemn al uşii. Apa curse şi plescăi. Se lăsă pe burtă ca să se uite în spaţiul de dedesubtul uşii, dar nu văzu decât picioarele lui mami.

Nu era tocmai reacţia la care se aşteptase ea – credea că mami avea să fie mai impresionată. Sau mai speriată. Şi, dacă s-ar fi arătat ceva mai curioasă, Hanna ar fi avut pregătită o listă de răspunsuri scurte, chestii pe care le ţinea minte din ce căutase pe Google. Era cam dezamăgită că mami nu voia să ştie nimic despre noua ei prietenă deosebită. Naşpa de ea; Hanna avea să mai încerce mai târziu.

Se duse ţopăind în hol şi-şi lăsă cartea pentru şcoală la baza treptelor. Nu avea cu ce să se distreze în camera ei, aşa că o luă cu paşi legănaţi pe hol în jos, apoi urcă în biroul din pod al lui tati. Era, de departe, cea mai faină cameră. Tavanul oblic o făcea foarte comodă, de parcă pereţii ar fi îmbrăţişat-o. Biroul lui tati dezvăluia faptul că el şi mami n-aveau nimic în comun. El avea o grămadă de chestii pe-acolo, deşi îşi păstra masa mare de lucru ordonată. Un scaun moale, un covor pufos şi rafturi peste rafturi cu cărţi şi tot felul de ciudăţenii. Lumina pătrundea prin ferestrele din acoperiş. Luă una dintre machetele lui – preferata ei, corabia vikingă – şi o duse la fereastra cu vedere la strada lor. Fereastra venea tocmai până-n podea, aşa că se aşeză şi urmări o micromaşină cum încerca să se înghesuie între două tancuri argintii. Micromaşina se încadră la fix, iar doamna care ieşi din ea nu făcu decât să-şi ia salteaua de yoga din portbagaj şi să pornească grăbită pe stradă.

Tati spunea mereu că-i plăcea Sunnyside pentru că puteau să se plimbe peste tot, lucru care-i amintea de oraşul în care crescuse el. Mereu vorbea despre Suedia cu un zâmbet mare pe faţă. Ea voia adesea să-l întrebe lucruri despre locul din care venea el. Uneori, el îi spunea tot felul de lucruri, cum ar fi când plecase cu părinţii pe când era adolescent, pentru că *Farmor* primise un post la Carnegie Mellon University[9]. *Farmor* era mândră că fiul ei îi călca pe urme, ceea ce o surprindea pe Hanna, pentru că *Farmor* şi *Farfar* se

[9] Instituţie americană de învăţământ superior fondată în 1900 în Pittsburgh, Pennsylvania (n.tr.).

mutaseră, mai târziu, tocmai în celălalt capăt al ţării, în Tucson, Arizona, iar tati nu încercase nici măcar o dată să calce pe acolo.

Legăna nava vikingilor pe o mare invizibilă. Când ajunse pe uscat, ea dădu buzna pe ţărm cu securea de luptă, gata să taie în bucăţi sătenii şi să le fure aurul. Tati îi spusese că majoritatea vikingilor era alcătuită din fermieri care porneau în puţine raiduri, asta dacă porneau vreodată, însă pe ea n-o interesa să fie o ţărancă plictisitoare. După ce adună tot aurul pe care-l putea duce, puse corabia la loc şi stinse lumina. Trecu pe lângă dormitorul mare al părinţilor ei, dar uşa de la baie din interiorul acestuia era tot închisă. Luă caietul şi creionul şi coborî treptele.

Era încă în faţa televizorului, exersând scrierea hieroglifelor, când tati ajunse acasă de la serviciu. Fugi să-l întâmpine. Era foarte înalt, aşa că se lăsa mereu într-un genunchi ca s-o îmbrăţişeze.

— Ce face veveriţa mea mică?

Ţopăi în sus şi-n jos în timp ce se juca cu degetele-n barba lui de culoarea pepenelui, iar răsuflarea lui cu miros de cafea îi gâdilă nasul. Tati era cel mai chipeş bărbat din lume. Se îmbrăca frumos, în cămăşi moderne, cu cravate colorate, iar preferatele lui erau cele alese de ea. Când avea să crească, avea să se mărite cu el, iar mami nu avea să-i mai fie rivală.

— E bine-aşa?

Ea încuviinţă de parc-ar fi avut un cap uriaş şi-i arătă un zâmbet larg şi ştirb. O deranja că-i căzeau dinţii, dar mami spunea că e ceva normal. Se bucurau de fiecare dată când pierdea unul, dar pentru ea rămânea un chin. Îi plăceau dinţişorii ei de lapte. Nu voia să aibă o gură rânjită, plină de dinţi de om mare. Nu voia asta până nu-i creştea şi restul feţei.

Taţi îşi puse cutia pentru prânz pe blat şi scoase recipientele folosite în care se aflase mâncarea.

— Unde-i mami? Ai făcut azi marele tur cu aparatul de scanat?

Afirmativ, răspunse capul ei.

— Cum a fost?

Ea ţuguie buzele şi ridică din umeri.

Mami coborî scările pe furiş, tot timpul atentă la vocea lui tati.

— Fetele mele cu rochiţe drăguţe! le lăudă el.

Mami se ridică pe vârfuri ca să-i dea un pupic.

— Era mai bine înainte, cu cureaua şi pantofii!

Îi aruncă o privire Hannei, cu cearcăne roşii la ochi.

— Ai plâns? o întrebă tati.

— Sunt obosită. Un pic stresată.

Îngrijorat, o luă pe mami de mâini. Hanna rămase lângă blatul din bucătărie, atentă la tot.

— Toate bune cu...

Arătă scurt cu capul spre ea.

— Da.

Mami schiţă iute un zâmbet fals.

— Hai să vorbim mai târziu. Trebuie să mă apuc să pregătesc cina.

— Ai nevoie de ajutor cu ceva?

El se apropie, nedezlipindu-şi privirea de la ea.

— O ajuţi tu pe Hanna la teme?

— Sigur, *älskling.* Sigur eşti bine?

Ea aprobă din cap ca un schelet care trosnea din toate încheieturile, gata să se destrame. Tati ezita să-i dea drumul, să o lase singură, dar în cele din urmă se întinse spre Hanna.

— Bun, veveriţă mică, acum suntem doar noi doi. La ce lucrezi tu azi?

Hanna îşi luă caietul şi cele două creioane mortale. Arătă în sus – sus, sus de tot.

— Vrei să lucrezi în biroul meu?

Cuprinsă de entuziasm, îl prinse de mână şi tropăi nerăbdătoare din picioare.

— Sună super!

Tati începu să-şi scoată cravata în timp ce urcau treptele. În capăt, Hanna se întoarse să privească în urmă, spre mami, care stătea cu o mână în şold, privind cu atenţie conţinutul frigiderului. O văzu pe Hanna cu coada ochiului, aşa că Hanna zâmbi şi-i făcu cu mâna. Gura lui mami se strânse într-o linie îngustă.

SUZETTE

De obicei, îi pregătea lui Alex ceva mai bun, care necesita mai multă implicare, dar în momentul ăla nu avea chef de tocat legume şi de umblat cu ingrediente. Voia doar să-l prindă singur. Să-i spună ce zisese Hanna.

Oare ce însemna? Să fi auzit Suzette altceva? Să fi fost doar sunete fără sens, vreunul dintre cântecelele ei? Putea să jure că simţise şi un accent. Nu avea nicio logică. Primele cuvinte ale Hannei ar fi trebuit să fie un motiv de sărbătoare, dar Suzette înnebunea din cauza nesiguranţei. Şi a groazei. Dacă o auzise bine pe Hanna... Dacă nu era Hanna... Din nou şi din nou, îndoiala şi groaza se învârteau în cerc. Oare una dintre ele înnebunea? Oare înnebuneau amândouă? Şi ochii ăia inexpresivi o făceau să-i vină să plesnească de spaimă.

Când se aşezară cu toţii la masă, cu câte-o porţie de paste de-ale ei, simple, cu usturoi şi ulei de măsline, şi cu legumele care rămăseseră din seara anterioară şi o salată proaspătă pe care Suzette refuzase s-o încerce, puse la îndoială ideea de a-i spune şi lui. Era prea uşor să şi-l închipuie trecând cu vederea natura concretă a cuvintelor ameninţătoare ale Hannei, alegând, în schimb, să se bucure de reuşita ei de a vorbi. Sau, la cum o cunoştea pe Hanna, avea să facă o grimasă, uluită, şi să se prefacă zăpăcită de ideea lui Suzette şi să pretindă că nu se întâmplase absolut nimic de genul ăsta. De a cui parte avea să fie Alex? Chiar şi lui Suzette i se părea mai probabil ca, fiind copleşită de griji, să fi interpretat greşit ceea ce auzise. Un coşmar amestecat cu viaţa, nu cu realitatea.

Îl lăsă să ghideze el conversaţia, recunoscătoare pentru normalitatea şi optimismul prezenţei lui. O puse la curent cu cel mai recent succes al firmei Jensen & Goldstein, o comandă pentru o clădire nouă-nouţă, complet ecologică, pe un lot mic, gol, pentru proprietăţi de lux, din centrul oraşului.

— O să ne ofere foarte multă libertate în alegerea materialelor. Chiar o să avem ocazia să transmitem un mesaj unic. Mereu mi-am dorit să-mi încerc norocul într-un spaţiu strâmt, neobişnuit.

— Casa asta a fost un exerciţiu, spuse ea, încercând să-i împărtăşească entuziasmul.

— Categoric – le-am arătat nişte fotografii. Ar trebui să ne-ajuţi cu interioarele; le place stilul tău. Nimic nu completează liniile mele curate aşa cum o face estetica ta.

Bărbatul ei bun, care încerca mereu s-o sprijine şi s-o includă în tot ce făcea el.

— *Skål*![10]

Îşi ciocni paharul de vin de al lui.

— Şi felicitări!

Spera că bucuria pentru el părea sinceră, pentru că aşa şi era, atât cât era ea în stare s-o arate. El tot vorbea în continuare, în timp ce ea muta pastele fără gust cu furculiţa prin farfurie. Nu avea cum să nu îi spună – era ceva ce aşteptau cu mare nerăbdare amândoi. Şi ce bine ar fi fost dacă Hanna ar fi spus altceva – orice altceva.

— O să aibă patru etaje, şi ne gândim la cum s-o facem să arate ca o navă, cu ferestre rotunde...

Ce moment înduioşător ar fi putut fi dacă fata ar fi venit la uşă şi ar fi spus „Mami". Ea nu auzise nimic care să semene cu numele ei de când fata bălmăjea „Mamamama", atunci fiind bebeluş. Alex ar fi fost atât de mândru – de amândouă – dacă ea ar fi reuşit să facă un asemenea anunţ. Le-ar fi pupat şi ar fi gângurit la amândouă, recunoscându-i izbânda unei mame bune.

Ce mamă avea un copil care apărea ca un demon ca s-o anunţe că nici măcar nu era fiica ei? Şi dacă Hanna nu credea că e Hanna, era chiar şi mai tulburată decât s-ar fi aşteptat oricare dintre ei?

— ... şi, în acelaşi timp, s-o facem şi suficient de accesibilă pentru persoanele cu dizabilităţi. Matt a propus nişte pasarele lungi, în pantă, care să facă legătura între...

— Hanna a vorbit astăzi!

Alex şi Hanna se opriră din mestecat la unison, întorcându-se pur şi simplu şocaţi spre ea, amândoi odată.

— Ce-a făcut Hanna?

— A vorbit. A rostit cuvinte. Cu voce tare.

Un zâmbet larg începu să-i apară pe faţă.

— *Älskling...*

Apoi se întorsese îşi îndreptă atenţia spre Hanna.

— *Lilla gumman,* asta e foarte...

— A spus că nu e Hanna.

Lui îi pieri zâmbetul.

— Poftim?

Suzette ridică din umeri.

— Aşa a zis. „Nu sunt Hanna". Cu ochii daţi peste cap, de ziceai că-i... Nici nu ştiu ce. O... arătare!

[10] „Noroc" (în suedeză, în orig.) (n.tr.).

Alex afişă expresia aia imobilă pe care o avea ori de câte ori era perplex sau gândea prea mult, când trăsăturile feţei lui se contopeau precum continentele care se retrăgeau, devenind masa amorfă a Pangeei. Pe faţă-i apărură fulgerător nori de îndoială. Schiţă un zâmbet, ca să încerce să mascheze confuzia.

— Aşa ai spus, *Iilla gumman?* Ai vorbit cu mami?

Suzette se aştepta ca Hanna să clatine din cap. Şi aşa se şi întâmplă. Nu se aştepta să facă ochii mari de frică şi să se ghemuiască lângă taică-său. Hanna se lovi repetat cu palma peste piept, implorându-l pe Alex să o înţeleagă.

— Tu eşti Hanna?

Ea aprobă din cap şi începu să scâncească, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se lovi şi mai tare peste piept.

— Bineînţeles că eşti Hanna; nu spune nimeni că tu nu eşti Hanna. N-ai vorbit cu mami?

Ea clătină din nou din cap şi ceru o îmbrăţişare.

Suzette oftă, exasperată, şi-şi sprijini cotul de braţul canapelei pentru a-şi odihni capul obosit. De ce pizda mă-sii se mai sinchisise?

El o strânse pe Hanna de mână şi-o pupă pe frunte.

— Ce-ar fi să te duci tu puţin la tine-n cameră, ca eu şi mami să stăm un pic de vorbă?

Suzette văzu momentul în care Hanna deveni conştientă de victoria ei. Şi-şi schimbă strategia. Arătă spre camera de zi, spre televizor, dar Suzette nu avea de gând să-i încurajeze câtuşi de puţin falsa suferinţă.

— Aş zice că ţi-a ajuns cât te-ai uitat azi la televizor!

Hanna izbi cu piciorul în podea şi clătină furioasă din cap.

— Aşa e. L-am auzit de sus, în toată perioada cât am stat la baie.

Alex se întoarse repede spre ea, cu o întrebare întipărită pe faţă.

— Nu m-am simţit bine, îi spuse ea.

Suzette nu se uită la niciunul dintre ei în timp ce se ridica pentru a strânge masa.

— Poţi să te joci în cameră cu câteva jucării. Sau să citeşti o carte, nu?

Ştia ce se întâmpla în spatele ei: Hanna avea să afişeze o faţă tristă şi să încerce să-l convingă pe Alex să cedeze în faţa dorinţelor ei. În jumătate dintre cazuri, o făcea; ca un adevărat diplomat, împărţea în mod egal perioadele în care fiecare din ele avea să fie supărată pe el. Dar în seara aceasta era de partea lui Suzette.

— Ascult-o pe mami! O să urc mai târziu să-ţi citesc o poveste.

Hanna se pleoşti şi ieşi din cameră, târşâindu-şi picioarele. Suzette urmări picioruşele sprintene ale fiicei ei mergând încet pe scări. Se aştepta

să se uite urât la ea din capătul treptelor, dar Hanna se retrase în tăcere în camera ei.

Alex o mângâie pe spinare în timp ce i se alătura la chiuvetă.

— Deci, ce se-ntâmplă?

— Aşa a zis. A bătut la uşă când eram la baie şi a zis „Nu sunt Hanna". Ştiam că nu o să mă crezi.

— Nu e vorba de faptul că nu vreau să te cred, spuse el. Mi-ar plăcea la nebunie ca Hanna să vorbească. Dar pare ciudat să... Nu pot să mi-o imaginez spunând aşa ceva, ce să-nsemne chestia...

— Habar n-am...

— Şi părea destul de speriată...

Suzette se sprijini cu spatele de blat şi se masă sub sprâncene, unde-o durea, cu degetul mare pe una, cu arătătorul pe cealaltă. Cuvintele Hannei îi agravaseră durerea de cap.

— Nu te-ai simţit bine azi?

— Am şi fost la centrul ăla medical şi...

El o sărută pe frunte şi începu să-i maseze şi restul scalpului.

— Te-ai mai gândit? Să-ţi găseşti pe cineva cu care să vorbeşti?

— Nu sunt nebună, ea chiar...

— Pentru tulburarea de stres posttraumatic. Nu suport faptul că devii aşa, poate ai putea primi ajutor de la cineva. Azi ai luat Percocet?

Se desprinse, smucindu-se, de el.

— Nu eram pe medicamente! Nu eram drogată! Ştiam eu că nu trebuia să-ţi zic nimic.

— Nu e nimic greşit dacă-l iei, dacă încă ai dureri...

— Alex! Tu mă asculţi măcar?

O clipă, rămaseră faţă în faţă, tot atenţi, ca nişte vânători. Sau ca fiarele care urmau să fie împuşcate.

— Da. Ascultam. Şi încercam să găsesc o explicaţie logi...

— Nu există o explicaţie logică, aşa că las-o baltă! Las-o aşa cum a căzut!

Vârî resturile de mâncare în recipiente Pyrex şi le înghesui în frigider. Alex o privea cu atenţie, afişând o expresie precaută.

— Şoptea? Oare nu fredona ceva, de fapt?

— Ba da. Sunt sigură că asta s-a întâmplat, de fapt. Pentru că n-are cum să fie un copil complet diferit în prezenţa mea faţă de cum e în prezenţa ta. Azi, a lovit un copilaş când eram la magazin.

— Când?

— Azi. Am dus-o să-i iau ceva bun.

— Eu n-am ce face dacă nu văd – dacă nu sunt mereu aici...

— Păi asta-i buba.

Ea bagă din nou mâna în frigider şi scoase sticla pe jumătate goală de vin alb.

— Mereu e suficient de inteligentă încât să se asigure că nu mă crezi niciodată.

Luă paharul de pe masă şi se duse cu el spre canapea, reumplându-l pe drum. Puse sticla pe masă şi-şi întinse picioarele, dând televizorul pe *PBS NewsHour.* După o clipă, Alex i se alătură, reumplându-şi şi el paharul în timp ce se aşeza lângă ea. Niciunul dintre ei nu spuse nimic pe toată durata unui segment care analiza fenomenele meteorologice extreme şi impactul schimbării climatice.

În cele din urmă, îi luă uşor telecomanda din mână şi reduse volumul. Se apropie de ea şi-i puse capul pe umăr.

— Îmi pare rău!

Poate că ăsta era momentul ei, când Alex era spăsit.

— E plictisită. E prea deşteaptă ca să... ca să stea doar cu mine toată ziua. Iar eu am obosit...

— Îmi pare rău! N-ar fi trebuit să te pun să-i programezi toate analizele atât de curând după...

— Nu, că mă bucur că ne-am dus! Ne-a ajutat foarte mult doctorul ăsta nou.

Odată încheiat tratatul de pace, toată atenţia le rămase unul la altul, uitând complet de buletinul de ştiri.

— Dar el a descoperit ceva?

— Nu e nimic în neregulă cu ea, din punct de vedere fizic, deci în privinţa asta putem sta liniştiţi.

— Asta-i de bine, nu?

— Da, cred că da. Ne-a propus un psiholog, unul specializat în dezvoltare, şi ne-a spus foarte repede că nu e vorba de un psihiatru, pentru că nu considera că e nevoie de medicamente.

— În regulă...

— Dar poate că altceva se întâmplă. Ceva... Poate-o deranjează ceva, poate-o reţine ceva.

Alex se gândi o clipă la cuvintele ei.

— Are sens. Noi o înţelegem foarte bine. Dar mi-e groază să mă gândesc că n-o să aibă oportunităţi, că oamenii n-o să ajungă s-o cunoască. Nu ştiu de ce ea... Dar după toate sunetele-alea pe care le scoate... E atât de expresivă, şi eu cred că *poate* să vorbească...

— Chiar crezi?

Îşi supse buzele ca să se abţină să-i arate cât era de ipocrit.

— Poate că e ceva cu care s-a chinuit la început. Poate că o ruşinează chestia asta. Uneori, mă întreb dacă nu cumva vorbeşte singură, şi e peltică sau ceva de genul ăsta, nu ştie cum să rezolve problema asta şi nu vrea să pară diferită. Poate că a devenit obsedată... Asta mă îngrijorează cel mai mult, cred. Faptul că îşi spune chestii negative. Şi, pentru că nu le ştim, nu le putem elimina.

Suzette îşi plimbă degetul pe marginea paharului, făcându-l să scârţâie. Ca de obicei, Alex îşi explica altfel tăcerea continuă a Hannei: posibilitatea plină de speranţă ca ea să fie timidă, nu sfidătoare.

— Păi... sper ca terapeutul să o liniştească, într-un mod în care noi nu putem. Mi-aş dori doar să...

Alex îi cuprinse obrazul cu palma făcută căuş, cu o expresie sinceră şi plină de compasiune pe faţă.

— Ştiu că nu-ţi doreşti decât ce e mai bun pentru ea! Să nu te simţi de parcă ai fi dat greş.

Nu mai era sigură care eşec trebuia s-o deranjeze mai tare. Faptul că Hanna nu vorbea, că Alex nu era întru totul de partea ei sau faptul că-şi pierduse încrederea în propriile instincte. Mult prea mult timp încercaseră să justifice comportamentul aberant al Hannei, fiecare în felul lui. Oare amândoi ar fi trebuit să se gândească mult mai devreme la un psiholog? Oare se purtau mai mult ca mama lui Suzette decât îşi dădeau seama?

— E un lucru care merită încercat. Dr. Yamamoto pare că are foarte multă experienţă, spuse ea, pe un ton mai agitat decât ar fi vrut, de parcă încă ar fi putut ameliora orice daune i-ar fi cauzat Hannei prin întârzierea lor.

— Şi ai tot sprijinul meu!

În timp ce el întindea mâna spre ea, expresia i se îmblânzi.

— Nu vreau să te fac să simţi că eşti de una singură, mai ales că... Trebuie să te vindeci şi să fii bine. Nu ştiu de fiecare dată cum să te-ajut, dar vreau...

O minge micuţă şi tare din cauciuc veni sărind pe trepte în jos. Câteva secunde mai târziu, urmă o alta. La baza treptelor, începură să sară nebuneşte, iar Hanna ţopăi pe trepte în jos după ele. Se învârtea în cercuri, încercând să le prindă.

— Hanna! Du-te înapoi în camera ta, te rog!

Hanna o ignoră. Prinse una dintre mingi şi o făcu din nou să sară, urmărindu-i cu paşi mari mişcările ca de om beat, legănându-se şi ţinând braţele întinse pentru a se menţine în echilibru.

— Hanna?

Suzette se ridică şi ocoli canapeaua, cu braţele încrucişate şi cu spatele la Alex. Nu voia ca el s-o vadă cum se străduieşte să nu se piardă cu firea. Îi

venea să-şi verse nervii, să zbiere: „Sau cine mă-ta pe gheaţă oi fi!”, dar nu putea.

— Poţi să mergi sus şi să te joci până terminăm?

O minge trecu ţopăind de Suzette. Fără să îi arunce măcar o privire, Hanna se repezi după ea.

— *Lilla gumman?* Mami şi cu mine avem ceva de vorbit. Du-te sus, că vin şi eu imediat!

Târşâindu-şi picioarele în timp ce aduna mingile, Hanna porni în sfârşit în sus pe scări, cu mişcări de parcă ar fi plutit.

Mustrările Hannei deveniseră acte de tortură minore, dar constante. O ciupitură de pielea sensibilă. Un singur pumn bine plasat. Suzette simţea că e lovită, învineţită, şi nu avea energia să mai ascundă acest lucru.

— Pe tine te ascultă mereu, spuse ea, prăbuşindu-se din nou pe fotoliu, astfel încât să stea perpendicular cu Alex.

— Pe mine nu mă vede la fel de des.

— Pe tine te place mai mult.

— Nu e adevărat!

— Ba da, e!

— Nici cu mine nu vorbeşte, *älskling.*

Aşa era. Poate că era o victorie, oricât de malefică ar fi fost, în faptul că Hanna vorbise cu ea mai întâi.

— Poate că a venit momentul să sunăm la Sunnybridge.

Suzette îşi ţinu respiraţia. Nu putea să se trădeze şi să-şi scoată la iveală uşurarea. Încet, luă paharul de vin şi sorbi o gură.

Alex avusese mereu reţineri în legătură cu Sunnybridge. Pe lângă numele tâmpit, era o şcoală alternativă (adică de hipioţi), care se concentra pe arte, iar el nu o considera suficient de preocupată de înclinaţiile intelectuale ale elevilor. Când Hanna era încă bebeluş, erau nehotărâţi între a o trimite la Green Hill Academy sau la Frick School. Ambele şcoli erau la fel de impresionante şi revoluţionare din punct de vedere educaţional.

Hannei i se ceru să plece de la Green Hill Academy după cinci săptămâni. Suzette şi Alex stătură în faţa unui mic grup de profesori şi administratori, fiind informaţi că Hanna nu era pregătită emoţional pentru grădiniţă, pur şi simplu. „Incapacitatea ei de a interacţiona” se dovedise a fi „mai tulburătoare decât ne-am fi aşteptat”. Alex, mai ales, se simţise jignit, când întâlnirea degenerase, iar faţadele politicoase ale profesorilor dispăruseră. El n-o văzuse niciodată pe Hanna „mârâind agresiv” şi nu putea să dea crezare acuzaţiilor lor că „ascundea jucăriile înadins ca să nu se poată juca ceilalţi copii cu ele”, sau că „strica lucruri doar ca să le facă în ciudă”. Se temeau că, în cele din urmă, Hanna avea să îi facă rău vreunui alt copil – „O

bănuim că a dat foc coşului de gunoi de la cantină" –, moment în care Alex ceruse înapoi restul taxelor de şcolarizare şi ieşise valvârtej.

Suzette îşi ceru scuze cu umilinţă de la profesori, apoi ieşi în grabă după soţul ei.

Înainte de scandalul de la Green Hill Academy, ea ştia că Alex avea firea cel mai greu de stârnit – şi uşor de potolit – dintre toţi oamenii pe care-i cunoştea. Dar preţ de câteva zile de la acel incident, el continuă să clocotească în sinea lui.

Aşa că Suzette o înscrise pe Hanna la Frick School, iar temperamentul lui Alex reveni la normal. Sperând să fie de ajutor, o avertiză pe noua profesoară cu privire la modul în care se chinuise Hanna la şcoala anterioară.

Suzette era conştientă că tânăra, care avea un tatuaj delicat cu un melc la încheietură şi un cercel minuscul în nas, habar n-avea în ce se băga. Dar spera – se ruga – ca Hanna să reacţioneze pozitiv la energia ei tinerească, fără margini, să se îndrăgostească de melcul ei (sau de minipiercingul rebel) şi să încerce să-i facă pe plac. Suzette se hotărâse deja că avea să-l protejeze pe Alex, cât de bine putea, de adevăr, dacă nu mergea bine. Niciodată nu arătase o latură izolată sau depresivă până la ieşirea aceea furtunoasă, iar ea nu avea cum să-i facă faţă într-o asemenea stare o perioadă prelungită.

Când Suzette o luă după prima zi, profesoara remarcă: „Tăcută o fi, dar timidă nu-i deloc, năzbâtia asta mică!"

Deja se întrevedea sfârşitul. În a cincea zi, tânăra îşi suci degetele de îngrijorare şi anunţă că Hanna nu se adapta bine. Nu înceta să rupă toate cariocile în bucăţele. Dar ce era mai rău era faptul că îi plăcea să scoată peştişorul din acvariu. O prinseseră de câteva ori asupra faptului, până când găsiseră peştişorul mort printre câteva animale de plastic de mărimi similare împrăştiate pe jos. În a opta zi, Suzette fu chemată după ce Hanna se prefăcuse că leşină de foame. Una era ca ei să se întrebe dacă Hanna avea ADHD; şi alta era să se îndoiască de calitatea de părinte a lui Suzette.

Suzette nu mai aşteptă nicio zi. O retrase pe Hanna de la şcoală. Apoi, îi spuse lui Alex partea de adevăr care se subînţelegea: fără abilitatea de a vorbi, Hanna devenea frustrată printre necunoscuţi. Suzette se oferi să o şcolarizeze la domiciliu. O învăţase deja să citească şi să facă nişte calcule simple. Alex îmbrăţişase ideea – şi pe ea, totodată.

Faptul că Alex acceptase ideea cu Sunnybridge-ul însemna că probabil îşi dădea seama că e vorba de o problemă mai gravă. El nu se simţise jignit, aşa cum se temea ea, de prezenţa unui psiholog. Poate că avea o dorinţă mai egoistă, legată de noua comandă din centrul oraşului, ca ea să aibă mai mult timp să îl ajute. Poate că se molipsise de teama ei de intestine intrate-n

putrefacţie şi de punga pentru excremente ataşată de piele. Nu-şi dădea seama ce-l motiva mai mult: binele altcuiva – al ei, al fiicei ei – sau al lui însuşi. Dar era posibil ca o şcoală cu o abordare mai jucăuşă să-i distragă Hannei atenţia într-un mod plăcut.

— Deja-i aprilie, anul ăsta e prea târziu, spuse ea acum, umplându-şi paharul cu ce mai rămăsese în sticlă. Dar pot să mă interesez dacă o primesc în clasa a doua.

— Sigur o s-o primească!

Loialitatea lui faţă de fiica sa era totul.

— E atât de avansată din punct de vedere educaţional pentru vârsta ei, că o să vadă imediat că e un geniu tăcut.

Pielea delicată din jurul ochilor lui se umplu de riduri când zâmbi.

— O să stabilesc o programare.

Alex se aplecă în faţă şi o sărută.

— Vezi? Terapeut, şcoală nouă, o să se rezolve toate. Poate şi vorbeşte până-n toamnă – poate-o să avem mai multe şcoli din care să alegem.

Oare el chiar credea asta?

Alex se ridică şi îşi întinse membrele lungi.

— Ar fi bine să mă duc sus. Oare să-i zic ceva?

— Da, ar fi foarte bine. Eu am făcut greşeala asta-n maşină, când am crezut că ar fi mai deschisă pentru şcoală, pentru c-a trecut o bucată de vreme. Nu-şi dă seama ce pierde. Poate dacă vine din partea ta...

Duse paharele de vin la chiuvetă.

— Ce să-i spun despre terapeută?

— Poate-ar fi bine să te concentrezi pe... Ceva doar pentru ea, fără noi. Poate doar să-i sădeşti o idee, o altfel de relaţie, cu cineva care nu-i e părinte sau bunic.

Alex aprobă din cap.

— O să am grijă să fiu foarte discret. Nu cred că face faţă presiunii, fiind pusă în faţa faptului împlinit.

— Da.

Nu se putu abţine să pară uşurată.

— Mă bucur că înţelegi! *Jag älskar dig!*

Ştia cât de tare îl bucura când ea îşi exprima dragostea în suedeză.

— *Jag älskar dig!*

Îi trimise un sărut şi urcă treptele câte două odată.

Singură, la parterul pustiu, lui Suzette îi era uşor să-şi imagineze cum avea să fie. Manualele fuseseră băgate înapoi în dulap şi nici urmă de Hanna. Iar dacă fata ar fi fost la şcoală, ar fi avut şase ore pe zi doar pentru ea. Ar fi putut deveni un membru valoros al firmei Jensen & Goldstein, nu o simplă

fantomă care stătea pe margine. Ar fi putut să se înscrie la un curs de gătit. Sau la un curs de dans. Ar fi putut să-şi deschidă un blog. Ar fi putut să-şi cultive o grădină adevărată, plină de legume proaspete, organice, cu care să-şi hrănească familia. Nu avea să mănânce mereu legumele – uneori, sistemul ei digestiv cu toane se răzvrătea împotriva mâncărurilor deschise la culoare, greu de absorbit. Dar în mintea ei, actul cultivării avea să-i aducă un premiu. Mai bun decât ce putea cumpăra din magazin, şi cu adevărat locale.

Părea posibil ca asta să fi făcut şi toate celelalte mame, cele ai căror copii îşi petreceau zilele în şcoli mici şi scumpe. De bună seamă că ele ştiau deja să tricoteze ciorapi şi să-şi coasă singure hainele. Probabil că stăteau lângă soţii lor în timp ce aceştia îşi reparau singuri acoperişul sau construiau o instalaţie de prelucrare a compostului. Suzette voia să se descurce mai bine. Îşi dorea să aibă nişte abilităţi mai practice, şi ştia că Alex avea să o sprijine în încercarea ei de-a contribui la scăderea emisiilor de carbon.

Nu se ferea deloc de muncile asidue şi murdare, chiar dacă avea mult de recuperat. În felul ăsta, de-abia avea mai multe căi de-a tinde spre perfecţiune şi a demonstra de ce e în stare.

HANNA

Tati trase jaluzelele peste fereastra ei mare cu vedere la curtea din spate; avea camera cea mai mică, dar cea mai confortabilă din toată casa. Însă cel mai mult îi plăcea când tati era acolo cu ea, adăugând petele lui de culoare şi dinamismul lui la biroul ei cel banal. Abandonase de ani buni tentativa de-a colora pereţii albi cu cariocile ei groase de când era bebeluş, pentru că mami zugrăvea mereu peste ele.

— De ce nu foloseşti toată hârtia aia pe care-am cumpărat-o? Sau cărţile de colorat?

Mami spunea că jucăriile ei puteau fi colorate, aşternuturile şi cărţile. Dar jucăriile erau ţinute în stive de cutii albe perfect aranjate, iar pătura galbenă nu putea umple toată camera. Şi-ar fi dorit să poată sufla în ea şi s-o umfle, ca pe un soare uriaş sau ca pe un balon cu aer cald care s-o poată duce departe de-aici.

Mami voia ca ea să continue să deseneze şi să picteze doar cu şevaletul care stătea soldăţeşte într-un colţ. Aşa că Hanna lăsă nefolosite foile mari de hârtie albă impecabile de curate. Nu doar ca să o sfideze pe mami, care o implora: „Doar un desen mic? Unul micuţ de tot? Prea mic ca să-l vadă cineva?" Asta era când mami încă trecea prin faza de tristeţe, înainte să se transforme în furie.

Nu renunţă. De fiecare Ajun al Crăciunului şi fiecare a treia noapte de Hanukkah, mami îi făcea cadou materiale pentru artă. Hannei îi plăcea la nebunie cum arătau creioanele şi cariocile, cu vârfurile lor ascuţite şi nefolosite. Îi plăceau cerculeţele din acuarelă, ca nişte băltoace îngheţate dintr-un curcubeu din care picura. Nu voia să le strice. Dacă scotea cariocile Magic Markers din ascunzătoarea lor perfectă, n-avea să le mai poată pune niciodată în ordinea corectă. Îi plăceau cadourile de la mami, dar nu avea să facă niciodată cu ele ce voia mami. Hanna se asigura că mami o vedea ţinându-le în mână câteodată, trecându-şi degetele peste vârfurile cariocilor, rotindu-le blând prin curcubeiele de acuarelă uscată. Uneori pupa culorile care-i plăceau cel mai mult. Mami nu se înfuria niciodată pe atunci. O urmărea, stând nemişcată, cu ochii plini de lacrimi. Hanna nu-şi dădea seama dacă era fericită sau nefericită, deşi, uneori, mami se încrunta. Dar continua să-i cumpere pachetele frumos colorate, şi asta era tot ce conta. Fiecare câştig pentru Hanna era o pierdere pentru mami.

El scoase o carte de pe raftul de deasupra capului ei şi se aşează lângă ea, gata să-i citească.

— „Era o pădure sub patul meu, pe care-o cultivasem de ceva vreme”.

Taţi avea un accent foarte uşor, iar *era* suna mai degrabă ca *jera.*

— „Era un loc asemănător cu cele tropicale, potrivit pentru mucegaiuri, maimuţe şi tot felul de făpturi cărora...”

Tati spunea *făptui căioia.*

— „...le plăcea să se dea pe liane din păr şi să ţopăie pe trambuline din pânze de păianjen”.

Hanna zâmbi, aşteptând rândul următor.

— „Bănuiam de ceva vreme existenţa unei Bestii BălmăSforăitoare[11]. Auzeam zgomote venind de sub patul meu în timp ce stăteam întins în întuneric şi încercam să dorm”.

Hanna îşi dorea foarte mult să aibă mizerie sub pat, însă mami şi mopurile ei n-aveau să lase niciodată o asemenea pădure să crească pe sub nimic din casă. Hanna îşi dorea prieteni ciudaţi precum cei din poveste, şi de aceea o alegea mereu să i-o citească tati.

— „Uneori, auzeam zgrepţănări, de parc-ar fi scotocit după hrană”.

Hanna şi-ar fi dorit să împrăştie firimituri de batoane de granola pe podea. Voia să hrănească micile bestii.

— „Alteori, suna de parcă un gândăcel ar fi cântat pe fundul unui pahar înalt. Odată, aş fi putut să jur c-am auzit cum ceva conducea un autobuz pe un deal foarte abrupt, cu uruit de motor şi scrâşnet de frâne. Condiţiile de sub patul meu erau ideale pentru o Bestie BălmăSforăitoare, asta ştiam sigur”.

Lucruri. Asta-i trebuia Hannei ca să-şi atragă prietenii de pe sub pat. Bucăţele din tot felul de chestii din care ei să se poată forma, jucării vechi şi stricate şi bucăţi lipicioase de bomboane pe jumătate mâncate – chestii pe care mami avea să le adune cu mănuşile ei de cauciuc şi să le arunce.

Mami veni la uşă. Se sprijini de clanţă, privindu-l pe frumosul de tati cum citea.

— „Pentru că nu mai văzusem niciodată vreuna, nu ştiam cum să-i aştept sosirea. Am crezut c-o să se prezinte chiar Bestia într-o noapte – şoptisem «E cineva aici?» de nenumărate ori, atât de sigur fusesem de existenţa unei creaturi sub patul meu! Dar n-am auzit niciodată un răspuns. Poate o fi fost timidă. Sau poate nu vorbeam aceeaşi limbă...”

[11] *UnderSlumberBumbleBeast* (în eng., în orig.) (n.tr.).

Hanna dădu din mână, gest cu care spera să o alunge pe mama ei. Tati aruncă o privire spre mami, apoi desfăcu uşor degetele, ca pe un evantai. Arătau ca nişte molii uriaşe care aterizau pe un câmp.

— Mami poate să rămână şi să asculte. Poate-i place şi ei povestea asta.

Hanna scoase un icnet puternic, gutural, şi clătină o dată din cap, tare.

Tati se încruntă la mami.

— Noi n-avem parte de la fel de mult timp petrecut între Hanna şi tati cât avem între Hanna şi mami.

— E-n regulă!

Ea văzu încruntătura care-i spunea „Nu uita că te urăsc!" din privirea lui mami înainte să plece. Cândva, mami avea să deschidă gura şi să aibă dinţi făcuţi din cioburi de sticlă. Îi va arunca Hannei privirea aia plină de ură şi va începe să-şi mănânce mâinile. Scârbos, dar aproape că-şi dorea să vadă asta.

Trebuia doar s-o împingă încă puţin pe mami. În plus, Marie-Anne o ajuta să vină cu nişte idei de-a dreptul excelente pentru a o face pe mami să dispară-moară pentru totdeauna.

Tati continuă să citească, iar ea – şi îndesă păturica de culoarea soarelui sub bărbie.

— „Cum stăteam eu acolo, atârnat peste marginea patului, căutând cu lanterna, l-am văzut (presupun că era bărbat, din cauza mustăţii). Mijea ochii în lumina puternică a lanternei şi ţinea ridicat un braţ de forma unei acadele ca să-şi protejeze ochii sensibili. «Uaaau!», am spus eu. Ne uitam fix unul la celălalt. Mă întrebam dacă şi eu păream la fel de ciudat în ochii lui cum părea el în ai mei. Avea un corp cam cât un cartof dulce şi purta nişte pantaloni scurţi tricotaţi, albaştri precum cerul".

Hanna şi Alex chicoteau împreună, împărtăşind imaginea unui cartof dulce cu mustaţă în pantaloni tricotaţi.

•

Nu-şi amintea când adormise, dar, când se trezise, era întuneric şi tati plecase. Îşi lăsă capul peste marginea patului, precum fetiţa din carte, ca să vadă dacă era vreo Bestie BălmăSforăitoare care să umble legănându-se pe-acolo. Ea ţinea o lanternă albastră şi compactă pe unul dintre rafturile de deasupra patului ei, dar chiar şi la intensitate maximă, nu se vedea decât podeaua netedă, curată şi perfectă a lui mami. Coborî din pat, trase de cămaşa de noapte moale cu arici pe ea şi se îndreptă pe vârfuri spre dulap, de unde scoase câteva lucruri la întâmplare. O şosetă albă. O agrafă maronie. Un elastic roşu pentru păr. Aruncă o privire într-una dintre cutiile în care ţinea materialele artistice, dar, în cele din urmă, nu putu să-şi imprăştie cum trebuie seturile de creioane sau de carioci.

Era o colecţie care lăsa de dorit, dar tot era mai bine decât nimic. Aruncă lucrurile sub pat. Poate c-avea să mai adune nişte chestii o zi-două, înainte ca mami să rămână cu gura căscată de groază la mizeria care se aduna acolo. O văzuse de-atâtea ori pe mami în genunchi, cu ţeava de la aspirator ca o sabie, având ca misiune anihilarea oricărei colonii de invadatori, oricât de mici. Era posibil ca o Bestie BălmăSforăitoare să nu aibă destul timp să se adune, dar merita măcar să încerce – apoi avea s-o ascundă undeva unde să n-o vadă mami.

Auzi un sunet pe care-l recunoştea, dar nu-l putea descifra. Ieşi pe furiş din camera ei şi o luă pe hol în jos, spre lumina ce se ţea pe sub uşa dormitorului părinţilor ei. Icnete şi gâfâieli. Auzise asemenea zgomote toată viaţa ei şi ştia că era limbajul secret pe care-l foloseau mami şi tati când erau doar ei doi. O deranja faptul că nu-l vorbeau niciodată cu ea, deşi încercase de câteva ori să reproducă sunetele lor. Tati răsese şi-i spusese că parcă era fetiţa cavernelor. Mami se încruntase şi făcuse o faţă speriată.

— Te rog să te foloseşti de cuvinte! îi spusese ea.

Hanna presupunea că nu reuşise să articuleze corect, şi de aceea nu o înţeleseseră.

Ascultă încă un minut. Icnetele şi gâfâielile lor lipsite de sens erau un pic înspăimântătoare. Mami părea că pluteşte într-o navă spaţială, gata să rămână fără aer. Vocea lui tati se izbea de ceva, iar şi iar. Încercase, când era mai mică, să intre şi ea în discuţie. Dar ei se opriseră imediat ce intrase ea în cameră. După aceea, o învăţaseră să bată mai întâi, mai ales când oamenii dintr-o cameră păreau a fi ocupaţi – deşi trebuia să-i întrerupă doar atunci când era o urgenţă. Dar ei nu aveau să comunice niciodată cu ea în limba pe care o considera mai interesantă decât cuvintele. Poate că era o limbă doar pentru adulţi sau poate că era vorbită doar de doi oameni odată (niciodată nu vorbiseră cu altcineva în limba aia guturală). Uneori, îi venea să întrebe: „De ce nu mă includeţi şi pe mine?"

Se întoarse în propria cameră, impresionată de abilitatea ei de a nu scoate niciun sunet. Nu doar că reuşise să-şi ţină cuvintele doar pentru ea, ci şi picioarele ei străbătură camera de parcă ar fi fost alcătuită din aer. O fantomă, care plutea. O vrăjitoare reîncarnată.

•

Câteva ore mai târziu, cu foile în mână, coborî din biroul lui tati şi intră în holul scăldat în lumina dimineţii. Picioarele i se încălziră în triunghiul de lumină a soarelui în timp ce stătea la fereastra cu vedere la curtea lor privată. Privi atent tufele îngrijite şi iarba înaltă până la genunchi, zidul din lemn şi acoperişul casei din vecini. Narcisele, care înfloriseră, stăteau aliniate frumos în faţa gardului viu, ca o armată gata de atac. Lalelele încă nu

înfloriseră complet, iar capetele lor roz semănau cu nişte săgeţi gata de zbor. Din cireşul cuiva căzură în bătaia vântului nişte petale albe şi moi ca zăpada în curte. Adulmecă iarba, vrând să simtă mirosul florilor, dar nu simţi decât ciudăţenia aia de licoare din oţet a lui mami.

Se aşteptase ca tati să se fi trezit mai devreme; se îmbrăcase deja, se pieptănase, iar acum lucra la proiectul ei special. După ce căută nişte chestii pe calculatorul lui tati, scoase la imprimantă nişte poze pe hârtie reciclată de birou. Nu conta că pozele erau pline de cute sau de pete. Imaginile on-line erau foarte vechi, iar ea printase câteva color, aşa încât erau alb-maro, nu alb-negru. Cum mai avea un singur lucru de făcut, se furişă înapoi în camera ei şi ascunse pozele.

Lipind urechea de uşa camerei părinţilor ei, descoperi că înăuntru era linişte deplină. Nu aveau vreo regulă cu privire la intrarea în camera lor când dormeau, aşa că apăsă cu grijă clanţa şi se strecură înăuntru. Tati stătea întins cât era de lung şi gol pe o parte a patului. Aproape că-i vedea partea bărbătească – numită penis în termeni corecţi –, dar piciorul, îndoit în sus, i-l ascundea parţial. Avea un braţ sub pernă şi celălalt pe piept. Gura îi era întredeschisă şi inspira şi expira, fără a fi conştient de ea sau de orice altceva.

Îl mai privi pe tati câteva minute, apoi îşi văzu mai departe de misiunea ei. Luă telefonul lui tati de pe raftul de lângă patul lui, unde-şi ţinea câteva lucruri împrăştiate ca să le aibă la îndemână: două cărţi, nişte şerveţele, un pahar cu apă aproape gol, un borcan plin cu mărunţiş. Apoi dădu ocol patului şi ajunse pe partea lui mami.

Mami stătea într-o poziţie asemănătoare, în partea dreaptă, cu genunchii strânşi. Ţinea perna între mâinile împreunate a rugăciune, iar părul închis la culoare i se răsfirase pe faţă. Ţâţele lui mami atârnau într-o parte, iar Hanna se hotărî că dacă ar fi fost să-i crească o parte a corpului în plus, ea ar fi ales o coadă. Nu vedea cicatricea cea nouă a lui mami, dar îi plăcea mai mult cea veche. Un vierme purpuriu prins între două buze cărnoase alcătuite din piele albă. Ea o atinsese o dată, când era foarte mică, într-o cabină de probă la mall, dar mami se răsucise brusc, de parcă ar fi durut-o.

Făcu câţiva paşi înapoi şi ţinu telefonul pe orizontală, ca să poată face o poză cu silueta adormită a lui mami în întregime. Ea dormea pe partea cu fereastra, şi chiar şi cu jaluzelele trase, era luminată slab. Hanna apăsă pe buton, iar aparatul ţăcăni scurt. Mai apăsă o dată, ca să fie sigură, iar în acel moment, mami înălţă capul şi trase aer în piept, de parc-ar fi zăcut moartă acolo în tot acel timp. Era un gând minunat. Mami îşi dădu părul din faţă şi clipi de câteva ori, iar Hanna ar fi putut fugi din cameră, dar nu o făcu.

În schimb, îşi târşâi picioarele până ajunse chiar lângă pat. Mami se îndepărtă uşurel de ea, cu o expresie de nedumerire pe faţă.

— Hanna? Ai nevoie de ceva?

Fetiţa se aplecă din talie. Mai jos, tot mai jos, până când faţa ei ajunse să stea ameninţător de aproape de chipul îngrozit al mamei sale.

— Mă cheamă. Marie-Anne. Dufosset, şopti ea în urechea lui mami cu cel mai bun accent franţuzesc de care era în stare.

Mami nu credea că jucase jocul ăla pe calculator cu *Franceza pas cu pas* mai mult de o dată. Dar ea o făcuse.

În timp ce mami se sprijinea pe cot, mişcarea bruscă-i făcu ţâţele să sară în sus. Hanna rânji, iar mami trase cearşaful ca să se acopere.

— Poftim?

Mami aruncă o privire spre tati, care dormea. Apoi vorbi mai încet:

— Mă bucur că vorbeşti, iubito! Ce-ai spus?

— Mă cheamă. Marie-Anne. Dufosset. Să nu uiţi! spuse ea.

Vocea-i era încă slabă şi moale de la lipsa de exerciţiu.

Cuvântul „cine” se formă pe buzele lui mami, dar Hanna chicoti şi ieşi din cameră ţopăind şi ţinând în continuare telefonul lui tati în mână.

SUZETTE

Îi făcu lui Alex cafeaua, italiană, neagră şi tare, exact cum îi plăcea lui. Deşi era în întârziere, Hanna reuşise să-l atragă în biroul lui. Era ceva legat de telefonul lui şi de poza pe care-o făcuse ea. Protestase doar o secundă; oricât ar fi fost de nerăbdător să înceapă să facă schimb de idei în legătură cu noua clădire subţire din centrul oraşului, nu era cazul să se poarte de parcă n-ar fi putut să-şi stabilească singur orele de program sau să lucreze de-acasă în weekend – şi n-ar fi făcut-o. Ea voia să creadă că faptul că Hanna venise în dormitorul lor şi-i făcuse o poză era un gest inofensiv. Dar vulnerabilitatea şi greaţa ei persistau, şi nu doar pentru că fusese goală. Hanna – sau cine pretindea că e – nu era un copil normal, inocent.

Copiilor normali le plăceau la nebunie camerele foto şi să facă poze; îşi amintea din propria copilărie. O dată la câţiva ani, mama ei îi dăduse câte-o cameră – mai întâi Polaroid, apoi cu film, apoi digitală. Mama ei, în ciuda altor defecte, se pricepea la cadouri. Iar cadourile ei erau, de obicei, bine alese şi frumos împachetate. Ca adult, Suzette înţelesese că era singurul ei mod de a-şi exprima dragostea. Păstrase câteva dintre cele mai frumoase funde, încă le avea într-o cutie specială: material textil strălucitor, cu motive metalice sau chestii speciale pentru sărbători. În mintea ei, ambalajele deveniseră îmbrăţişările pe care nu le primise niciodată.

Ea îi trimise un mesaj ca să-l anunţe că-i era gata cafeaua. Imediat după ce-l trimise, telefonul ei scoase un „ping!" care-o anunţa că primise o notificare pe e-mail. În timp ce citea mesajul, pe faţă-i apăru un zâmbet.

Alex ţopăia pe scări, cu Hanna pe urme.

— Promit, promit, promit, buzele-mi sunt pecetluite! spunea el.

— Ce tot promiţi acolo?

El îşi trase un fermoar invizibil peste gura închisă. Hanna ţopăia în sus şi-n jos, agăţată de braţul eroului ei, având pe chip o expresie de bucurie răutăcioasă.

— Dacă sunt cu adevărat pecetluite, atunci nu cred că o să ai nevoie de asta.

Îi puse cana lucioasă, aburindă, pentru drumeţii, în celălalt capăt al hiatului, unde nu putea ajunge la ea. Orice l-ar fi pus Hanna să facă pentru ea n-avea cum să fie o surpriză plăcută. O deranja că s-ar fi putut ca Alex să comploteze împotriva ei, chiar dacă nu era pe deplin conştient în ce se băgase. Hanna n-avea secrete plăcute. Ultima oară când Suzette sperase că

fiica ei făcea ceva drăguţ, Hanna deschisese o cutie de cadouri plină de păianjeni. Cei care muriseră demult se sfărâmau deja, dar unii încă se zbăteau, iar alţii erau cât se poate de vii. Nu era o surpriză plăcută – chiar dacă Alex spunea în glumă că Hanna semăna cu o pisică şi aducea oamenilor ei preferaţi un şoarece preţios.

— Nu, nu, nu, cafeaua n-are nicio vină în toată povestea asta!

El îi făcu cu ochiul şi se întinse după ceaşcă, aparent indiferent la faptul că Suzette era cu adevărat enervată.

— Bine. Deci fii atent, am veşti bune!

Voia să-i spună asta când erau toţi împreună, în caz că Hanna avea să reacţioneze urât. Poate că avea să facă o criză la care el să nu fie doar martor, ci şi nevoit să o gestioneze. Suzette îi dădu ceaşca.

— Mulţumesc, *älskling*!

Alex o sărută pe obraz. Îşi sorbi cafeaua şi se sprijini de blat, aşteptând ca ea să-i dea vestea.

Suzette redeschise e-mailul pe telefon.

— Am trimis aseară un e-mail la Sunnybridge, iar mai devreme am primit un răspuns. S-ar bucura să stea de vorbă cu mine. Şi azi au timp, dacă sunt disponibilă.

— Sună bine!

Se întoarse spre Hanna, care-avea o mină stoică şi suspicioasă.

— Ţii minte, *lilla gumman*? Ţi-am spus eu de o şcoală nouă aseară, pentru la toamnă? Una mai fainã decât toate celelalte la care am fost până acum.

— Eu zic c-ar trebui să mergem azi după-amiază – tu ce zici?

Vorbi cu o voce dulce şi inocentă, deşi o parte a ei îşi dorea să meargă momeala asta.

Hanna nu făcu decât să se încrunte la ea. Se întoarse şi alergă pe scări în sus, iar o secundă mai târziu, uşa se trânti în urma ei. Suzette oftă, dezamăgită de lipsa scandalului. Avea să-i fie mai greu să-l convingă pe Alex de planul ei revizuit.

— Nu-ţi face griji, orice şcoală nouă e o schimbare mare! O să aibă nevoie de timp ca să se acomodeze. O să avem toată vara...

— S-ar putea să-i întreb dacă pot să o ia acum, spuse ea, iar din voce îi dispăru toată amabilitatea.

Alex încremeni, surprins.

— Acum? Mai sunt doar două luni şi jumătate până la...

— Tu nu ai observat cum se comportă?

— Nu în mod deosebit.

— Devine foarte manipulatoare. Prin felul în care ne joacă pe degete. Se asigură că doar eu pot să văd ce face, aşa că atunci când îţi spun... Nu poţi să

pui nimic cap la cap. Loviturile. Faptul că scrie cuvinte urâte. *Vorbeşte...* Mă ia peste picior. Ce te-a forţat să-i faci azi-dimineaţă sus?

— Nimic. Un proiect.

Tresări uşor.

— Încearcă ea să facă o chestie, cred. De fapt, cred c-o să-ţi placă.

Deşi nu-i era frig, îşi trase în sus fermoarul jachetei gri de yoga pe care-i plăcea să o poarte prin casă şi-şi îndesă mâinile în buzunare. Voia să se îmbrace ca lumea şi să sune la şcoală, dar Alex continua să o fixeze cu privirea, iar ea îşi dorea ca el să se uite în altă parte.

— Bine. Mă ocup eu, şi gata!

— Hei!

Dădu să o prindă de braţ, dar ea pornise deja.

— Nu te contrazic că ar trebui să fie la şcoală, probabil că ai şi tu dreptatea ta – s-a plictisit, are nevoie de o schimbare...

— Eu am nevoie de o schimbare. Tu habar nu ai cum e! Pentru tine se comportă mereu exemplar. Cu tine e mereu dulce.

— Nu! Te cred. Dar anul şcolar a început deja de mult, iar noi am vorbit deja despre...

— N-am cum să rămân aici, închisă cu ea! Nu m-asculţi deloc!

— Ba te-ascult! *Älskling.*

O cuprinse în braţele lui larg deschise, precum nişte aripi.

De obicei, era o adevărată alinare să fie în braţele lui, dar deja se simţea prea constrânsă – epuizată de dificultăţile aferente îngrijirii Hannei zi de zi şi de dezamăgirea cronică faţă de propriul corp. Îi venea să alerge cu toată viteza spre zidul lor din sticlă şi nu-i păsa dacă şi-ar fi frânt gâtul, precum o pasăre. S-ar fi izbit de el iar şi iar, până când l-ar fi mânjit cu propriul sânge.

Îl îmbrânci şi-şi înăbuşi un ţipăt. Văzu panica ei, care-i făcea ochii să iasă din orbite, oglindită pe faţa lui Alex. N-avea ce căuta acolo, expresia aia înspăimântată, nesigură. Îi mai potoli din nelinişte, făcând-o să-şi dorească să fi fost în stare să-i treacă mâna prin faţa ochilor, dincolo de nas şi de gură, şi să-i readucă mina relaxată pe care o avea de obicei.

— Îmi pare rău, dar tu nu...

Se îndepărtă cu un pas de el. Simţindu-se cuprinsă de agitaţie, îşi astupă gura cu o mână, încercând să împiedice cuvintele să iasă la iveală.

— Face tot felul de chestii. Nu ştiu ce face, dar se joacă...

— Ce fel de chestii?

— Cine e Marie-Anne Dufosset?

— Poftim?

Doamne, cum se uita la ea! De parcă ar fi dezvăluit că-n interiorul ei nu-s decât rotiţe, arcuri şi ghemotoace de puf.

— Marie-Anne Dufosset! Ce-i, vreo poveste pe care i-ai citit-o recent? V-aţi uitat la vreo chestie în franceză? E cineva de care i-ai spus tu?

Se îndreptă spre el, făcând un gest de rugăminte cu mâinile.

— Cine e?

— Suzette, încetează!

Auzindu-şi numele, se opri – din mers, din emis ofuri, din respirat. Nu c-ar fi deranjat-o alinturile în suedeză ale lui Alex, dar din cauza faptului că abia-şi mai auzea propriul nume, aproape că uitase că-l avea.

— Nu ştiu cine e Marie-Anne Dufosset. De unde să ştiu eu asta? Ce legătură are asta cu...

Ce confuzie absolută, inocentă. Lipsită de furie şi plină de îngrijorare.

Oare-şi pierduse minţile?

— Caut eu pe Google. Nu contează. Ai întârziat. Trebuie neapărat să sun la şcoală.

— Vrei să... Pot să rămân? Să merg cu tine? N-ar trebui să te las...

— Mă descurc eu, e-n regulă.

El făcu chestia aia care-i plăcea ei şi o apucă de partea de sus a braţelor, lipindu-şi fruntea de a ei. Pe lângă cafea, mirosea a pastă de dinţi, iar corpul lui degaja căldură. Ea îi inspiră mirosul. Alex rămase pe loc şi o lăsă să-l absoarbă.

— Îmi pare rău! N-am vrut să te sperii.

— Suzette – o să facem orice e nevoie. Sănătatea ta reprezintă o prioritate în aceeaşi măsură – nu vreau să te îmbolnăveşti din nou.

— Ştiu, am injecţiile, mă ajută...

— Totuşi, nu te-am văzut niciodată atât de stresată. Aş putea să lucrez mai mult de-acasă...

— Doar ce-ai stat două săptămâni acasă, nu poţi să fii dădaca mea o veşnicie...

— A fost mai bine?

Doar gândul la faptul că fusese mai uşor îi mai potolea un pic bătăile nebuneşti ale inimii. Cele două săptămâni întregi de după Marea Operaţie fuseseră ca o vacanţă; Alex era prezent şi o ajuta cu toate, iar Hanna se comporta excelent.

— Da, recunoscu ea.

— Aş putea să-mi înjumătăţesc programul la birou.

— Nu poţi.

— Ba pot. Deci să nu te superi dacă cei de la şcoală vor spune că nu poate începe acum. O înscriem undeva la toamnă. Iar eu o să fiu mai mult aici, bine? Poate facem schimb, şi te poţi duce tu la birou din când în când, c-a trecut ceva vreme de când n-ai mai fost – te-ar ajuta?

— Poate. Nu ştiu. Mă simt obosită. Tot timpul.

Mai încercase să-i explice că era ca şi cum energia ei se manifesta în mosoare preţioase care se desfăceau mult mai repede decât îşi dorea ea. El încerca, dar nu reuşea să înţeleagă mai bine decât ea cum era să fii altcineva. Ea îşi compara propriile reacţii cu ceea ce-i vedea pe alţii făcând şi cu modul în care aceştia se mişcau prin lume, cu zilele ocupate cu serviciul, comisioane, treburi casnice, vieţi sociale, vieţi casnice, şi nimeni nu părea a fi prea obosit ca să trăiască. Însă ea, până la ora patru după-amiaza, era deja prea obosită până şi pentru a se holba la televizor. Ceea ce nu înţelegea nimeni la felul în care făcea ea curăţenie era cât de iraţional de precis devenise scopul acestui lucru pentru ea. Trebuia să se deconecteze de la tot de câteva ori pe zi, ca o baterie inversată, care se reîncărca atunci când nu era băgată în priză. Făcea parte din boala lui Crohn, dar pe gastroenterologi nu-i interesa acest aspect. Doctorul Stefanski o sfătuise să discute problema cu medicul ei primar. Pe Suzette o ajuta când avea un program regulat de masă şi somn. Uneori, un program scurt de exerciţii uşoare dimineaţa îi oferea un puseu de energie. Dar pe măsură ce îmbătrânea – pe măsură ce zilele treceau din ce în ce mai greu alături de Hanna – părea că nimic nu o mai ajuta. Parcă era o jucărie cu cheie stricată.

— Trebuie să-mi spui. Mai multe. Să mă laşi să te ajut, o imploră Alex.

Suzette aprobă din cap şi îşi cuprinse în sfârşit soţul în braţe.

— Nu trebuie să le faci pe toate azi, spuse el.

— Dar vreau! Trebuie, şi o să fie bine! Ar trebui să pleci, ştiu că vrei să te apuci de treabă.

— Hai să discutăm mai târziu pe îndelete, bine?

Se sărutară, iar el îşi luă repede cafeaua, cheile de la maşină, se încălţă în grabă şi plecă.

La un moment dat, ea se văzuse în postura unei femei care nu avea nevoie de un bărbat. Supravieţuise fără tată. Lumea nu se învârtea în jurul bărbaţilor. Dar, după ce se îndrăgostise de Alex, aflase adevărul: nu mai voia să trăiască niciodată într-o lume fără el. El îi netezise urmele arzătoare ale hazardului şi îi oferise o viaţă lipsită de capricii sau cruzime. Ştia că n-ar fi putut să trăiască niciodată la fel de bine de una singură, din sursa compromisă a energiei compromise. Şi lucrase atât de puţin, încât, dacă se califica pentru ajutorul de dizabilitate, indemnizaţia avea să fie foarte mică. Împreună, alcătuiau ciclul care hrănea o viaţă care conta. Soare, sol, ploaie, rădăcini, fructe, hrană. Bucurie.

Sună la Sunnybridge şi acceptă programarea pe care i-o ofereau pentru ora unsprezece.

Când urcă la etaj, uşa Hannei era închisă. Îşi lipi urechea de ea şi ascultă. Auzi ceea ce părea a fi o foarfecă ce tăia hârtie. Alex spunea că ea făcea un proiect, însă ea crezuse că e vorba de ceva făcut pe calculatorul lui, nu de ceva ce Hanna putea face cu propriile mâini. Gândul că ea muncea cu spor la ceva în camera ei îi dădu o oarecare speranţă. Poate că avea să-şi folosească în sfârşit câteva carioci sau creioane. Nu ştia de ce Hanna nu le folosea niciodată, mai ales că ştia că-i plăceau. Nici măcar n-ar fi deranjat-o dac-ar fi găsit, mai târziu, fâşii de hârtie împrăştiate pe podea. De fapt, această posibilitate o făcu să zâmbească.

— Eu fac repede un duş – toate bune-acolo?

Hanna bătu cu pumnul în podea, de parc-ar fi ciocănit la uşă – codul pe care-l dezvoltaseră pentru momentele în care nu o puteau vedea, dar aveau nevoie de un răspuns.

— Bun!

Ezită o secundă, nehotărâtă dacă s-o avertizeze sau nu să aibă grijă cu foarfecă. Se hotărî să nu o facă; Hannei nu i-ar fi plăcut ca ea să-i sufle-n ceafă sau să o dădăcească.

Suzette se bucură de şaizeci de secunde de speranţă, închipuindu-şi cum arăta opera fiicei ei. Avea încredere în creativitatea Hannei, deşi fusese rareori pusă în aplicare în moduri convenţionale. Poate că avea să fie următoarea etapă într-un proces straniu, dar bine-venit, de comunicare.

Speranţa ei luă sfârşit în momentul în care închise uşa şi căută pe Google, pe telefon, *Marie-Anne Dufosset.*

•

Se simţea lipsită de apărare din cauza goliciunii ei, chiar şi cu uşa de la baie încuiată. Nu putea să nu şi-o închipuie pe Hanna cu o foarfecă mare în mâini, înjunghiind-o şi omorând-o în duş. Un motiv de îngrijorare groaznic de melodramatic, mai ales că Marie-Anne Dufosset nu era decât o notă de subsol în istorie. Dar, potrivit Wikipedia, în 1679, la vârsta de optsprezece ani, fusese ultima femeie arsă pe rug ca vrăjitoare în Franţa. Faptul că articolul oferea puţine dovezi că adolescenta făcuse ceva câtuşi de puţin asemănător cu vrăjitoria era irelevant. Faptul că Hanna ştia despre ea şi avea un motiv de a o admira – de a-i invoca spiritul – era şi el destul de îngrijorător.

Acum că ştia numele jocului – „S-o speriem pe mami" – ar fi trebuit să fie capabilă să se apere. Dar i se făcu pielea de găină, chiar şi sub apa fierbinte, când se gândi la fiica ei cea înfiorătoare. La albul ochilor ei. La cum se putea furişa aproape de ea în timp ce dormea.

HANNA

Distracţie. Asta îi promiseseră la creşă, apoi la grădiniţă. Cel mai mult rezistase la Green Hill Academy. Cinci săptămâni întregi, în care fiecare zi fusese o provocare. O provocare să nu se izbească de pereţi în semn de protest (o desprinseră de pe ei singura dată când încercă şi o trimiseră la o asistentă durdulie care-i ţinu un cub de gheaţă pe frunte înainte să o cheme pe mami). Era o provocare să nu îi transforme pe copiii grăsuni şi cârni în jucării; jucării vii, care respirau. Dacă-i împingea ca să-i pună cu botul pe labe, nu făcea decât să intre în bucluc. Nimănui nu îi plăceau modurile ei de a se distra.

Nu fusese deloc plăcut să stea pe un covor pătrat, portocaliu, privind într-o zi copiii cum construiau un turn din cuburi de plastic care intrau unul într-altul – ca nişte piese Lego pentru uriaşi. Se ciondăniseră în legătură cu cine să-l adauge pe următorul şi ce culoare să fie. Hanna nu înţelegea de ce mai încercau să lucreze împreună. Creţului îi plăceau doar cuburile albastre. Ochelari Roz făcea pe şefa cu toată lumea. Nas-Scobilă contamina orice atingea cu mucii lui verzi. Ţinea un deget în nas şi când nu se scobea, de parcă acolo i-ar fi fost locul.

Hanna se sătură în cele din urmă şi se ridică în picioare. Se opri în faţa turnului din plastic, atentă la cum fusese construit. Ce nătăfleţi. Ar fi putut să se folosească de cuburi ca să facă un model frumos, roşu, galben, albastru, roşu, galben, albastru. Sau două albastre, două roşii, două galbene.

— Poţi să te joci cu noi, zise Ochelari Roz.

Parcă avea nevoie de permisiunea lor! Cei trei purceluşi o aşteptară. Oare credeau că o să adauge un cub la turnul lor? Sau că o să le facă vreun compliment de-ăla siropos?

O dureau ochii când se uita la chestia aia pe care-o făcuseră. Lovi cu piciorul în cubul din centru şi doborî turnul la pământ. Nu cel mai plăcut mod de distracţie, dar tot era mai bine decât să stea cu mâinile în sân.

— Hei! făcu Ochelari Roz.

Creţul izbucni în plâns.

Hanna se îndepărtă şi cineva, poate un adult, strigă după ea, dar ei nu-i păsa.

Nici când se juca pe-afară nu era mult mai bine. Toată lumea alerga pe terenul de joacă, zbierând de-o dureau urechile. Două prietene nedespărţite, cuminţele, cu codiţe identice, care fluturau în vânt, se jucau cu corzi dungate.

Ţopăiau. Săreau. Li se încurcau picioarele în ele. Râdeau. Hanna se gândi că ar fi fost un joc mai distractiv dacă le-ar fi putut prinde coarda în jurul gâtului. Apoi, poate ea – şi ar fi ajutat-o, oare, şi alţi copii? –, ar fi târât-o ca pe-o jucărie cu aţă şi-ar fi urmărit-o cum se zbate şi ţipă. Ar fi fost distractiv.

Într-o zi, se apropie de un cerc de copii care chiuiau şi chicoteau comparând lucrurile deosebite pe care ştiau să le facă. O fetiţă scoase limba, întinzând-o până când îi atinse nasul. Un băiat îşi înfundă ochii în orbite, arătând ca o păpuşă stricată.

— Eu pot să dau din ureche! chiui o fetiţă, dându-şi părul pe spate în timp ce ceilalţi copii se aplecau să vadă.

În timp ce încercau pe rând să vadă cine-şi putea îndoi părţile laterale ale limbii, Hanna sări în sus şi-n jos, până când se uitară cu toţii la ea. Râjind, îşi dădu ochii peste cap, truc pe care-l exersase ani întregi în oglindă când se spăla pe mâini după ce făcea pişu. Se aşteptase de la ei să rămână cu gurile căscate de uimire aşa cum făcuseră şi pentru restul copiilor. Dar cum nu reuşea să vadă, căci ochii îi erau complet daţi peste cap, doar le auzi urletele tot mai îndepărtate care îi dădură de înţeles că rămăsese singură acolo.

După aceea, în majoritatea zilelor, Hanna stătea în uniforma ei, constând dintr-un pulover albastru-închis şi o bluză albă, şi se uita la ei. Arăta ca unul dintre copii, deşi nu se simţea aşa. Lui tati îi plăcea la nebunie uniforma ei, iar acesta era motivul iniţial pentru care crezuse că la grădiniţă avea să fie mai bine decât la creşă. Dar nu era aşa. Exact ca la creşă, niciodată nu putuse să alerge destul de repede ca să ajungă prima la leagăne. Ceilalţi copii făceau zgomot şi roiau peste tot, iar ea nu era sigură dacă nu cumva le creşteau ace, precum bondarilor, odată ce ieşeau, aşa că păstra distanţa.

De la începutul anului şcolar, pusese ochii pe o anumită fată al cărei păr cădea precum razele de lumină aurie. Hannei nu i se părea corect ca Rază-de-Soare să aibă un păr absolut perfect – de culoarea părului lui tati. Uneori îl privea, dorindu-şi din tot sufletul să se năpustească asupra părului lui Rază-de-Soare cu un cuţit şi să-i taie pletele fine. Hanna se închipuia purtând cu mândrie peruca pe care-avea să o facă din el, fără să bage în seamă sângele care i-ar fi putut picura pe frunte.

La cursul de artă, Hanna stătea cu şorţul de plastic pe ea în faţa şevaletului, însă nu picta. La început, doamna Zâmbăreaţă încercă să-i ghideze mâna în timp ce Hanna ţinea strâns pensula. O înmuia în tempera şi făcea mişcări largi pe hârtie. Dar ori de câte ori doamna Zâmbăreaţă îi dădea drumul la mână, acelaşi lucru îl făcea şi Hanna, iar pensula cădea pe podea. Curând, doamna Zâmbăreaţă renunţă să mai încerce şi o lăsă să stea pur şi simplu acolo. Dar într-o zi, Hanna se gândi la un mod de-a se distra în timp

ce toţi ceilalţi copii erau ocupaţi cu capodoperele lor murdare, pline de stropi.

Toată lumea ştia că lui Rază-de-Soare îi plăcea deosebit de mult punciul de fructe. Refuza să bea apă şi se ferea de lapte de parcă i s-ar fi oferit un pahar cu caca. La început, fusese singura care primea punci de fructe la ora gustării, dar apoi ceilalţi copii începuseră să bombăne şi să implore, iar doamna Zâmbăreaţă pufnise şi umpluse cănile tuturor cu elixirul roşu al lui Rază-de-Soare. Însă, după aceea, se prinseseră părinţii celorlalţi copii şi nu fuseseră de acord ca odraslele lor să bea Vopsea Roşie Numărul Patruzeci amestecată cu apă cu zahăr – aşa-i spunea mami –, aşa că Rază-de-Soare era nevoită să-şi ia gustarea singură.

În timp ce doamna Zâmbăreaţă era ocupată cu ceilalţi copii, Hanna găsi o cană cu vopsea roşie. O duse lipită de corp, ca să n-o vadă nimeni. Şi în timp ce nu se uita nimeni, fură un pahar de unică folosinţă şi se furişă în baia cu chiuveta şi toaleta miniaturale. Baia cu instalaţia miniaturală era ceea ce-i plăcea cel mai mult la grădiniţă, şi aproape că-şi dorea ca tati să refacă baia de acasă. Turnă un pic de vopsea roşie în pahar şi umplu restul cu apă.

Diluată, semăna destul de bine cu Kool-Aid.

Doamna Zâmbăreaţă îl ajuta pe Nas-Scobilă, a cărui pictură era la fel de verde şi de tulbure precum mucii lui. Rază-de-Soare picta flori. Cel puţin asta credea Hanna că erau. La fel de bine puteau să fie oameni foarte înalţi cu frizuri foarte punk. Se opri lângă Rază-de-Soare şi zâmbi. Oamenii puteau fi cuceriţi foarte uşor cu un zâmbet. Învăţase asta când era bebeluş.

— Nu mă împinge! spuse Rază-de-Soare, bosumflându-se şi făcând un pas înapoi.

Poate că Hanna îi dăduse câte-un mic ghiont sau se ciocnise din greşeală de ea o dată sau de două ori în trecut, dar nu asta avea ea de gând acum.

Clătină din cap, pentru ca Rază-de-Soare să ştie că era în siguranţă. Fetiţa părea tot prudentă. Hanna întinse paharul plin de lichid roşu. *O să-ţi placă.* Privirea lui Rază-de-Soare deveni lacomă.

— Punci de fructe?

Hanna aprobă din cap.

— Aa! Mulţumesc!

Rază-de-Soare era o fetiţă foarte politicoasă. Lui mami i-ar fi plăcut de ea. Mami se asigura că Hanna ştia de *te rog* şi *mulţumesc,* chiar dacă ea nu voia să spună cuvintele cu voce tare.

Rază-de-Soare luă câteva guri mari din pahar şi-l dădu pe gât. Hanna nu se putu abţine: întinse mâna şi mângâie părul auriu al fetiţei.

Dar înainte ca Rază-de-Soare să-l dea pe tot pe gât, i se făcu rău, înecându-se cu lichidul pe care încă-l avea în gură şi care i se scurse pe bărbie în jos precum sângele.

Hanna zâmbi şi se gândi la un truc mai bun, cu sticlă pisată.

— Câââhhh! E scârbos – doamnă McNally...

Doamna Zâmbăreaţă veni la ea.

— Mi-a dat să beau de-asta!

— Ce-i asta?

Profesoara luă paharul şi-l mirosi. O dată, de două ori.

— Vopsea? I-ai dat Ariei vopsea?

Hanna ridică din umeri. Dacă aveau un pic de imaginaţie, puteau să se *prefacă* a fi vorba de punci de fructe.

Profesoara ţâţâi din buze în timp ce ştergea lichidul roşu de pe bărbia lui Rază-de-Soare.

— O să te duc la asistentă, pentru orice eventualitate. Vopseaua nu e toxică, dar... Iar tu...

Hanna a mers în biroul directorului de la Green Hill Academy.

Nu-şi amintea de câte ori fusese trimisă la director în total. Dar îşi aducea aminte cum fusese ultima oară. Hanna nu avea cum să explice faptul că ea *ajutase.* Găsise furnici pe podea, în jurul coşului de gunoi de la cantină. Făcându-şi datoria de cetăţean, le călcase pe toate. A doua zi reveniseră, deci călcase din nou pe ele. În cele din urmă, se hotărâse că probabil aveau un cuib în interiorul coşului de gunoi, unde se năşteau furnici noi în fiecare zi. Tati ţinea cutii de chibrituri în biroul lui, cutii frumoase din tot felul de locuri. Erau uşor de furat, aşa că luă cutia cu capetele albastru-deschis, pentru că alea îi plăceau ei cel mai mult. Nu vrusese decât să ajute şcoala cu problema ei persistentă cu furnicile, şi n-o văzuse nimeni cum aruncase chibritul în coş. Dar o văzuseră stând lângă el, încântată de vuietul flăcărilor. Nici măcar n-o lăsaseră să se întoarcă la ore după aceea. Stătuse în birou, până când mami şi tati intraseră în fugă acolo, indignaţi în numele ei.

— Nici nu ştie să aprindă un chibrit, spusese tati.

Totul decursese bine, pentru că ea nu mai fusese nevoită să meargă la Green Hill Academy. Dar după ce părinţii ei vorbiseră cu directorul şi cu câţiva profesori, treaba devenise delicată acasă, pentru că tati era prost-dispus.

După Green Hill, rezistase două săptămâni la Frick, apoi mami o retrăsese. Hanna se prefăcuse că leşină la ora de citit poveşti, pentru că nu suporta felul în care profesoara citea cu voce tare, vorbind cu voci piţigăiate, care-o făceau pe Hanna să-şi dorească să-i astupe gura cu cârpe în flăcări. O duseseră repede la cabinetul asistentei – un birou mic, în comparaţie cu cel

de la Green Hill – şi-i puseseră o grămadă de întrebări cu da sau nu, ca să poată aproba sau clătina din cap. Când mami venise să o ia, asistenta îi vorbise pe un ton foarte sever şi-i spusese să nu refuze să-i dea copilului mâncare drept pedeapsă, pentru că un copil mic are nevoie de calorii şi de nutrimente, pentru dezvoltarea oaselor, a creierului, şi bla-bla-bla.

Îi venise greu să nu râdă când mami încremenise ca o pasăre speriată, cu capul înclinat şi ciocul deschizându-se şi închizându-se.

— Poftim? Eu n-am... Asta v-a spus? Hanna?

Hannei chiar îi era foame; nu era o minciună sfruntată. Şi văzuse o grămadă de copii trimişi acasă pentru că-şi trăgeau nasul, pentru că borau sau pentru că aveau orice altă variantă de „Nu mă simt bine". Nu se distrase de minune, dar fusese o strategie eficientă.

— A fost doar... La cină, noi avem o regulă – mâncăm doar ce e pe masă, asta a fost şi regula mamei mele – ori mănâncă ce-i pe masă, ori nu ia cina. Nu e... Şi a mâncat un pic, şi mereu încerc să-i ofer chestii care ştiu că-i plac, dar n-a mai vrut... Mai târziu nu mai ia gustări dacă sare peste cină – nu putem s-o recompensăm pentru aşa ceva. Deci... A mâncat micul dejun. Micul dejun obişnuit...

Mami se roşise la faţă, iar asistenta spusese:

— Eu am înţeles, dar toţi părinţii trebuie să-şi asume responsabilitatea hrănirii copiilor lor...

— O facem – o fac.

— Nu vrem să cadă copiii din picioare şi să moară.

Asistenta nu spusese tocmai asta, dar Hanna – şi mami – ştiau că asta vrusese să spună.

După aceea, profesoara cu voce piţigăiată discutase cu mami câteva minute.

— Zarurile au fost aruncate, spuse mami în timp ce plecau.

Şi aşa se termină cu Şcoala Frick, deşi Hanna nu se făcea vinovată de aruncarea zarurilor nimănui.

Hanna crezu că şcoala avea să se termine pentru totdeauna. Mami începu s-o înveţe acasă, iar Hanna „absorbea totul ca un burete". Mami părea impresionată când spunea asta, iar Hanna o luă drept un compliment, pentru că ştia cât de mult îi plăcea lui mami să cureţe. În mare, era mai bine să fie acasă, făcea mai puţină mişcare şi avea mai mult timp să facă ceea ce voia. Îi cam punea răbdarea la încercare lui mami, dar Hannei i se părea un lucru bun, pentru că nu poţi să devii mai bun la ceva fără să exersezi, iar ea voia ca mami să devină mai răbdătoare.

Dar iată-le. În maşină. Se îndreptau spre un loc nou, unde i se promisese că avea să fie distractiv – mai distractiv decât alte locuri, dar ce voia să însemne chestia asta?

Măcar avea timp să se gândească pe drum. Şi era mai mare şi mai deşteaptă decât ultima oară când încercaseră să o trimită la şcoală. Cu puţin efort, nu avea să fie nevoită să aştepte mult până să înceapă distracţia.

SUZETTE

Drumul până în Sunnybridge fu destul de lung, prin centrul oraşului, la ieşirea din South Hills. Asculta WYEP la radio, un post alternativ, independent. Uneori, arunca o privire în spate, spre Hanna, prinsă cu centura pe bancheta din spate, rămânând surprinsă să o vadă dând din cap în ritmul muzicii. Nu se arătase niciodată foarte interesată de muzică, în ciuda muncii de lămurire asidue duse de Alex. Dacă Suzette îi cumpăra materiale pentru pictură, Alex îi cumpăra CD-uri, apoi trecuse la un MP3-player, un set de tobe de conga pentru copii şi un ukulele. Nici măcar o dată nu bătuse într-o tobă şi nu ciupise vreo coardă de ukulele, deşi urmărise cu un aparent interes când Alex îi arătase cum să o facă. După ce o dusese pe Hanna la un audiolog şi exclusese orice probleme cu auzul, amândoi începuseră să-şi facă griji în legătură cu faptul că unele dintre întârzierile ei ar fi putut fi o consecinţă a confuziei. Când era bebeluş, Alex îi vorbise în suedeză, iar ea, în engleză. Ştiau că mulţi reuşiseră să crească astfel copii bilingvi, dar tot se învinovăţeau pe ei înşişi pentru că Hanna nu vorbea. Când abilităţile ei de-a interacţiona scăzuseră uşor, se temuseră că dăduse în autism, însă ea rămânea atentă la vocea tăticului ei, deşi el nu o putea convinge să răspundă, nici vocal, nici prin muzică.

Urmă o reclamă, un îndemn pentru ascultători să sprijine radioul independent. Suzette dădu volumul la minimum. Alex, în numele firmei, făcea în fiecare an donaţii pentru a sprijini postul de pe 91,3 şi postul local de televiziune PBS. Se uită la Hanna în oglinda retrovizoare. Era în siguranţă, avea centura de siguranţă pusă şi nu putea ajunge să şi-o desprindă, iar pleoapele-i erau îngreunate de somn. Era cel mai bun moment pentru a încerca s-o scoată din cochilia ei.

— Aşadar, Hanna. Am căutat despre Marie-Anne Dufosset.

Copila săltă brusc capul când auzi numele şi ridică ochii, însă doar cât să privească pe geam.

— Trebuie să fi fost o fată foarte interesantă. Şi ce sfârşit tragic a avut! Arsă pe rug cu mama ei! Şi nici măcar nu erau vrăjitoare.

Hanna se întoarse s-o privească în ochi în oglindă. Sperând să-şi mai potolească o parte din neliniştea legată de personalitatea proaspăt dobândită de fiica ei, Suzette încercă să elimine pericolul.

— Asta a fost chestia cu toată nebunia aia cu vrăjitoarele, pe care probabil că tu nu ai ştiut-o. Pe vremea aceea, oamenii erau foarte

superstiţioşi. Uneori, ca să te salvezi, trebuia să dai numele altor persoane – adevăratele vrăjitoare. Doar că nici acelea nu erau vrăjitoare adevărate. Deci asta s-a întâmplat şi cu Marie-Anne Dufosset. Altă persoană a fost acuzată mai întâi, şi a ajuns să dea numele multor altora – printre care şi pe-al lui Marie-Anne – pentru a se salva. Dar cred că e adevărat că Marie-Anne a fost ultima persoană arsă pe rug. La fel de nevinovată ca toate fetele dinaintea ei.

Hanna clătină din cap.

— Ce proastă eşti!

Pronunţase *proastă,* iar Suzette rămase şocată de accentul franţuzesc solid al fetei. Dar chipul îi rămase la fel de împietrit, nevrând să dea în vileag victoria de-a o fi determinat pe Hanna să vorbească.

— Cum aşa?

Dar Hanna se reîntoarse spre geam.

— Dacă mă înşel, poţi să-mi explici de ce? Hanna? Marie-Anne?

Reuşi astfel să-i atragă atenţia fetei. Trebuia să-i recunoască un merit: ştia să joace ca lumea. Suzette trebuia să se concentreze la destinaţia ei; aproape că ajunseseră la şcoală şi nu voia să rateze virajul. Dar era conştientă că Hanna îi urmărea profilul, anticipându-i următoarea mişcare.

Suzette parcă maşina, iar Hanna îşi desprinse centura. Exteriorul şi terenurile din jurul clădirii nu erau la fel de bine îngrijite precum celelalte şcoli – mai scumpe – pe care le mai vizitaseră. Echipamentul de pe terenul de joacă mai avea doar câţiva ani până să ruginească de tot. Un câmp noroios era plin de conuri de trafic şi de mingi dezumflate de diferite mărimi şi culori. Cândva, părea să fi fost o şcoală publică, posibil abandonată din cauza lipsei fondurilor pentru modernizare. Lângă uşile de la intrare se afla o enormă pancartă, cu un soare galben supradimensionat, cu ţepi periculoşi.

Complet şocată, simţi o mânuţă strecurându-se în a ei. Poate că Hanna chiar avea temeri legate de posibilitatea de a merge la şcoală.

În timp ce porneau pe alee, Hanna vorbi din nou, cu noua ei voce care abia se auzea:

— Ai încredere în mine?

Suzette se gândi cum să-i răspundă. Părea nepotrivit să mintă, când fusese întrebată atât de direct – şi era şi prima lor conversaţie adevărată.

— Nu, spuse ea.

— Bun! Au avut dreptate că m-au ars.

Drreptate. Ca o actriţă de top din filmele franţuzeşti.

Mânuţa o strânse mai tare pe a ei. Un fior de teamă îi străbătu tot corpul; se alesese praful de ideea de-a o convinge pe fiica ei că îşi alesese greşit idolul. Pentru o clipă, Suzette se gândi să se întoarcă – să sară în maşină şi să gonească până la Jensen & Goldstein. Probabil că lui Alex nu i-ar fi păsat de

natura exactă a cuvintelor ei, ci doar de faptul că rostise mai multe cuvinte. Şi dacă Hanna, care tăcuse atât de mult timp, alesese întrevederea de la şcoală ca să-şi afirme noua identitate? Îi era surprinzător de uşor să şi-o imagineze descriindu-şi viaţa ca Marie-Anne Dufosset – ale cărei iniţiale erau MAD[12], lucru care nu-i scăpase din vedere – o tânără vrăjitoare neînţeleasă, dar, în cazul de faţă, nu tocmai inocentă.

Porniră pe holul cu luminile uşor chioare şi pereţii din beton ciuruiţi. Vestiarele în miniatură aveau vopseaua galbenă cu portocaliu cojită şi erau strâmbe şi ciobite. Dezinfectantul cu iz de amoniac îi gâdila nările, dar măcar şcoala era curată, deşi pe Suzette o ducea cu gândul mai degrabă la o zonă de război decât la un loc unde se formau minţile tinere.

O clasă întreagă de copii trecu pe lângă ei într-un singur rând, cu profesoara între două vârste venind din spate. Purta o bluză amorfă, de ţărancă, cu o pată spălăcită de cafea pe partea din faţă. Suzette îşi aduse aminte de o imagine rară, dar vibrantă, cu tatăl ei: mereu avea o ceaşcă de cafea în mână şi pete pe bluză. Şi-l aduse aminte râzând, fără să bage de seamă că lichidul maroniu din cană îi păta hainele. Suzette zâmbi amintindu-şi, iar profesoara îi zâmbi şi ea. O clipă mai târziu, le dădu drumul elevilor pe uşile din faţă, şi după ce trecură pragul, copiii, tăcuţi până atunci, începură să zbiere.

— Vezi? O să te poţi juca afară, îi spuse Suzette Hannei, cu intenţia de a-şi convingă copilul să accepte şcoala şi şcoala să-i accepte copilul, cu toate că îndoiala o apăsa din ce în ce mai tare pe măsură ce vedea mai mult din şcoală.

Totul puţea a lipsă de bani şi chiar şi desenele de pe pereţi păreau operele unor copii obişnuiţi cărora li se impuseseră teme banale, pline de clişee. Copaci desenaţi ca nişte cercuri verzi peste dreptunghiuri maronii. Omniprezenta casă cu acoperiş ascuţit şi o uşă de la intrare flancată de două ferestre strâmbe. Nu era ceea ce se aşteptase să găsească la o şcoală care se lăuda cu implicarea ei în domeniul artistic. Lui Alex nu avea să-i placă absolut deloc. Nici ei nu-i plăcea absolut deloc.

Găsiră biroul, unde o secretară, o femeie cu blugi bătrâniciosi şi un tricou uşor intrat la apă, de care tot trăgea în jos, le zâmbi şi le indică un rând de scaune chiar lângă uşa directorului.

— Doamna Wade vă va primi imediat ce termină de vorbit la telefon.

— Mulţumim!

Suzette şi Hanna aşteptară una lângă alta pe scaunele tari. Stătuseră în numeroase săli de aşteptare, la doctori, specialişti şi şcoli. Aşteptarea o agita

[12] „Nebună”, „furioasă” (în eng.) (n.tr.).

pe Suzette – de obicei, ducea la concluzii dezamăgitoare. Absentă, îşi plie cureluşa poşetei ca pe un acordeon, în bucăţi din ce în ce mai mici, dându-i drumul când nu mai avea ce plia, apoi luând-o de la capăt. Dacă era să se ia după starea de degradare avansată a şcolii, Suzette se întreba câţi dintre elevi aveau burse şi nu plăteau taxa completă, probabil foarte modestă, de şcolarizare. Dacă şcoala era disperată după bani, poate că situaţia avea să se întoarcă în favoarea lor. Puteau promite alte cadouri financiare, în funcţie de acceptarea Hannei. Strânse cureluşa poşetei şi mai tare, dându-şi seama că nu era vorba de „ei" şi că Alex avea să fie oripilat de fiecare aspect al mitei: el nu avea să creadă că Hanna avea nevoie de aşa ceva sau că Sunnybridge o merita.

Îşi îndreptă atenţia la secretara aplecată deasupra calculatorului. Părul roşcat al femeii dezvăluia rădăcinile negre. Ori de câte ori i se ridica bluza, Suzette vedea elasticul unei perechi zdravene de chiloţi. Tot ce văzuse până în momentul acela era extrem de banal, iar Suzette nu ştia dacă să creadă că personalul nu câştiga foarte mulţi bani ori pur şi simplu nu era preocupat de aparenţe. Lucru care o făcu pe Suzette să se gândească la propria persoană. Se hotărâse cu bună ştiinţă să nu se îmbrace prea elegant, având de gând să prezinte imaginea unei mame relaxate. Blugi prespălaţi, foarte la modă. Tricou alb imaculat. Cardigan din ţesătură foarte lejeră, pentru răcoarea care încă-şi făcea simţită prezenţa în aerul de aprilie. Nu avusese niciodată o „problemă" cu modul de a se îmbrăca până când nu-l întâlnise pe Alex. Lui îi plăcea la nebunie corpul ei, în vreme ce ea însăşi şi-l detesta, şi o încuraja să şi-l pună în valoare cu îmbrăcăminte bine croită. Sunnybridge îi aducea aminte de dificilii ei ani de liceu – perioadă marcată de boală şi dezamăgire. Nici şcoala şi nici dispoziţia ei nu erau din cele mai bune.

În perioada cu adevărat importantă, când adolescenţii îşi declarau individualitatea conformându-se unui grup de semeni, mama ei refuzase să-i sprijine alegerile legate de modă. Îşi dorea tot ce exista în catalogul dELiA's: fuste maxi, şlapi cu talpă groasă şi, mai ales, pantaloni Postman cu dungă într-o parte. Ar fi făcut moarte de om pentru orice-l avea pe Maimuţoiul Julius[13] pe el. Mama ei credea că trendurile erau ridicole sau n-o puneau în valoare, şi se folosise de autoritatea ei formidabilă pentru a spune mereu „nu!". Nu hainelor ei. Nu şcolii de şoferi. Nu statului cu băieţii după ore. Spunea nu la absolut orice i-ar fi oferit lui Suzette posibilitatea să se integreze într-un grup sau să treacă măcar drept o persoană normală. Invoca motive precum banii, temele şi proasta influenţă, dar Suzette nu credea că mama ei luase în considerare vreo dorinţă de-ale sale suficient de

[13] Julius the Monkey, personaj creat de designerul vestimentar american Paul Frank (n.tr.).

mult încât să formuleze, de fapt, un motiv. Mama ei urma un scenariu pe care-l învăţase de la părinţii ei: adolescenţii nu gândesc; nu ceda în faţa dorinţelor lor egoiste; pune piciorul în prag.

Mama ei se arătase totuşi de acord s-o lase să-şi cumpere din magazine cu preţ redus, pentru că „erau ieftine". Suzette credea că stilul ei second-hand era cool. Bluze din poliester cu modele şi blugi bărbăteşti suflecaţi până la jumătatea pulpei. Colegii ei nu erau impresionaţi, dar nu asta-i distrusese viaţa socială. Pe măsură ce starea ei de sănătate se deteriora – avea o diaree absolut îngrozitoare –, renunţase la activităţile extracurriculare, precum clubul de teatru, unde îi plăcea să conceapă şi să ajute la construirea decorurilor. Apoi începuse să spună nu adunărilor, chiar şi celor cu câteva prietene cândva bune la cafeneaua lor preferată. În cele din urmă, lumea încetase s-o mai invite undeva. Petrecea ore întregi în camera ei, înecându-şi amărăciunea. Avea parte de nişte ani absolut oribili, iar mama nici măcar nu băga de seamă. În ciuda propriilor probleme, Suzette petrecea mai mult timp ocupându-se de problemele casei decât mama ei. Gătit, curăţenie, mers la supermarket, îngrijitul curţii lor mici. În loc să-i mulţumească, adesea, mama ei o înţepa:

— Numai de-asta mi-am dorit copil, ca să am ajutor în casă.

Avusese noroc că reuşise să termine liceul la timp, ratând săptămâni întregi de şcoală după rezecţia intestinului şi alte câteva săptămâni după ce i se dezvoltase fistula. Consilierul ei de la şcoală se asigura că primeşte toate temele pentru a lucra la ele acasă şi o încuraja să se întoarcă la şcoală. Suzette se opusese la început, sigură că toată lumea avea să simtă mirosul de rahat care ieşea prin bandajul de sub bluză.

După ce absolvise, timp de trei ani, ieşise rar din casă, cu excepţia cumpărăturilor şi a mersului la bibliotecă. Dar îşi folosea productiv timpul petrecut singură – citea, desena, studia. Principalul punct de interes al vieţii ei devenise livrarea lunară a revistelor cu fotografii glossy cu case frumoase şi mobilier contemporan. Ore, luni, ani întregi de decupat fotografii, organizat dosare şi împrăştiat totul ca pe nişte piese de puzzle ale unui Ce-ar fi Fost Dacă. Mama ei îi schimba bandajul – fâşii subţiri de bumbac – de două ori pe zi, pe rana care nu voia să se vindece. Când ajunsese să se simtă în stare să facă faţă facultăţii, era atât de stângace din punct de vedere social, încât se concentra numai asupra cursurilor. Ceilalţi studenţi erau doar cu câţiva ani mai mici decât ea, dar ea se considera foarte mult în urma lor – în viaţă, ca şi în dragoste; se forţase să absolve Institutul de Artă cu un an mai devreme. Portofoliul ei era suficient de impresionant încât să îi aducă o poziţie la firma unde Alex era un tânăr star în plină ascensiune. Iar el

devenise persoana care o ajutase, la douăzeci şi patru de ani, să-şi încheie procesul de maturizare.

Îi recunoscuse talentul încă de când lucraseră prima oară împreună.

„Ai talent natural", spunea el despre ea. „Şi un profund simţ estetic".

Prietenia lor se dezvoltase repede, iar ea îl invitase într-o zi în oraş, cu îndrăzneală, sperând să recupereze ceva din şansele pe care le pierduse. Uneori, ea încă se gândea la felul în care el îi răspunsese printr-un zâmbet – uşurat şi timid pentru moment –, apoi aprobase din cap şi-i propusese o grămadă de lucruri pe care le puteau face, de parcă ideea de a ieşi cu ea i-ar fi rămas în minte mai mult decât credea el c-ar fi fost posibil. După primele două întâlniri, vieţile lor intraseră într-un ritm uşor. Suzette îi spusese totul despre lipsa ei de experienţă în lume şi despre îngrijorarea cu privire la faptul că n-avea să recupereze niciodată ceea ce pierduse. El nu doar că o învăţase să conducă şi nu îi luase în râs deficienţele pe care ea le considera imposibil de recuperat, ci îi şi lăudase hotărârea şi modestia.

— N-ai avut pe nimeni, îi spunea el, cu o umbră de mândrie şi tristeţe.

Suzette nu era întru totul de acord.

— Am avut-o pe maică-mea. Mult prea mult timp.

Îi era ruşine de faptul că nu reuşise să scape mai repede, că rămăseseră împreună într-o astfel de viaţă bolnăvicioasă, codependentă, fără rost.

Dar Alex n-o lăsase să dea atât de uşor cu piciorul la tot.

— Te-ai descurcat cât de bine-ai putut. Ai învăţat atâtea lucruri de una singură, ai profitat cât de mult ai putut de o situaţie imposibilă! Şi ai reuşit. Ai ajuns aici. Viaţa ta te-a adus la mine.

Uneori îndrăznea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă nu l-ar fi întâlnit pe el. N-ar fi reuşit. Viaţa – şi maică-sa – ar fi doborât-o. Nu putea să-şi şteargă anumite imagini de neînlăturat din minte. Sforăiturile puternice ale maică-sii, care-şi petrecea toată viaţa dormind, inconştientă de responsabilităţile ei ca părinte (sau ascunzându-se de ele). Privirea goală, pustie, a mamei ei în timp ce stătea în camera de zi, absorbită de televizor, suflându-şi nasul şi aruncându-şi şerveţelele murdare într-un morman pe podea. Lenea mamei fusese posibilă şi datorită decesului prematur al tatălui lui Suzette – şi unei poliţe generoase de asigurare de viaţă şi ajutorului din partea familiei lui. Mama ei o numea depresie. Începuse ca doliu, dar nu trecuse niciodată. Dacă tati nu ar fi murit când ea avea patru ani... Un alt lucru la care Suzette încerca să nu se gândească.

Îi era greu să fie părinte. Dar încerca să fie responsabilă acolo unde mama ei nu fusese, cu un program de încredere, mâncare sănătoasă, o garderobă de invidiat şi investiţii constante în bunăstarea Hannei. Dar Hanna nu voia ce avea ea de oferit. Poate dac-ar fi reuşit s-o înscrie pur şi simplu la o şcoală

şi să-i dea de cap bizarei ei noi identităţi de vrăjitoare cu ajutorul unui psihoterapeut – măcar începuse să vorbească! –, atunci ar fi putut să o ia de la capăt. O îngrijora faptul că propriul ei comportament de mamă se raporta prea mult la un lucru şi prea puţin la altul, dar, undeva pe drum, pierduse din vedere care cum era.

*

Doamna Wavelene Wade – aşa cum o identificau literele de pe uşă – scoase capul din birou. Era mai în vârstă şi mai durdulie, dar la fel de relaxată precum restul personalului de la Sunnybridge. Afişă un zâmbet călduros şi le făcu semn să intre.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, doamnelor! Mă bucur c-aţi reuşit să veniţi astăzi!

— Vă mulţumim că ne-aţi primit aşa din scurt!

Ridică un deget spre Hanna, făcându-i semn să aştepte un minut. Hanna sări de pe scaun şi o luă pe urmele adulţilor în încăpere. Muşchii faciali ai lui Suzette se încordară de enervare şi se temu că Hanna avea să rămână pe o poziţie combativă pe toată durata întâlnirii.

Doamna Wade închise uşa în urma lor, apoi dădu ocolul şi se aşeză la biroul ei (dezordonat). Încăperea era plină de rafturi cu cărţi (dezordonate) şi o colecţie întreagă de sculpturi ale copiilor, făcute din lut şi plastilină. Un mobil făcut din paie de plastic şi stele din carton acoperite cu pâslă atârna din tavan. Şocată din nou de obiectele de artă submediocre ale copiilor, Suzette se gândi la posibilitatea ca problema să fi fost una de natură bugetară: poate că Sunnybridge nu-şi permitea numeroasele materiale artistice ale şcolilor de elită la care mai fusese Hanna, cu hârtiile lor cu foiţă de aur, cu războaiele de ţesut portabile şi cu mărgelele din lemn, de fiţe. Refuză să comenteze sau să pună întrebări şi rămase în picioare.

— Speram să putem vorbi între patru ochi, doar câteva minute, dacă e posibil? întrebă ea.

Hanna se trânti într-unul dintre cele două scaune aflate vizavi de biroul directoarei. Suzette se luptă cu impulsul de a sufla flăcări pe nări.

— Da, bineînţeles! Dar pentru că amândouă sunteţi noi în şcoala noastră, mie-mi place mereu să încep prin a face cunoştinţă, prin a afla câte ceva despre dumneavoastră şi a vă spune câte ceva despre noi.

Directoarea făcu un gest spre un scaun liber.

În timp ce se aşeza, Suzette observă rânjetul triumfător al Hannei.

Doamna Wade, prin înfăţişarea şi gesturile ei, îi amintea foarte tare lui Suzette de un personaj care-i plăcuse în *Sora Jackie* interpretat de Anna Deavere Smith – şefa unei asistente dependente de droguri. Suzette nu putea scăpa de sentimentul că avea să fie săltată pentru ceva.

— Eu sunt Wavalene Wade – directoarea acestei şcoli şi unul dintre fondatorii ei!

— Eu sunt Suzette, iar ea este fiica mea, Hanna!

— Bună, Hanna!

Hanna îşi ţinu privirea aţintită în tavan, aparent inconştientă că vorbea cineva cu ea.

— Ea nu vorbeşte foarte mult – acesta e unul dintre lucrurile despre care voiam să vă vorbesc.

— Sigur, o să avem timp pentru asta. Aşadar, din scurta noastră discuţie am înţeles că atât dumneavoastră, cât şi soţul dumneavoastră, sunteţi oameni creativi?

— Da, Alex este arhitect, specializat în materiale şi tehnologii ecologice...

— Minunat!

— Eu, de meserie, sunt designer interior, dar, în ultimii câţiva ani, am fost mamă casnică.

— Şi Hannei îi place să creeze?

Doamna Wade îşi îndreptă zâmbetul larg, binevoitor, spre Hanna, care continua să se comporte de parcă n-ar fi fost conştientă de adulţii din încăpere.

Suzette ezită. Nu voia s-o ia cu vrăjeală, dar adevărul era aproape ruşinos. Nici măcar o mâzgăleală de agăţat pe frigider n-aveau de când Hanna făcuse trei ani. Nu aveau cum să justifice – pe baza performanţei fiicei lor – înscrierea ei la o şcoală de arte. Numai Alex vedea potenţial în acel sens. Suzette vedea deja cum Sunnybridge le scapă printre degete, în timp ce ea şi Hanna picau un test pe care abia-l începuseră. Disperată să nu piardă şcoala respectivă ca opţiune, Suzette se hotărî să exagereze cu privire la adevăr, oricum era nevoie. Avea să fie recunoscătoare chiar şi pentru o pauză de câteva săptămâni, dacă până la urmă comportamentul Hannei avea să ducă la exmatriculare. Ceva – orice – tot era mai bun decât nimic.

— Cum ar spune soţul meu... Hanna... Se exprimă creativ în orice. Chiar şi în modul în care se deplasează prin lume.

— Minunat! Aşadar, din câte-am înţeles, aţi şcolarizat-o la domiciliu?

— Da – este excepţional de inteligentă, lucrăm deja pe materiale pentru clasa a doua şi a treia.

— Dar vă gândiţi să o înscrieţi în clasa a doua la toamnă?

— Păi...

Se apucă de marginea puloverului, învârtind surplusul de material textil pe deget.

— Dacă s-ar putea cumva... Ştiu că au mai rămas doar două luni din anul şcolar, însă Hanna e foarte... A ajuns într-un punct în care chiar îşi doreşte să fie înconjurată de copii, cu care să socializeze şi să se joace.

Cu coada ochiului, o văzu pe Hanna încleştându-şi maxilarul şi pufnind pe nări, furioasă din cauza minciunii ei.

— Aşa că noi speram că... Ar putea să intre în clasa întâi şi să termine anul la dumneavoastră?

Doamna Wade clătină uşor din cap, cântărind această posibilitate.

— Nu iese complet din discuţie, dar nu sunt nici sigură, având în vedere că n-a mai fost deloc la şcoală, dacă tranziţia ar fi dintre cele mai line.

O privi pe Hanna.

— Tu ce părere ai despre asta, Hanna? Sunt lucruri pe care aştepţi să le faci la şcoală?

Suzette îşi ţinu răsuflarea, nesigură de cum avea să reacţioneze Hanna. Cândva, putea să aibă încredere că avea să rămână tăcută şi lipsită de interes. Rămase la fel de şocată ca şi doamna Wade în momentul în care fata începu să mârâie ca un câine rău.

Hanna o privi pe directoare fix în ochi, cu dinţii dezgoliţi, şi scoase un mârâit gutural, urmat de un şir de lătrături sălbatice. Temându-se de ce-ar fi putut să facă fiica ei, Suzette o apucă pe Hanna de antebraţ.

— Hanna! Termină!

Fata nu termină. Doamna Wade se îndepărtă cu scaun cu tot, în timp ce Hanna se ridică de pe scaun, iar lătratul îi devenea din ce în ce mai turbat.

Suzette nu mai vedea nimic din bebeluşul ei cândva angelic pe chipul acela feroce al ei, nicio urmă a faptului că Hanna fusese cândva copilaşul care zâmbea atunci când ea şi Alex îi cântau. Locul ei fusese luat de un animal sălbatic. Până şi ochii-i scânteiau de cruzime, iar Suzette se temea că altceva – altcineva – se afla acum în interiorul ei. Îi venea să o apuce pe Hanna şi să o scuture, strigând: „Dă-mi-o înapoi!”

Dar nu putea să o facă de faţă cu un străin.

— Termină, Hanna!

Nu voia s-o facă, să invoce celălalt nume, dar disperarea o împinse să o facă:

— Marie-Anne, termină în clipa asta!

Iar Hanna se opri. Zâmbi, netezindu-şi fusta înflorată, ca o fetiţă stând cuminte la un ceai, în timp ce se aşeza la loc. Ba chiar îi zâmbi larg doamnei Wade, de parcă ar fi aşteptat să i se mai pună o întrebare.

Câteva secunde, niciuna dintre femei nu vorbi. Se uitau amândouă la Hanna, îngrozite şi nesigure cum să reacţioneze. Suzette se prăbuşi la loc pe

scaun, tremurând, înfrântă. Simţea cum roşeşte de ruşine. Cum avea să explice comportamentul fiicei ei? Doamnei Wade. Lui Alex.

Dar doamna Wade îşi reveni repede.

— Am înţeles ce vreţi să spuneţi cu discuţia între patru ochi.

Dădu ocol biroului ei şi deschise uşa.

— Hanna, vrei să aştepţi în biroul de-afară câteva minute? Sunt câteva cărţi pe masă, dacă vrei să citeşti. Şi creioane colorate şi hârtie.

Hanna ieşi pe furiş din cameră. Doamna Wade o urmări aşezându-se pe un scaun, apoi închise uşa şi se întoarse la biroul ei.

Suzette stătea cu un cot sprijinit pe braţul unui fotoliu, acoperindu-şi ochii cu mâna, de parc-ar fi vrut să şi-i ferească de soare. Îi venea să se ascundă. Îi venea să întoarcă timpul din această zi până la momentul în care Hanna şi Alex erau încă în biroul lui. Iar ea să poată azvârli câteva chestii în geantă şi să plece pe furiş, înainte să-i observe cineva lipsa... Nu. Nu şi dacă Alex n-ar fi putut pleca şi el pe furiş odată cu ea.

— Îmi pare foarte rău! spuse ea.

— E în regulă! Ce-ar fi să-mi spuneţi, acum că am rămas doar noi două, ce fel de probleme aveţi?

Suzette îşi luă poşeta.

— Îmi pare foarte rău, nu trebuia să vin aici...

Se ridică, gata s-o rupă la fugă.

— Aşteptaţi, vă rog! Am predat copiilor timp de treizeci şi cinci de ani, aşa că le-am văzut pe toate. Lăsaţi-mă să vă ajut!

Întinse mâna spre scaun, din nou, până când Suzette se prăbuşi la loc în el.

Nereuşind să-şi găsească la început cuvintele, nu făcu decât să clatine din cap.

— N-a fost întotdeauna atât de grav – nu în halul ăsta. Ea...

Închise ochii şi văzu o perdea roşie. Clipi tare, încercând să scape de acea perdea de sânge care îi acoperea acum ochii. Expresia doamnei Wade era ca o rază de speranţă, plină de calm şi de înţelegere.

— M-am străduit din răsputeri, şi nu ştiu unde am greşit şi nu ştiu cum s-o dreg...

— Dar vă străduiţi să găsiţi o soluţie, asta e important!

Îşi încrucişă braţele pe birou, atentă la discuţie.

— Nu i-a plăcut niciodată de mine. Ba nu, nu e adevărat. Când era bebeluş... Suzette ştia că dezvăluie prea multe detalii, dar cuvintele se revărsau pur şi simplu din ea: Dar, la un moment dat, s-a pornit un război. Iar eu pierd. Îl pierd. Şi nu pot să-i spun soţului meu, pentru că încerc, dar... El nu vede asta. Şi unde-aş ajunge? Ar trebui să fiu o mamă bună, mama pe

care eu n-am avut-o niciodată. Asta i-am promis lui, asta mi-am promis mie însămi.

Doamna Wade se lăsă pe spate în scaun, încrucişându-şi picioarele, de parcă ele două ar fi fost nişte femei care se ştiau de-o veşnicie şi căutaseră mereu să-şi ofere sfaturi una alteia.

— A fi mamă e cea mai grea slujbă din lume. Şi fiecare mamă înţelege lucrul ăsta. Nu pot să vă spun câţi părinţi o păţesc – e o chestie dulce-amăruie, bineînţeles, că vor să stea cât mai mult cu copiii lor, dar simt o mare uşurare în momentul în care încep şcoala.

Suzette aprobă din cap, exprimându-şi ferm acordul.

— Credeam că totul o să fie mai bine. Cu grădiniţa. Dar nu vorbea. Aşa a început totul. Am încercat s-o ducem la doctori, dar nu era nimic în neregulă cu ea din punct de vedere fizic. Dar la fel a fost şi-n fiecare loc unde-am încercat să o înscriem. Şi cu fiecare bonă. Parcă ar vrea să mă chinuie – doar pe mine.

— Ştiu că aşa pare – că aşa vă simţiţi. Dar, uneori, copiii nu ştiu de ce fac lucrurile pe care le fac. Vor ceva, dar nu ştiu cum să exprime ceea ce vor. Şi pentru cineva cu dificultăţile de comunicare pe care se pare că le are Hanna... Psihoterapie aţi încercat?

— O să încercăm. La un psiholog specializat în dezvoltare. Pediatrul ne-a recomandat pe cineva.

— E bine! E un început bun!

— N-am pe nimeni cu care să vorbesc despre asta.

Refuză să-şi îngăduie să plângă, chiar dacă-şi dorea o mamă precum Wavalene şi alinarea obişnuită oferită de sfaturile unei femei mai în vârstă.

— A fi mamă e şi o slujbă singuratică uneori, deşi nu toată lumea vede asta. Copilul reprezintă centrul universului tău. Şi cred că ideea dumneavoastră de a o înscrie la şcoală este una bună. Dar deşi se înscrie în standarde din punct de vedere intelectual... Ştiu că e dezamăgitor, dar uneori ideea noastră cu privire la cine vrem să fie un copil nu se potriveşte cu cine este el cu adevărat. S-ar putea să nu fie rezonabil să ne aşteptăm ca Hanna să prospere într-un mediu cu copii cu abilităţi tipice. Aţi auzit de Tisdale School?

Suzette clătină din cap.

— Alex n-ar accepta niciodată să o înscrie la o şcoală pentru copii cu nevoi speciale.

Doamna Wade ridică din umeri, imperturbabilă.

— Definiţi „nevoi speciale”! Personal, am văzut copii extrem de inteligenţi cu autism şi alte tulburări de comportament descurcându-se foarte bine la...

— Credeţi că este autistă?

În timp ce vorbea, doamna Wade se aplecă în faţă peste biroul ei şi scrise ceva pe o bucată de hârtie de xerox.

— Cred că multe se încadrează într-un spectru, iar societatea noastră e destul de necruţătoare dacă o persoană nu se încadrează în limitele foarte restrictive a ceea ce numim noi „normal”. Eu nu emit judecăţi – şi nici dumneavoastră şi soţul dumneavoastră n-ar trebui să o faceţi. Ştiţi amândoi că fiica dumneavoastră nu este mai puţin umană doar pentru că este diferită.

Îi dădu foaia de hârtie.

— Domnul doctor Gutierrez este director acolo. Sunaţi-l şi spuneţi-i că eu am recomandat Tisdale pentru Hanna. Probabil că o s-o accepte imediat.

— Doamne, vă mulţumesc din suflet!

În literele şi cifrele scrise de mână cu bucle se vedea numele unui loc al izbăvirii, un număr de telefon care sclipea a speranţă şi numele unei persoane care-ar fi putut, în sfârşit, s-o ajute. Să i-o ia pe Hanna de pe cap.

— Vă mulţumesc foarte mult!

— Uneori, cel mai greu e să vedem ceea ce se află chiar în faţa noastră. Dar când o să găsiţi un loc care să se potrivească nevoilor ei, cred că toată familia va fi mai fericită, inclusiv Hanna.

Doamna Wade o conduse la uşă.

— Cred că am fost cu toţii într-o fază de negare pentru că e atât de inteligentă.

Cele două femei dădură mâna.

— N-am cuvinte să vă mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-aţi acordat!

— Mă bucur că v-am putut fi de ajutor! Sper ca totul să se termine cu bine!

Aruncă o privire spre sala de aşteptare.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Hanna!

Hanna aruncă pe podea cartea pe care o citea şi se duse hotărâtă în hol. Ajungând-o din urmă, Suzette merse cu paşi mari pe lângă ea, în timp ce se îndreptau în grabă spre ieşire.

— Bravo! Ai făcut şi tu spectacol în faţa persoanei potrivite o dată! A mers de minune!

Îi aruncă o privire piezişă fiicei ei, suficient cât să surprindă nesiguranţa şi îngrijorarea de pe chipul ei. Suzette zâmbi larg, uimită de întorsătura triumfătoare pe care o luase ziua aceea pentru ea. Avea să-l sune pe doctorul Gutierrez imediat ce ajungeau acasă. Şi avea să găsească modalitatea cea mai bună de a discuta despre asta cu Alex. Dar dacă Tisdale School avea s-o accepte pe Hanna – şi părea foarte probabil să o accepte – nu avea să lase nimic să-i stea în cale.

Suzette se gândi la premiul care-o aştepta. Timp. Odihnă. Pace. Revenirea sănătăţii ei mintale.

HANNA

Mami îi pregăti prânzul ei preferat: un sandviş cald cu brânză şi felii de măr presărate cu scorţişoară şi cel mai bun şi mai bun lapte de migdale cu vanilie. Mâncă singură la masă şi o privi pe mami care era în grădină, de cealaltă parte a zidului de sticlă, plimbându-se de colo-colo în timp ce vorbea la telefon cu cineva. Când reveni înăuntru, era şi mai fericită.

— Suntem atât de aproape, Hanna-Suzanna-Fofana-Banana!

Fericirea şi nivelul ei de energie erau anormale. Mami se transformase într-un balon, iar ei îi venea să o spargă cu un ac şi s-o vadă dispărând de tot cu un fâsâit.

Nu reuşea să-şi dea seama unde greşise. Directoarea păruse chiar speriată când lătrase la ea, dar mami plecase de la şcoală ţopăind de bucurie. Oare era o şcoală pentru copii răi? Oare făcuse exact ce se-aşteptau ei să facă? Nu conta. Mai avea un milion de trucuri de arătat. Ştia ce le plăcea şi ce nu le plăcea adulţilor: fetiţele ca iepuraşii, care stăteau cuminţi şi nu ridicau niciodată vocea, erau bune; fetiţele ca dragonii, care răcneau, băteau din picioare şi-şi produceau singure flăcările, erau rele. Nimeni nu putea să o oblige să rămână la Sunny-BunnyPooPooBridge dacă ea nu voia asta.

După prânz, mami voia ca ea să facă o pagină din cartea de matematică. O deschise şi lăsă un creion în deschizătura dintre pagini. Hannei îi plăcea să rezolve probleme de matematică. Erau ca puzzle-urile, dar nu erau prostii; numerele locuiau într-o lume pură, în care totul era da sau nu. Dar voia să-şi termine şi proiectul special, pe care se baza că avea să elimine dispoziţia plină de energie a lui mami. Nevrând să pară prea nerăbdătoare, luă cartea de un colţ şi o trase de pe masă. Luă creionul între dinţi şi urcă treptele bocănind cu putere, ca să atragă atenţia.

— Desigur, Hanna, poţi să lucrezi în camera ta, dacă aşa îţi place! O să vin sus în treizeci de minute şi o să verific unde ai ajuns.

Mami suna ca un robot care era pe cale să se supra-încălzească. Hannei aproape că-i venea să râdă, închipuindu-şi-o pe mami încremenită în loc, cu fuioare de fum ieşindu-i din urechi. Avea să se topească pe dinăuntru, să cadă în genunchi, cu ochii mari şi confuzi, în timp ce creierul i se scurgea prin nas. Tati avea să vină acasă, s-o găsească aşa şi să îşi dea seama că mami fusese mereu o prefăcută.

Odată ajunsă sus, se repezi în camera ei şi închise uşa. Avea treizeci de minute până să vină mami şi s-o verifice. Voia să fie pregătită.

•

Tati se mirase la început de fotografie – „De ce e mami dezbrăcată?" –, dar Hanna ridicase din umeri şi închisese ochii, ducându-şi mâinile împreunate la ureche într-un gest care imita somnul. Înainte să plece spre Sunnybridge, tăiase toate marginile – şi de pe pozele lui mami şi de pe cele pe care le printase în secret (ştiau cu toţii că parola de pe calculatorul lui tati era BlueAndGoldforSweden). Totul era pregătit, aşa că rupse o foaie din blocul greu de hârtie de pe şevaletul ei şi se aşeză pe podea cu tubul de lipici.

Erau multe fotografii pe site-ul Creepy Photos, dar ea sărise peste cele în care oamenii ar fi putut fi confundaţi cu oameni vii. Îi plăceau cele cu femeile care zăceau în sicriele lor. Sau pe cele în care stăteau ţepene ca scândura, pe o bucată de pânză albă, cu margini dantelate. Sincer să fie, cel mai mult îi plăceau cele cu copii morţi, ţinuţi în braţe de mamele lor, în sicrie micuţe, sau înconjuraţi de fraţi şi surori în viaţă care păreau doar plictisiţi, nicidecum speriaţi, de parcă moartea ar fi fost ceva care se întâmpla în fiecare zi, ceva de genul „ia uite-l şi p-ăsta, că s-a dus!" Dar ea voia ca mami a ei să le vadă doar pe celelalte doamne, pe celelalte mami.

Unele dintre ele zăceau printre aranjamente florale. Sau între oameni care purtau haine ciudate, de modă veche. Nu zâmbea nimeni, decât într-o fotografie, una în care moarta avea un rânjet de forma unui dreptunghi şi ochii goi, deschişi. Şi-ar fi dorit să existe o fotografie cu Marie-Anne Dufosset, scorojită toată după ce fusese arsă, dar pe atunci încă nu fuseseră inventate aparatele de fotografiat. Textele care însoţeau pozele de pe site spuneau că, uneori, erau singurele fotografii pe care familiile le aveau cu cineva drag care murise. Oamenii nu-şi expuneau toată viaţa pe Internet pe-atunci – era o noutate pentru Hanna –, aşa că investeau în fotografii post-mortem. Îşi dorea să vadă un mort în realitate. Chiar şi în pozele alb-negru, ca să se asorteze cu celelalte, mami părea că doarme, nu că murise. Dar atât putuse şi ea.

Lipi poza lui mami lângă cea a unei femei deosebit de urâte, ai cărei ochi erau atât de înfundaţi în orbite, încât pleoapele nu mai stăteau peste globii oculari. Gura cu buze subţiri îi era ca o tăietură din care se iţeau doi dinţi strâmbi. Femeia era într-o stare atât de avansată de putrefacţie, încât Hanna se întreba de ce aşteptaseră atât de mult până să facă fotografia.

Când termină, îşi şterse mâinile pline de lipici de rămăşiţele asimetrice de hârtie, apoi le mototoli şi le aruncă sub pat. Suflă peste fâşiile de hârtie până când ameţi, dar reuşi să le bage sub pat alături de toate celelalte bucăţele şi rămăşiţe care, spera ea, să se transforme odată cu căderea nopţii într-o Bestie BălmăSforăitoare. Lipiciul şi foarfecă ajunseseră înapoi în coşuleţul în care le era locul, apoi se asigură că totul arăta perfect ordonat. În cele din

urmă, îşi puse capodopera pe şevalet, unde rămase într-un alb-negru şocant. Apariţia ei în cameră avea să smulgă un nou urlet, pe care nu voia să-l rateze.

Se aşeză pe pat şi rezolvă dintr-un foc problemele extrem de uşoare de matematică. Simţi o gâdilătură în burtică; abia aştepta să-i vadă mami colajul. Aproape că-i venea s-o cheme. Îi venea să se aşeze în partea de sus a treptelor şi să zbiere; mergea de fiecare dată. Mami avea să dea fuga, de teamă că se înţepase cu creionul (ceea ce şi făcuse o dată, ca să vadă cât era de ascuţit) sau se tăiase cu hârtie ori găsise un gândac cu o mie de picioare în baie. Mami ura gândacii ăia mai mult decât orice. Dacă n-ar fi fost ridicol de rapizi pe picioarele-alea subţiri cât un fir de păr, ar fi prins unul doar ca s-o vadă pe mami cum ţipa şi dădea ca o nebună din mâini, de parcă l-ar fi simţit cum se târăşte pe ea.

Oare nu trecuseră cele treizeci de minute?

Deschise uşa, pentru ca mami să intre direct în cameră. Atunci, o auzi pe trepte. Sări la loc pe pat şi se prefăcu ocupată cu temele. Îi era greu să nu rânjească sau să chicotească.

— Vrei să te-ajut eu ceva? Ia uite la tine, cu cât spor lucrezi!

Mami stătea cu câte-o mână de fiecare parte a clanţei, de parcă ar fi fost un cadru, iar ea ar fi pozat pentru o fotografie.

Hanna rânji atât de larg, încât i se văzură toţi dinţii. Clătină din cap.

— Te-ai descurcat cu tot?

Ea aprobă din cap.

Apoi, mami o văzu. Se îndreptă cu încetineală spre şevalet, cu ochii precum nişte semne de întrebare.

— Ce-i asta?

Hanna scoase un ciripit ascuţit din fundul gâtului, în timp ce ochii ieşiţi din orbite ai mamei ei se plimbau peste poze.

— Hanna, ce înseamnă asta?

Mami îşi muta tot mai repede privirea de la una la alta, uitându-se la cadavrele frumos îmbrăcate şi la cel diferit de restul: ea, goală, dormindu-şi somnul de veci.

— Tu ai făcut asta? De-aia mi-ai făcut acele poze?

Mami nu mai părea fericită. Vorbea de parcă ar fi sugrumat-o cineva.

— De ce ai făcut asta? Adică ar trebui să fiu moartă?

Hanna îşi trecu un deget peste gât, apoi îşi lăsă capul să-i atârne şi se trânti pe pat, ca şi cum ar fi fost moartă.

— Nu-i amuzant! De unde-ai luat tu toate... E oribil... De ce ai făcut asta? Hanna? Hanna! Marie-Anne, dar-ar dracii să dea!

Hanna se ridică brusc în capul oaselor, bucuroasă să-şi lase prietena să primească o parte din merit.

— Ce-i cu tine?

Hanna îşi trecu un picior peste celălalt şi-şi încrucişă mâinile în poală. Un îngeraş. Mami scrâşni din dinţi şi făcu o faţă de parcă un ţipăt părea să-şi facă loc cu forţa în sus pe gâtul ei, dar îi rămăsese blocat în gură.

Mami smulse colajul de pe şevalet. Preţ de o clipă, păru gata să-l rupă în două. Dar se opri.

— Crezi că lui tati o să-i placă treaba asta? Crezi c-o să fie mândru de tine? O să-i spun tot. Fiecare cuvânt pe care l-ai spus, fir-ar al dracului el să fie de cuvânt, şi de lătrat, şi de asta! Ţi-ai dat singură foc la valiză, fetiţo!

Mami încă tremura, dar rămase cu capul sus şi ieşi din cameră. Hanna o auzi intrând în dormitorul principal şi închizând uşa.

Îşi apăsă buza de jos cu dinţii şi şi-o muşcă. Oare calculase greşit? Oare mami chiar avea să-i spună tot? Oare tati avea să se supere pe ea? Îi era greu să-şi imagineze aşa ceva.

Îi veni o idee. O idee foarte bună, cu totul şi cu totul genială. Îşi azvârli sarafanul din bumbac galben şi-şi studie braţele. Îşi apucă antebraţul stâng cu mâna dreaptă şi strânse. Unghiile-i deveniră roz, iar când dădu drumul, o urmă albă ştearsă a degetelor ei îi rămase pe piele. Apoi dispăru. Dar tot o idee bună era.

Închise uşa. Nu avea să ţină cont de ameninţările lui mami; ştia că mami avea să rămână în ascunziş până venea momentul să iasă şi să prepare cina, să facă să pară totul normal pentru tati, care se întorcea acasă. Hanna avea foarte mult timp să se gândească la următoarea mişcare. Iar faptul că mami îi spunea lui tati tot felul de nebunii avea să fie şi mai bine.

S-ar fi putut să meargă cu o pereche de ştrampi. Avea o mulţime, împăturiţi într-un dulap, pe culori. Luă o pereche subţire, elastică şi albă şi o înfăşură în jurul braţului ca pe un garou, trăgând cât putea de tare. Trase şi iar trase, chinuindu-se din cauza efortului, chiar şi după ce biata ei mână începu să amorţească.

SUZETTE

Ghemuită complet îmbrăcată în pântecele uscat al căzii, încă vedea colajul – şi dublura lui – dacă întorcea capul doar o fracţiune. Acesta stătea sprijinit de blatul de la baie în aşa fel încât se reflecta în oglindă. De ce oare îl lăsase acolo ca să-şi bată joc de ea? Se întinse şi apucă un prosop alb şi pufos şi-l împături pe post de pernă, având de gând să aştepte. În timp ce aluneca mai adânc, oglinda şi opera de artă dementă a Hannei dispărură din ochii ei. Dar se simţi alunecând, regresând, devenind omul jalnic care nu-şi dorise niciodată să fie, care avea nevoie ca altcineva să facă următorul pas. Era rândul lui Alex să facă ceva; trebuia neapărat să facă ceva. Spera c-avea să fie mai bine decât atunci când avusese nevoie de mama ei.

Până la vârsta de nouăsprezece ani, se obişnuise să ia singură autobuzul până în Oakland pentru toate programările medicale, chiar şi la cabinetul chirurgului. Uneori, incizia deschisă de pe abdomen începea să i se vindece. Doar că nu se vindeca întotdeauna din interior. Fistula tot simţea nevoia să se scurgă, şi avea nevoie să o facă pe cale exterioară, prin pielea ei. Doctorul îi injecta pielea cu ceva ce-o amorţea şi o durea ca o înţepătură de albină, ascuţită şi fierbinte. Ea nu prea ştia ce făcea el şi era prea intimidată ca să îl întrebe. La doi ani de la începutul coşmarului ei medical (în mod convenabil, anii în care suferise înainte să fie dusă la doctor nu contau), ea tot nu ştia ce i se făcea. Lucrurile se întâmplau, pur şi simplu. Iar ea suferea consecinţele. După ce îi amorţea pielea, el îi străpungea incizia aproape închisă cu bisturiul şi o readucea la starea de gaură larg căscată.

Nu o durea cine ştie ce. După operaţia iniţială, menită să lase fistula să se golească de lichid, probabil că se întâmplase ceva cu toate terminaţiile nervoase din jurul inciziei. Când era în spital, îi dăduseră morfină de fiecare dată când îi schimbaseră bandajele. Faptul că rămânea amorţită era un dar de la Cel de Sus, pentru că, altfel, ideea de-a o umple mereu cu vată ar fi însemnat ani de dureri atroce.

Aşa că-l lăsă să o taie, apoi el împături nişte feşe de zece centimetri pe zece şi i le lipi de burtă. Umbla peste tot ameţită, obişnuită să fie izolată, deci nici nu o surprinse, nici nu o alarmă când începu să sângereze prin bandaje în timp ce stătea în autobuz. Sângeră şi prin tricou, iar sângele începu să i se scurgă pe cureaua blugilor în timp ce mergea spre casă de la staţia de autobuz.

Ţineau un stoc de feşe de zece pe zece în camera de zi, unde mama ei îi schimba bandajele de două ori pe zi în timp ce zăcea întinsă pe canapea. Suzette nu avea destule mâini ca să facă totul de una singură – o ajuta ţinând rana deschisă –, dar era bine că nu trebuia să-şi privească niciodată carnea desprinsă sau să vadă cât de adâncă era tăietura; numai gândul la asta îi provoca greaţă. Aveau un coş de vomitat din spital plin de obiecte medicale – borcane sterile cu bucăţi de vată, leucoplast, foarfece, pensete. Dar în timp ce stătea şi sângera acolo, Suzette nu găsi feşe de zece pe zece. Era aproape seară. Poate, cu puţin noroc, mamei ei avea să i se facă foame şi avea să se deranjeze să coboare din pat.

— Mamă? Mamă?

— Hmm?

— Sângerez. Nu mai avem bandaje.

— Mă ridic imediat, spuse ea, gemând, fără măcar să se întoarcă pe cealaltă parte sau să deschidă ochii.

Suzette se schimbă din hainele pătate şi-şi lipi un tampon peste rana sângerândă. Era destul de mândră de cum se descurca. Având la îndemână un caiet şi o minte plină de gânduri negre, se duse înapoi în camera ei şi aşteptă. Mama ei mai dormi o oră.

Când se întoarse de la magazin cu cele necesare, Suzette se întinse pe canapea, redusă iar la stadiul de pacientă neajutorată. Când mama ei îi înlătură tamponul, din rană începu să şiroiască un sânge închis la culoare, aproape negru. Mama ei tresări, deşi nu îi stătea în fire. Pentru a bandaja rana uriaşă fu nevoie de aproape o cutie întreagă de vată – patru metri şi jumătate –, pe care mama ei o puse cu delicateţe pe carnea ei vie cu o pensetă chirurgicală. Devenise deja un chin mai mare pentru mama ei decât era pentru Suzette, lucru pentru care se bucura în sinea ei.

A doua zi, mama sa o duse cu maşina înapoi în Oakland, la doar şase cvartale de destinaţia zilei anterioare. Nu pentru o programare medicală, ci pentru a-i face cinste cu ceva. Uneori, mama ei făcea asta: prezenta scuze fără cuvinte sub formă de şedinţă de cumpărături. Acest lucru o făcea pe Suzette conştientă de faptul că mama ei ştia, într-un fel, cât însemnau desenele şi visurile ei pentru ea. O lăsă pe Suzette să aleagă orice voia de la magazinul de artă. Creioane de calitate profesională. Caiete cu hârtie de diferite mărimi şi texturi. Apoi se duseră peste drum, la restaurantul lor sirian favorit, Alibaba's. Suzette îşi comandă ce comanda de obicei, plăcintă cu brânză, şi gustă câte-o bucăţică din comanda copioasă de garnituri a mamei ei. Se întreba mereu dacă arătau ca o mamă şi o fiică normală care se bucurau de o ieşire împreună. Sau dacă oamenii observau că mama ei nu stabilea niciodată contactul vizual cu ea şi nici nu era ea cea care să iniţieze

vreo discuţie cu propria fiică. În momentele de tăcere ale mamei ei, în pâcla pe care o trăgea asupra ei ca pe o jaluzea, Suzette era lăsată să reflecteze la ideile care-i bântuiau zilele şi nopţile. Avea parte de o lume fantastică vie? Sau avea doar momente nesfârşite de regret? Chiar şi în miezul propriei suferinţe, lui Suzette nu înceta niciodată să-i fie milă de mama ei.

Împingându-se cu picioarele, ieşi la suprafaţă, ca un periscop, peste marginea căzii. Dintr-o perspectivă mai concentrată, reuşi să aprecieze mai mult meritele artistice ale fiicei sale: pozele fuseseră tăiate cu atenţie, aranjate în mod echilibrat şi lipite cu grijă. Poate-ar fi trebuit să o complimenteze pentru că făcuse o treabă bună, nu s-o ia razna.

Sări din cadă, pufnind de iritare.

— Eu sunt adultul aici!

Apucând prosopul, îl împături frumos şi-l puse la loc pe suport. Fiica ei era doar o copilă – n-avea cum să-i facă rău. Şi chiar dacă Hanna devenea violentă, o putea domina prin forţă. Era penibil să rămână bosumflată-n baie.

— Eu sunt adultul aici, îşi reaminti ea. Eu sunt mama – nu fiica.

Telefonul ei era jos, dar ştia exact ce trebuia să facă: să-i trimită un mesaj lui Alex cu o fotografie cu colajul Hannei. Îl luă sub braţ şi ieşi cu paşi hotărâţi din baie.

Porni spre trepte, dar se întoarse şi se duse la uşa închisă a fetei ei. Se luptă cu o serie de impulsuri. Cu mâna făcută pumn, se gândi să bată. Apoi, trăsăturile i se înăspriră şi-i deveniră dure ca piatra, şi dădu pumnul înapoi, de parcă ar fi vrut să lovească în ceva. În timp ce expira, furia ieşi din ea, iar mâna i se lăsă moale pe lângă corp, a înfrângere.

Poate-ar fi trebuit să arunce doar o privire spre ea şi să vadă dacă e bine. Suzette petrecuse ani întregi, singură în camera ei, cu dureri groaznice. Nu putea să şi-o închipuie pe Hanna, singură, cu dureri groaznice, nefiind în stare să-şi comunice nevoile.

Îşi coborî privirea la chipul grotesc pe care Hanna îl lipise peste chipul ei, chipul unei femei al cărei trup fragil căzuse pradă descompunerii. Forma craniului femeii se vedea clar, cu pielea întinsă la maximum peste nasul şi pomeţii osoşi. Grijile lui Suzette dispărură. Îşi aminti că ea *chiar* îşi ajuta fiica – la Tisdale erau oameni specializaţi în lucrul cu copii cu nevoi speciale. Să se descurce ei cu toată situaţia.

Telefonul ei stătea pe hiatul din bucătărie, acolo unde-l lăsase. Puse capodopera Hannei pe podea, ca să poată sta deasupra ei, manevrând camera în aşa fel încât să prindă tot colajul în cadru. Dar până la urmă se concentră asupra imaginii ei surprinse în timp ce dormea şi asupra femeii hidoase de lângă ea, ca să nu se piardă ideea pe ecranul mic. Tastă un mesaj:

Asta a făcut fiica ta cu poza pe care mi-a făcut-o mie. A făcut un colaj cu morţi. Trebuie neapărat să stăm de vorbă.

Apăsă pe trimitere. Lăsând telefonul deoparte, verifică somonul care se decongela în frigider. Nu prea-i plăcea ei somonul, dar era preferatul lui Alex. Le va face soţului şi fiicei sale o salată de micro-verdeţuri organice, din care ea avea să mănânce doar câteva îmbucături. Tocmai se gândea la cum să adauge puţină savoare orezului brun care avea să constituie grosul mesei ei, când o sună Alex.

— Hei!

— *Hej.*

— Ai primit poza? întrebă ea.

— Da... Ea a făcut aia?

— Da, tare frumos, aşa-i? Auzi, trebuie să te pun la curent cu nişte chestii, şi cred că cel mai bine ar fi faţă-n faţă. Poţi să vii acasă?

În liniştea care urmă, ea auzi un „Nu" nerostit.

— Ne-am apucat de *fika.*

Suzette îşi dădu ochii peste cap. Uneori, Alex părea puţin cam prea ataşat de tradiţiile lui din Suedia. Faptul că avea o pauză zilnică dedicată în exclusivitate cafelei şi produselor de patiserie era ceva minunat, fermecător, foarte civilizat – dar chiar nu era ceva pentru care trebuia neapărat să rămână la lucru.

— Bun, deci nu deranjează pe nimeni dacă pleci.

— E partea aia din zi în care discutăm despre chestiile la care lucrăm.

Suzette îşi dădu din nou ochii peste cap. El nu avea chiar atât de mulţi angajaţi, şi erau cei mai expresivi, prietenoşi, şi dornici de colaborare colegi din toate timpurile – conducea un echipaj prietenos. Dar ea ştia adevărul: el nu voia să renunţe la produsele de patiserie.

— Alex, te rog – mai ţii minte ce-ai spus azi-dimineaţă? Trebuie neapărat să vorbim despre Hanna şi despre şcoală.

Aproape că-l şi vedea prin telefon, cum privea cu jind la cafeaua aburindă, proaspăt măcinată, şi la platoul cu bunătăţi livrat în fiecare zi de la o brutărie din zonă.

— Termină-ţi gustarea şi hai acasă.

— *Tack*[14]*, älskling!*

Ea îi simţi bucuria din voce. Toată chestia asta i se părea o copilărie, dar măcar avea să vină acasă. Probabil că el sperase să evite încă o confruntare, mai ales că trecuse atât de puţin timp de la dimineaţa lor începută cu stângul. Dar poate c-ar fi putut s-o lase şi ea meu moale cu regulile ei legate

[14] „Mulţumesc" (în suedeză, în orig.) (n.tr.).

de deserturi. Serveau rar dulciuri acasă – doar de sărbători – care, dacă stătea bine să se gândească, nu erau chiar rare în casa familiei Jensen. Ea şi mama ei evreică nu prea sărbătoriseră evenimente. Mama ei venea dintr-o familie în care doar băieţii erau trimişi la şcoala ebraică, aşa că ea nu învăţase niciodată rugăciunile care însoţeau sărbătorile şi ritualurile. Bunicii ei din partea mamei – pe care Suzette nu-i cunoscuse aproape deloc – se aşteptaseră ca mama ei să se mărite cu un bărbat evreu, care să le conducă viaţa în funcţie de tradiţiile evreieşti, dar ea alesese un *goy.* Un *goy* nesănătos, negru la suflet. Partea maternă a familiei păstrase distanţa, iar după ce murise tati, dispăruse cu totul.

Suzette încă îşi aducea aminte că-şi văzuse tatăl înfăşurat în muselină albă – ca o mumie, ca un monstru. Nu fusese tristă atunci, când toată lumea plângea în jurul ei, ci doar speriată. Dar pentru bunicii ei materni, muselina fusese ultima insultă: era o tradiţie evreiască, una de care mama ei se agăţa pentru că i se părea că îmbălsămarea era ceva oribil; pentru părinţii ei, era un adevărat sacrilegiu. Fusese îngropat la Homewood, nu în cimitirul evreiesc, iar în timp ce era coborât în pământ, mama lui Suzette plângea isteric. Căzuse în genunchi şi aproape că se prăvălise în mormânt. Părea posibil, privind în urmă spre acest eveniment, la maturitate, ca o parte din mama ei să fi ajuns sub pământ, alături de tatăl ei, iar ea să nu mai fi reuşit niciodată să-şi revină complet.

Poate că Alex se străduia prea mult să-i facă pe plac, dar lui îi plăcea să sărbătorească totul. Cumpăraseră cărţi despre sărbătorile evreieşti, pe care le celebrau alături de propriile versiuni mai puţin consumeriste ale sărbătorilor creştine, dar şi pe cele suedeze care-i erau atât de dragi, cum era Midsommar[15]. Aveau chiar şi propria variantă a Nopţii Walpurgiei[16], pe care urmau s-o sărbătorească în mai puţin de două săptămâni. Nu puteau să aprindă un foc în curtea din spate, dar instalaseră ceaunul din cupru şi cântau cântece cu care să întâmpine primăvara. Nu prea se omora ea cu coptul, dar în fiecare zi de 4 octombrie sărbătoreau *Kanelbullens Dag* – Ziua Rulourilor cu Scorţişoară – iar ea le cocea după reţeta soacrei sale Tova, care trecuse testul timpului. Poate c-ar fi trebuit să-şi răsfeţe familia şi cu altceva în afară de fructe sau nuci şi alune trase în ciocolată sau îngheţată fără produse lactate. Altfel, mâncau sănătos şi poate le-ar fi plăcut dacă învăţa să coacă. Nu că lui Suzette nu i-ar fi plăcut fursecurile cu bucăţi de ciocolată.

---

[15] Sărbătoare tradiţională suedeză celebrată de obicei la mijlocul lunii iunie, care marchează solstiţiul de vară, oarecum asemănătoare cu Sânzienele din spaţiul nostru (n.tr.).

[16] Sărbătoare asemănătoare Halloweenului din spaţiul germanic, celebrată de obicei în noaptea de 30 aprilie spre 1 mai, când se spune că puterile vrăjitoarelor umblă după spiritele morţilor (n.tr.).

Brusc, îi fu uşor să-şi imagineze că amândoi s-ar îngrăşa la un moment dat, dacă Alex ar petrece mai puţin timp la sala de sport sau dacă ea ar ceda în faţa ispitei gogoşilor, brioşelor şi inelelor de ceapă prăjită, care, ca o ironie a sortii, erau mai uşor digerabile decât legumele crude, cerealele integrale şi toate celelalte mâncăruri sănătoase. Era conştientă că nu putea să încerce să devină vegană; o portocală dulce devorată iarna, cu o lăcomie veselă, îi provocase nişte dureri cumplite şi o altă tură de analize. Atunci aflaseră cât de tare i se îngustase intestinul. Uneori lupta cu ranchiuna, urmărindu-şi familia cum mânca un fel de mâncare preparat de ea. Oamenii luau mâncatul şi golirea intestinelor ca atare, la fel ca pe bătăile continue ale inimilor lor, ca pe protecţia continuă a pielii. Nu se gândeau că maţele lor puteau să facă totul incorect, să dea peste cap procesul de bază al digestiei. Uneori, mâncarea era un inamic invadator, care ameninţa şi ciomăgea tot ce era în jur. Nu-i putea spune lui Alex cât de nedreptăţită se simţea câteodată sau cât de geloasă era. Arăta normal, iar el îi accepta seminormalitatea.

Se strecură înapoi sus şi puse o grămadă de prosoape mari în maşina de spălat, alegând un program de spălare la temperatură înaltă. Sunetul ciclului de spălare, zdruncinăturile ritmice şi spuma o linişteau de fiecare dată. Rămase acolo, cu mâna pe maşina de spălat, bucurându-se de vibraţiile ei ce o duceau cu gândul la ocean.

Hanna ieşi din camera ei şi o găsi în zona de spălat rufe. Ea crezuse că fata se schimbase în ceva mai comod, alegând tricoul şi ciorapii care-i plăceau. Dar purta tot fusta şi sarafanul de la ieşirea lor anterioară. Aruncă o privire în sus, cu expresia pe care Suzette învăţase s-o interpreteze drept „M-am plictisit".

— Poţi să te joci puţin pe-afară? E o zi frumoasă.

Făcu o grimasă, părând că se gândeşte la avantajele propunerii, dar apoi privi în sus cu faţa plină de speranţă prin care întreba „Altceva n-ai?"

— Să ştii că tot sunt supărată pe tine. Pentru chestia cu poza. Dar trebuie să recunosc că ai construit-o bine.

Hanna aprobă scurt din cap.

— Eşti o fată deşteaptă şi capabilă...

Hanna întinse mâna şi atinse maşina de spălat, imitându-şi mama. Suzette îi citi întrebarea de pe chip.

— Îmi place senzaţia vibraţiei. Într-o bună zi... Poate că acum nu crezi, şi îmi pare rău că îţi e teamă, dar când o să ajungi la şcoală...

Fata scoase un lătrat agresiv.

— ... lucrurile vor sta mult mai bine! Pentru tine, pentru noi.

Hanna mârâi şi lătră scurt şi ascuţit, părând tot mai sălbatică. Suzette rămase pe loc, pasivă şi neimpresionată.

— Trebuia să-mi fi adus telefonul cu mine, ca să pot să înregistrez toată chestia asta – mai multe dovezi, ca să vadă şi tati cine eşti tu cu adevărat.

Hanna încetă să mai latre, dar îşi fixă mama cu o privire plină de ură. Întoarse brusc capul spre braţul întins al lui Suzette, deschizând gura cât putea de larg.

Suzette îşi trase braţul vulnerabil la o parte şi-şi lipi cealaltă mână de fruntea fiicei ei ca s-o ţină la distanţă.

— Nu muşcăm! Ştii bine că nu-i frumos!

Hanna clănţăni din dinţi, muşcând din aer, răsucindu-şi capul şi încercând să scape de braţul mamei ei, care-i opunea rezistenţă.

— Încetează!

Fetiţa mârâia din fundul gâtului; era un sunet scos parcă de un animal turbat, periculos. Apucând-o pe Suzette de braţ, Hanna încercă o nouă strategie de luptă pentru a se apropia suficient de mult de ea ca să o muşte.

Suzette sări la o parte, dând nebuneşte din braţe şi încercând s-o alunge.

— Hanna! Fir-ai tu a dracului de scârbă mică...!

Credea că avea să fie suficient de puternică, în caz de nevoie, s-o poată domina prin forţă. Dar se temea – se temea că se înşelase şi se temea că va simţi dinţii fiicei ei străpungându-i pielea, prinzându-i bine osul. Îşi aduse aminte de un caz care fusese distribuit pe tot internetul, despre o femeie şi câinele ei. Într-o noapte, după ce băuse prea mult, femeia leşinase, şi în timp ce încerca să o trezească lingând-o, câinele ei de companie devenise agitat, apoi o luase razna. Femeia zăcea inconştientă, iar câinele continua să o lingă. Pielea a început să-i crape, apoi a început să-i curgă sânge din nas. Aţâţat de sânge, câinele i-a mâncat toată faţa.

Aproape că simţea cum muşca Hanna prin pielea ei, rupându-i o fâşie lungă şi însângerată din carne. Fata-câine înainta în continuare, iar ea se retrăgea, lovind-o cu palmele.

— Termină! urlă Suzette iar şi iar. O s-ajungi dracului într-un spital de nebuni, asta vrei?

Fata-câine dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Suzette se chinuia din răsputeri să-şi controleze respiraţia greoaie, gâtuită de lacrimi. Îi urla inima în piept. Cuvântul „ură” i se formă pe buze, dar nu-i dădu glas.

— De ce? De ce îmi faci asta?

Umerii plăpânzi ai fiicei ei se lăsară, iar capul i se înclină un pic la dreapta. Părea aproape tristă.

— *Je suis Marie-Anne. Je m'apelle Marie-Anne.*

Părea atât de disperată, parcă implorând să fie înţeleasă! În urechile lui Suzette părea şi o vorbitoare nativă de franceză impecabilă. Dar cum putea

să ştie mai mult de câteva cuvinte dintr-un joc pe calculator în limba franceză pe care refuzase să-l joace?

Imposibil.

Rămaseră faţă-n faţă câteva clipe, apoi Suzette îşi apucă fiica de braţ. O strânse tare şi o târî pe scări în jos. Hanna încercă să se elibereze, înfigându-şi unghiile în degetele încleştate ale mamei ei, dar Suzette se impuse prin dimensiunea şi forţa superioare.

Coborâră pe trepte. Traversară camera mare. Femeia deschise uşa care ducea la grădina lor împrejmuită şi o aruncă, practic, pe fată afară.

— Treci la joacă!

Trânti uşa şi o încuie. Hanna se uită urât la ea din partea cealaltă a peretelui de sticlă. Încercă uşa, înţelegând că nu putea fi deschisă. Netulburată, îşi puse mâinile în şolduri şi plecă veselă spre curte, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Suzette inspiră şi expiră, ca un taur care încerca să se hotărască dacă să atace sau nu. Descuie repede încuietoarea şi scoase capul pe uşă.

— O să fiu chiar aici, cu ochii pe tine! Iar tati o să vină acasă dintr-o clipă în alta!

Hanna se uită la ea suficient de mult cât să ridice din umeri şi se duse apoi la grămada ei de jucării ţinute într-o cutie lângă casă. Suzette închise uşa la loc şi o încuie.

Îi venea s-o omoare pe Hanna.

Nu, n-ar fi putut.

Ar fi putut.

Niciodată.

Ar fi fost în stare.

O dată, doar o dată în viaţa ei, îşi dorise să sfâşie pe cineva în bucăţi. Durase doar un moment. Pricăjitul de Ira Blumenfeld crezuse că era haios într-o zi, înainte ca profesoara lor de educaţie plastică din clasa a şasea să intre la ore, să-i taie vreo trei centimetri din păr. Oare-ar fi trebuit să râdă? Oare ceilalţi băieţi ar fi trebuit să râdă? Fusese mereu prietenoasă cu Ira – la vremea aia era sănătoasă şi încă avea prieteni. Dar se înfuriase groaznic. Pentru că mama ei îi nenorocise părul o dată, fiindcă-i fusese lene să o ducă la coafor? Oricare-ar fi fost motivul, îl apucase pe pricăjitul de Ira Blumenfeld de gât cu ambele mâini şi aproape că-l azvârlise în celălalt capăt al încăperii.

Expresia şocată a feţei lui îi stinsese furia, şi ani la rând după aceea, rămăsese tulburată şi măcinată de vină în urma izbucnirii ei violente. Dar în momentul acela, o simţea din nou.

Hanna era de cealaltă parte a peretelui de sticlă.

•

Cu mănuşile ei de cauciuc de încredere, folosea o cârpă curată şi soluţie de curăţat ferestrele şi se ocupa de tot peretele de sticlă. O vreme, Hanna se jucă cu cercul Hula-Hoop în mijlocul curţii, în vreme ce se urmăreau una pe alta cu mare atenţie. În momentul acela, cercul zăcea uitat, iar Hanna stătea chiar de partea cealaltă a peretelui de sticlă, înaintând puţin câte puţin de-a lungul lui, în timp ce Suzette dădea cu soluţie şi freca, mergea spre dreapta, dădea cu soluţie şi freca.

Cu o anumită bucurie, îşi închipui cum ar fi s-o stropească pe Hanna pe faţă fără să-i facă niciun rău fizic. Dar rămânea cu un sentiment de dezamăgire că în ciuda tuturor eforturilor ei, nu putea să-şi facă fiica să se dizolve odată cu praful şi cu petele uleioase.

Se citi pe faţa Hannei înainte ca Suzette să apuce măcar să audă uşa deschizându-se: Alex venise acasă. Se lumină la faţă, zâmbind larg, şi alergă spre uşă. Trase de ea, dar uşa nu se deschidea. Suzette îşi dădu jos mănuşile şi se întâlni cu Alex în mijlocul camerei. În timp ce se sărutau, Hanna bătea în sticlă.

— Nu bate în sticlă, *lilla gumman*! strigă el.

Ea trase cu putere de uşă, iar el înţelese.

— E încuiată?

— Da. E în regulă. Hai să vorbim cât se joacă ea afară...

— Vrea înăuntru.

El trecu repede de Suzette şi descuie uşa.

— ...te rog, Alex, nu putem să vorbim dacă e înăuntru...

Hanna alergă în braţele tatălui ei, iar Suzette îşi înghiţi restul rugăminţii. Era o adevărată înfrângere să-l vadă pe el în genunchi, pe ea atât de dulce, pupându-l pe obraji, cuprinzându-l de gât cu braţele. Ce anume făcuse el mai bine, care să-l fi ajutat să câştige dragostea fiicei lor?

Alex se gudură pe lângă ea, iar ea chicoti.

— Ce face veveriţa mea mică?

La întrebarea lui, Hanna se fâstâci şi-şi îndreptă privirea speriată spre Suzette, apoi din nou spre tati al ei. Făcu o grimasă de parcă ar fi durut-o ceva, apoi îşi suflecă mâna stângă a puloverului.

Suzette nu vedea exact ce dezvăluia ea, dar pe faţa lui Alex se citea groaza. Şi întoarse faţa aia îngrozită spre ea.

— Ce e?

Suzette simţea cum spaima începea iar să clocotească în adâncurile ei, în locul acela care se putea clătina şi destrăma şi ameninţa să-i distrugă echilibrul mental.

— Tu ai făcut asta? întrebă el.

— Ce anume?

Se apropie, iar Hanna, bosumflată, întinse braţul.

Patru dungi roşu-aprins, care deja se învineţeau, îi apăruseră pe pielea delicată.

Suzette rămase cu gura căscată, cuprinsă de griji din cauza leziunilor suferite de fiica ei. Deveni conştientă că amândoi se uitau la ea, o condamnau, o conduceau la spânzurătoare şi făceau deja semn călăului să deschidă trapa. Atârna sub ochii lor, agitată, fără să fie în stare să implore să fie lăsată în viaţă.

— Eu n-am...!

Se vedea clar pe feţele lor: nu o credeau.

Oare ea-i făcuse semnele alea? Când o târâse pe Hanna pe scări în jos şi prin cameră? Nu credea că o strânsese cu atâta forţă. Şi nu durase mai mult de un minut. Oare-i făcuse ea atât de mult rău propriului copil?

— Alex, jur...

Hanna arătă spre ea, apoi spre tatăl ei. Parcă-i luase faţa foc. Avea să facă mai mult decât s-o lase să atârne în ştreang. Avea să adune chiar el vreascurile şi să aprindă chibritul.

Suzette clătină din cap.

— Nu ştii în ce hal făcea! Încerca să mă atace, mârâia şi muşca...

— *Lilla gumman,* vreau să mergi în camera ta până vorbesc eu cu mama ta.

— N-am făcut decât s-o iau de braţ... n-am...

Încercă să-şi ia fiica de braţ, cu delicateţe, ca să-l studieze mai atent, dar Hanna şi-l lipi strâns de corp.

— Îţi aduc o pungă cu gheaţă.

Se grăbi spre congelator, conştientă de privirea arzătoare a lui Alex care-i fixa spatele.

— Îţi jur, Alex... Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Înfăşură un Freez Pak reutilizabil într-o cârpă pentru vase. Încercă să i-o dea Hannei, însă el i-o luă din mână şi-o aşeză cu delicateţe pe braţul umflat al fiicei sale, apoi o ridică pe fată de jos şi porni cu ea în sus pe scări.

— Las-o doar câteva minute odată, altfel îi va amorţi! strigă ea în urma lui, însă el nici măcar n-o băgă în seamă.

— Vezi să-i fie lipit destul material textil de piele...

— Ne descurcăm cu asta.

El dispăru fără să se uite la ea. Se simţea prin toată camera cum o condamna.

Ea îşi lipi un deget de buze şi uită să respire preţ de câteva secunde.

Oare o făcuse?

Era sigură că n-o făcuse.
Aproape sigură.
Destul de sigură.
Începură să apară fisuri, iar îndoiala o rupse în bucăţi.
Nu-şi mai amintea.
Ce-i făcuse fiicei ei? În acel moment în care ura îi întunecase judecata?
Nimic.
Nu-i făcuse nimic Hannei.
Îi făcuse lui Marie-Anne Dufosset. Ea era problema.
Scârba aia mică de vrăjitoare franţuzoaică.

HANNA

Cina fu ciudată. Peşte urât mirositor şi un zid gros între mami şi tati, mai gros decât peretele de sticlă din grădină care o separase pe ea de mami. Tati îşi înfulecă peştele ca un urs flămând, iar mami ciuguli din al ei ca şi când carnea rozalie ar fi fost carne de om.

— Cred c-ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat, spuse ea, cu o voce tristă, ca de personaj de desene animate. De la ce-a pornit...

— Nu de faţă cu Hanna.

Ea ciuli urechile, interesată. Planul ieşise mai bine decât s-ar fi aşteptat şi chiar nu o deranja deloc dacă ar fi vorbit despre ea. Ar fi fost de parc-ar fi urmărit un meci bun, precum cel pe care nimeni în afară de tati nu-l numea fotbal, în care oamenii alergau şi loveau cu picioarele o minge care exploda dacă stătea prea mult pe loc.

— O afectează pe Hanna, şi a mai fost implicată...

Tati se uită urât la mami, iar ea – şi lipi obrazul de palmă. Capul ei părea suficient de greu cât să-i rupă încheietura mâinii.

Hanna se luptă cu impulsul de a zâmbi. Îşi mâncă orezul bob cu bob, prinzând câte unul pe rând între dinţii furculiţei. Astfel mâncă cincizeci şi două de boabe. Mami îi tot arunca priviri lui tati, dar el nu mai văzuse în viaţa sa ceva mai interesant decât farfuria din faţă. Mai luă o porţie de salată.

— N-a fost acceptată la Sunnybridge, anunţă ea, spărgând tăcerea.

El îşi ţinu bărbia în jos, dar ridică ochii, ceea ce-l făcea să pară uşor diabolic.

— Nu acum.

— Nu vrei să ştii de ce? Hanna ştie – n-avem niciun motiv să nu vorbim despre asta de faţă cu ea. Mi-aş dori să-ţi spună chiar ea. Sau să-ţi arate...

— Suzette...

— ...ce talent deosebit are la a imita câini agresivi. Poţi să faci micul tău număr cu lătratul pentru tati?

Pe Hanna n-o deranja dacă vorbeau *despre* ea, dar nu voia ca mami să vorbească *cu* ea. Studie modul în care tati îşi mânca legumele, înţepându-le cu furculiţa, împăturindu-le pe toate ca să nu atârne şi deschizând gura ca să le vâre înăuntru. Ea îl imită.

— Nu-mi place tonul pe care-l foloseşti când vorbeşti despre fiica noastră, spuse el.

— Nu e bebeluş. Trebuie trasă la răspundere pentru ceea ce face. Şi habar n-ai ce face. Hanna e o fată cu multe talente. Hanna ştie să-şi saboteze înscrierea într-o şcoală, ştie cum să facă astfel încât să nu rămână la o şcoală. Ştie cum să scoată la imprimantă poze de pe Internet. Ştie cum să caute tot felul de chestii on-line. Toate astea de pe calculatorul *tău.*

— Trebuie să ştie să facă lucrurile astea.

Mami rămase cu gura căscată la răspunsul lui. Apoi tati tresări un pic.

— Chestia cu calculatoarele. E epoca în care trăim.

— A lătrat ca un câine ca s-o bage în sperieţi pe directoarea de la Sunnybridge.

Tati lăsă furculiţa jos. O privi pe Hanna mult timp, dar ea nu voia să-l privească în ochi. Se concentră la orez, bob cu bob. În furculiţă. În gură. În cele din urmă, tati se întoarse din nou spre mami.

— De-asta vorbeam despre... chestia cealaltă...

Încercă să comunice în tăcere cu mami, iar Hanna se enervă. Nici mami nu părea prea fericită.

— Ştii că aştept aprobarea pentru asigurarea noastră...

— Nu e nevoie. Ne-o putem permite.

— Păi, doamna Wade, directoarea, m-a ajutat să iau legătura cu Şcoala Tisdale, şi avem o programare acolo pentru mâine. Iar şcoala asta e specializată în copii ca Hanna.

Hanna privi spre ea, surprinsă. Copii care învăţau să fie vrăjitoare?

— Ce-nseamnă asta? întrebă tati, cu o voce ca un uruit de furie.

Mami nu-i răspunse o lungă bucată de timp. Se fixară cu nişte priviri precum razele laser, de parcă ar fi vrut să îşi scoată creierii din cap doar cu gândurile.

— Pediatrul a zis că...

Ea clipi în sfârşit şi se întoarse.

— Există o diferenţă între a nu *putea* să vorbească şi a nu *vrea* să vorbească. Hanna a mai avut de spus nişte lucruri astăzi.

Hanna îşi apăsă limba cu dinţii furculiţei. Îşi închipuia cum arăta limba ei micuţă cu rânduri paralele subţiri, iţindu-se printre ei.

Era foarte atentă în acel moment, mai ales la tati. Parcă-l lovise un fulger rătăcit.

— Chiar a vorbit? N-a zis doar... Ce-a zis?

El se întoarse spre ea, iar Hanna îi văzu speranţa că avea să-i spună şi lui ceva. Dar Marie-Anne nu era interesată de el. Tati nu înţelegea că aşa era cel mai bine.

Mami oftă.

— A zis că e Marie-Anne Dufosset – mai ţii minte când te-am întrebat de ea? O vrăjitoare din secolul al şaptesprezecelea – ei bine, ultima persoană din Franţa arsă pe rug ca vrăjitoare.

În clipa de faţă, tati arăta de parcă rămăsese blocat într-un aparat de pinball. Micile bile argintii îi săreau de pe faţă, din creier, făcând să i se clatine ochii în cap. Se uita de la mamă la fiică, înainte şi înapoi.

— A zis... Ai zis...?

— Nu ştiu ce înseamnă asta, Alex. Nu fac mişto de tine, şi habar n-am ce... *Hon skrämmer mig, ibland.*

Nu conta că mami încerca să îşi ascundă cuvintele vorbind suedeză. Tati vorbea mereu suedeză în casă.

„Uneori mă sperie". Asta spusese mama ei.

Hanna simţi un fior de uşurare. Micile ei canoe din orez călătoreau în continuare spre burtica ei de învingătoare. În continuare, câştiga.

— *Lilla gumman,* aşa i-ai spus tu lui mami? Vreau şi eu să aud.

Fredonă o versiune pe un ton ascuţit a melodiei din *Star Trek,* serialul ei preferat. Tati nu părea s-o creadă pe mami, dar nu conta. Ea nu avea să dovedească niciodată că mama ei avea dreptate, iar tati avea să fie nevoit să aleagă de partea cui era.

— Vorbim mai târziu, îi spuse tati lui mami, în timp ce Hanna îşi mişca mâna precum nava *Enterprise,* călătorind printre stele.

Mami aprobă din cap, cu faţa la fel de încordată şi de neliniştită.

•

Tati purta ceea ce numea el pijama – pantaloni vechi de sală şi un tricou – chiar dacă ea ştia că dormea complet gol. El deschise cartea unde puseseră un bileţel adeziv şi se aşeză lângă ea pe pat. Ea-şi apucă păturica, dând din picioare pe sub ea, de parcă ar fi înotat, foarte încântată.

— Aşa, deci... „Mi-am lăsat ochii să se obişnuiască cu întunericul. Abţibildurile mele cu constelaţii străluceau pe tavan. M-am concentrat la ce puteam auzi: televizorul de la parter; sora mea, spălându-se pe dinţi în baie. Şi apoi, l-am auzit! *Di-ding, di-ding!* Parcă Bestia mea BălmăSforăitoare mergea pe-o bicicletă care scârţâia şi suna dintr-un clopoţel tare, tare mic, cu mânuţa ei de acadea. Am zâmbit larg. Dar apoi, am auzit un claxon. Şi o bufnitură. Stai aşa, că nu era bine! M-am aplecat cu lanterna peste marginea patului, sperând că Bestia mea BălmăSforăitoare era în regulă. Dar nu era doar el – mai erau şi alte Bestii! Probabil că dormeau când l-am cunoscut eu pe Mână-de-Acadea pentru prima oară. Vedeam câteva... una, două, trei, patru, cinci! Mi s-a luat imediat o piatră de pe inimă, pentru că trebuia să se simtă tare singuratic, ca singură Bestie BălmăSforăitoare care locuia în pădurea de lucruri uitate sub patul meu".

Chiar în momentul acela, mami se strecură în cameră. Se aplecă şi o pupă pe frunte.

— Noapte bună! Vise plăcute!

Hanna şterse pupicul lui mami cu dosul palmei.

— Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme! N-am vrut să mă pierd cu firea. Nu trebuia să te apuc aşa!

Cuvintele îi fuseseră adresate Hannei, însă le rosti întoarsă spre tati, iar degetele ei îi atinseră uşor umărul.

— Mai citim un pic, o anunţă el.

Ce bine, tati avea să rămână! Mami îi trimise un pupic.

— Te iubesc!

Apoi dispăru ca o fantomă.

Hanna plesni cartea cu palma, pentru a-l îmboldi pe tată să-i citească mai departe.

— Bun, ştiu că partea asta-ţi place mult... „Mână-de-Acadea se ridică şi-şi scutură praful de pe pantalonii tricotaţi albaştri precum cerul. Se părea că o a doua Bestie BălmăSforăitoare pierduse controlul în timp ce încerca să ghideze un avion cu o singură aripă. Îmi făceam griji pentru prietenul meu cu mână de acadea (care nu purtase cască), dar el o luă la fugă după Bestia din avion (care avea un zar de *Monopoly* pe post de gură), iar cei doi se ciondăniră şi-şi flendurară şi-şi rotiră piesele în toate părţile. Eram uşurat că erau OK şi tocmai urma să le propun să conducă prin cvadrante diferite, ca să nu mai aibă probleme, când am văzut ceva într-un colţ îndepărtat care aproape m-a făcut să ţip. M-am lipit de pernă şi mi-am băgat aşternuturile în gură".

Hanna îşi îndesă şi ea cearşafurile în gură, deşi chicotea de nerăbdare.

— Nu molfăi ăla! zise tati, apoi ea deschise gura ca el să scoată afară colţul plin de salivă al aşternutului ei.

— „Am inspirat adânc şi mi-am impus să fiu curajoasă. Voiam să văd chestia aia cu multe picioare – să fi fost prieten sau duşman? Oare avea să le atace pe celelalte Bestii mai mici? Sau să se târască în sus pe o parte a patului şi să sară pe piciorul meu? Am îndrăznit să mă întind pe burtă şi să mă uit sub pat. Probabil că Mână-de-Acadea şi Pilotul Nepriceput s-or fi pupat şi s-or fi împăcat. Bestiile BălmăSforăitoare se adunaseră într-un cerc şi dansau Hopa-Ţopa! Am văzut-o şi pe Bestia care mă speriase – aia cu atât de multe picioare. Erau doar creioane – creioane noi şi cioturi de creioane – care-i încadrau capul precum petalele unei flori".

Hanna ţipă şi dădu aşternutul la o parte cu piciorul. Apucă lanterna şi se aplecă peste marginea patului ca să arunce o privire pe sub el, ca fata din poveste. Îi făcu un semn lui tati: să vină şi el să vadă.

În raza lanternei ei, îşi dezvălui comorile: bucăţele de hârtie, şoseta, elasticul pentru păr, agrafa, un portofel spălăcit în formă de bufniţă, o bandă de prins pungi pe care o furase dintr-un sertar din bucătărie, un stegozaur mic, verde-fosforescent, două creioane colorate, în nuanţe urâte, ca de muci. Era o minune că supravieţuiseră atât de mult fără ca mami să se bage acolo şi să decontamineze lumea pe care o construia ea.

— Încerci să-ţi construieşti propria Bestie BălmăSforăitoare? întrebă tati, ridicându-se la loc, cu un rânjet rozaliu pe faţă.

Inima Hannei se umflă, gata să plesnească, şi încuviinţă dând din cap.

— Isteaţă chestie! Hmm. Trebuie s-o apărăm de mami.

Ea aprobă energic din cap şi începu să ţopăie în sus şi-n jos pe genunchi.

— Data trecută când i-am spus că lucrai la un proiect mic, n-a mers foarte bine. N-aş fi scos la imprimantă poza aia cu mami dacă aş fi ştiut de celelalte. N-a fost frumos c-ai pus-o pe mami lângă toţi morţii ăia. Iar dacă ai parola de la calculatorul meu nu înseamnă că poţi să abuzezi de dreptul de a-l folosi.

Hanna stătea cu picioarele încrucişate, cu o pernă în poală, dându-i pumni fără vlagă.

— Poate... aş putea s-o rog să nu facă atâta curăţenie pe-aici. Poate-i spunem că poţi s-o faci tu. Crezi că ar merge?

Ea îşi muşcă buza. Ar fi fost mai bun un lacăt. Dar era de acord. Tati o băgă înapoi în pat, umplându-i faţa de pupici.

— *Lilla gumman*? Ştiu că îţi doreşti prieteni. Şi poţi să ai prieteni adevăraţi – fetiţe şi băieţei. Şi eu am prieteni – în fiecare zi îmi place să mă duc la serviciu şi să mă văd cu prietenii mei, apoi îmi place să vin acasă şi să vă văd pe tine şi pe mami. Aşa e şi când mergi la şcoală. Mergi acolo, te vezi cu prietenii tăi, iar mai târziu te întorci acasă.

Ea clătină din cap şi molfăi colţul aşternutului. El i-l scoase cu blândeţe din gură şi-l împături la loc.

— Ştiu că-ţi fac griji în legătură cu asta şi că poate fi înspăimântător la început, să mergi într-un loc nou. Dar acolo o să-ţi găseşti prietenii. Bine? Eşti curajoasă pentru tati?

Chiar nu voia să-l dezamăgească, dar nu putea să-i explice de ce nu voia să meargă la şcoală. Încercă să încuviinţeze din cap, dar nu făcu decât să întoarcă ochii spre tavan. Voia un prieten care să arate ca un cartof dulce într-o pereche de pantaloni scurţi tricotaţi, albaştri precum cerul. Un prieten nocturn. Un fel de prieten mai urât, dus cu pluta.

Un prieten pe care să-l poată face bucăţi dacă se plictisea de el.

Taţi îi mai dădu trei pupici pe obraz.

— *Jag älskar dig!*

Şi ea îl iubea. Foarte, foarte mult.

•

Fetiţa din carte avea abţibilduri cu constelaţii fosforescente pe tavan, iar Hanna şi-ar fi dorit şi ea să aibă unele în cameră. Poate-ar fi putut să le pună pe lista de Hanukkah. Ar fi fost frumos să se uite la ele în nopţile în care nu putea să adoarmă imediat. Tot felul de imagini ciudate îi veneau în minte când se gândea la şcoală. Mami era hotărâtă de data asta, şi se părea că treaba era foarte serioasă cu şcoala Pişdale. Se gândi la viermi colcăind în jurul cadavrului unui iepuraş care fusese cândva adorabil. În momentul acela, numai noroiul, sângele uscat, ochii plini de secreţii şi blana încâlcită mai rămăseseră din el, iar viermii îl mâncau pe tot, miam-miam. Se gândi la armate de furnici care-şi cărau hrana din belşug. Frunze, felii de pâine, şi acadele Tootsie Pops roşii şi lipicioase şi degete retezate. Imaginile o îngrozeau, şi nu ştia de unde veneau, sau de ce, şi nu ştia cum să le spună să plece şi să o lase în pace.

Îl voia pe tati.

Ştia că ei erau jos, probabil pe canapea, cu veiozele date la minimum şi colţurile camerei cufundate în umbre. Câteodată, auzea câte-un cuvânt-două, izolate, spuse la mânie, plutind în sus prin podea. Mami spunea „Ba nu!", iar tati spunea „Nu poţi!" Auzi un „Tisdale" foarte tare şi un „retardată" şi mai tare, şi un „Nu-i aşa, şi e groaznic!"

Hanna se furişă în hol. Se aşeză pe treapta de sus, de unde putea să audă totul perfect.

— Asta ne-am dorit de la bun început – un loc unde să fie înţeleasă.

Mami părea foarte convingătoare. Tati nu spuse nimic drept răspuns. Auzi un clinchet de pahar aşezat pe o suprafaţă tare.

— Trebuie să aibă şi nişte standarde academice... spuse el.

— Fireşte!

— ...nu poate fi vorba numai despre abilităţi de supravieţuire sau... Indiferent ce îi învaţă la cursurile alea ajutătoare, ea ştie totuşi să se lege la şireturi.

— Ţi-am zis că nu-i niciun curs ajutător. Au cursuri scurte, dar lucrează şi individual cu copiii ca să se ocupe de anumite nevoi. Dar tot şcoală rămâne, şi vor să îi înveţe, iar site-ul web spune că o mulţime de copii ajung să se dezvolte până intră la gimnaziu. Nu toată lumea începe din acelaşi punct. Hanna are problemele ei particulare.

— Da, ştiu.

Se lăsă iarăşi liniştea.

— Poate-i o prostie, dar mă întrebam, spuse tati. Când a vorbit... Cum îi era vocea? Pronunţia?

— Părea...

Mami ezită.

— Franţuzoaică. Şi părea că nu-şi folosise foarte mult vocea. Dar tot ce-a spus a fost clar, chiar şi cu accent. Pronunţia... Ai fi mândru. Excelentă. Prinde foarte repede.

— E foarte inteligentă.

— Poate chiar prea inteligentă. Mi-ar fi plăcut s-o fi văzut şi tu. Ca să înţelegi. Şi eu chiar, sincer... N-aş lovi-o niciodată, niciodată...

— Ştiu.

Se auziră nişte sunete de pupici zgomotoşi.

— Uneori cred...

Aşteptă să audă ce credea tati.

— Poate că eu am fost marea problemă în tot acest timp. N-am vrut să... Am crezut că poate are nevoie de mai mult timp.

— Poate că aşa au stat lucrurile la început.

— Ţi-au zis cât costă şcoala asta?

— Pe site nu scria; au zis că putem discuta mâine despre asta.

— Deci e scumpă.

— Probabil.

— O treci pe cardul de credit, nu contează cât costă. N-am o grămadă în contul de economii, dar o să fac nişte schimbări pe ici, pe colo.

— Mulţumesc!

Adulţii vorbeau despre lucruri plictisitoare în moduri plictisitoare, ceea ce aproape că era suficient s-o adoarmă. Dar apoi, mami scoase un sunet de parcă i s-ar fi tăiat răsuflarea, iar ea speră că tati o strângea de gât. Mami chicoti, cât se putea de vie, şi urmă o învălmăşeală ca de hârtii răsfoite, dar nu vorbea nimeni.

Hanna se strecură pe scări în jos pe fund. Încă puţin, încă puţin, până când văzu tot ce se întâmpla acolo. Hainele lor zăceau alandala grămadă pe podea. Mami şi tati stăteau îmbrăţişaţi în faţa canapelei, iar mâinile le umblau peste tot ca nişte animale rătăcite, iar gurile le umblau pe feţe ca nişte ventuze scârboase. Marie-Anne voia să găsească ceva ce putea aprinde, vreun avion de hârtie pe care să-l arunce în cameră ca să dea foc canapelei. Mami ar fi putut să-l înghită pe tati, dar el nu părea conştient de pericol.

Făceau zgomotele acelea ciudate pe care Hanna începea să le recunoască. Gemete din fundul gâtului şi icnete uşoare.

În grabă, îşi aruncară ultimele haine şi rămaseră goi, iar Hanna văzu fundul sculptat al lui tati, iar sânii lui mami stăteau drepţi, parcă gata să tragă cu ceva.

El o ridică, iar ea îl cuprinse cu picioarele. Dintr-un gest rapid, ajunseră amândoi pe canapea, iar tati era deasupra. Îşi băgă chestia în ea, mami

gemu, iar el se aşează deasupra ei, dând din fund înainte şi înapoi, încordat de efort. O vorbeau în clipa aceea, limba adulţilor, iar ea înţelegea ce venea la pachet cu ea. Sălbăticia, scăpată de sub control.

Hanna speră pentru o clipă ca tati să o omoare astfel, pentru că arăta atât de urât, dar mami revenea din ce în ce mai mult la viaţă pe măsură ce el se freca de ea. De parc-ar fi umflat o roată de la bicicletă, readucând-o în starea în care să poată fi folosită. Pentru o clipă, îl urî pe tati. Ar fi putut s-o lase turtită şi lipsită de viaţă, şi în cele din urmă, mami ar fi ruginit şi s-ar fi stricat la fel ca tricicleta ei veche, nefolosită.

Mami îl apucă de braţele puternice şi îşi dădu capul pe spate, iar tati o călări până o readuse la viaţă. O umplu cu tot ce-avea el, apoi începură să scoată zgomote ciudate, ca nişte mutanţi, care făceau parte din ceva ce înţelesese doar puţin până acum: sex. Senzaţia aceasta ciudată din punct de vedere fizic îi lăsa, cumva, fără cuvinte.

Hanna se strecură înapoi în umbrele care o protejau, lipită de perete, apoi se ridică în picioare şi se băgă la loc în pat.

Avea să-şi primească şansa. Era o dezamăgire că tati nu o lăsase pe mami să se usuce şi să moară când avusese ocazia. Dar poate că ea ar fi în stare să zădărnicească eforturile lui tati de-a-i da viaţă. Marie-Anne o putea ajuta, şi diavolul avea să vină curând – el îşi vizita mereu copiii, pe vrăjitoare, aşa citise ea –, apoi aveau să fie şi mai puternice. Pe măsură ce devenea mai puternică, putea să profite de slăbiciunea lui mami. Oare mami putea să moară din cauza faptului că făcea prea multă curăţenie – oare putea să fie frecată până murea? Şi mami avea nevoie de foarte multe medicamente. Oare dacă se întâmpla ceva rău cu medicamentele ei, avea să se întâmple ceva rău şi cu mami?

Sau poate... Mami făcea mereu mare caz de cum arăta, şi radia de câte ori tati îi spunea că e frumoasă.

Poate dacă mami ar fi fost mai urâtă, tati n-ar mai fi iubit-o atât de mult.

Şi n-ar mai fi vrut să plece din casă, iar Hanna n-ar mai fi trebuit să meargă la Pişdale.

SUZETTE

Tocmai şi-o trăsese, iar soarele strălucea cu putere; ce zi minunată – iar în curând aveau să se îndrepte spre Tisdale! Lucrurile reveniseră la normal cu Alex, deşi faptul că fiecare discuţie pe care o aveau era despre Hanna rămânea o sursă de dezamăgire. În anii lor de început, erau în stare să petreacă o zi întreagă cu caietele de desen lângă ei, bucurându-se în tăcere de frumuseţea plantelor şi de mulţimea de oameni de la Phipps Conservatory. Erau în stare să piardă ore-n şir mână-n mână, plimbându-se printr-un muzeu sau prin Frick Park ori prin cimitir. Noaptea, se întindeau unul lângă altul, iar cuvintele veneau de la sine. Vorbeau despre lucrurile pe care le observaseră la oamenii de la Phipps, de atracţia pe care o aveau anumite locuri pentru selfie-uri şi ocazii de fotografii de grup: în faţa plantei de deşert aurii-verzui ca un monstru marin; lângă sau sub o sculptură complicată şi sexualizată a lui Chihuly[17]. Sau comparau ceea ce văzuseră la muzeu, captivaţi de cât de diferit interpretau creierele lor o operă de artă. Cimitirul îi inspira să vorbească despre ideile lor legate de Univers şi despre speranţa că trupurile lor descompuse aveau să devină cândva parte dintr-o pădure.

Puteau să rămână treji toată noaptea şi să spună: „Mai ţii minte…" sau „Ai văzut…"

Uneori aţipeau şi se trezeau doar ca să se muşte uşor. Trăiau şi respirau în tăcere perioade lungi, urmate de conversaţii pătimaşe nas în nas, venite din uimirea de-a fi împreună, în viaţă, sincronizaţi, îndrăgostiţi.

După ce se întinse o ultimă oară, Suzette se ridică. Cu coada ochiului, văzu ceva de culoare închisă pe pernă. Mintea ei o luă razna în căutarea răspunsurilor, fără să înţeleagă, chiar şi după ce atinse ceea ce părea a fi păr uman.

Părul ei?

N-avea logică. Îi căzuse părul când se trata cu 6-mercaptopurină – un medicament pe care refuzase să-l mai ia tocmai din cauza faptului că-i era groază să vadă şuviţe din propriul păr plutind în chiuveta de la baie în timp ce clătina din cap. Dar ceea ce era pe pernă era prea mult, şi prea simetric… tuns.

Îşi atinse partea stângă a capului.

O, Doamne!

---

[17] Dale Chihuly (n.1947), sculptor american în sticlă (n.tr.).

Hanna.

Hanna, care ştia cum să se strecoare în camera ei în timp ce ea dormea.

Hanna, cu blestemata ei de foarfecă!

Suzette intră împleticindu-se în baie, pipăindu-şi şuviţele retezate în timp ce aprindea lumina.

Nu, nu, nu!

Îi lipseau porţiuni mari de păr din partea stângă a capului. Prea multe ca să le poată ascunde, şi ar fi arătat ca o nebună dacă n-ar fi încercat s-o dreagă. Dar dacă o dregea însemna... Câţi centimetri ar fi trebuit să taie?

Lacrimile îi înceţoşau vederea.

De ce, de ce, oare de ce era Hanna aşa o japiţă mică? Suzette parcă-l şi auzea pe Alex ţâţâind şi spunând ceva de nevoia pe care-o simt copiii de-a încerca să vadă cum e treaba cu tunsul măcar o dată. Dar Hanna nu-şi ciopârţise niciodată părul. Suzette îşi lipi de cap părţile ciopârţite. Oare putea să-şi facă o frizură punk? Să se radă într-o parte şi s-o lase pe cealaltă lungă? Oare lui Alex avea să-i placă? Sau avea să se strâmbe, scârbit?

— Futu-i mama mă-sii!

Îşi prinse părul într-o coadă de cal, uşurată că doar câteva şuviţe, rămase prea scurte, îi atârnau în faţă. Avea să se ocupe mai târziu de chestia asta. Hanna era ca şi înscrisă la şcoală, ca şi plecată din casă.

— Dă-o în mă-sa afară din casa asta odată! murmură ea în barbă.

Îşi încleştă pumnii. N-o sugruma! N-o sugruma! Alex n-ar fi iertat-o niciodată dacă ar fi strâns-o de gât pe fiica lor.

•

Suzette stătea la masă, ţinând seringa în pumn ca să o încălzească, s-o aducă la temperatura corpului ei, holbându-se în gol şi sperând la lucruri care nu aveau să se întâmple. Îi trecu prin minte că poate semăna cu mama ei – oare începea să semene prea mult cu ea? Fără Alex, i-ar fi fost atât de uşor să semene... Şi, deodată, faptul că mama ei suferise toată viaţa după moartea tatălui ei părea plauzibil. Poate că tatăl ei fusese mijlocul de subzistenţă al mamei ei, aşa cum era Alex pentru ea. Poate că absenţa lui era doar un spaţiu care nu făcea decât să crească odată cu trecerea timpului, aşa cum îşi închipuia ea că s-ar fi întâmplat dacă nu l-ar fi avut pe Alex. Ceea ce ar fi dus la deteriorarea stabilităţii şi a sănătăţii ei fizice şi mintale. Se cutremură ca să alunge imaginea, groaza de ceea ce ar fi putut să devină. Alex începea să-şi vină puţin în fire. Bineînţeles, nu putea face faţă cuvintelor demente ale Hannei, dar măcar nu refuzase posibilitatea ca ele să-i fi ieşit pe gură.

Medicamentul din seringă era vâscos, iar congelarea îl făcea şi mai gros; avea să usture şi mai tare dacă era lipicios şi rece când era injectat. În timp

ce aştepta să se încălzească, se gândea la scandalul din ziua anterioară. Tot nu înţelegea ce se întâmplase cu Hanna sau cum ajunsese braţul ei să se înroşească şi să fie atât de vânăt. *N-o atinge. Nu te poţi stăpâni.* O târâse spre maşină de multe ori de-a lungul anilor, după câte-o criză de personalitate făcută la cumpărături. Nu existase nicio probă care să dea de gol incapacitatea ei de-a fi un părinte la fel de blând pe cât se-aştepta Alex să fie. Din fericire, până la căderea nopţii, o iertase, reîncepuse să-i vorbească, păruse chiar s-o ierte. Cel puţin cu penisul.

Hanna se pricepea mai bine să ţină ranchiună. Oare mutilarea părului ei fusese un act de răzbunare?

Suzette auzi nişte picioare încălţate cu ciorapi pe trepte şi scârţâitul uşor al unor mâini care se frecau de balustradă. Se gândi să strige la Hanna să aştepte un minut – prefera să-şi facă injecţia fără public –, dar nu putea să rişte să scoată cuvintele care-ar fi izbucnit dacă deschidea gura. Momentan. Nu atât timp cât propriile gânduri clocoteau încă de răzbunare. Hanna se apropie cu paşi legănaţi, purtând ciorapi până la genunchi cu maimuţe, blugi scurţi şi un tricou dăruit de Matt şi Sasha – partenerul lui Alex şi soţia lui – la întoarcerea lor din Irlanda, ultima lor excursie dinainte să li se nască gemenii. Un tricou verde de la Guinness, cu logoul cu harpă în partea din faţă – le aduseseră câte unul fiecăruia dintre ei şi tuturor celor de la birou. Suzette nici măcar n-avea să-i ceară să se schimbe. Şi ce dacă purta un tricou cu o marcă de bere la şcoală? Era obosită şi deja o depăşea orice încercare de a impresiona pe cineva. Dar avea să-i dea un pulover sau un hanorac ca să acopere urmele de pe braţele ei, care începeau să dispară.

Cu partea inferioară a bluzei băgată în sutien, desfăcu bucata de vată îmbibată în alcool sanitar. Se unse cu ea pe partea stângă inferioară a abdomenului, lăsând dâre groase – nu se ungea niciodată pe partea dreaptă, nici măcar înaintea celei mai recente operaţii; nu i se părea corect să-şi provoace şi mai multă durere acolo. Părţile superioare ale coapselor erau în regulă, dar erau prea sensibile. Asistenta îi dăduse o serie de reguli, dar Suzette învăţase nişte trucuri mai bune. Regula încălcată numărul unu: folosise aproximativ aceeaşi zonă pentru fiecare injecţie, administrată la fiecare două săptămâni. Hanna se sprijini de masă şi o privi. Suzette îi explicase de multe ori procesul de-a lungul anilor. Cum funcţiona seringa – „N-a foste nevoie niciodată să văd acul” – şi cum îi modifica medicamentul celulele la nivel biologic ca să prevină inflamarea – „Uneori corpul se atacă singur”. Era greu să-i explici asta unui copil; însăşi Suzette se chinuia să înţeleagă.

Desfăcu capacul gri din partea de jos a seringii, cea care avea să intre în contact cu pielea ei. Apoi scoase capacul roşu care dezvăluia butonul. Regula

încălcată numărul doi: nu se pişcase de piele aşa cum îi recomandase asistenta; aşa durea mai tare, iar medicamentul era forţat să intre într-un spaţiu comprimat. De data asta, nu-i mai explică nimic Hannei, ci doar se pregăti, inspiră adânc şi expiră încet. Luă degetul de pe butonul care-i trimitea medicamentul în corp şi numără în tăcere până la zece.

Zece secunde. Atât o duru injecţia, ajungând la un punct culminant usturător, care-o lăsă cu gura căscată.

Apoi, durerea trecu. Apăsă cu o bucată de vată curată locul injecţiei şi o ţinu uşor apăsată, frecând în cercuri mici ca să ajute la împrăştierea medicamentului şi să oprească şocul persistent. Hanna, aşa cum îi plăcea uneori să facă, smulse ambalajul de pe leucoplast şi i-l dădu mamei ei.

— Crezi că asta compensează cumva ce mi-ai făcut la păr?

O bobiţă de sânge apăru din locul injecţiei. Lipi leucoplastul peste ea şi îşi lăsă bluza jos.

Hanna, zâmbind, se întinse după una dintre şuviţele prea scurte care-i atârnau pe faţă. Suzette se feri tresărind de atingerea ei.

— Pleacă de lângă mine!

Hanna rânji, iar dinţii de sus îi ieşiră peste buza de jos. Suzette îşi făcea griji pentru abilitatea de-a-şi păstra controlul. Niciodată nu o scârbise mai tare să-şi vadă propriul copil.

— Tati o să vadă chestia asta, o să afle ce-ai făcut!

Hanna ridică din umeri. Iar Suzette nu putea scăpa de faptul că împărtăşeau probabil acelaşi gând în momentul acela: Alex avea s-o dea afară în şuturi. Hanna o vedea ca pe-o victorie, iar Suzette se temea mai mult decât voia să recunoască de acea idee. Nu că Alex era atât de superficial; nu că interesul lui faţă de ea era doar de suprafaţă. Dar bineînţeles că înfăţişarea ei era importantă pentru el. Iar ea nu era mereu încrezătoare în legătură cu ceea ce avea de oferit ca femeie, ca soţie. Îi datora măcar cea mai bună încercare de a-i oferi o imagine exterioară atrăgătoare, chiar dacă era o modalitate de a le distrage amândurora atenţia de la rahatul care se scurgea prin burta ei. Sau poate că era doar o modalitate de-a se convinge pe sine însăşi. *Nu sunt hidoasă. Nu sunt scârboasă.* Ca măsură de protecţie, îşi duse mâna în partea laterală a capului.

— Ia-ţi pantofii! Şi un pulover. Mergem la şcoală.

Ea adună rămăşiţele care ajunseră la coşul de gunoi, apoi aruncă seringa folosită în cutia roşie pentru obiecte ascuţite pe care-o ţinea într-unul dintre dulapurile de sus din bucătărie.

Hanna scoase un vaiet indignat şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Hai să mergem. Astăzi vom arăta amândouă... şifonate. Ia-ţi naibii pantofii în picioare!

Pe măsură ce protestele Hannei îşi pierdeau din energie, se chirci. Miorlăi şi bătu fără vlagă din picior. Capul îi căzu pe piept, revărsându-i părul fin în faţă. Suzette nu se putu abţine; întinse mâna şi îl atinse. Părul fiicei ei era încă la fel de moale cum fusese pe vremea când era bebeluş. Suzette deveni melancolică, amintindu-şi cum se miraseră toate asistentele de faptul că avea capul plin de păr negru. În altă zi, poate c-ar fi pieptănat-o, i l-ar fi împletit în două codiţe sau i l-ar fi dat la o parte din ochi cu ajutorul a două agrafe colorate.

Nu şi azi.

•

Hanna lovi cu palma în geamul portierei maşinii când Suzette trecu pe lângă terenul de joacă.

— Dacă eşti cuminte, poate trecem pe-aici după ce ne întoarcem de la şcoală.

Adevărul era că şi Suzette tânjea să petreacă ziua în parc, dar nu cu Hanna. Fusese o iarnă mohorâtă, iar revenirea soarelui o făcea să-şi dorească să se scalde în lumina şi căldura lui. Viră pe strada lăturalnică spre şcoală, aflată la marginea Frick Park. Gândul îi zbură la Alex, cu ani în urmă, toamna, cu frunzele aurii foşnindu-le sub picioare. El vorbea despre ciuperci. Ea se concentra la senzaţia dată de oasele lui, la degetele lor împreunate.

Regent Square era un cartier de modă veche, cu câteva cvartale pline de magazine, înconjurate de străzi rezidenţiale. Din exterior, Tisdale arăta exact ca orice altă şcoală publică modificată (exact aşa avea să şi formuleze în faţa lui Alex), cu o arhitectură clasică, solidă. O clădire respectabilă, care să găzduiască fiii şi fiicele tuturor părinţilor din pătura superioară care speraseră la o instituţie cu mai mult prestigiu pentru copiii lor, dar în schimb fuseseră nevoiţi să accepte tot ce-avea mai bun de oferit o educaţie privată, dar care încă nu le garanta drumul spre facultate. Copii cu probleme, copii speciali, copii excepţionali în sensul negativ al cuvântului, poate chiar copii cu dizabilităţi. Unii dintre ei îşi depăşeau problemele iniţiale de adaptare suficient de bine încât să se înscrie altundeva, la şcoli chiar bune, iar Suzette îşi păstra acea speranţă pentru viitorul strălucit al Hannei.

Interiorul fusese complet renovat şi totul era strălucitor şi modern. După ce trecură de uşile de la intrare, o luară la stânga şi urmăriră indicatorul către birou. O profesoară tânără ieşi dintr-o altă încăpere, ţinând de mână un băiat cu vreo doi ani mai mare decât Hanna, care purta o cască roşu-aprins. Tânăra profesoară le salută şi-l conduse pe băiat pe scări. Hanna îi urmări îndepărtându-se, iar expresia de pe chipul ei deveni şi mai

întunecată, făcând-o să-şi închipuie că se apropiau nori de furtună. Se întoarse să-şi privească mama, iar în expresia ei se formă o acuzaţie.

— Nu, tu nu eşti ca el. N-o să trebuiască să porţi cască. Există un spectru al tulburărilor de comportament, iar cei de-aici pot ajuta multe feluri de copii diferiţi.

Făcea să pară că Hanna era extrem de norocoasă; Hanna, evident, nu punea botul la vrăjeala asta.

Se auziră nişte paşi alergând în urma lor.

— Doamna Jensen? Pronunţ corect?

Se opriră şi-l lăsară pe bărbatul care alerga să le ajungă din urmă.

— E *Yensen...*

— Aşa, mi-aţi spus la telefon, şi nu prea mai ţineam minte, dar ştiam că nu e Hensen. Mă grăbeam ca să ajung la timp la programarea noastră – eu sunt doctorul Gutierrez.

Dădură mâna.

— Ne bucurăm tare mult să vă cunoaştem!

— Pentru prieteni şi colegi sunt David, pentru majoritatea copiilor, sunt domnul G. Bună, Hanna! Ia uite la tine, eşti pregătită deja pentru primăvară!

Hanna lătră – *hau hau hau* –, apoi scoase un mârâit din fundul gâtului. Domnul G. nici nu clipi.

— Mie-mi plac tare mult câinii; o să ne înţelegem foarte bine!

În timp ce mergeau după el în biroul lui, Suzette nu putea scăpa de impresia că el era o variantă latino şi posibil gay a domnului Rogers[18]. Nu era excesiv de efeminat, dar exista ceva în tonul uşor cântat al vocii lui, în graţia mişcărilor lui, în lejeritatea cu care se deplasa prin Şcoala Copiilor Imperfecţi. Purta şi un pulover cu anchior şi tenişi care scârţâiau pe podelele lustruite.

După întâlnirea atât de recentă cu doamna Wade – o altă directoare calmă şi încrezătoare –, lui Suzette i se părea evident că lucrul cu copiii, mai ales cu cei deosebit de dificili, se potrivea cel mai bine cuiva de vârstă mijlocie sau mai înaintat în vârstă, cu un anumit nivel de experienţă. La douăzeci şi opt de ani, nu fusese prea tânără ca să dea naştere unui copil, dar îi mai scădea din scârba de sine, din sentimentul de nereuşită, pentru că nu vedea cam cât de mult ar fi putut evolua ca mamă până la a cincizecea sau şaizecea aniversare. Brusc, începu să înţeleagă de ce oamenii erau atât de nerăbdători să devină bunici: la momentul respectiv, atinseseră deja un nivel de competenţă în legătură cu creşterea copiilor lor, sau pur şi simplu

[18] Fred McFeely Rogers (1928-2003), prezentator de emisiuni pentru copii, cunoscut pentru emisiunea *Mr. Rogers' Neighborhood*, difuzată în perioada 1968-2001 (n.tr.).

erau mult mai toleranţi cu propriile neajunsuri. Chiar şi mama ei fusese nerăbdătoare să devină bunică. Ea, mai mult decât oricine altcineva, o răsfăţase pe Hanna cu cadouri în exces, constând în jucării şi haine, deşi murise înainte ca problemele Hannei să înceapă să-şi facă simţită prezenţa.

Moartea mamei ei rămăsese o sursă de vinovăţie pentru Suzette: n-ar fi trebuit să trăiască singură. Situaţia se înrăutăţise după ce Suzette se mutase cu Alex. Nu mai era nimeni acolo ca să-i adune mormanele de şerveţele murdare sau să împiedice un strat subţire de mucegai să se formeze pe chiuvete. Când Suzette angajase o menajeră ca să se ocupe de curăţenie şi de rufe, mama ei se plânsese că femeia era o hoaţă şi o concediase. Le concediase şi pe cele două înlocuitoare – una pentru lene, cealaltă pentru că îi dădea fiori. După aceea, mama ei insistase că nu voia străini în casă. Uneori, Suzette şi Alex o scoteau la Alibaba's, şi o chemau mereu la sederurile[19] lor nu tocmai evreieşti – Suzette încă simţea gustul nasol al peştelui umplut din tinereţe –, dar tot nu era suficient. Mama ei chiar spusese la un moment dat: „Simt lipsa stilului tău de a găti", ceea ce era un compliment complicat şi copleşitor.

Nu era suficient de în vârstă ca să poată fi internată într-un un azil de bătrâni, dar Suzette începuse să se documenteze oricum. Nici măcar Alex cel generos nu sugerase niciodată posibilitatea ca ea să se mute în casa lor. Cu puţin timp înainte de-a muri, mama ei se plânsese de dureri în gât, dar Suzette nu le luă mai în serios decât oricare alte plângeri frecvente ale ei cu privire la sinuzită. Suzette nici măcar nu se gândise să-i propună să meargă la un doctor; în cele din urmă, infecţia i se răspândise în fluxul sangvin. Oficial, mama ei murise de septicemie. Suzette se întreba uneori dacă nu murise de ironie, dar nu găsea deloc alinare în asemenea gânduri negre. Pe Alex îl speria; tot spunea „Puteai să fii tu în locul ei!", pentru că dacă boala sa din copilărie i-ar fi fost fatală, nu cronică? Mama ei nu avea nici măcar o abilitate care să-i fie de folos la ceva în viaţă – nici măcar instinctul de a avea grijă de propria viaţă. Lui Suzette i se frânse inima.

În timp ce domnul G. le conducea în laboratorul de botanică, Hanna se îndreptă glonţ spre o masă lungă plină de ghivece cu plante micuţe.

— Grijă mare! o atenţionă Suzette.

Considera semn bun faptul că Hanna se arăta atât de interesată de turul şcolii, dar îi era foarte uşor să şi-o închipuie smulgând toate plantele.

— Aici creştem tot felul de chestii – fasole, roşii şi flori – şi, când cresc un pic mai mari, poţi să le iei acasă şi să le plantezi în grădina ta. Ţi-ar plăcea? o întrebă domnul G. pe Hanna.

---

[19] Seder – cină tradiţională evreiască, alcătuită de obicei din miel cu mirodenii amare (n.tr.).

Spre şocul lui Suzette, Hanna aprobă din cap.

Vizitară Camera de Ţopăit – un spaţiu deschis, cu podele capitonate şi cu mingi mari de cauciuc care puteau fi călărite. Hanna sări direct pe una şi începu să ţopăie prin toată încăperea.

— Se pare că îi place aici, remarcă Suzette, simţind furnicături de optimism.

— Toţi copiii sunt înnebuniţi după camera asta. Le permite să îşi corecteze orice comportament agresiv într-o manieră sigură – sau să se distreze, pur şi simplu.

La cincizeci de minute după ce intrase pe uşile şcolii Tisdale, Suzette plecă simţindu-se un pic caraghios că nu o indusese niciodată pe lista lor de posibile şcoli. Ducea ghidul pentru elevi sub braţ, în care se aflau toate politicile şcolii, codul vestimentar (de fapt, tricourile cu mărci de bere – chiar şi alea de fiţe din Irlanda – erau interzise, deşi domnul G. recunoştea că-i plăcea câte una cu gust mai aspru) şi date de contact pentru ceilalţi părinţi şi elevi. Până şi Hanna părea să se fi resemnat cu ideea că avea să intre în clasa întâi de lunea viitoare. Conducerea şcolii acceptă tot ce spuse Suzette despre progresele educaţionale ale Hannei fără teste preliminare, iar Suzette se arătă mai mult decât bucuroasă să-i dea cardul de credit când secretara domnului G. spusese că aveau să-i oprească în rate taxele de şcolarizare pentru tot semestrul. Domnul G. promisese că şcoala avea să le trimită ei şi lui Alex e-mailuri în fiecare zi timp de cel puţin două săptămâni, cu modul în care se adapta Hanna şi sugestii pentru activităţi făcute acasă pentru a-i face tranziţia mai uşoară.

Merseră apoi la locul de joacă aflat la câteva cvartale distanţă şi parcă maşina. Hanna o zbughi din maşină şi alergă spre una dintre instalaţiile complexe de căţărat. Pe Suzette nici măcar n-o deranjă că îşi aruncase hanoracul şi-l abandonase pe jos. Îl ridică şi-l scutură de praf. Se aşeză pe un leagăn, târându-şi picioarele pe jos în timp ce se dădea încet înainte şi înapoi, şi îl sună pe Alex.

— Am veşti bune despre Hanna!

Ce senzaţie de triumf avea că putea spune în sfârşit asta. Nici măcar nu era nevoie să exagereze modul în care se adaptase Hanna la mediul impecabil pus la punct al şcolii.

— Mă bucur, Suze! Ăsta o să fie un lucru bun pentru ea. Şi pentru tine!

Cuvintele erau potrivite, dar lui Suzette nu i se părea că suna destul de entuziasmat. Ştia că nu asta era şcoala la care visase pentru copilul lui.

— E un loc bun pentru un început, spuse ea. Trebuie să înceapă de undeva.

— Nu, ştiu că ai dreptate. E un început, un început bun. *Tack, älskling.* Eşti o mamă bună, nu uita asta!

— *Tack.*

O şi simţi în acel moment. Poate chiar era un părinte bun. Insistent. Şi era binecuvântată cu o claritate pe care el nu o avea. Poate că făcuse şi ea nişte greşeli, dar cine nu făcea?

El începu să-i spună „la revedere”, iar ea aproape că se repezi să-i spună că se trezise şi găsise păr pe pernă. Imaginea care-i veni în minte – Hanna mergând tiptil pe vârfuri, cu foarfecă în mâna întinsă – o făcu să se cutremure. În ultima clipă, se răzgândi. Lui Alex nu-i plăcea când ea se concentra doar la poznele Hannei. Avea s-o sune pe Meri şi s-o întrebe dacă putea s-o primească imediat – de îndată ce plecau din parc. Poate că Meri avea să-i poată face o coafură nouă, să-i redea încrederea în sine. Poate că Suzette încă putea să-l convingă pe Alex să-i spună că e frumoasă.

Îşi privi fata căţărându-se pe partea inferioară a instalaţiei, legănându-se de pe un braţ pe altul. O fată puternică. O fată hotărâtă. O fată care nu avea să se lase intimidată de nimeni.

Poate că tot avea să crească aşa cum trebuie.

HANNA

Uneori, nu era sigură dacă ţinea minte cum trebuie. Când lumea o întreba câţi ani are, încă ridica doar două degete, dar frunzele începeau să se schimbe, deci probabil că avea aproape trei. Aşa că amintirea era mai mult sau mai puţin corectă, iar ea ştia ce voia mami să spună chiar şi atunci, la abia doi, aproape trei, pentru că o vedea pe mami cuprinsă de dezamăgire. Şi simţea în acele perioade de linişte toate regretele care o măcinau pe mami.

Prânzul. Trebuia să fi fost un weekend, pentru că tati era pe undeva prin preajmă. Dar numai ea şi mami erau la masă. Mami folosea farfuria ei preferată, cea cu trei secţiuni mici, una cu o vulpe, una cu o veveriţă şi una cu un iepure. În fiecare secţiune erau bucăţele de mâncare colorată. Felii de căpşună şi boabe de strugure tăiate în jumătăţi; cuburi galbene şi portocalii de caşcaval; morcovi mărunţei şi mazăre dulce crocantă. Chestii pe care-i plăcea să le ronţăie.

Singurul lucru pe care nu şi-l amintea era de ce nu avea chef să mănânce.

Mami stătea lângă ea, ciugulind dintr-un sandviş. Îşi aducea aminte că mami se tot uita la ea, deşi ochii ei păreau goi, pierduţi, precum cei ai peştelui mort pe care-l văzuse la alimentară. Hanna nu era sigură că mami era complet prezentă, aşa că aruncă în ea cu un morcov.

Femeia clipi.

— Hei! Nu arunca! Mănâncă-ţi prânzul!

Mami se cocoşă din nou, dezumflându-şi obrajii. În timp ce Hanna o urmărea, mami uita câteodată să mestece, iar sandvişul părea gata să-i cadă din mână. Hannei nu-i plăcea asta. Oare mami murea, ca o jucărie care trebuia întoarsă cu cheia? Oare era vreo fantă pe undeva, ca la un telefon, pe unde putea fi băgată în priză? Ea era prea mare ca să se poată târî de colo-colo dacă piesele componente încetau să-i mai funcţioneze. Hanna voia ca ea să revină la viaţă; aşa că aruncă în ea cu un strugure.

— Hei! De ce arunci tot arunci cu lucruri?

Bătu în farfuria Hannei de parcă asta avea să-i facă foame.

Hanna voia să întrebe *De ce?* Să spună *Stai aici, nu pleca, nu mai arăta aşa de ciudat!* În schimb, scoase un sunet ca un chiţăit.

— Mănâncă puţin. Câte ceva din fiecare – hai, că-ţi plac chestiile-astea!

Hanna luă o bucăţică de caşcaval în gură, o supse un pic, apoi o scoase şi-i dădu drumul pe podea. Ea şi mami jucară jocul lor în care se uitau una la alta

fără să scoată un cuvânt. Şi în tot acel timp, Hanna dădea cu bucăţele din prânzul ei pe jos, una câte una.

— Tu nu te saturi niciodată? Nu te saturi şi tu de tot şi de toate?

Hanna clipi rapid, surprinsă, şi poate că asta însemna că pierduse la joc, dar nu-i păsa. Mami nu vorbea de obicei cu ea aşa cum vorbea cu tati, însă era interesant, aşa că băgă un morcov în gură şi aşteptă să vadă ce avea să spună în continuare.

— Ţi-ai dorit vreodată... Poate că încă nu ştii cine eşti, aşa că poate că nu-ţi doreşti niciodată să fii altcineva. Nu că eu aş şti cine vreau să fiu. Nu cineva pe care-l cunosc, pur şi simplu... altcineva. Poate cineva fără...

Hannei nu-i plăcea ce spunea mami, aşa că-i aruncă morcovul direct în ochi.

— Hei!

Ea se aplecă şi adună celelalte bucăţele împrăştiate pe toată podeaua.

— Nu face risipă de mâncare! Vrei să ţi-o iau?

Când mami începu să tragă de ea, Hanna trase şi ea imediat. Oare mami chiar avea de gând să-i ia mâncarea? Doar pentru că ea voia ca mami să nu se mai poarte ciudat? Luă un bob de strugure în gură şi începu să-l mestece.

— Încercam şi eu să fac conversaţie. Eu vorbesc mereu, şi parcă aş vorbi singură. Nu m-am aşteptat să fie atât de greu să stau cu tine. Mă faci să-mi fie dor de Alex, de tati, aşa cum era el înainte.

Şi Hannei îi era dor de tati. Scuipă strugurele mestecat în faţa lui mami.

— Măi, Hanna! Nu aşa se mănâncă mâncarea, ştii prea bine! Mestecă şi înghite, nu da cu toată mâncarea pe podea. Dacă nu vrei să mănânci, atunci...

Aruncă bobul de strugure pe farfuria ei.

Mami se pleoşti din nou, cu o expresie pe chip despre care Hanna credea că însemna că n-are niciun rost. Hanna nu merita puţina energie pe care ea o mai avea.

Hanna se uită urât la ea. Îşi îndesă un bob de strugure în gură, o căpşună, o bucată de caşcaval, altă bucată de caşcaval, alt strugure. Şi mestecă şi iar mestecă, aşa încât să se vadă că-şi dă silinţa.

Când totul căpătă o consistenţă plăcută, moale, Hanna se ridică în genunchi şi scuipă toată mâncarea în faţa lui mami. Scuipatul o lovi în obraz, apoi începu să curgă în jos. Hanna chicoti.

Mami îşi adună mâzga de pe faţă. Pentru o clipă, Hanna crezu că mami avea să plângă. Dar mami îşi veni în fire şi îi băgă cu forţa mâzga înapoi în gură. Îşi ţinu mâna acolo, ca Hanna să nu aibă cum să deschidă buzele. Nu putea scuipa nimic afară, dar abia putea să respire.

— Mestecă!

Ochii lui mami păreau mai înfricoşători decât ai peştelui mort, şi o apăsa tare pe Hanna pe gură. Hanna scânci şi încercă să mestece, dar era prea strâns, iar dinţii ei nu-i rodeau decât obrajii în timp ce mâzga începea să-i alunece pe gât.

Începu să se înece, dar, din fericire, lacrimile-i strânseră gâtul şi nu mai alunecă nimic pe el, iar mami reveni brusc la normal, spunând:

— O, Dumnezeule, îmi pare atât de rău!

Îi ridică farfuria la gură ca să poată scuipa tot în ea.

Mami o bătu pe spate şi-i şterse bărbia, iar Hanna tuşi tare de câteva ori.

— Îmi pare tare rău, nu ştiu de ce am făcut asta! Of, iubita mea!

Mami o luă repede pe şold, ţopăi cu ea, o pupă.

— Ce rău îmi pare! Eşti bine, n-am vrut să fac asta! Nu ştiu de ce am făcut asta. Te iubesc, puiule, te iubesc!

O pupă pe obraz de foarte multe ori.

Dar mami nu era plină de iubire. Era plină de teamă.

Atunci intră tati. Oare fusese sus? Afară? Şi ea, şi mami plângeau. Tati dădu fuga la ele ca un supererou.

— Ce s-a întâmplat?

— Se îneca!

— E în regulă? Tu eşti în regulă?

Hanna întinse braţele spre tati, iar el o luă în braţe şi ţopăi cu ea exact cum făcuse şi mami.

— V-aţi speriat, doar?

— Chiar ne-am speriat. Nu ştiu ce s-a întâmplat!

— Totul e în regulă acum! spuse tati.

Şi chiar era. Cu el, Hanna se simţea în siguranţă.

Mami îi dădu să bea o gură de apă şi-i netezi părul.

— Acum eşti bine. Suntem bine!

Hanna o privi într-un mod nou. Ca la un fel de joc care nu mai era distractiv, ci extrem de serios. Ca un război. Credea că mami chiar înţelegea acest lucru. Rămase pe loc, ţintuind-o cu ochii ei mari. În cele din urmă, tati o apucă pe mami de braţ.

— E-n regulă, e bine!

— Nu pot să fac asta, Alex.

— Ba poţi. Se mai întâmplă. Uite, e-n regulă, n-are absolut nimic.

— N-o mai înţeleg deloc...

— O să înceapă în curând să vorbească.

— Nu ştiu ce vrea, nu ştiu de ce are nevoie! Cred că s-ar putea să... Crezi că s-ar putea să fie ceva în neregulă?

— Cu auzul ei?

— Poate.

— Îl auzi pe tati, aşa-i?

Iar Hanna răspunse cu un zâmbet larg.

— Ce fetiţă cuminte!

Ca să-i arate lui mami că nu era nimic în neregulă cu ea, întinse braţele. Mami ezită, dar tati i-o întinse ca să o ia în braţe.

— Vezi, e-n regulă! zise tati.

Dar Hanna simţea, simţea cum mami nu se putea linişti cu ea în braţe. Simţea cum mami voia să-i dea drumul jos.

Atunci îşi dădu seama că trebuia să o pună la încercare pe mami. Să afle din ce era făcută. Era cumva un castel de nisip, care-avea să se năruie când apa ajungea la mal? Sau era făcută din ceva mai tare, ca piatra? Tati nu se năruia niciodată. Hanna era hotărâtă să-i ofere lui mami toate şansele posibile.

Mami îi era datoare – şi-i era datoare cu mai mult decât scuza aia nesinceră care-i scăpase de pe buze cu atâta uşurinţă. Atunci înţelese faptul că, uneori, cuvintele pot ascunde sensuri mult mai profunde. Era nevoie de fapte. Aşa spunea *Farmor,* mama lui tati, iar tati era de acord cu ea: faptele vorbesc mai limpede decât cuvintele. Aşa că Hanna avea să treacă la fapte, ca să-i dea şi lui mami şansa de a trece la fapte. Şi atunci avea să-şi dea seama. Dacă mami trecea sau pica testul.

SUZETTE

Hanna nu mai doarme la ore regulate de ani întregi, dar era evident, când intrară mai mult târându-se înapoi în casă, fără nicio vlagă în membre, că amândouă erau complet epuizate. Suzette simţea că e pe cale să se prăbuşească, şi se îndreptase cu viteză spre casă după vizita de urgenţă la coafor, când o văzuse pe Hanna moţăind pe bancheta din spate, sperând să o poată duce în casă înainte să aibă parte de prea multă odihnă.

Se opriră în bucătărie, iar Suzette umplu două pahare cu apă rece. Înghiţiră la unison, lucru care o făcu să-şi dea seama – a nu ştiu-câta oară – cât de bine semănau, ea şi Hanna. Uneori, Alex observa acest lucru, cum stăteau amândouă picior peste picior sau cu braţele încrucişate exact la fel. Stăteau aşa, în capetele opuse ale canapelei, uitându-se în exact aceeaşi poziţie la televizor.

— Mă duc să mă întind un pic. Şi tu pari cam ruptă de oboseală. Te-ai distrat în parc?

Hanna aprobă din cap fără să o privească. Terminând de băut, deschise maşina de spălat vase şi puse paharul pe rândul de sus.

— Mulţumesc! Te-ai comportat absolut excelent astăzi. În afară de...

Arătă spre noua ei frizură bob în scări, uşor asimetrică privită din spate. În partea stângă, mai erau câteva straturi uşor mai scurte, dar cei mai mulţi nu aveau să observe. Meri îi sugerase un breton lung, dat într-o parte. Era un look foarte diferit pentru ea, dar era fresh, modern. Hanna, indiferentă, porni la galop pe scări. Suzette îşi reumplu paharul cu apă şi o urmă sus.

Hanna era deja întinsă pe pătura ei, uitându-se prin ciudăţenia aia de carte din care-i citea Alex. Suzette se opri în pragul uşii.

— Las uşa deschisă, în caz că ai nevoie de ceva. N-o să dorm foarte mult, am nevoie doar să...

Intre în comă. Să se trezească într-un corp nou.

Hanna o ignoră, aşa că se retrase în spaţiul ei.

Puse paharul cu apă pe noptieră, dar, înainte să lase telefonul jos, deschise camera. Folosind modul selfie, îşi studie noul look. Categoric, era mai scurt decât se obişnuise ea. Dar tot era o tunsoare feminină, destul de drăguţă. Ar fi trebuit să înceteze să mai vadă situaţia atât de tragic. Era păr, doar nu-i...

Scosese ochiul.

Putea să fie mult mai rău.

Se trânti pe pat, gata să adoarmă. Razele de soare îşi revărsau energia caldă, plină de speranţă, în cameră. Îi băteau în pleoape, dar ea şi le ţinu strâns închise. Gândurile ei deveniră imagini şi sunete învălmăşite de la şcoală, de parcă domnul G. ar fi narat un videoclip de prezentare a şcolii.

La un moment dat, din neant, se aprinse un vis, un vis erotic. Suzette, o nimfă îmbrăcată diafan, zăcea întinsă printre perne imense cu modele, într-o cameră ale cărei numeroase ferestre nu aveau sticlă. Partea mereu conştientă a minţii ei îi sugera faptul că o asemenea cameră ar fi putut exista într-un loc tropical. Dar când reuşi să vadă dincolo de draperiile care fluturau, nu văzu plantele verzi şi sălbatice de la tropice, nisipul sau oceanul, ci munţi impunători. La baza lor se afla o apă limpede, albastră. Îşi dădu seama, aşa cum îşi dau seama oamenii în vise, că era o concubină, una dintre multe altele, iar dintr-o cameră îndepărtată veneau gemete pasionale, în timp ce o altă curvă se bucura de plăceri alături de stăpânul ei. Ea tânjea ca el să vină la ea, să i se dăruiască, să o reguleze de parcă ea ar fi fost singura la care ţinea.

Somnul profund o părăsi. Sinele ei de regizor strigă „Tăiaţi!", iar o clachetă semnală încheierea scenei. N-o interesa deloc un vis tâmpit despre plăcerea altcuiva. Dar în timp ce se trezea, porţiunea auditivă a visului îi rămase în minte – auzea o voce feminină, gemând. Se împinse în coate, confuză. Oare era geamul deschis? Poate se bucura vreo vecină de după-amiaza însorită, regulându-se *en plein air*? Deşi nu părea ceva ce-ar face vecinii.

Aruncă o privire spre ceasul care lumina pe raftul ei. Nu dormise atât de mult, abia vreo douăzeci de minute.

Cu o groază crescândă, îşi dădu seama că gemetele veneau din casa ei, de pe hol, în jos.

Se scutură de ce-i mai rămăsese din somn şi o luă la goană din cameră, incapabilă să proceseze ce se întâmpla sau ce se aştepta să găsească. Sunetele o conduseră spre camera Hannei...

Cine-mi violează copilul?

Hanna stătea întinsă pe pat, sub pătura galbenă, în camera ei micuţă, dar luminată de soare. Pentru o clipă, Suzette crezu că o surprinsese în timpul unui experiment exuberant cu masturbarea. Blugii scurţi ai Hannei zăceau pe podea, alături de chiloţii ei roz cu dungi care parcă zâmbeau la ea, iar pe fată o văzu zvâcnind şi zvârcolindu-se sub pătură. Dar mâinile ei ţineau strâns de pătură, iar capul i se mişca pe pernă de parcă cineva s-ar fi înfipt în ea energic.

Suzette rămase pe loc o clipă, nesigură ce să facă. Ce Dumnezeu se întâmpla? Genunchii fiicei ei făcuseră din pătură un cort, iar ea se mişca şi suna de parcă s-ar fi bucurat de o după-amiază plăcută de sex sănătos.

— Termină! Ce faci?

Hanna o privi, nici surprinsă, nici ruşinată. Zâmbi în timp ce amantul ei invizibil continua să facă dragoste cu ea. Suzette făcu o grimasă, respirând adânc de scârbă, chiar dacă o speria să-şi vadă copilul oftând de plăcere şi zvârcolindu-se ca un adult complet dezvoltat din punct de vedere sexual. Smulse pătura, dar bineînţeles că acolo nu era nimeni sau nimic. Hanna îşi strânse genunchii şi se întoarse pe-o parte, chicotind.

— Ce faci?

Apucă pantalonii şi chiloţii şi se abţinu să-i arunce Hannei în faţă. Îi lăsă lângă pernă, tremurând.

— Îmbracă-te!

— Aşa-mi iau eu puterea. De la diavol, când vine la mine.

Vocea ei suna altfel – matură şi încrezătoare. O sperie pe Suzette. Se trase câţiva paşi înapoi, împletic indu-se.

— Marie-Anne?

Hanna se ridică, acoperindu-se cu păturica. Păstră contactul vizual cu Suzette fără să clipească.

— Îmi place când vine la mine. Mă simt tare bine. Mă iubeşte, îşi bagă chestia-n mine şi mă umple cu toată lumea din el.

— Lasă-mi fiica în pace!

Nu ştia cui i-o spunea. Demonului invizibil cu falusul lui fierbinte? Vrăjitoarei moarte de ani buni şi care o făcea pe fiica ei să spună că e Marie-Anne? Simţi o senzaţie ciudată în gură, şi ieşi din cameră, cu spatele. Îi venea să vomite. Fiica ei avea într-adevăr nevoie de ajutor, însă nu şi arătarea aia care zâmbea, care se zvârcolea cu atâta veselie pe sub pătură. Fata aia trebuia să plece, să-i lase în pace pe toţi!

— Pleacă, hai – pleacă! Pleacă de-aici!

Dar Suzette fu cea care plecă, vomitând, fugind la baie.

•

Încă avea în gură gustul acru de mâncare dată afară pe gât de la prânz, dar nu-i păsa. Trebuia să găsească documentele de la cabinetul pediatrului. Ar fi trebuit să fie în dosar, în cel ţinut în cutia cu documente din dressingul lor, în care se aflau toate fişele medicale şi imunologice ale Hannei. Oare-l notase greşit? Îl pusese unde nu trebuia?

Se întoarse, simţind o prezenţă în spatele ei. Hanna, complet îmbrăcată, avea întipărită pe faţă o întrebare cunoscută şi neameninţătoare – „Ce faci?” –, dar ea n-avea nici timpul, nici răbdarea necesare. Sări în picioare, o luă pe

fată din jurul coastelor şi o duse înapoi în camera ei. Pe faţa Hannei se citea întrebarea „Ce se întâmplă?" în timp ce atârna în braţele mamei ei, dar nu protestă altfel.

— N-am timp de chestii de-astea. Joacă-te cu prietenii tăi, dracii. Citeşte-ţi cărţile. Îmi pare rău, dar e ceva în neregulă cu tine... şi trebuie să aflu ce anume!

O lăsă pe fată în camera ei şi închise uşa.

De data aceasta, încuie uşa de la dormitor în urma ei şi căzu înapoi în genunchi imediat ce ajunse în dulap; scotoci iar prin cutia cu dosare. Se gândi să-l sune pe Alex. Dar deja îl şi auzea, cu o voce confuză, cum se bâlbâia că totul fusese bine – mai mult decât bine – cu nici două ore înainte. Cum să-i fi putut explica lucrurile pe care le auzise, apoi le văzuse, şi ce spusese fiica lor – oare încă era fiica lor? – în timp ce chiloţeii ei de fetiţă zăceau aruncaţi pe podea. Pe podeaua lor practic indestructibilă din cauciuc reciclat, mai bună decât podelele altora. Alex încă folosea poze cu casa lor în portofoliul companiei. Aaa, da, chiar arătau cum trebuie. Atât timp cât nu ştia nimeni ce se întâmpla în casa aia. Nu se aştepta ca Alex să o ajute cu adevărat – până când nu era expus direct la Hanna şi la celălalt sine al ei, sinele care ştia mai multe decât ar fi trebuit să ştie orice copil de şapte ani.

Îl găsi, îndesat între două dosare neprinse cum trebuie. Dădu la ultimele două pagini capsate, acolo unde doctorul indusese informaţiile legate de trimiterea la... doctorul Yamamoto. Trebuia să primească veşti de la compania de asigurări de la o zi la alta, dar nu mai putea să aştepte. Formă numărul, tremurând de parcă ar fi reuşit să-şi recapete cu greu echilibrul pe marginea unui hău. Intră căsuţa vocală. Cuvintele-i ieşiră de-a valma, cuprinse de panică:

— Bună ziua, doamnă doctor Yamamoto, mă numesc Suzette Jensen şi mi-aţi fost recomandată de către medicul meu pediatru! Eu... noi avem o urgenţă şi trebuie să vorbesc neapărat cu dumneavoastră şi să fac o programare pentru fiica mea. Vă rog, sunaţi-mă imediat ce primiţi mesajul ăsta! Vă rog, sunaţi-mă cât puteţi de repede! Mulţumesc!

Îşi rosti numărul de telefon de două ori, pentru orice eventualitate.

După ce încheie apelul, aruncă telefonul pe pat. Se plimbă prin cameră cu paşi mari. Poate-ar fi trebuit să meargă şi ea la vreun specialist. Posibilitatea îi tot apărea din când în când în minte. O parte din ezitarea ei se datora faptului că nu reuşea să-şi dea seama cum să facă pentru a avea parte de o oră numai pentru ea. Nu voia s-o târască pe Hanna după ea, s-o lase undeva într-o sală de aşteptare, să facă Dumnezeu ştie ce grozăvie. Dar situaţia se înrăutăţea tot mai mult. SSPT-ul ei medical, teama că a fi mamă era o greşeală cumplită, vinovăţia de care voia să scape, dar nu putea! Se simţea

instabilă, de parcă orice zgomot puternic i-ar fi forţat părţile corpului să se separe şi să plutească în spaţiu într-o explozie cu încetinitorul. Voia să doarmă. Să doarmă cu adevărat. Poate că şi ăsta era un vis, un vis într-un vis, şi putea să râdă de una singură de el mai târziu, de cum pierduse şirul gradelor de inconştienţă.

O izbi, când îşi derulă din nou scenele în minte, modul în care Alex era interesat doar de cum *sunaseră* cuvintele Hannei, nu de înţelesul lor. Doamna doctor Yamamoto o putea ajuta să rezolve problema asta, bineînţeles că putea. Iar psihoterapeutul bun avea să o ajute, pentru ca temerile ei să nu degenereze în iraţional – în supranatural. Lăsată pradă propriei nesiguranţe care începea să degenereze, îi era extrem de uşor să se închipuie pe sine însăşi căutând pe Google „exorcişti cu experienţă Pittsburgh, PA", de parc-ar fi existat o listă locală sau regională. Aproape că-i venea să râdă de cum evoluase situaţia în mintea ei: începuse cu logopezi şi specialişti în sistemul auditiv. Nici măcar nu credea în posedare demonică sau exorcism. Dar până când înţelegea ce se întâmpla cu Hanna, disperarea ar fi putut să o conducă într-acolo.

Îi sună telefonul. Recunoscu imediat numărul, pentru că tocmai îl apelase. O aduse puţin cu picioarele înapoi pe Pământ: avea nevoie de ajutor. Ce urma să mai facă Hanna?

— Alo?

— Doamna Jensen?

— Da...

— Bună ziua, sunt Beatrix Yamamoto...

— Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi sunat înapoi atât de repede!

— Cu mare plăcere! Mă bucur c-am avut o pauză în program! Păreaţi destul de panicată în mesaj...

— Da...

— Aveţi vreo urgenţă? Are nevoie vreuna dintre voi de ajutor imediat? E o situaţie care necesită ajutor de la 911?

În ciuda seriozităţii care se simţea în tonul întrebărilor ei, terapeuta părea calmă şi echilibrată mental.

Suzette era deja recunoscătoare pentru ajutorul ei; într-o clipă, doctorul Yamamoto pusese problema în perspectivă, lucru pe care ea nu reuşise să-l facă. Se lăsă pe marginea patului, iar nebunia şi groaza începură să-i dispară încetul cu încetul. Îşi lăsă coloana moale; umerii i se relaxară şi ei.

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Bine, mă bucur să aud asta! Sunt ocupată tot restul zilei de azi, dar aş putea să vă primesc luni. Lucrez de acasă, în Squirrel Hill.

— Da, perfect. Aveţi vreun loc liber după-amiaza, după şcoală?

— Ia să vedem... La patru?

— Perfect, mulţumesc!

— Şi am acum câteva minute, dacă vreţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat.

— Da...

Suzette mergea în timp ce vorbea, plimbându-se de colo-colo, însă părând complet absentă, fără tumultul interior de mai devreme. O puse la curent pe doamna doctor cu istoricul medical al Hannei şi cu eforturile lor recente de a o înscrie pe fată la şcoală.

— Situaţia s-a deteriorat într-un ritm accelerat, adică legat de comportamentul ei. Şi ar trebui să fie bine că vorbeşte din nou, dar la ce lucruri spune... Şi doar mie.

— Ce spunea?

Inspiră de câteva ori şi privi pe fereastră. O veveriţă alerga pe craca unui copac. Nicio casă nu făcuse implozie. Niciun zombi nu mergea greoi pe străzi. Normalitatea întregii situaţii era o alinare. Femeia de peste drum îngenunche pe un covoraş roz pentru grădinărit şi începu să planteze ceva în stratul de flori. Un grup de adolescenţi trecu îmbrâncindu-se pe lângă ea şi Suzette le văzu cu coada ochiului uniformele şcolare, frizurile trăsnite, telefoanele mobile şi braţele pline de brăţări.

— Păi, primul lucru pe care mi l-a spus... A spus că nu e Hanna. Mai târziu, mi-a spus că e o vrăjitoare pe nume Marie-Anne Dufosset. Soţul meu nu părea îngrijorat, spunea că o fi citit pe Internet despre asta. Sau poate că nici nu m-a crezut. Asta-i o parte din problemă, ştiţi cum e. E aşa un clişeu de filme horror. Femeia începe să treacă prin tot felul de chestii, bărbatul nu o bagă în seamă şi, până la urmă, ajunge să fie ea aia nebună.

— Asta credeţi că se întâmplă?

— Poate. Uneori cred că e adevărat, poate că înnebunesc. Nu înţeleg ce face. Nu ştiu ce înseamnă, nu ştiu ce ar trebui să fac...

— S-a întâmplat ceva înainte să mă sunaţi?

— Da...

— Înţeleg că sunteţi supărată. Şi înţeleg că e supărător ce s-a întâmplat.

— Da... Fiica mea... Am auzit-o în camera ei. Şi când m-am dus acolo... Parcă făcea sex. Scotea nişte sunete – nişte sunete foarte realiste. La început, am crezut că se masturbează, lucru care-ar fi fost în regulă, n-avem probleme cu asta. Dar după aceea s-a uitat la mine zâmbind şi mi-a spus că i-o trage diavolul, practic – că i-o trage diavolul şi că îi place.

— Doamnă Jensen, trebuie să vă pun o întrebare foarte serioasă...

— În regulă!

— Din câte ştiţi dumneavoastră, există vreo şansă ca fiica dumneavoastră să fi fost abuzată sexual?

— Nu!

Amărăciunea se aprinse din nou înăuntrul ei; o simţi urcându-i în gât. Îşi ţinuse fiica în siguranţă, mereu o ţinuse în siguranţă. Cu excepţia radiaţiilor de la computerul tomograf şi a oricăror poluanţi la care erau supuşi în lumea lor toxică. Era prea groaznic să se gândească la aşa ceva, dar trebuia neapărat să nu adopte o poziţie defensivă; în momentul acela, mai mult decât în oricare altul, nu-şi dorea ca doctoriţa să ajungă la concluziile nepotrivite.

— Nu-mi dau seama cum s-ar fi putut întâmpla.

Înghiţi în sec ca să scape de gustul oribil din spatele limbii.

— A fost cu mine, acasă, aproape tot timpul. Iar Alex *niciodată* – şi chiar vorbesc serios că niciodată n-ar face asta. Este un bărbat matur, blând, sofisticat... E suedez, adăugă ea, prosteşte, de parcă prin asta ar fi convins-o, de parcă bărbaţii suedezi nu molestau niciodată copii.

Dumnezeule! Îşi acoperi gura, dându-şi seama că dr. Yamamoto ar fi putut s-o audă cum i se tăiase răsuflarea. Aproape că uitase de anul anterior, când Alex începuse să-şi lase părul facial să-i crească, fiind pe cale să-şi lase barbă. O tunsese, dându-i aspectul unei ţăcălii de ţap cu o mustaţă lungă.

— Aşa-i c-arăt într-un mare fel?

Suzette îşi aducea aminte cum răspunsese. În faţa Hannei.

— Mi se pare că tati seamănă cu un diavol scandinav.

Replica o făcuse pe Hanna să chicotească. Alex schiţase un zâmbet răutăcios – apoi se întorsese în baie, ca să dea o nouă formă mustăţii.

Oare să fi fost posibil ca Alex...? Când Hanna spusese „vine la mine”, să se fi referit ea oare la tatăl ei, diavolul scandinav?

Nu. Nu, nu Alex. Îşi alungă gândul absurd.

— Nu, nu este posibil!

— Înţeleg că este o idee tulburătoare. Dar este ceva ce va trebui să clarificăm. Nu este ceva ieşit din comun pentru copiii care au avut contacte sexuale nepotrivite să-şi pună în practică fanteziile într-un anumit fel.

— Dar Hanna...

Simţi cum transpira la subraţ, cum pe spate-i curgea sudoare îngheţată din cauza panicii resimţite. Totul era o nebunie absolută, nu ştia cum avea să facă pe cineva să înţeleagă.

— Cred... Pur şi simplu cred că este vorba despre altceva. *Nu Alex.* Vrăjitoarea asta care susţine ea că este – dubioşenia asta sexuală trebuie să derive dintr-un aspect al acestei personalităţi, al celeilalte persoane... Nu pot să vă explic, ştiu că n-are nicio logică.

— E dificil şi complicat – vă înţeleg perfect! Poate peste weekend aţi putea face ceva pentru mine, ceva care să ne-ajute la întâlnirea noastră de luni.

— Bineînţeles!

— Notaţi cât de precis puteţi tot ceea ce a spus fiica dumneavoastră. Fiecare lucru pe care i-a spus şi tot ce ţineţi minte despre ceea ce se întâmpla la momentul respectiv şi despre modul în care aţi reacţionat. Copiii mici pot găsi modalităţi ciudate şi creative de a reacţiona la lucruri pe care nu le înţeleg. Faptul că ea nu a vorbit atât de mult timp e una dintre problemele despre care trebuie să discutăm. Dar ceea ce a *ales* să spună acum este o altă problemă. S-ar putea să dureze ceva timp, dar vom rezolva problema asta.

— O să scriu tot ce-mi aduc aminte. Vă mulţumesc foarte mult, doamnă doctor Yamamoto! Că m-aţi ascultat, că aţi luat problema asta în serios!

Ajunsese din nou acolo unde se aflase la începutul acestei conversaţii, la sentimentul că femeia aceasta avea să ajungă, calm şi meticulos, la rezolvarea problemei.

— Vă rog, spuneţi-mi Beatrix! Şi ştiu că e înspăimântător, înţeleg lucrul ăsta. Nu există nimic mai înspăimântător decât să iubeşti un copil şi să nu înţelegi ce vrea să-ţi spună!

— Da! spuse ea, făcând din respiraţia ei un semn de exclamare.

— Dar faci toţi paşii potriviţi. Şi vom rezolva problema asta. Aşadar, încearcă să ai un weekend plăcut...

— Şi tu la fel...

— Şi ne vedem cu tine şi cu Hanna luni.

Închise telefonul, simţind – pentru prima oară după mult timp – că o răzbunase cineva. Doctoriţa îi spusese că făcea paşii potriviţi – afirmaţie care însemna că trebuia să ia măsuri. Spusese că aveau să rezolve problema. În mintea ei, Beatrix – cu vocea ei minunată, liniştitoare, cu atitudinea ei încrezătoare – avea ceva din măreţia unei femei puternice şi frumoase. Înţelesese că Suzette era speriată şi nu o respinsese în niciun fel. Trebuia să se descurce mai bine în prezenţa Hannei şi a lui Alex – nu să le arate cât de uşor se putea fâstâci şi tulbura. Faptul că Beatrix se gândise la abuzul sexual înainte de posedarea demonică arăta că era bine ancorată în realitate, lucru pe care ea trebuia să-l ţină minte următoarea dată când Hanna încerca să o chinuie. Nu-şi închipuia când sau cum ar fi putut ea să intre în contact cu o persoană care s-o abuzeze, dar poate că izbutea să elimine o persoană din listă.

Pe durata weekendului, pe lângă adunarea notiţelor despre eforturile de comunicare ale Hannei, avea să-i verifice lui Alex istoricul căutărilor pe

Internet – ca să vadă dacă se afla ceva mai mult în spatele curiozităţilor morbide ale Hannei. Avea să-şi pună astfel noi întrebări despre secretele lui – despre fantezii înfiorătoare şi alte fetişuri tabu –, dacă vizita site-uri pornografice despre vrăjitoare sau oameni morţi. Însă i se părea puţin probabil. De-a lungul relaţiei lor, Alex nu ezitase niciodată să înşire numeroase motive pentru care ura pornografia de câte ori era adus în discuţie subiectul. Eliminând pornografia, avea să îl absolve pe Alex de orice suspiciune. Nu putea – sub nicio formă – să fie el sursa perversiunilor Hannei. Beatrix trebuia să se convingă că nu ea şi Alex erau problema; avea să sporească abilitatea lui Beatrix de a o ajuta pe Hanna.

Îi trimise lui Alex un mesaj, rugându-l să aducă acasă mâncarea lor thailandeză preferată la cină – o mică sărbătoare.

O păstrare o normalităţii. Voia ca totul să arate de parcă ar fi fost în regulă.

Când ieşi din cameră, uşa Hannei era încă închisă; alungă imaginile nedorite cu ce s-ar fi putut întâmpla înăuntru. Între camerele lor se afla alcovul pentru rufe şi baia Hannei. Suzette ţinea produse de curăţenie sub fiecare chiuvetă din casă. Simţind nevoia de alinare, îşi puse mănuşile de luptă din cauciuc.

Uşa Hannei se deschise cu un scârţâit, în timp ce Suzette ieşea din baie cu o găleată. Se duse la trepte şi se aşeză pe a doua treaptă. De-acolo, curăţă treapta din vârf. Apoi, coborî uşor pe a treia treaptă şi o curăţă pe a doua. Hanna îi aruncă o privire peste balustrada din hol. Mica spioană monitoriza totul.

— Ar fi bine să cobori acum, până nu se udă toate scările.

Fata o zbughi, ocolind balustrada, pe scări. Cu şosetele până la genunchi cu maimuţe în picioare, coborî ca o balerină *en pointe,* atingând podeaua umedă de lemn doar cu vârfurile picioarelor. Când ajunse în sfârşit pe palierul uscat, Suzette se întoarse să-i vorbească.

— Pentru că şcoala începe de luni – Hanna se opri din fugă şi-şi privi mama în ochi nu trebuie să faci teme astăzi, dacă nu vrei.

Pe faţa Hannei se citeau încântarea şi faptul că nu-i venea să creadă.

— Serios vorbesc. Poţi să ai tot weekendul liber, doar ca să te distrezi. Sună bine?

Hanna se lumină la faţă şi o zbughi ca din puşcă pe restul treptelor. Se făcu nevăzută în camera de zi, iar câteva minute mai târziu, televizorul prinse viaţă, cu voci de personaje de desene animate, care chicoteau.

— Ce mami bună! Ce mami cuminte!

Suzette zâmbi fără veselie.

— N-o putem distruge pe mami. N-o putem speria de moarte.

Era în interesul lor să se asigure că zilele care urmau erau cât mai lipsite de scandaluri posibil. Ziua de luni – cu o şcoală şi un terapeut nou – avea să fie destul de dificilă.

Cârpa ei udă demolă un alt univers, pas cu pas. Lumi care n-aveau să mai crească. Păduri care n-aveau să se mai maturizeze. Anihilare cu infuzie de oţet. Măcar într-o parte a vieţii ei era divină şi invincibilă. O luă în singura direcţie în care-o putea lua. În jos.

HANNA

Tăiţei la cină! Mami şi tati erau amândoi zâmbăreţi, dar Hanna bănuia că mami nu făcea decât să încerce o nouă tactică. Era un adversar redutabil. Reacţiona ciudat la tot felul de lucruri, apoi se ducea bosumflată la ea în cameră ca să-şi revină. Când tati văzu noua coafură a lui mami, zâmbi strâmb, iar mami păru speriată pentru o clipă, trăgând de şuviţe de parcă le-ar fi putut face mai lungi. Hanna spera că tati avea s-o arunce afară din casă, cu curul ei urât cu tot.

— Nu-ţi place? întrebă mami.

Tati îi zâmbi larg, întinzând mâinile după ea de parcă ar fi fost un îngeraş de zăpadă care căzuse pe pământ şi mâinile lui calde ar fi putut s-o topească.

— E o surpriză, dar uită-te la tine – radiezi!

Mami, care ştia cât e de urâtă, răsuflă uşurată. Uneori, tati era prea drăguţ.

— Ce te-a inspirat să faci chestia asta? întrebă el.

— Fiică-ta. Care mi-a tuns jumătate din păr în timp ce dormeam, întinsă în pat.

Hanna auzi lama din oţel din vocea ei, cu care mami voia să o înjunghie.

Pe chipul lui tati se aşternu o expresie întunecată.

— *Lilla gumman...*

Se întoarse spre ea, încruntat. Hanna se temu că era posibil s-o fi dat în bară, şi simţi cum o treceau fiorii pe dinăuntru.

— Să faci aşa ceva poate fi periculos – asta în primul rând. N-ar trebui să foloseşti aşa o foarfecă. Şi e o încălcare a regulilor – înţelegi ce înseamnă asta?

Clătină din cap, conştientă că mami îl privea pe tati cu ochi mari şi nerăbdători.

— Păi, măcar nu ţi-a făcut nimic rău.

Îi făcu cu ochiul Hannei.

— Mami e mai frumoasă ca oricând!

— Alex!

Mami îşi apucă beţişoarele, gata să-l împungă cu ele, dar tati se întinse şi o strânse de mână.

— E greşit ce-a făcut, spuse el, şi nu trebuia să facă asta, însă îmi place la nebunie cum îţi încadrează faţa. N-ai cum să te superi pe mine că-mi place asta.

Mami se mai înmuie un pic. Zâmbi dintr-un colţ al gurii. El clipi spre ea şi începu din nou să-şi înfulece mâncarea. În timp ce el nu se uita, mami îi aruncă o privire prin care îi spunea „Vezi, încă nu m-ai învins!"

Hanna rânji de parc-ar fi vrut să răspundă: „Nu pentru mult timp!"

În timp ce mami şi tati mâncau cu beţişoarele, mâinile lor arătau ca nişte fasmide uriaşe, ca nişte monştri care făceau *clic-clac* în timp ce devorau oraşe din tăiţei. Hanna se văzu nevoită să-şi ascundă veselia la gândul că tati nu putea să se supere niciodată pe ea, şi de-abia aştepta să se termine ziua: deja se hotărâse care avea să fie următoarea ei mişcare. Una şmecheră, supertare!

Sporovăiau atât de fericiţi despre noua ei şcoală, încât nu se putu abţine să nu se simtă chiar groaznic în legătură cu ideea, în ciuda hotărârii ei de a se ascunde sub o mască a indiferenţei. Erau lucruri în clădirea aia care-o surprinseseră, care-i aduseseră aminte de Muzeul Copiilor. Lucruri cu care se putea juca, cu care putea interacţiona. Şi era foarte aproape de terenul de joacă – poate că urma să aibă ocazia să se joace acolo în fiecare zi. Dar era vorba de ceilalţi copii. Ei reprezentau cu adevărat o problemă. Arătau ca nişte tâmpiţi, şi uneori erau diformi. Unul dintre ei era pleoştit ca iepuraşul ei de pluş. Altul avea genunchii ca de cangur şi mergea cu ajutorul unui cadru cu patru roţi. Auzea urlete şi chiuituri ieşind prin unele dintre uşi; nu era de mirare că domnul G. se arătase atât de blând faţă de lătratul ei. Avea să studieze terenul o zi sau două, apoi va lua o hotărâre.

Până şi gândul la ceilalţi copii îi strica buna-dispoziţie; îşi dorea să moară toţi, ca ea să aibă şcoala numai pentru ea. Văzuse câte-o ştire pe scurt cu atacuri armate în şcoli şi-l auzise pe tati vărsându-şi oful în legătură cu problema armelor: „Nu toată lumea are nevoie de arme, *copiii* nu au nevoie de armă!"

Dar poate că tati se înşela. Poate că ceilalţi copii nu erau destul de inteligenţi ca să poată găsi metode de-a-şi rezolva problemele. Un hău al răzbunării se căscă în ea şi rămânea de văzut ce avea să crească în el – era foarte posibil să fie vorba de un copac cu ramuri şerpuite şi cu gheare. Ce fain ar fi fost ca ea să se transforme într-un asemenea copac, care să stea ameninţător ca un uriaş pe o stradă din cartier. Oamenii ar fi trecut pe sub ea, iar pe cei care nu-i plăceau – *trosc, poc!* I-ar fi înhăţat şi i-ar fi încurcat între crengile ei, iar oasele lor s-ar fi rupt cu mici pârâituri care ar fi fost confundate cu trosnetele crengilor. Ar fi absorbit cu scoarţa tot sângele lor delicios, iar copacul ar fi crescut şi s-ar fi dezvoltat în voie.

— Deci, Hanna, mai ţii minte c-ai vorbit cu tati despre cât de fain ar fi să ai şi tu un om cu care să vorbeşti? Cineva care să-şi concentreze atenţia doar asupra ta?

Mami aruncă o privire spre tati, iar el se opri din mestecat o secundă. Înghiţi; mâncarea şi expresia surprinsă îi alunecară în tandem pe gât.

— Aşa, *lilla gumman,* noi doi am vorbit despre asta. Poate pentru că te gândeşti la multe lucruri şi ai nevoie de o metodă mai bună pentru a te exprima. Mai ţii minte?

Apoi tati se întoarse din nou spre mami, de parcă n-ar fi ştiut ce să spună mai departe.

— Ei bine, eu am vorbit azi cu o doamnă foarte dornică să ne ajute; se numeşte Beatrix. E foarte, foarte drăguţă. Şi întâmplarea face să aibă timp liber luni.

— Stai aşa – luni nu începe şcoala?

Tati clipi spre mami, şi pentru o clipă uitară amândoi de Hanna, care-i urmări făcând schimb de priviri ca într-un meci amical de ping-pong care risca să devină mai serios.

— Ba da, programarea-i după şcoală.

— N-ar fi prea mult? Prea multe lucruri noi într-o singură zi?

— La ora aia poate s-o primească – avea un loc liber în program şi m-am gândit că n-are niciun rost să aştept.

Tati clătină din cap.

— Cred doar că... O să aibă nevoie de un timp de acomodare, deja e suficient...

— Ştiu, dar s-ar putea să fie bine şi-aşa. Dacă are reacţii legate de şcoala nouă.

— Poate.

— N-am vrut să mai amân, credeam că am căzut amândoi de acord în legătură cu asta.

Tati aprobă din cap şi-şi înfipse beţişoarele în tăiţei. Hanna ştia că el avea să-i ia mereu apărarea, dar mami făcea mereu pe şefa şi voia să iasă mereu cum zice ea. Îi era greu să interpreteze atmosfera ciudată care se simţea între ei. Parc-ar fi încercat să vorbească folosindu-se de sprâncene, nu de cuvinte.

— Va fi bine! îi spuse mami, ca un peşte care ieşea la suprafaţă să ia aer. Şi am fost foarte impresionată de ea. E atât de drăguţă şi de amabilă!

— Cineva pe care-o cheamă Beatrix, îi spuse tati Hannei, trebuie să fie de treabă. Nu e omeneşte posibil ca o persoană cu un nume atât de adorabil să fie altfel decât bună. Nu-i aşa?

Hanna aprobă din cap scurt, încrezătoare, cum făcea de obicei.

După cină, mami propuse ca tati să joace un joc de societate cu Hanna cât timp făcea ea ordine în bucătărie.

— Sigur n-ai nevoie de ajutor?

El îşi lipi uşor corpul de al ei, sărutându-i pielea expusă de pe ceafă în timp ce ea clătea vasele.

— Asta-i noul meu loc preferat, spuse el.

Mami părea mult prea fericită în timp ce tati o săruta din nou pe gât. Hanna luă cutia cu jocul Spot It![20] dintr-un dulap mai jos şi alergă înapoi la masă, unde lovi capacul cu palma ca să le atragă atenţia.

— Cred că mă caută cineva pe pager, spuse tati, îndreptându-se încet spre masă.

— E-n regulă dacă-ţi folosesc puţin laptopul?

— Da, sigur. Nu ţi l-am mai înlocuit pe cel vechi – ar trebui să o facem.

— Şi voiam să fac şi nişte cumpărături în weekendul ăsta – să-i iau nişte lucruri Hannei, nişte rechizite speciale pentru şcoală şi un ghiozdan, poate şi nişte haine. S-ar putea să-i placă.

— Pare un plan bun.

Mami opri robinetul şi, cu mâinile încă ude, şterse cu umărul ceva de pe obraz ori se scărpină sau îşi şterse un strop de apă.

— Mă duc sus cât vă jucaţi voi!

— Hai cu noi când termini!

Hanna spera ca ea să nu li se alăture. Poate, dacă planul ei funcţiona, mami avea să petreacă tot weekendul în pat, bolnavă – sau poate toată viaţa în pat, bolnavă –, iar ea şi tati să poată face ce vor ei. Puse un cartonaş rotund în faţa fiecăruia, apoi aranjă cartonaşele într-o stivă grijuliu alcătuită, gata de joc.

•

Când veni vremea de culcare, tati îi aduse un cadou special.

— Să nu îi spui lui mami, îi şopti el la ureche. O să creadă că suntem nişte ciudaţi.

Era un cartof. Un cartof crud, cu formă ciudată, încă rece din frigider.

Chicoti şi îl strânse la piept. Ea şi tati ştiau ce-avea să se întâmple mai departe: cartoful avea să devină corpul propriei ei Bestii BălmăSforăitoare. Dar încă nu era pregătită să-l lase în voia destinului lui, aşa că adormi cu el în pumn, cuibărit aproape de nas ca să-i simtă mirosul pământului din care se trăgea.

La ora trei dimineaţa, ceasul ei deşteptător se porni cu un uruit. Mai întâi, începură să-i pâlpâie luminile, apoi începură să-i bată clopotele armonice – pe care le setase la un volum foarte scăzut. Fusese un cadou de Crăciun

[20] Joc de perspicacitate cu 55 de cartonaşe. Fiecare cartonaş are 8 simboluri diferite care variază ca poziţie şi dimensiune, iar oricare două cartonaşe au exact un simbol în comun. Câştigătorul este cel care fie adună, fie elimină cele mai multe cartonaşe cu un simbol în comun, în funcţie de regulile jocului. În Europa, este cunoscut cu numele de Dobble (n.tr.).

absolut deosebit din partea bunicilor ei şi o făcea să se simtă deosebit de matură. Dar rareori era nevoită să-l pună să sune sau să se trezească singură. Uneori îl punea întâmplător, doar ca să fie sigură că avea să sune la orice oră-l punea ea. Dar în noaptea aceasta, chiar avea o misiune.

Îşi luă lanterna – un alt obiect preferat de-ale ei. Îi încăpea perfect în mâna mică şi-i putea seta luminozitatea pe nivel scăzut, mediu sau înalt, doar apăsând cu degetul mare. Îl puse pe scăzut şi deschise uşa. Era beznă şi linişte deplină. Coborî treptele, tăcută ca un vierme. Întâlnise ceva pisici la viaţa ei şi nu erau deloc atât de tăcute cât zicea toată lumea. Torceau, mieunau şi bufneau când săreau de peste tot. Dar nu şi viermii. Nu auzise vreun vierme care să fi scos vreun sunet, nici măcar unul slab, precum o răsuflare.

Era uşor îngrijorată de faptul că lumina de la bucătărie i-ar fi putut trezi cumva părinţii, dar trebuia să vadă ca să-şi poată face treaba. Cea mai grea parte era că trebuia să treacă un scaun peste blat – şi-ar fi dorit foarte tare ca Marie-Anne să aibă şi un sine fizic pentru a o putea ajuta. Scaunul era greu, iar ea nu voia să facă niciun zgomot şi să nu lase nicio urmă pe podea sau să-şi dea cu el în bărbie sau în genunchi. Se ciocni de câteva ori de scaun, dar reuşi într-un final să-l lipească exact de dulapul de jos, apoi se urcă pe el.

Se folosi de lanternă pentru a lumina mai bine toate medicamentele pe care mami le ţinea în dulap. Unele erau fără reţetă, cum era Tylenolul masticabil pe care-l lua când o durea gâtul. Nu voia să umble cu nimic din ce-ar fi putut să ia ea sau tati, aşa că se concentră la cutiile transparente portocalii care-aveau o etichetă cu numele lui mami pe ele. Cu seringa aia cu care se injecta în burtă ar fi fost prea complicat să umble; deja o sărise din schemă. Şi voia să umble cu ceva pe care mami îl folosea în fiecare zi – spre deosebire de seringă. Se uită la unul dintre pachetele pe care o văzuse pe mami amestecându-le cu apă, ca pe limonada instant. Oare l-ar fi putut amesteca cu vreo otravă? Dar dacă-l desfăcea, nu mai avea cum să-l resigileze. Cea mai bună alegere erau pastilele acelea mici şi maronii, în două nuanţe. Mami lua una la micul dejun şi una la cină. Ea nu le putea pronunţa numele, dar pe etichetă scria: „A se administra pe cale orală câte o capsulă odată, la fiecare patru până la şase ore, după caz, pentru diaree". Văzuse o reclamă la televizor în care, ca prin magie, se deschidea o capsulă şi din ea săreau afară o mie de biluţe, aşa încât ştia că puteau fi desfăcute.

Era ceva mai complicat să deschidă cutia, dar imită modul în care mami apăsa cu palma în partea de sus, apoi răsuci. După câteva încercări, reuşi să o deschidă. Ţinu una dintre capsule între degetul mare şi cel arătător. Părea foarte mică, nu semăna deloc cu chestia aia animată pe care-o văzuse ea la televizor. Dar descoperi, în curând, că după ce-o răsucea de câteva ori, cutia

se deschidea. Capsula nu era plină de biluţe, aşa cum se aşteptase ea, ci cu un praf alb şi fin care arăta exact ca făina.

O clipă, îşi analiză opţiunile. Ideea ei iniţială fusese să arunce toate medicamentele în chiuvetă, dar capsulele ar fi putut părea prea uşoare dacă le golea de tot. Să bage foarte puţină făină în fiecare ar fi fost greu fără să facă mizerie, dar ar fi putut merita încercarea. Încercă să lipească din nou cele două jumătăţi ale capsulei una de alta. Floare la ureche. Părea ca nouă. Încercând-o, o ciupi cu degetele, iar aceasta se aplatiză, turtită şi goală. Nu. Categoric trebuia să le umple din nou.

Luă recipientul gros cu făină cu ambele mâini şi îl trase spre ea. Obiectul cu vârful cel mai mic la care s-ar fi putut gândi era un cuţitaş mic-mic de descojit cu mâner de plastic – îl mai folosise, stând în faţa blatului pe un scaun, aşa cum făcea şi în momentul acela, tăind felii de banane şi de pepene pe tocătorul ei special. Lui tati îi plăcea salata de fructe. În linişte deplină, deschise sertarul şi găsi cuţitul.

În următoarele două ore, sabotă cu meticulozitate pastilele mamei ei. Procesul era prea complex şi plictisitor pentru ea ca să reuşească să se ocupe de toate. Dar le adună pe cele cu care umblase şi le puse înapoi în cutii, astfel încât în partea de sus să rămână doar cele cu făină în locul celor cu medicamente. Chiuveta era plină de resturi de pudră albă, aşa că porni robinetul şi lăsă apa să le spele pe toate.

Căscă. Tăcută ca un vierme, puse totul la locul lui, stinse lumina şi se întoarse în pat.

•

Toată lumea părea uşor ameţită la micul dejun. Mami îşi înghiţi pastila. Hanna îşi trase gulerul pijamalei în sus ca să-şi acopere gura, ascunzându-şi rânjetul.

Merseră cu toţii la magazinul de birotică, şi era greu să-ţi dai seama care dintre ei se distra mai mult. Lui tati îi plăcea să încerce scaunele ergonomice.

— Nu-s cele mai bune, dar tot sunt comode, aprecie el.

Hanna le încercă şi ea pe toate. Se învârtiră pe rând unul pe celălalt. Fu surprinsă să vadă că mami era atrasă de aceleaşi lucruri ca şi ea – cartonaşe, bileţele adezive, markere şi, mai ales, agrafe metalice pentru hârtie.

— Acum eşti fată mare, îi spuse mami. Copiii de grădiniţă n-au nevoie de caietele şi rechizitele lor, dar cei din clasa întâi au.

Mami şi tati aveau o listă de lucruri de care ea avea nevoie, aşa că îşi alese preferatele ei dintre toate acele lucruri. Alese un ghiozdan mov, un sufertaş frigorific roşu care semăna cu cel pe care-l avea tati, un clasor galben şi hârtie liniată cu trei găuri, un penar asortat, creioane galbene cu modele ca nişte rotocoale, gume de şters care semănau cu nişte flori (de-abia aştepta

să arunce una sub pat), un recipient dreptunghiular cu capac magnetizat care împiedica cele un milion de agrafe colorate să cadă din el („Pe ăsta-l folosim acasă”, anunţă mami), un pachet de evidenţiatoare groase, un borcănaş adorabil de piuneze şi un orar pătrat („Pe ăsta putem să-l punem chiar la tine pe perete”, spuse tati). Plus tot felul de obiecte la întâmplare, pentru că toţi rămâneau cu gura căscată la cât de multe lucruri erau pe-acolo. Tati îşi luă un teanc greu de hârtie pentru imprimantă, iar mami îşi luă nişte bileţele adezive şi un caiet de desen uriaş.

Parcarea era o capcană mortală pentru gândaci monstruoşi: SUV-uri mătăhăloase în rânduri nesfârşite. Pe cer se vedeau dâre groase, cenuşii, iar oamenii roiau spre şi dinspre maşini de parcă s-ar fi temut că venea ploaia şi-i spăla pe toţi. După ce puseră toate lucrurile în portbagaj, tati arătă spre un alt magazin şi spuse:

— Am putea să-ţi luăm un calculator.

— Nu sunt pregătită, răspunse mami. Nu sunt sigură ce vreau. O tabletă? Încă nu ştiu.

Tati o luă pe mami de mână, aşa că Hanna îl luă de cealaltă mână.

— Atunci, haine? Îţi luăm nişte haine noi pentru şcoală, veveriţă mică?

De obicei, Hanna făcea nazuri în momentul în care mergea la cumpărături doar cu mama ei, dar era o mare bucurie că venea şi tati. Dar imediat ce intrară, el se duse la raionul ăla plicticos pentru bărbaţi ca să-şi caute pantaloni pentru sală, deşi mami îl întrebase dacă îi trebuiau cu adevărat. Hanna încercă să se ia după el, dar mami o strigă să vină înapoi. Hanna nu o băgă în seamă, dar apoi îi spuse şi tati să rămână cu ea, aşa că, deodată, magazinul nu i se mai păru la fel de plăcut. Tâmpită de mami cu hainele ei tâmpite!

Mami plescăi din limbă când trecură de suporturile cu haine.

— Astea-s toate pentru vară.

Fiecare clădire din complexul lung de un kilometru şi jumătate era opusul casei lor. Toate produsele se găseau în cantităţi enorme, suficiente pentru douăzeci de oraşe cu câte un milion de locuitori fiecare. Hanna miji ochii, închipuindu-şi cât de diferit ar fi arătat totul dacă locul ar fi fost gol. Dacă fiecare magazin ar fi avut doar câte-un singur articol pe suporturile circulare. Atunci, la cumpărături ar fi fost ca la o vânătoare de comori: dacă găseai în zece minute o haină şi era de mărimea care ţi se potrivea, atunci puteai să o păstrezi; altfel, trebuia să o laşi în urmă. Nu-i plăcea cât de mult din toate era peste tot în afara casei. Prea mult şi prea mult. Uneori, îşi dorea să-şi poată închide ochii de tot, nu gura.

— Cu ce vrei să te îmbraci în prima zi de şcoală? o întrebă mami.

Hanna ţinea un costum de baie cu bulinuţe lipit de corp. Avea un fundal bleumarin şi bulinuţe de diferite culori. Dacă ar fi fost aproape vară, putea merge să înoate în curând. *Farmor* şi *Farfar* aveau să vină în vizită. Aveau să meargă în parcul cu lacul.

— Nu poţi să te îmbraci cu un costum de baie, spuse mami în timp ce se uita la un suport plin cu haine la reducere.

Hanna ţopăi un pic, strângând la piept costumul de baie colorat.

— Nu, Hanna.

Ea alese o rochie simplă, galben-pal, cu guler alb.

— Asta pare ceva ce ţi-ar plăcea.

— Mmmmmnnn! scânci Hanna.

Scoase sunete de furie sau scâncete la orice lua mami de pe suport.

— Nu vrei ceva nou pentru şcoală?

Hanna se frecă la ochi, cu o faţă morocănoasă.

— Bine. Nu luăm nimic. Hai să-l căutăm pe tati.

Hanna alergă în faţa ei.

— N-aţi găsit nimic? întrebă el, când îl găsiră privind la un teanc mare de tricouri împăturite.

— N-a vrut nimic.

Hanna se strâmbă de parcă ar fi fost gata să plângă.

— Ce s-a întâmplat, *lilla gumman*?

Fata îi arătă înspre lucrurile pentru copii.

Mami oftă a iritare, ca de obicei.

— Voia un costum de baie. Cred că-i obosită.

— Imediat vine vara. Îi trebuie unul?

— Nu le-am încercat încă pe cele vechi.

— Aici nu-i nimic scump. Aveau mărimea ei?

Tati, tati, tati! Îl prinse de mână şi începu să ţopăie în sus şi-n jos. Îl conduse până la costumul de baie cu bulinuţe. Aruncă o privire în spate, spre mami, care mergea în urma lor cu o mutră acră. Tati nu se uita, aşa că ea scoase limba la ea. Mami se scărpină în vârful nasului cu degetul mijlociu – degetul ăla urât care însemna un cuvânt urât. Ea nu prea-şi dădea seama dacă mami doar se scărpina la nas sau chiar îi arăta degetul ăla urât. Nu mai conta. Tati îi cumpără costumul de baie, deci mai câştigă o rundă.

•

Vidrele înotau ca nişte zvârlugi cu blană, aruncându-i câte-o privire de după geam. De ele îi plăcea cel mai mult până acum. Îl ţinu pe tati de mână tot timpul şi nu fu nevoită să intre în concurenţă cu mami, care rămăsese acasă. Mami nu se simţea bine. Hanna era foarte mândră de ea însăşi. Nu

avusese nevoie de Marie-Anne ca să facă toate şmecheriile. Aproape că-şi dorea să fi putut spune şi altcuiva cât era de deşteaptă.

Elefanţii arătau ca nişte bolovani cu nişte trunchiuri groase pe post de picioare. Voia să urce pe gâtul unei girafe, folosindu-se de pete ca de o scară. Păunii păşeau ţanţoş şi-şi arătau tuturor curcubeul. Erau foarte încrezuţi. Hannei îi venea să le prindă capetele delicate în pumn şi să strângă. Oare-aveau să se spargă ca ouăle? Maimuţele aveau nişte feţe înţelepte şi triste, care spuneau tot adevărul. Hanna nu se lăsa păcălită de cum se jucau, cătărându-se cu cele patru mâini identice prin cuşcă, în timp ce cozile lor întrebau *De ce? De ce? De ce?* Parcă s-ar fi uitat la nişte bebeluşi în închisoare.

Poate cândva avea să fie o grădină zoologică plină de oameni. Oameni obişnuiţi, care să stea la o masă cu un fel de mâncare pe care să-l urască. Oamenii liberi ar sta de cealaltă parte a geamurilor şi s-ar uita la ei cum îşi adulmecă mâncarea, amărâţi. Într-o altă cameră, copiii ar sta în paturi suprapuse şi ar fi nevoiţi să poarte mereu pijama. Ar dormi atât de mult, încât s-ar opri din creştere, iar părinţii le-ar spune propriilor copii: „Dacă nu eşti cuminte, ai putea fi tu acolo". În ultima cameră s-ar afla o femeie singuratică, osoasă şi murdară, cu părul portocaliu ca al unui urangutan, care ar sta într-un scaun mare, pluşat, şi s-ar uita mereu şi mereu la aceeaşi emisiune televizată de trei ore, reluată la nesfârşit, zi şi noapte. Bietele maimuţe!

— Tu i-ai spus vreodată ceva lui mami? Ai vorbit vreodată cu ea?

Ea clătină din cap. Porniră pe cărarea cu plante aliniate şi se îndreptară spre standul cu mâncare, de unde tati promise că o să-i cumpere nişte cartofi prăjiţi.

— Eşti sigură? Nici măcar o dată sau de două ori, când simţeai că plesneşti de-atâtea cuvinte câte s-au adunat în tine şi nu mai puteai să le ţii?

Ea se încruntă şi scoase buzele în faţă, clătinând din cap. Dacă ar fi avut ceva de spus şi n-ar mai fi putut rezista, i-ar fi spus lui tati, nu lui mami. Şi nu putea fi trasă la răspundere pentru ce spunea Marie-Anne.

— Dar tu ştii că dacă ai ceva de spus – ceva foarte, foarte important, sau chiar ceva foarte, foarte naiv, poţi să vii la mine, aşa-i? Ştii că eu te ascult.

Parcă-i citea gândurile. Ea îi dădu un pupic pe mână, apoi o luă între ale ei şi ţopăi puţin. Tati ţopăi şi el. Ţopăiră până la ghereta cu cartofi prăjiţi.

SUZETTE

Ea încercase să-i explice durerea pe care o simţea, pe vremea când era însărcinată. La început, crezuseră că era doar o altă consecinţă stranie a schimbărilor permanente din corpul ei plin de hormoni. Deci nu o pomeni chiar din prima. Apoi, începu să-i fie aproape prea greu să vorbească, prea greu să înghită mâncarea. Mânca foarte multă îngheţată vegană, şi-n rest, mai nimic. I se topea în gură şi-i aluneca în esofag. Nu-i uşura cu nimic durerea.

Parcă-i înfipsese cineva ace în colţurile din spate ale limbii. În ambele părţi. Se uitase în oglindă de atâtea ori, aşteptându-se să le vadă vârfurile argintii. Îşi dorea din tot sufletul să şi le smulgă şi să-şi readucă limba la starea ei naturală, flexibilă. Dar oricât de atent s-ar fi uitat, nu se vedea nimic. Nu ştia cum – sau cui – să comunice o astfel de durere. Agonia din gâtul ei era oarecum diferită, de parcă ar fi înghiţit o lamă de ras, iar aceasta i s-ar fi înţepenit în gât, nemaivrând să se clintească, în sus sau în jos. Ori de câte ori îşi înghiţea fie şi propria salivă, lama urla la ea: „Te-am ars!"

Durerea fusese necruţătoare, un chin dincolo de ceea ce-şi putuse închipui înainte. Căută pe Google *afte bucale* şi găsi multe poze scârboase cu bube umflate, dar nimic din gura ei nu arăta aşa. În cele din urmă găsise o postare care-i dezvăluise răspunsul. La momentul acela, suferea deja de boala lui Crohn de peste cincisprezece ani, dar simptomele ei se limitaseră doar la dureri de stomac, crampe şi diaree – toate fiind simptome pe care deja le avea; nu auzise niciodată de cineva care să fi avut bubiţe cumplit de dureroase, dar aproape invizibile, în gură. Deşi era însărcinată în luna a şasea, pierduse în greutate patru kilograme şi jumătate până când îşi dăduse seama că trebuia să meargă din nou la gastroenterolog. Doctorul Stefanski îşi dădu imediat seama ce se întâmpla: era un alt simptom al agravării stării ei. Din cauza sarcinii, nu avea s-o pună să ia imediat unul dintre medicamentele biologice, deşi durerea nu-i dădea pace deloc. Avusese reţineri până şi cu privire la ideea de a lua Tylenol, dar trebuia neapărat să ia în greutate pe durata ultimului trimestru, aşa că doctorul Stefanski îi scrise o prescripţie care s-o ajute cu simptomele până se năştea copilul.

Se aplecă peste chiuveta de la baie, încercând să-şi întoarcă obrazul pe dos. Poate că nu făcuse decât să şi-l muşte în timp ce-l mesteca în somn. Simţea locul când dădea cu limba, dar în oglindă nu vedea nimic. S-ar fi putut să nu fie nimic, dar erau şanse ca trupul ei să dezvolte anticorpi care

să împiedice medicamentul să-şi mai facă efectul. De obicei, încerca să nu se gândească prea mult la asta, pentru că medicamentul îşi făcea atât de bine efectul, iar ea se ruga ca lucrurile să stea mereu aşa. Chiar şi după rezecţia recentă a intestinului, avusese nevoie de doar câteva pastile de Imodium pe zi, prin urmare, era foarte mulţumită de cât de repede îi revenea la normal digestia. Se pregătise pentru ce era mai rău; ani întregi după operaţia din adolescenţă, luase doza maximă – opt pastile de Imodium pe zi – şi tot se temea să se îndepărteze prea mult de o toaletă ori de câte ori pleca de-acasă.

Poate că n-avea decât stomacul deranjat. Poate că mâncase ceva dubios la restaurantul ăla la care merseseră să ia prânzul în ziua anterioară, înainte să meargă la cumpărături. Nu prea avea încredere în restaurante în general; puteau ascunde ingrediente ieftine cu sosuri sărate, pline de grăsimi. Luă un Imodium suplimentar la prânz şi încă unul înainte să urce să se culce. Poate că dimineaţă totul avea să revină la normal. Fără durere în gură, fără afurisita de diaree. Se mai întâmplă şi astfel de accidente.

Şi dacă, şi dacă, şi dacă totuşi se întâmpla din nou, totul o lua razna, o nouă fistulă gata să se declanşeze? N-ar fi trebuit să se întâmple iarăşi, inflamaţia ei era sub control, iar operaţia ar fi trebuit să amelioreze situaţia. Dar boala lui Crohn era cunoscută pentru imprevizibilitatea ei, şi dacă ea nu făcea parte din majoritate, şi dacă-i dăduseră peste cap sistemul digestiv delicat în ciuda faptului că tăiaseră doar „câţiva centimetri"? Poate că n-ar fi trebuit să aibă încredere în chirurgi. Grijile ei puteau scăpa foarte uşor de sub control... *definitiv nu mai există nicio speranţă tăiere amputare a ileonului ce mai rămânea era suficient Dumnezeule mare...*

Gata. Gata. Gata!

Îşi ridică tricoul subţire. Cicatricile ei stăteau acolo, în tăcere, fără să aibă nimic de spus. Nici măcar o furnicătură pe sub piele. Tăcerea lor era o uşurare, o alinare, chiar. Îşi ciufuli părul. Oare arăta mai tânără? Părul mai scurt îi dezvăluia cicatricea micuţă de pe vena jugulară, deşi ei nu-i păsa decât de pata rozalie. Prea multe lucruri din viaţa ei aveau o tentă groaznică. Îşi impuse să nu se mai gândească la asta, stinse lumina din baie şi se strecură în pat.

Alex şi Hanna fiind plecaţi la grădina zoologică, ea îşi petrecu ziua singură. Era chiar plăcut, ca un concediu petrecut acasă. Făcu maraton de seriale şi începu să citească un roman lung despre o prietenie întinsă pe zeci de ani, care-o făcu să simtă un fior de nostalgie. Alex i-l făcuse cadou în a cincea noapte de Hanukkah, noapte care era mereu Noaptea Cărţilor pentru ei. Uneori, se gândea să reia legătura cu prietenele pe care şi le făcuse la Institutul de Artă. Faptul că era mamă – plus şcolarizarea la domiciliu – o seca de energia necesară altor relaţii, dar cel puţin îl avea pe Alex. Cartea,

aşa plăcută cum era, o făcea să se simtă singură, prin urmare o lăsă deoparte şi îşi întinse membrele în lateral, ocupând mai mult decât partea ei de pat. Hanna adormise; Alex o ajutase cu baia şi o pregătise de culcare, aşa cum le intrase în rutină. Era sus, lucra, iar ea ştia că nu are niciun motiv să se simtă neglijată – el o distrase toată ziua pe Hanna, astfel încât ea să se poată odihni. Dar îl dorea. Nu putea să rişte să strige şi s-o trezească pe Hanna, aşa că sună pe telefonul lui.

— Hei, eşti aproape gata?

— Eu nu sunt niciodată aproape gata.

— Poţi să vii în pat?

— La ce te gândeşti?

Ea-i auzi zâmbetul cu chef de flirt din voce, dar nu vru să-l dezamăgească spunându-i adevărul: voia doar să vorbească.

— O să vezi.

Avea o voce somnoroasă, câtuşi de puţin seducătoare. Dar Alex îi spuse că avea să coboare imediat.

Ea îşi stinse veioza, lăsând camera scăldată în lumina caldă a celei de pe noptiera lui. Era uşor să şi-l închipuie în camera de deasupra ei, în lumina puternică şi rece a monitorului, salvându-şi proiectul în cloud. Nu găsise pornografie pe calculatorul lui şi nici linkuri care sugerau interesul faţă de aşa ceva, deşi găsise site-ul de pe care Hanna făcuse rost de pozele cu morţi – un fenomen victorian despre care trebuia să recunoască faptul că era oarecum fascinant, într-un fel morbid, de-a privi lucrurile. Se simţi uşurată, mai degrabă, decât vinovată că verificase istoricul căutărilor soţului ei; nu făcea decât să-şi confirme ceea ce ştia deja. Fusese absurdă că se îndoise de el, fie şi pentru o jumătate de secundă – în mod sigur, şi pentru asta putea da vina pe planurile malefice ale Hannei. Alex nu era un depravat, iar Hanna avea să-l transforme în mod sigur într-o ţintă a furiei ei dacă îi făcea vreun rău. Totuşi, o deranja să vadă cât de selectivă fuse Hanna cu fotografiile.

Multe dintre cadavrele de pe acel site erau copii, de la bebeluşi, până la adolescenţi, iar câteva fotografii erau cu bărbaţi. Dar pe Hanna o interesau numai femeile moarte, dintre care cele mai multe, din cauza fotografiilor alb-negru spălăcite, păreau cam de aceeaşi vârstă: trecute de treizeci de ani. O amintire demult îngropată îi reveni în minte, cu furia pe care-o simţea uneori clocotind, când stătea trează, în adolescenţă, cu stomacul fierbând. Erau momente când îi venea să se strecoare în dormitor şi să-i înfigă mamei ei un cuţit în inimă în timp ce dormea.

Oare şi Hanna avea asemenea fantezii? Uneori, Suzette se temea că fata era în stare să-i citească gândurile. Regretul pe care se lupta să-l împiedice să iasă la suprafaţă; dragostea despre care spera să-i umbrească

sentimentele altfel destul de reţinute faţă de ea (de-ar fi ştiut şi Hanna să se facă mai plăcută!); nevoia ei disperată de timp şi spaţiu doar pentru ea.

Un minut mai târziu, îl auzi pe Alex pe scări. Chiar şi când încerca să fie silenţios, greutatea corpului lui, centrul lui jos de greutate, făcea podelele să scârţâie. Îşi scoase repede tricoul în timp ce intra în cameră şi îl aruncă pe podea. Închise uşa în urma lui şi se aruncă în pat lângă ea.

— *Hej, älskling!*

— *Hej!*

Ea se cuibări lângă el şi îşi plimbă degetele pe spinarea lui, trasând modele la întâmplare.

— Mi-a fost dor de tine!

— Mă bucur s-aud! Te simţi mai bine?

— Nu prea.

— Ce crezi că se întâmplă de fapt? O fi de la operaţie?

Se sprijini pe cot ca s-o privească.

— Nu ştiu. Să fie oare de la ceva ce-am mâncat? Îmi fac analizele de sânge săptămâna viitoare, înainte de programarea la doctorul Stefanski. Dar n-ar trebui să fie de la inflamaţie.

— S-au întâmplat multe lucruri. Cu Hanna.

— S-ar putea să fie vorba de asta. Cam stresantă perioada!

— La ce oră are programarea luni?

— La patru. Mă duc chiar după ce-o iau de la şcoală.

— Vrei să vin acolo?

— Poţi?

O surprindea faptul că se sinchisise să întrebe. Lăsa toate programările Hannei – la doctor, la dentist, la şcoală, la coafor – în seama ei.

— Cam pe-atunci aş putea să plec, să ajung la patru şi jumătate acolo.

— Dacă vrei, poţi să vii.

El îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Dar... Beatrice...

— Beatrix. Doamna doctor Yamamoto.

— N-o să vrea să discute eu noi amândoi?

În clipa aceea, ea nu se putea hotărî dacă era o idee grozavă sau una teribil de proastă ca doamna doctor Yamamoto să-i audă descriind doi copii cu totul şi cu totul diferiţi. O parte din ea şi-o dorea pe Beatrix doar pentru ea. Alex nici măcar nu ştia despre cel mai recent eveniment – trecuse peste el cu ajutorul doamnei doctor Yamamoto. Şi nici nu ştia cât anume din durata programării avea să fie petrecută doar între doctor şi Hanna.

— Ai ezitări, spuse Alex, fără să pară că o judecă.

— Sincer, habar n-am dacă vrea să discute cu noi, cu amândoi. Nu am discutat despre asta la telefon. Sunt sigură că o să discute la un moment dat.

— Vrei să vin?

Nu putu să spună nu, aşa că spuse da.

Încercă să pară mai recunoscătoare decât se simţea. Pentru o clipă, priviră visători unul în ochii celuilalt. El o muşcă uşor de buze. Ea-l lăsă, dar nu se strădui deloc să ducă lucrurile mai departe.

— Eşti obosită?

— Ţi-e dor? De cum vorbeam pe vremuri? Despre tot şi toate?

— Sigur. Uneori. Dar viaţa merge înainte.

— Noi am mers înainte?

— Sigur, ca familie.

— Dar acum vorbim doar despre Hanna. Cum rămâne cu noi – cu mine şi cu tine? Noi doi am mers înainte?

— Acum e altfel. Avem mai multe responsabilităţi.

— Eu nu simt că am mers înainte, spuse ea. Ca persoană. Am alunecat. În lateral. Alunec. Pe o pantă descendentă.

Faţa lui, şi-aşa îngustă, se strânse şi mai tare, de mila ei.

— Eşti o bună... soţie, parteneră, mamă! Dar ştiu şi înţeleg că vrei mai mult de-atât.

— Da, dar...

Se întoarse uşor pe spate şi privi spre tavan, încercând să-şi adune sentimentele la un loc astfel încât să le poată explica.

— Ce îţi doreşti să faci?

— Nu ştiu. Tocmai asta-i problema. Mă simt de parcă n-aş avea nicio... direcţie. De parcă... n-aş merge nicăieri.

— Hanna o să fie la şcoală. Mi-ar plăcea la nebunie să lucrez mai mult cu tine, dac-ai vrea.

Se apropie şi mai mult de ea, dar Suzette nu era pregătită pentru a stabili vreun contact la nivel mai intim. Ceea ce lui i se părea o soluţie atât de simplă nu făcea decât să complice nesiguranţele ei extrem de amestecate.

— Îmi aduc aminte cum era... înainte de Hanna. Şi-mi plăcea la nebunie munca mea, şi-mi plăcea să lucrez cu tine. Dar deveneam obsedată. Mă gândeam mereu la câte-un proiect, şi ştii că eu am obsesia asta. Totul trebuie dus la bun sfârşit, nu am linişte până nu termin tot. Şi pe-atunci nu voiam să mă gândesc la ce nu puteam să fac din cauza sănătăţii. Dar acum sunt mai în vârstă. Şi nu ştiu dac-ar trebui să fiu precaută? Sau să m-avânt cu capul înainte. Poate mi-am ratat şansa de a fi neînfricată. Acum, sunt prea conştientă de cum ar putea să meargă totul prost.

— Eu cred că se poate să le ai pe amândouă – să faci ceva în care să pui pasiune şi care să te împlinească, şi să nu fie ceva care să te facă să te simţi rău.

— Mi-aş dori doar să ştiu... nici nu ştiu ce e.

Se întoarse pe o parte, cu faţa spre el. Nasurile lor erau la doar câţiva centimetri depărtare.

— Foarte, foarte, foarte curând – curând – vei avea mai mult timp pentru tine.

— Curând?

— Atât de curând, încât aproape că-i aici. Mâine, începe să te gândeşti la asta de mâine. Ştii că o să te încurajez şi o să te susţin – dacă te gândeşti la ceva sau vrei să te apuci de ceva.

Era rândul lui să-şi plimbe degetele în sus şi-n jos pe pielea expusă a braţului ei. Simţi furnicături.

— Cred că... îmi lipseşte ideea de a fi mai creativă. Mi-am imaginat mereu... Am crezut mereu că Hanna şi cu mine aveam să facem proiecte artistice împreună. Să facem tot felul de chestii cu farfurii de hârtie, tăiţei şi vopsea, nu ştiu. Flori din hârtie. Tricouri pictate. Animăluţe din pâslă, decoraţiuni de sărbători. Aveam tot felul de idei despre cum o să fie, doar noi două. Făcând chestii. Dacă şi-ar fi dat interesul – câtuşi de puţin, vreodată. Credeam că asta o să fie partea creativă din a fi mamă, să-i încurajez latura asta, să inventez tot felul de lucruri, să o văd cum se dezvoltă, să o văd făcând descoperiri. Dar ea păstrează totul pentru ea. Absolut totul.

— Ştiu.

— Habar n-am. Cine e. Ce se petrece în mintea ei.

O lacrimă-i curse lateral pe nas. Alex i-o opri blând cu degetul mare.

— Ştiu, *älskling.* Nu vreau să înceapă să te roadă din nou. Ca pe vremea când erai tânără şi nimănui nu-i păsa de ceea ce simţeai...

— Ţie îţi pasă.

— Chiar îmi pasă. Şi-mi pare rău că am aşteptat atât de mult, că n-am văzut mai devreme, că toată situaţia asta cu Hanna e mai mult decât... aşteptare. Te roade pe dinăuntru şi e, într-un fel, şi vina mea.

— Ba nu e. Doar c-am ajuns într-un punct în care simt că o să cedez.

— Bine! Dar să ştii că eu nu vreau să cedezi. Sunt implicat şi eu în asta, sunt aici. Te-ai străduit din răsputeri să găseşti un loc pentru Hanna. Deci hai să ne concentrăm la tine acum. La tine. Ce doreşti? De ce ai nevoie? Ce îţi lipseşte? Ce-o să te facă fericită?

Ea se smiorcăi, trăgându-şi ultimele lacrimi, apoi îşi strecură piciorul între ale lui. Mâna ei alunecă peste cotul lui, şi se simţi foarte aproape de el,

iar el de ea, de parcă ea ar fi fost înăuntrul lui, iar el, înăuntrul ei. Mâinile lor se mişcau în tandem, căutându-se unele pe celelalte, iar ea le duse pe-ale lui la gură şi-i sărută încheieturile păroase.

— Uneori, cred...

Ideea era atât de nouă! Chiar nu se gândise să-i dea glas. Poate că Hanna simţise la fel în momentul în care vorbise pentru prima oară. Poate că fusese surprinsă în momentul în care scosese primele cuvinte, dezvăluind ceva ce până atunci existase doar în interiorul ei. Nu era imposibil ca ideea să-i sune la fel de straniu lui Alex cum îi sunaseră ei primele cuvinte ale Hannei.

— Mă tot gândesc de ceva vreme la o carte. Nu să scriu una. Ci să fac un proiect artistic, cu pagini diferite. Cu texturi diferite. Pe tipuri de hârtie diferite. Iar unele dintre pagini să aibă picturi în miniatură, altele să fie ca de album foto, altele să... Nu ştiu, să fie ca un album cu obiecte găsite. Am şi eu o idee. Să creez ceva care să deschidă minţi.

— Păi, atunci ar trebui să creezi ceva! Care să deschidă minţi.

O sărută.

Pentru o clipă, se duse înapoi cu gândul la zilele de început. La nopţile de început. Când el era totul. Iar ea era cineva. Când ei doi erau suficienţi. Iar ideea de a avea un copil însemna creşterea evidentă a dragostei lor, pentru că-şi doreau şi mai multe moduri de-a o exprima. În momentul acela ştiau cum îi despărţea un copil, ca indivizi, drept cuplu. Voia să fie totul ca înainte, ca ei să fie cuplul care fuseseră cândva. Dar nu putea... nu chiar în momentul acela.

— Şşşş, iubitule...

Îşi transformă cuvintele într-o şoaptă, de parcă i-ar fi putut linişti astfel dorul.

— Îmi pare rău...

— Nu vreau să fii bolnavă.

— Nici eu nu vreau.

Era plină de resentimente faţă de corpul ei pentru că o trădase. Tot nu putea exprima în cuvinte cât de nesigură se simţea, faptul că trăia pe marginea unei prăpăstii. Părţile esenţiale din ea puteau ceda, iar ea nu putea face nimic pentru a opri asta.

El îşi stinse veioza şi o ţinu în braţe pe întuneric. O mângâie pe spate în timp ce ea se ruga în tăcere. Ea se hotărî să-şi înceapă cartea chiar a doua zi, schiţând ideile care-i apăruseră în minte din nimic, în timp ce spăla, împăturea, freca şi toca. N-avea decât să o testeze în sfârşit altcineva pe Hanna la ortografie, să-i explice elementele de bază ale matematicii şi să citească alături de ea relatările subiective din istoria lumii. Ea avea să facă ceva. Altceva. Ceva mai bun decât Hanna.

•

Privindu-şi fiica în oglinda retrovizoare, aproape că i se făcu milă de ea. Hanna era sobră, cu centura prinsă, aducând cu un prizonier în drum spre execuţie, care nu mai avea nicio speranţă de graţiere în ultima clipă. Suzette era recunoscătoare pentru pasivitatea cu care-şi accepta soarta, deşi fetei i se părea o înfrângere; nu avea energia necesară pentru a se certa sau a se lupta cu ea. Toată dimineaţa, în timp ce încerca să pună lucrurile în mişcare – asigurându-se că se îmbrăca şi se spăla pe dinţi, aranjându-i părul, pregătindu-i prânzul, făcând conversaţie lejeră cu ea la micul dejun – fusese nevoită să dea fuga la baie. Stomacul nu-i era deloc mai bine, iar dimineaţa era întotdeauna cel mai rău. Ar fi preferat să nu iasă din casă, dar măcar urma să aibă cea mai mare parte a zilei doar pentru ea. Făcu în minte o listă cu toate mâncărurile de culoare bej la care renunţase când problemele ei cu digestia se agravaseră: pui la cuptor cu orez alb, terci de ovăz, tăiţei, cartofi, pâine prăjită cu unt de arahide, banane. Avea să se oprească la Giant Eagle[21] pe drumul spre casă şi să-şi reînnoiască stocul.

Hanna se trezi la viaţă când trecură pe lângă terenul de joacă, privind ţintă spre instalaţia de căţărat. Pe Suzette o întristă să vadă atât de clar, o dată în viaţă, ce gândea fiica ei, şi ştiind că nu-i putea oferi acel lucru. Nu putea nega faptul că şcoala însemna sfârşitul unei anumite libertăţi.

— E normal să ai emoţii în prima zi de şcoală. Dar o să te distrezi. O să ai ocazia să faci tot felul de lucruri pe care acasă nu le poţi face.

Hanna nu o băgă în seamă.

Parcă la o jumătate de cvartal distanţă în spatele şcolii, în urma unei caravane lungi alcătuite din alţi părinţi. Unii încă-şi conduceau copiii mici, alţii nu făceau decât să stea şi să se uite, îndepărtându-se de-abia când fiii sau fiicele lor se făceau nevăzuţi înăuntru. Suzette nu o luă pe Hanna de mână, simţind-o pe fată cum se pregătea sufleteşte şi câtă nevoie avea de propriul spaţiu. Mergeau una lângă alta, fiecare măcinată de necazul ei.

Ajunse înăuntru, dădură peste domnul G., care aştepta să le întâmpine. Bărbatul stătea lângă o femeie înaltă, la vreo cincizeci de ani, rumenă-n obraji şi cu un păr neîngrijit, care arăta de parcă tocmai s-ar fi ridicat din pat. Avea blugii băgaţi într-o pereche de cizme de cauciuc colorate şi mâinile îi erau roşii şi aspre. Înfăţişarea ei, cu totul, îi dădea lui Suzette impresia că locul ei ar fi fost mai degrabă la o fermă plină de noroi, ocupându-se de purcei, nu de copii!

— Bună dimineaţa, Hanna! Bună, doamnă Jensen!

— Vai, aţi păţit ceva? îl întrebă Suzette pe domnul G.

[21] Lanţ de supermarketuri fondat în 1931 (n.tr.).

La prima vedere, speră că nu făcea decât să se costumeze în pirat, dar sub peticul lui negru de la ochi chiar era un bandaj.

— Un accident minor. Un accident bizar, nu vă faceţi griji.

— E bine-atunci! Cred că Hanna e pregătită.

— Excelent – dumneaei este doamna Atwood şi-ţi va fi profesoară principală.

Se întoarse spre Suzette.

— Iar pe dumneavoastră vă va ţine la curent cu progresul Hannei.

— Vă mulţumesc! Îmi pare bine de cunoştinţă!

Suzette dădu mâna cu doamna Atwood. Profesoara avea o strângere de mână foarte puternică.

— Şi mie la fel! Suntem foarte încântaţi că avem ocazia s-o cunoaştem pe Hanna! Vrei să-ţi vezi clasa principală? Hai să-ţi arăt unde poţi să-ţi pui lucrurile.

Hanna lăsă bărbia în piept.

— Hai după mine.

Oarecum spre surprinderea lui Suzette, Hanna mergea la câţiva paşi în urma doamnei Atwood, cu ghiozdanul mare săltând în timp ce înainta, şi se lăsă condusă.

Răsuflă adânc de uşurare.

— De fapt, chiar cred că ăsta-i un început foarte bun.

— Cred că o parte din Hanna chiar îşi doreşte să ia în considerare şi alte opţiuni. E pe mâini bune, nu vă faceţi griji!

— Mulţumesc!

— Ne vedem la trei şi-un sfert?

Îi făcu un semn cu mâna domnului G. şi ieşi. În spatele ei, domnul G. întâmpina alţi elevi. Holul era un adevărat vacarm de zgomote – mult mai variate decât sporovăială tipică dintre elevi din tinereţea ei. Se părea că Hanna nu era singura care prefera zgomotele în locul cuvintelor.

Înainte să pornească maşina, îi trimise un mesaj lui Alex: până acum, toate bune.

•

Puse cumpărăturile deoparte. Mai multe alimente pentru mesele de prânz ale Hannei: caserole mici cu sos de mere organic, caşcaval felii pentru sandvişurile ei, o pungă mare cu mixul de fructe uscate şi nuci care-i plăcea. Şi mormanul ei personal de alimente bej.

După aceea, lipsită de ambiţia din seara precedentă, rămase desculţă în mijlocul parterului casei. Cu toate luminile stinse, lumina discretă a zilei scălda camera principală. Ajutase şi ea la proiectarea acestui spaţiu, iar decorul îi aparţinea în totalitate, dar nu simţise niciodată că e proprietatea

ei, că locul ei e aici. Curtea de dincolo peretele de sticlă părea mai neprimitoare şi mai sălbatică decât de obicei. Îţi zise că o iluzie cauzată de lumină făcea tufişurile înalte să pară întunecate şi sălbatice. În lumina soarelui, părea un spaţiu foarte diferit, dar în Pittsburgh erau adesea zile înnorate, apăsătoare. Lucru care-i crea o anumită indispoziţie şi o făcu să se gândească la mama ei: poate că s-ar fi putut vindeca dacă ar fi avut parte de mai multă lumină – de ferestre mai mari şi becuri mai bune.

Sau poate că nu. I-ar fi putut fi de ajutor. Dar tot nu ar fi fost suficient. Mama ei avea nevoie de căldura şi de speranţa unui soare intern, dar din ea pornea doar vidul unei planete îndepărtate şi moarte.

Gândeşte-te la carte. Alege o pagină. Fă o schiţă.

Dar tot ce-i venea în minte era camera Hannei şi numărul zilelor care se scurseseră de când fusese ultima oară acolo ca s-o cureţe. Se luptă cu sine însăşi o vreme, stând acolo ca o statuie rătăcită. Ar fi trebuit să se ducă şi să scotocească după restul materialelor ei pentru artă, hârtia profesională şi creioanele pe care le ţinea într-o cutie în dulapul ei. Nu avea să-i fie greu; avea un sistem de depozitare pentru toate lucrurile din casă şi ştia unde era fiecare lucru. Dar nu putea să se automotiveze. Liniştea o distrăgea, nu o inspira. Îşi spuse că nu era nimic greşit în a face ceea ce simţea că e cel mai necesar lucru de făcut în acest moment. Iar ceea ce-şi dorea să facă era curăţenia. Şi poate că atunci avea să-i vină şi inspiraţia.

•

Şterse de praf rafturile de deasupra patului Hannei, unde ţinea lucrurile ei folosite pe timp de noapte: ceasul şi lanterna ei, lumina de veghe pe care nu o mai folosea, câteva cărţi şi animăluţe de pluş. Trecu repede cu pământuful peste partea de sus a dressingului ei unde nu se afla nimic, apoi trecu la rafturile pe care se aflau restul cărţilor ei şi toate minirafturile. Le mută astfel încât să pătrundă şi printre crăpături, apoi aruncă o privire în fiecare în timp ce dădea cu pământuful. Hannei îi plăcea la nebunie să primească materiale artistice, dar Suzette nu înţelegea de ce nu le folosea. Îi veni ideea de-a şterpeli câteva dintre lucrurile fiicei ei ca punct de pornire pentru propria carte. Dar Hanna, aşa cum făcea şi ea, îşi ţinea lucrurile în locuri foarte exacte; avea să observe dacă dispărea ceva. Şi nici nu se putea coborî la nivelul unei hoaţe.

Când termină de dat cu pământuful, luă mopul Swiffer din locul în care stătea sprijinit de uşă. Îi plăcea la nebunie să dea cu mopul pe podele. Se mişca graţios, ca o dansatoare cu un partener, adunând toate firele de păr rătăcite şi resturile aproape invizibile. Când împinse mopul sub pat, îl scoase cu bucăţi de hârtie atârnând de el. Din colajul ăla cu morţi, presupunea ea. Când ajunse din nou sub pat, mopul prinse o agrafă de păr şi trei dintre

agrafele ei noi pentru hârtie. Suzette se miră de acele obiecte când le ridică şi le curăţă de praf. Camera Hannei nu era niciodată într-o stare de dezordine. Respectase avertismentul lui Alex de-a nu intra în camera ei câteva zile, dar cum ajunseseră atâtea chestii sub pat în tot acel timp?

Se lăsă în patru labe ca să vadă mai bine. Ce mă-sa era chestia aia?

Dând cu Swiffer-ul, scoase un obiect ca un cocoloş care se rostogoli în faţă. Un cartof?

Băgând din nou mopul şi adună ce mai rămăsese – obiecte mici, care nu s-ar fi putut strânge într-un colţ îndepărtat doar din întâmplare. Oare fiica ei aduna compulsiv lucruri? Le ascundea cu vreun viitor scop obscur?

Luă cartoful în mână şi îl studie mai îndeaproape. Tot felul de lucruri fuseseră înfipte în el pe post de mâini şi de picioare, ca un fel de Mr. Potato Head în viaţa reală. Avea două creioane, unul auriu şi unul maro, înfipte în partea de jos, pe post de picioare, şi o faţă rudimentară, parţial desenată: un zâmbet şi o mustaţă redate cu tuşe groase de pix negru. Una dintre gumele ei de şters noi în formă de floare stătea lipită în vârf ca o pălărie, într-un unghi strâmb. Avea o piuneză verde pe post de ochi drept. Dar stângul...

— Să-mi trag una!

Din ochiul stâng, roşu şi mutilat, curgeau stropi desenaţi cu creion roşu, iar ciotul roşu îi ieşea din orbita scobită. Dac-ar fi avut o altă culoare, sau dacă Hanna n-ar fi ales să deseneze un şiroi de stropi roşii, s-ar fi putut să nu-i amintească de o rană – de domnul G.

Dar bandajul şi peticul domnului G. erau pe ochiul stâng, aşa că nu se putea abţine să facă legătura cu rana lui.

Oare fetiţa ei făcuse o păpuşă voodoo?

Şi dacă nu era o păpuşă vooodoo, tot hidoasă era. Faptul că Hanna asortase pălăria aia aproape drăguţă în formă de floare cu un ochi scos o făcea să-i vină să plângă pentru copilul ei cu mintea făcută franjuri. De ce ar fi făcut aşa ceva? Avea atâtea jucării frumoase, multe cu care nu se juca niciodată!

Cu cât o privea mai mult, cu atât i se părea mai înfiorătoare. Tremură de parc-ar fi bătut-o o fantomă pe umăr. Oare asta să fi fost noua ei strategie pentru a scăpa de şcoală? Să-i facă rău directorului ei?

Imposibil. Ea nu credea în vrăjitoare şi păpuşi voodoo.

Sau credea?

Ce căuta chestia aia sub pat?

De ce o făcuse Hanna?

De ce, după ani întregi în care nici măcar nu mâzgălise ceva, făcea chestii bolnave şi scârboase?

— De ce mă-sa n-am putut să am şi eu o fiică normală?

Smulse carioca şi creioanele, apoi aruncă monstruozitatea aia pe podea. Aceasta ricoşă, lăsând o urmă umedă, dar ea nu se sinchisi să o cureţe. Pălăriuţa în formă de floare i se rostogolise pe podea.

Porcăria aia îi dădea fiori şi voia să şi-o smulgă din minte. Îşi luă produsele de curăţat şi ieşi valvârtej, lăsând o adevărată harababură în urma ei, lucru care nu-i stătea în fire. În capul treptelor, încremeni, cu găleata cu produse într-o mână şi cu mopul în cealaltă. Era prea mult – furia, frustrarea. Dar era singură şi o putea dezlănţui în sfârşit. Ţipă şi bătu din picioare. Într-un puseu de răzvrătire, răsturnă găleata pe scări şi aruncă mopul după ea, ca pe o suliţă.

După un minut, se opri, dar ecoul continua să răsune în casă.

Se simţea mai bine. Goală. Golită de otravă.

Coborî treptele una câte una, târşâindu-şi picioarele. Adună cârpa. Sticla de spray. Pămătuful. Mopul. Le lăsă în bucătărie. Prea secătuită de energie ca să se poată târî înapoi sus pentru un pui de somn, se aruncă pe canapea, cu un braţ peste ochi.

Corpul i se relaxă pe pluşul comod, iar gândurile haotice i se liniştiră. Nu era nimic. Domnul G. spusese că e bine. Fiica ei n-avea cum să fi făcut o păpuşă voodoo, pentru că astea erau prostii superstiţioase. Pe lângă asta, Hanna era vrăjitoare, nu... *Taci din gură!*

Era o risipă penibilă de energie preţioasă.

Lumea o ascultă, se linişti şi dispăru. Dormi câteva ore bune.

HANNA

Fata nu înţelegea de ce e pedepsită. Toţi idioţii pe care-i întâlnise în ziua asta idioată credeau că şi ea e la fel de idioată ca ei. Nu se puteau abţine să întrebe: „Poţi să faci asta?", deşi, o secundă mai târziu, doamna Gură-Puturoasă şi domnul Cuminţel adăugau: „Ştiu că poţi!" Credeau că e un bebeluş idiot care nu ştie să adune, să scadă sau să citească. Îi cereau să arate cu degetul spre cartonaşe.

— Poţi să-mi arăţi culoarea albastră?

— Care dintre astea are roţi?

— Cât e 3+7?

— Începe vreunul dintre cuvintele astea cu *K*?

— Pe care scrie *câine?*

La începutul zilei, încercase să se uite fix şi urât spre ei, dar ei continuaseră cu întrebările. Până la urmă, începu să dea cu palma în cartonaşele corecte.

— Bravo! o lăudaseră ei, de un milion de ori.

Era îngrozitor, îi venea să urle, dar n-o făcu. În cele din urmă, apucă un creion şi o foaie de hârtie şi scrise *Jag kan läsa!* cu litere mari, apăsate cu furie.

Asta o făcu pe doamna Atwood să se oprească o secundă.

— Ce înseamnă asta?

Hanna scrijeli pe-o a doua foaie de hârtie.

Je peux lire.[22]

— Asta-i în franceză? Şi asta în ce limbă e?

Ridică prima foaie.

Svenska! scrise ea pe foaie.

Doamna Atwood miji ochii, privind ceva dinlăuntrul creierului ei. Rosti pe muteşte cuvântul *svenska.*

— Tatăl tău... Cred că domnul G. a pomenit ceva cum că ar fi suedez, nu? Ştii suedeză şi franceză?

Hanna ridică din umeri.

— E de-a dreptul impresionant! Şi engleză! Deci ţie toate astea ţi se par mult prea uşoare!

[22] „Pot să citesc" (în fr., în orig.) (n.tr.).

Adună tâmpeniile-alea de cartonaşe cu tâmpitele-alea de cuvinte, al treilea tâmpit de set pe care Hanna îl lovise cu palma în ziua aceea. Dacă-i mai băga cineva cartonaşe în faţă, Hanna avea să-l înjunghie în ochi.

— Şi mă bucur să văd cât de bine comunici în scris! Mama ta ne-a spus că ai ajuns foarte departe cu caietele de exerciţii acasă, dar a spus şi că nu-ţi place să porţi discuţii în felul ăsta.

Hanna îşi încrucişă braţele.

— Te-ai descurcat tare bine azi, îţi dai seama de lucrul ăsta? Şi-ţi promit că, atunci când o să ne dăm mai bine seama ce ştii, o să avem proiecte mult mai interesante pentru tine!

Aşa se scurse toată ziua. Uneori, era nevoită să stea pur şi simplu într-un cerc cu o grămadă de copii ciudaţi şi să asculte o profesoară cum bălmăjea întruna, citindu-le o carte sau arătându-le poze cu animale. Exersă scăderea volumului auzit în urechi, hotărâtă să se închidă într-o bulă de tăcere. Uneori, închidea ochii; spre surprinderea ei, n-o deranjă nimeni, n-o înghionti nimeni şi nu spuse nimeni „Hanna, fii atentă!", cum făcea mama ei.

Cea mai nasoală parte la şcoală era faptul că nu era niciodată singură. Copii, profesori, asistenţi. Roiau ca viespile şi nu conta cât de departe fugea – mereu o ajungeau din urmă, bâzâind şi înţepând, şi o complimentau pentru viteză. Proştii credeau că e doar un joc.

La prânz, o fată se aşeză lângă ea şi aruncă o privire în pachetul ei cu prânzul imediat ce Hanna îl desfăcu.

— Ce-ai acolo?

Încercă să scoată sandvişul Hannei, dar doamna Atwood se repezi imediat până la ele.

— Mai ţii minte ce spunem de fiecare dată, Emily? Despre lucrurile tale şi lucrurile altora?

— Că am voie să pun mâna pe ale mele, dar nu am voie să pun mâna pe ale altora.

— Aşa, iar acesta e prânzul Hannei.

— Prânzul Hannei.

Doamna Atwood stătea acolo la masa mare de la cantină cu ele şi le supraveghea, urmărindu-le pe Emily şi Hanna în timp ce-şi mâncau sandvişurile. Hanna nu era obişnuită să fie supravegheată atât de îndeaproape. Nu-i plăcea. Iar doamna Atwood n-avea de ce să-şi facă griji; dacă Emily – sau oricine altcineva – încerca să-i ia lucrurile, avea să-i tragă un pumn în nas.

După-amiază, încercară să o oblige să stea alături de ceilalţi copii în jurul unei paraşute mari şi să joace diverse jocuri în timp ce ţineau strâns de ea. Hanna se îmbrăţişă singură şi sări bosumflându-se până când asistenta o

lăsă să stea pe podeaua sălii de sport, departe de ceilalţi. Îi urmări cum făceau paraşuta să se înfoaie în aer. Uneori, se adunau sub ea şi o lăsau să cadă pe ei ca o meduză, apoi chicoteau, dar ea nu credea că era sigur. Meduzele aveau ace invizibile, nişte fire lungi pe care le întindeau prin ocean ca să paralizeze cu ele micile creaturi pe care voiau să le mănânce. Hanna se gândi că toţi copiii ar fi putut muri sub paraşută, aşa că începu să se panicheze şi să se îngrijoreze: poate că tentaculele aveau s-ajungă şi la ea. Asistenta o duse la baie, iar ea se bucură foarte, foarte tare, pentru că-i venea să facă pipi, iar acasă ştia unde trebuia să meargă, însă la şcoală nu era sigură ce avea de făcut.

Ziua fu foarte obositoare.

La două şi jumătate, puse capul pe bancă. După ce doamna Atwood se ocupă de toţi ceilalţi copii, veni la ea. O conduse pe Hanna în colţul unde se aflau nişte fotolii-pară mari, iar Hanna se cuibări într-unul şi trase un pui de somn până când veni vremea să meargă acasă.

•

Mami şi doamna Atwood rămaseră lângă uşă, vorbind despre *ea-Hanna-ea-al-ei-Hanna,* când ea nu voia decât să *plece afară afară acasă departe departe acasă!* Dar pe urmă, mami îi aduse aminte că nu mergeau direct acasă. Le aştepta Beatrix, iar tati avea să se întâlnească acolo cu ele, şi Hannei i se părea că rutina asta era foarte, foarte nasoală şi că nu avea să meargă deloc. Se străduise din răsputeri, dar pur şi simplu nu avea vigoarea necesară.

În maşină, mami îi dădu un baton cu müsli şi nişte suc de cireşe. Mami arăta altfel decât arătase de dimineaţă. Se machiase un pic şi-şi pusese colierul favorit. Şi Hannei îi plăcea colierul – un disc galben pe un lanţ fin. Tati spunea că e chihlimbar, dar Hannei i se părea că seamănă perfect cu o bomboană din caramel. De câte ori o vedea, îi venea s-o smulgă şi s-o arunce în gură.

Mami continua să sporovăiască în timp ce porni maşina.

— ... e foarte drăguţă şi se pare că te-ai simţit...

— Unul dintre ei va trebui să moară.

Întâlni privirea uluită a lui mami în oglinda retrovizoare.

— Poftim? Ce-ai spus? Hanna?

— *Je suis Marie-Anne.*

Mama ei îşi muta privirea când la drum, când la oglindă, şi nu spuse nimic imediat. Strânse volanul în mâini, dar o surprinse pe Hanna.

— *Excusez-moi, Marie-Anne!* Nu am auzit ce-ai spus.

Franceza ei părea exagerată, ca a păpuşilor din *Sesame Street*

Hanna oftă de nerăbdare.

— Dacă mă mai obligi să merg acolo, o să arunc o vrajă asupra unuia dintre ei. Unul dintre ei va muri.

În oglindă, mama ei îşi muşcă buza, gândindu-se cum să răspundă.

— Care? întrebă ea în sfârşit, în timp ce înaintau pe Forbes Avenue.

Hanna se uita pe geamul ei la magazine, la bicicletele de pe drum, la încălţările oamenilor şi la tonetele cu îngheţată. Era o întrebare bună. Poate că nu era o idee chiar atât de proastă să arunce o vrajă asupra paraşutei, s-o facă să se transforme în meduza cu care semăna atât de tare şi să o lase să devoreze o clasă de opt copii deodată. Ar fi putut să se prăpădească şi-o profesoară şi vreo două asistente odată cu ei.

— Îi aleg unul câte unul, spuse ea. Tu o să fii de vină.

— Dacă ajungi la închisoare, n-o să fiu eu de vină – asta păţeşte cine face rău altora.

— Nicio închisoare nu mă poate ţine înăuntru.

— Bine, dacă aşa vrei tu! Mie, una, mi se pare că şcoala e o opţiune mai bună decât închisoarea.

Reacţiile mamei ei erau neaşteptate. Aproape că era plăcut să tot facă schimb de replici, dar era destul. Marie-Anne se făcu nevăzută, iar Hanna adoptă o mină absentă, dezinteresată.

— Deci, Marie-Anne, mi-ar plăcea să ştiu cum îţi faci tu vrăjile. Ai nevoie de o oală de-aia mare – un ceaun? Broaşte, lilieci, ochi?

Ce femeie netoată! Hanna lăsă cuvintele să zboare pe fereastră. N-aveau niciun înţeles; mami habar n-avea ce însemna să fii o vrăjitoare adevărată.

Mami mai încercă de câteva ori să continue discuţia. Hanna se şterse de sucul care i se scursese pe bărbie, apoi şi-l linse de pe dosul palmei. Mami tot vorbea de una singură. Vorbea verzi şi uscate... verzi şi uscate... verzi şi uscate... ca nebuna.

•

Beatrix locuia într-o casă mare pe Wightman Street. Merseră la intrarea laterală, unde se afla un semn dreptunghiular de culoarea unei monede de un penny murdare, cu numele ei şi o adunătură de litere care nu alcătuiau niciun cuvânt. Sub semn era o sonerie. Mami o apăsă, apoi Hanna o apăsă din nou, pentru că aşa voia ea.

— S-ar putea să fi ajuns un pic mai devreme, spuse mami, uitându-se la ceas pe telefon.

O femeie cu părul negru, osoasă ca o insectă şi mai în vârstă decât mami, le răspunse la uşă zâmbind.

— Cred c-am ajuns un pic cam devreme, zise mami, foindu-se cum făcea de obicei.

— Nu, aţi venit la fix, haideţi, intraţi!

Urmară şi mai multe prezentări, iar Hanna refuză să o privească: ştia deja că se numeşte Beatrix. Merseră pe un hol, iar Beatrix îi explică faptul că dacă ar fi fost ocupată, le-ar fi dat drumul să intre şi le-ar fi lăsat să aştepte pe scaunele de pe hol până când ieşea ea. Le conduse într-o cameră fără ferestre, care, şocant, era plină de jucării! Jocuri pe rafturi. Truse de arte plastice şi lucru manual într-un cărucior, lângă un perete. În mijlocul camerei trona o masă joasă, înconjurată de scaune mici. Animale de pluş şi cuburi uriaşe de construit erau împrăştiate pe podea. Pe un perete se afla o canapea mică şi îndesată, iar pe cel de vizavi era o oglindă mare.

— Crezi că reuşeşti să găseşti ceva pe-aici cu care să te distrezi? o întrebă Beatrix.

Hanna intră în cameră, singură, şi se uită în jur. Nu era rău. Culori faine şi tot felul de chestii cu care se putea juca. Şi *fără* copii.

— Eu o să fiu în camera alăturată, o să vorbesc cu mama ta – chiar acolo, de partea cealaltă a acelei oglinzi. Deci, dacă ai nevoie de una dintre noi, faci cu mâna şi te vedem, da? Şi poţi să te joci cu orice ai aici câteva minute, e-n regulă?

În sfârşit, avea să fie singură. Găsi o cutie de Lego pe un raft şi o duse la masă. Uşa se închise în urma ei şi, pentru prima oară în acea zi, se făcu linişte. Ziua haotică – culori, sunete, cuvintele oamenilor – se dezintegra încet, precum hârtia albă care se dizolva într-o băltoacă de cerneală albastră, iar ritmul inimii îi reveni la normal. Bufnituri uşoare în loc de bubuituri ca de ciocan.

Mai bine mai bine mai bine, incanta ea, cu limba fluturând, ca a unui şarpe.

SUZETTE

Biroul comod avea o singură fereastră mare, flancată de două plante ornamentale uriaşe. Beatrix traversă camera şi se aşeză la birou ca să tragă perdeaua şi să micşoreze lumina din încăpere. Apoi ridică jaluzelele care dezvăluiau camera de joacă. O vedeau pe Hanna în cadrul ferestrei, stivuind piese Lego – lucru pe care-i plăcea să-l facă în biroul lui Alex, pe care nu-l deranja faptul că lăsa piese împrăştiate pe toată podeaua.

Beatrix ocoli iar biroul şi i se alătură din nou lui Suzette în zona asemănătoare cu o cameră de zi unde Suzette luase loc pe canapea, lângă o pernă decorativă deschisă la culoare. Erau şi două fotolii şi o masă de cafea solidă în stil Craftsman cu o cutie de şerveţele Kleenex şi un bol plin de bile colorate. Pereţii erau plini de picturi în acuarelă, în mare parte peisaje cu copaci şi ape albastre precum cerul.

— Tu le-ai făcut? întrebă Suzette, studiind picturile.

— Da. Este un hobby de care mă ocup de mulţi ani.

Se aşeză într-un scaun, cu spatele la fereastra cu perdea, şi aruncă o privire spre Hanna prin geamul unidirecţional din dreapta ei. Ca formă şi postură, Beatrix se asemăna cu o balerină, dar mişcările ei bruşte erau lipsite de graţie.

— Eşti foarte pricepută! Sunt chiar frumoase!

Erau simple şi curate. Îi venea în minte cuvântul *haiku*[23], de parcă picturile ar fi fost şi nişte poezii.

— Mulţumesc!

Îşi încrucişă picioarele şi se înclină spre Suzette.

— Mi-am făcut un obicei din a discuta puţin cu părinţii pe durata fiecărei şedinţe.

— Soţul meu va sosi mai târziu. Vorbeşti cu Hanna – arătă spre camera de joacă – acolo?

Terapeuta ţinea în mână o agendă din moleschin şi un pix. Suzette observă verigheta subţire de aur de pe deget şi vru să o întrebe dacă şi ea avea copii, dar nu o făcu.

— Uneori depinde de copil. Unii copii preferă camera asta. Cât timp vorbesc cu ea, o să vă rog să aşteptaţi la intrare. Respect cu adevărat intimitatea copiilor şi nu o să vă dezvălui detalii despre ce discutăm

[23] Tip de poezie japoneză de formă fixă, cu şaptesprezece strofe dispuse în formula 5-7-5 (n.tr.).

împreună. Trebuie să existe un anumit grad de încredere între mine şi Hanna...

— Bineînţeles!

— ...dar vă voi şi ţine pe tine şi pe soţul tău la curent cu orice trebuie să ştiţi. Şi, pe baza lucrurilor pe care le aflu de la Hanna, s-ar putea să fie nevoie să discut şi cu tine, şi cu soţul tău. Eu văd familia ca pe un tot unitar, şi cu toţii vă afectaţi reciproc. Deci, într-un fel, acesta nu este un proces care i se adresează doar Hannei, ci vouă, tuturor.

— Nu, e bine! Mi se pare că suntem destul de izolaţi, ca familie. Adică, arătăm într-un anume fel, în ochii celorlalţi, care nu ne cunosc, dar ce se întâmplă acasă...

— Aşadar...

Beatrix inspiră şi se relaxă, zâmbindu-i lui Suzette.

— Cum e situaţia de când am vorbit ultima oară? Mai bună? Mai rea?

— E OK. Eu nu prea m-am simţit bine, aşa că Alex a stat cu ea cea mai mare parte a weekendului. Şi azi a început şcoala.

— Cum a fost?

— Potrivit profesorilor? Destul de bine. Poate chiar mai bine decât era de aşteptat. Ba chiar a şi scris ceva pe o bucăţică de hârtie, lucru pe care cu noi nu îl face. Cred că era foarte frustrată. A scris o propoziţie în suedeză şi una în franceză. Dar pe urmă, pe drum încoace...

Aproape că i se părea amuzant.

— Mi-a spus, în pielea alter ego-ului ei, Marie-Anne, că vrea să arunce o vrajă asupra unuia dintre copiii de la şcoală şi să-l omoare.

— Tocmai a început să vorbească – spuneţi că a început în ultimele două săptămâni, aproximativ?

— Da, în rolul celeilalte persoane.

Suzette se trezi recurgând la vechile ei obiceiuri provocate de anxietate – răsucitul curelei poşetei. O împinse la o parte, dar se îndoia că era destul de departe pentru a-i potoli tentaţia.

— E foarte... îmi imaginez că, din perspectiva ta, n-are cum să fie fascinant, dar mai că nu pot să-mi închipui că după ce n-a vorbit atât timp, aceasta e o formă de protecţie pentru ea, într-un fel. Se ascunde în spatele unei persoane care poate vorbi, pentru ca identitatea ei ca persoană care nu vorbeşte să rămână în continuare intactă.

Deschise în sfârşit caietul şi notă ceva repede.

— Nu sună deloc înspăimântător când pui astfel problema. În continuare, doar faţă de mine se comportă aşa. Cu Alex nu o face pe vrăjitoarea. Am încercat să gestionez situaţia un pic mai bine de data asta: am încercat să intru în jocul ei, în loc să-mi ies din minţi.

— Şi cum a mers?

— N-a fost rău. A fost o conversaţie ciudată, dar până la urmă, asta e, nu?

— S-ar putea să nu pară vreun mare progres, dar mie chiar mi se pare că ea încearcă să ia legătura cu tine.

Suzette tresări.

— Nu? Tu nu interpretezi astfel lucrurile?

— E vorba de toate celelalte lucruri. Chestia cu câinele turbat, comportamentul ciudat, de parcă ar regula-o diavolul – nu i-am spus niciodată soţului meu despre lucrurile astea. Am căutat şi pornografie pe calculatorul lui, ca să văd dacă acolo a văzut cumva sau a aflat despre sex, dar…

Conştientă de privirea intensă, atentă, a terapeutei, se luptă cu impulsul de-a trage din nou poşeta spre ea. În schimb, îşi împreună strâns mâinile.

— Sunt multe lucruri pe care nu i le spui soţului tău?

Chibzui la întrebare. Ce-i spunea lui Alex? În cea mai mare parte, chestiile uşoare.

— Poate, presupun… La început, ne împărtăşeam totul, dar de-a lungul timpului… Din perspectiva lui, cred c-ar putea să spună că are totul. O carieră care-l împlineşte – îi dă un scop, îşi conduce propria afacere, îi plac la nebunie colegii. Are o relaţie bună cu părinţii lui. O casă frumoasă, o soţie iubitoare, un copil adorabil. Are destui bani, şi încă are timp liber – merge la sală, face ce vrea. El mă iubeşte, eu îl iubesc… dar… nu mă descurc fără el, şi uneori… Ştii, pur şi simplu, e important… nu vreau ca el să-şi piardă încrederea în mine.

— De ce să-şi piardă încrederea în tine dacă-i spui tot ce se întâmplă?

— Pentru că el nu vede lucrurile astea. Eu am fost mereu cea care-a rămas cu ea acasă – am îngrijit-o, am hrănit-o, am educat-o, am încercat să o distrez cum am putut mai bine. S-o ţin în siguranţă, sănătoasă, să mă asigur că are un comportament bun. Eu port povara creşterii ei, de fapt. Alex o iubeşte – o iubeşte foarte, foarte mult. Dar el trebuie s-o facă doar în perioade scurte. S-o facă să chicotească. Să-i citească o poveste la culcare. Poate să se joace cu ea în weekenduri. Îi place la nebunie tot ce face împreună cu el, iar el se simte ca un erou – îi simte dragostea.

Beatrix aprobă din cap.

— E blestemul îngrijitorului. Dar sunt sigură că Alex recunoaşte importanţa muncii depuse de…

— Da, categoric. Dar asta…

Făcu un gest disperat cu mâna spre panoul de sticlă.

— Serios vorbesc, am crezut c-o să mă atace, c-o să mă muşte.

Suzette îi spuse restul poveştii – cum o dusese pe Hanna în curtea din spate ca să se calmeze, despre urmele de pe braţele ei, despre reacţia ostilă a lui Alex.

Beatrix mai luă repede câteva notiţe.

— Te-ar deranja dacă am vorbi despre incidentul de natură sexuală cu Alex? Mi-ar plăcea să aud ce gândeşte.

— S-ar întreba de ce nu i-am spus până acum.

— Poate. S-ar putea să fie o şansă de a vorbi despre asta într-un mediu sigur, pentru tine.

•

Suzette nu se aşteptase să se simtă ca şi cum ea ar fi fost acuzatul într-un proces. Îşi făcea griji cu privire la ce scrisese Beatrix în caietul ei, la concluziile pe care le trăgea. Că era abuzivă. O mamă nepotrivită. O soţie nepotrivită. O mincinoasă. O altă familie distrusă, disfuncţională, care se ascundea în spatele faţadei unor accesorii de o calitate peste medie. Aşteptând lângă uşă, pe unul dintre cele trei scaune identice, îşi apăsă cu mâna pe burtă, pe chestia care se întorcea iar şi iar, devenind tot mai densă şi mai greoaie cu fiecare rotire. O simţi vibrând, stând gata să se rupă. N-avea importanţă ce făcea, mereu era de vină mama. Îşi jurase să se descurce mai bine decât mama ei – fusese sigură, mult timp, că obţine note de trecere. Dar de fiecare dată când începea să vorbească despre ce se întâmpla... nebunia îi dădea târcoale ca un stol de lilieci turbaţi.

Oare ce făceau Hanna şi Beatrix acolo înăuntru? Oare terapeuta avea să-i pună întrebări cu da sau nu, smulgând informaţiile din mintea ca un seif a copilei? Oare-avea să-i ceară să facă un desen? Oare Hanna avea să o facă? Oare avea să aprobe şi să clatine din cap, aşa cum făcuse atunci când nu era Marie-Anne?

Soneria de la uşă anunţă sosirea lui Alex. Se ridică şi privi pe fereastră. La timp, cum promisese; zâmbi şi o sărută după ce îi dădu drumul să intre.

— *Hej, älskling!*

— Bună!

El aruncă o privire spre scaune, spre hol.

— Vorbeşte chiar acum cu Hanna.

— Cum a fost la şcoală?

— Chiar promiţător.

— Asta-i o veste bună!

Beatrix scoase capul din camera de joacă.

— Verificam doar, am auzit uşa, îi spuse ea lui Alex.

Apoi se întoarse din nou către Hanna.

— Mai stai câteva minute singură? E în regulă?

Hanna trebuie să fi aprobat din cap, pentru că Beatrix zâmbi.

— Bine!

Închise uşa şi le făcu semn lui Suzette şi Alex să i se alăture.

Runda a doua. Suzette se aşeză din nou pe scaun. Alex şi Beatrix dădură mâna, făcând prezentările cuvenite. Înainte să i se alăture lui Suzette, el aruncă o privire prin geamul unidirecţional, unde Hanna se juca iar cu piesele Lego. Beatrix se uită la ceas în timp ce lua loc.

— Deci mai avem doar câteva minute, dar – o privi pe Suzette – aş vrea să-l punem pe Alex la curent.

Suzette îşi puse din nou mâna pe burtă, încercând să împiedice greutatea să se zvârcolească. Poate că toată povestea avea să sune mai bine, mai puţin penibil – mai puţin nebunesc – venind de la terapeută.

— Aşadar, Suzette m-a informat despre câteva incidente. Lătratul ca un câine – Alex aprobă din cap –, care a fost destul de alarmant pentru Suzette din cauza intensităţii şi a faptului că şi-a făcut griji pentru siguranţa ei.

Fu rândul lui Suzette să aprobe din cap. Alex îi aruncă o privire, dar ea nu reuşi să-i citească expresia, îngrijorare? Regret? Îndoială?

— Însă Hanna afişează şi alte comportamente tulburătoare când...

— Ce fel de comportamente tulburătoare? întrebă el, iritat.

Sceptic.

Beatrix continuă:

— A existat un incident în care şi-a pus în aplicare fanteziile sexuale...

Alex întoarse brusc capul spre Suzette. Ea spera ca Beatrix să-i vadă furia, refuzul de-a crede ceea ce el nu voia să fie adevărat.

— Doar pentru că e un copil, îi spuse el terapeutei, nu înseamnă că nu are sentimente de natură sexuală.

— De acord. Dar incidentul pe care l-a descris Suzette – fiica voastră pretindea, în clipa aceea, că diavolul întreţine relaţii sexuale cu ea.

— Poftim?

Roşi la faţă, în timp ce se uita urât mai întâi la Beatrix, apoi la Suzette.

— V-am spus, e... Crede, sau se preface că e nu ştiu ce vrăjitoare...

— Dar tu ştii că nu e vrăjitoare.

— Nu, nu este, spuse Beatrix.

Suzette privi spre terapeută, sperând să aibă vreo tehnică specială pentru a linişti spiritele, pentru a-i convinge pe taţii ofensaţi să coboare de pe piedestalul unde i-a urcat ofensa.

— Părerea mea este că acest alter ego reprezintă un mod de a sparge gheaţa, într-un fel. A adoptat o personalitate care poate vorbi, pentru a fi demonstrativă, într-un mod pe care Hanna încă nu şi-l permite pentru ea însăşi. Asta nu înseamnă că e vrăjitoare. Dar noi trebuie neapărat să

înţelegem ce înseamnă acest comportament şi ce vrea fiica voastră să exprime. Este o fată foarte precoce, care a ridicat un zid în jurul ei – şi nu ştim de ce a simţit nevoia de acel zid, dar eu cred că încearcă să găsească o cale de a sări peste el. Şi, în momentul de faţă, lucrul ăsta se manifestă prin nişte acţiuni noi.

Slavă Domnului! Beatrix şi arta ei de a raţionaliza. De a fi rezonabilă. De a-şi păstra profesionalismul clinic în faţa comportamentelor deviante. Până şi Alex cedă. Corpul i se relaxă. Ea îşi strecură mâna într-a lui şi fu uşurată în momentul în care el i-o strânse.

Ar fi trebuit să profite de ocazie şi să le spună amândurora despre chestia cu păpuşa voodoo din cartof, ca s-o audă pe Beatrix justificând-o ca pe o altă încercare a Hannei de-a trece peste zid. Dar momentul părea prea delicat, iar ea nu voia ca Alex să-şi retragă mâna. Şi poate că, la urma urmei, Hanna nu făcuse o efigie a domnului G.

Beatrix avea lucrurile sub control. Şi se părea că la Tisdale ştiau cum să se descurce cu Hanna.

Plecară câteva minute mai târziu, după ce făcură încă o programare pentru lunea următoare. Hanna se căţără ca o maimuţică în spatele tatălui ei imediat ce-l văzu. El o duse în spate până la maşina lui, bălmăjindu-şi continuu bălmăjelile de Tati Bun şi făcând-o să chicotească, şi amândoi uitară de ea. Suzette urcă în propria maşină, singură, conştientă că Beatrix stătea în pragul casei, cu braţele încrucişate, urmărind dinamica familială în desfăşurare. Situaţia era cum era. Confirma tot ce încercase ea să spună. De departe, tatăl şi fiica arătau perfect normal. Pentru că asta-şi dorea fiica ei să creadă toată lumea. Totuşi, Suzette era conştientă că situaţia o punea într-o lumină proastă, făcea să pară că problema exista doar între mamă şi fiică.

Era greu să reverşi iubire infinită asupra cuiva care nu te putea iubi la rândul lui. Nimeni nu putea face asta la nesfârşit.

•

Alex stătea parcat pe două locuri, cu avariile pornite, aşteptând să poată intra ea prima pe alee, apoi dădu cu spatele, în spatele ei. Pe strada aglomerată din oraş, chiar şi cu locul dublu de parcare, le lipsea spaţiul pentru un garaj. La uşa de la intrare, Hanna îşi târşâi picioarele înainte şi înapoi pe preş, nerăbdătoare să ajungă înăuntru. Suzette se temea că el se supărase, însă Alex o cuprinse cu braţul în timp ce păşeau pe aleea pavată cu piatră.

— Trebuie neapărat să mă ţii la curent cu absolut tot ce se întâmplă. M-am simţit ca ultimul prost, nici nu ştiam...

— Vreau, nu e vorba de faptul că nu vreau.

El descuie uşa. Hanna dădu buzna pe lângă el, îşi scoase tenişii Keds din picioare şi se strecură în camera ei. Alex şi Suzette scăpară şi ei de pantofi şi îi lăsară frumos rânduiţi lângă dulap.

— Unele chestii care se întâmplă...

Încercă să-şi dea seama cum să explice. El aşteptă, răbdător.

— Mă trezesc că... sunt cu totul luată prin surprindere, atât de înspăimântată! Îmi dau seama cât de nebuneşte sună totul. Şi nu vreau s-o fac pe Hanna să pară nebună în ochii tăi. Sau pe mine.

Vârfurile degetelor lui le căutară pe ale ei, şi pentru o clipă, el se arătă dornic să-i citească gândurile prin atingere. Dar înainte ca el să apuce să spună ceva, un ţipăt ascuţit, pătrunzător ca un claxon, sparse tăcerea. Surprinşi şi îngroziţi, se luară amândoi după sunet, dând buzna în sus pe trepte spre camera Hannei.

— *Lilla gumman?* zise Alex, dând în goană colţul şi intrând în camera ei. Ce s-a întâmplat?

Suzette îşi făcu loc lângă el.

Hanna stătea în picioare, ţinând cartoful fără picioare, pe jumătate strivit, în mână. Imediat ce-şi văzu părinţii, ţipătul i se transformă în bocet. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

Alex căzu în genunchi. Mâinile lui îi pipăiră fiecare parte a corpului, asigurându-se că nu era rănită.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ţinu cartoful ridicat şi-i adună picioarele din creioane şi pălăria în formă de floare, plângând cum nu mai plânsese niciodată.

Durerea fiicei ei îi străpunse inima lui Suzette, făcând panica să-i năvălească prin vene. Hanna scotea zbierete cu gura deschisă, pe nerăsuflate – genul care fac faţa copilului stacojie şi rănesc inima părintelui.

— Bestia ta BălmăSforăitoare? întrebă Alex.

Dumnezeule. Regretul îi despică inima lui Suzette la fel de nemilos precum securea unui călău. Uitase de creaturile din cartea preferată a Hannei.

Capul Hannei era aproape prea greu ca să poată da din el. Încercă să-i arate unde veneau picioarele, unde venea pălăria. Luă creionul roşu şi încercă să-l bage la loc în gaura lui distrusă. Scâncetele groaznice pe care le scotea Hanna semănau cu cele ale unui câine lovit de maşină. Aruncă membrele inutile înapoi pe podea.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat.

Şocat şi disperat, se aşeză pe pat şi o luă pe Hanna în poală, încercând să o liniştească. Ea se zbătu şi se îndepărtă în patru labe. Alex se uită la Suzette, iar aceasta rămase şi ea cu gura căscată. Hanna nu mai făcuse niciodată o

asemenea criză, respiraţia-i era de-a dreptul haotică, iar sunetele scoase erau agitate, chinuite.

— Eu am fost – eu am fost.

Suzette se prăbuşi la podea, dând neajutorată din mâini. O cuprinse pe Hanna cu braţele, legănând-o.

— Eu am fost – Mami Rea a fost.

Alex părea confuz.

— Am găsit-o şi m-am speriat, îi spuse ea. N-am ştiut ce era. Am crezut că-i un fel de păpuşă voodoo.

Hanna se zbătu să scape din braţele mamei ei şi se târî spre tatăl ei. El o ridică în braţe şi o legănă, dar privirea lui aspră rămase aţintită asupra lui Suzette.

— E din cartea aia din care citim mereu. Era prietenul ei – ea l-a făcut!

— N-am ştiut, am uitat, iartă-mă! La şcoală, domnul G. – directorul – avea un petic, peste acelaşi ochi ca...

— Ca un cartof?

— Nu gândeam limpede, a fost primul lucru care mi-a venit în minte, şi...

— Ce te-a apucat?

— Ştiu! Dar a spus că e vrăjitoare! Şi a desenat sânge, picurându-i din ochi...

Hanna ţinea strâns la piept bestia distrusă, lângă inimă. Alex o încurajă cu blândeţe să i-o arate. Arătă spre însemnele roşii pe care le făcuse pe cartof, apoi făcu un gest spre propriile lacrimi. Apoi arătă şi repetă gestul, implorându-şi tatăl să înţeleagă. Dar până şi Suzette pricepu: erau lacrimi, nu stropi de sânge.

Suzette se prăbuşi, suspinând. Nu vrusese să distrugă ceva preţios. Nu vrusese să-şi rănească fetiţa. Ei nu ştiau nimic de furia pe care i-o stârnise, cum ţipase şi făcuse şi ea o criză. Geloasă pe afecţiunea lui Alex faţă de Hanna, se întrebă dacă el ar fi alinat-o şi pe ea în acele momente, când se simţise atât de copleşită. I se citea condamnarea pe faţă când o ţinea pe Hanna în braţe ca pe un bebeluş, legănând-o în timp ce ţipetele ei se transformau în suspine cu sughiţuri.

— Şşşş, *lilla gumman*! Veveriţa lui tati mică...

Gângurea atât de încet, încât Suzette nu auzea tot ce spunea. Dar Hanna se linişti. Părea atât de mică în braţele lui, ca o păpuşă din cârpă.

— Îmi pare atât de rău!

Suzette îşi duse mâinile împreunate la gură. Ştia că arăta penibil, în genunchi, vinovată, implorând iertarea lor.

Alex o pupa continuu pe Hanna pe faţa plină de lacrimi.

— Mergem sus în cameră la tati?

Hanna aprobă din cap.

El luă uşor cartoful distrus din mâna Hannei şi i-l întinse lui Suzette.

Cu capul plecat, ea nu avu de ales şi-l acceptă. Pedeapsa. Reamintirea neghiobiei ei. El o duse pe Hanna de-acolo, iar ea nu fu în stare să privească. Îl auzi urcând scările şi bombănind ceva. Probabil despre cum aveau să plece de lângă mami aia rea.

Mami Rea se şterse la nas cu dosul palmei. Adună mizeria pe care-o descoperise sub patul ei. Se gândi ce avea de făcut cu creioanele, cu radiera în formă de floare, cu carioca ruptă, având în vedere că nu erau doar obiecte, ci părţi ale corpului.

La un moment dat, în clasa a doua, ea – şi dusese unul dintre animăluţele de pluş mult-iubite la şcoală. Ursuleţ era de fapt un şoricel, dar îi dăduse numele la trei ani, aşa că n-o corectase nimeni. Îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei la fundul ghiozdanului ei, iar când ajunsese acasă, îşi dăduse seama că faţa lui Ursuleţ era mânjită de pete albastre de cerneală – urmele unui stilou care cursese. Încercase să le spele – uşor, cu apă şi un beţişor de urechi, apoi, mai viguros, cu o cârpă de spălat înmuiată în săpun –, dar petele nu ieşeau. Ţinându-şi lacrimile în frâu, se dusese la mama ei, se oprise în faţa televizorului şi ceruse ajutor.

— E doar o tâmpenie de jucărie! spusese mama ei.

Dar Ursuleţ nu era nici tâmpenie, nici jucărie. De fapt, micuţa Suzette îi atribuia mai multă empatie şi puteri de alinare decât avea fiinţa umană alături de care locuia. El o veghea. Lui îi păsa de sentimentele ei. Îl stricase pe Ursuleţ şi, măcinată de vină cum era, nu fusese în stare să facă mai mult decât să se ghemuiască pe pat alături de el şi să plângă.

O mamă bună ar fi ştiut ce era Bestia BălmăSforăitoare. O mamă bună ar fi recunoscut felul în care, în ochii unui copil, ar fi putut fi un prieten demn de preţuire.

Lăsă micile părţi din corpul Bestiei rânduite frumos pe raftul de deasupra patului Hannei. Duse restul de-acolo, în mâinile făcute căuş, ca pe o pasăre delicată care ar mai fi putut reveni la viaţă.

HANNA

Dădură cu toţii o petrecere pe patul tip sofa extensibilă. Mereu fusese fascinată de el pentru că arăta exact ca o canapea, dar când veneau *Farmor* şi *Farfar,* se transforma în pat. În momentul acela era ca o insulă, pe care ea şi tati erau singurii locuitori. Pusese o pătură peste ea, ca să nu facă firimituri peste tot când îşi mâncau sandvişurile şi se uitau la episoade din *Star Trek: Generaţia următoare* pe laptopul lui.

Când urcă mami, Hanna sări în ocean şi se ascunse, înotând în timp ce peştişorii mici-mici de tot îi gâdilau degetele de la picioare şi gleznele.

— Sorbet de mango?

Îi dădu lui tati două farfurii.

— Cum e?

Umerii lui mari se ridicară şi coborâră.

— A fost foarte urât din partea ta!

— Ştiu... Mi-aş dori să-ţi arate şi ţie latura ei de vrăjitoare... Poate-aşa ai înţelege de ce mă sperii într-un asemenea hal!

— Vorbim mai târziu.

Ea aprobă din cap şi ieşi, iar Hanna urcă pe mal. Voia să-i spună despre peştişori, care aveau nişte culori atât de vii şi sclipeau unul către altul precum beculeţele de Crăciun. Nu ştia de ce cuvintele, atât de clare în creierul ei, se opreau mereu în gură. Nu putea, pur şi simplu. Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai greu. În privinţa asta, era un pic geloasă pe Marie-Anne.

Înfulecară sorbetul de mango.

— Miam-miam!

Era de acord. Ea şi tati aveau o limbă secretă, la fel ca peştii cu luminiţele lor sclipitoare. El o vedea mereu, indiferent cât era de pierdută în întuneric şi înţelegea ce voia ea să spună.

•

La ora de culcare, tati nu o obligă să meargă în camera ei. Ea-l trase de braţ, iar el înţelese.

— Bine, dorm şi eu aici, sus.

Se cuibări lângă el, zâmbind, şi închise ochii, deşi încă nu era chiar atât de obosită. Aveau să doarmă unul lângă altul, ca un cuplu căsătorit. La fel cum o vor face de fiecare dată când vor rămâne doar ei doi. Tati stinse una dintre lumini, iar patul se zgâlţâi, în timp ce el se aşeză lângă ea şi îşi întinse

picioarele. Îl auzi întorcând paginile unei cărţi. Abia începea să-şi plănuiască răzbunarea pe mami, când o auzi urcând treptele cu picioarele ei solzoase.

— Nu vii jos? întrebă ea, în şoaptă.

— I-am spus că rămân.

Mami expiră pe nas.

— Nu mai vorbim?

Ea nu văzu cum răspunse tati, dar nu răspunse prin cuvinte. Mami nu se dădu bătută:

— Am sunat la cabinetul doctorului Stefanski. Mi-au spus să dublez doza de Imodium, ceea ce nu m-a ajutat, pentru că fac deja asta, prin urmare o să mă duc joi.

Ei nu-i vedeau faţa, ascunsă în pernă, ca să nu i-o vadă, aşa că zâmbi. Mami se îmbolnăvea mai rău. Aşa-i trebuia. Dar apoi, tati se ridică în picioare şi merse prin apă până la ţărm, trădând-o ca să meargă jos, cu mami. Dar nu se duseră decât până-n capătul treptelor.

Şoaptele continuară.

— E de părere că s-ar putea să fie de la operaţie? Ai nevoie doar de mai mult timp să te vindeci?

— Nu ştiu, am vorbit doar cu asistenta. O să-mi fac mâine analizele de sânge, aşa că o să aibă rezultatele.

Tăcură. Poate că tati se gândea s-o împingă pe mami pe scări. Dar nu se auziră deloc ţipete şi bufnituri, apoi tati începu din nou să vorbească, dar un pic mai tare:

— Vreau să-mi scrii fiecare cuvinţel pe care l-a rostit ca Marie-Anne.

— Le-am scris deja – le-am scris pentru Beatrix. Ţi le trimit.

— Şi să-mi spui de fiecare dată când se întâmplă chestia asta de-acum înainte! Trebuie neapărat să ştiu.

— Aşa o să fac. Promit!

— Bun. Şi poate... încerci şi tu să nu te mai temi de ea. Sincer, te cam invidiez. Şi tu nici măcar nu apreciezi...

— E şi greu să apreciezi când face ce face. Nu cred că ţi-ar plăcea foarte mult.

O dată în viaţă, trebuia să fie de acord cu mami. Tati nu făcuse nimic pentru a merita furia lui Marie-Anne. Şi dacă avea să găsească vreodată o cale de-a vorbi singură, acele cuvinte aveau să fie toate pentru tati.

— Mi-e greu să accept asta.

— Evident. Dar, Alex... Ai putea să-mi acorzi şi mie circumstanţe atenuante. Eu am grijă de ea toată ziua. Asta depăşeşte oarecum nazurile, smiorcăielile şi micile crize de personalitate.

— Beatrix a spus că e vorba de un proces. Un proces care a necesitat timp pentru a se dezvolta şi care va necesita timp pentru a se încheia. Ştiu că ţi-e greu, dar nu vreau să-ţi pierzi răbdarea cu ea.

— Încerc. Cred că azi ne-am descurcat mai bine. La fel, şi Beatrix. Şi cred că şi cei de la Tisdale ne vor ajuta.

Pişdale n-avea să ajute sub nicio formă. Trebuia, cu ajutorul lui Marie-Anne, să ducă la un alt nivel jocul împotriva lui mami, şi puteau să-i facă viaţa mai complicată lui mami dacă erau acasă. Trebuia să se gândească la ceva destul de rău încât s-o exmatriculeze de la o şcoală pentru copii răi. Iar uciderea Bestiei ei BălmăSforăitoare o durea de parcă i-ar fi aruncat cineva inima într-un blender. Mami trebuia neapărat să afle cum era asta.

— Îmi place de Beatrix! spuse tati.

— Şi mie!

Se pupară făcând iar zgomotele alea. Apoi, mami plecă pe furiş, iar tati se strecură înapoi în pat, lângă ea. Îşi dorea – îşi dorea chiar foarte mult – să stea trează, să se bucure de compania lui şi să se gândească la toate lucrurile la care trebuia să se gândească. Dar somnul, hoţ lacom ce era, o fură şi o duse departe, în întuneric.

•

Următoarele două zile însemnară şcoală şi iar şcoală. Camera de Ţopăit nu mai era nici pe departe la fel de fainâ cu toţi ceilalţi acolo – copii mutanţi şi adulţi care semănau cu nişte clovni, cu zâmbete vopsite. Nu-i plăcea să fie în clase obişnuite, unde suprafeţele erau prea tari şi ideal era să rămână în şezut. Nu reuşea să înţeleagă de ce trebuia să fie ca un robot şi să urmeze timp de câteva ore nesfârşite rutina unui stăpân malefic – mult mai rigidă decât a lui mami. Voia să fie stăpână pe propriul program, să decidă ea când şi unde se aşază. Şi când se gândea că peste tot erau copii care stăteau în bănci asemănătoare, în încăperi asemănătoare, urmând rutine asemănătoare, de parc-ar fi trebuit să crească toţi şi să devină aceeaşi persoană!

Singura ei descoperire interesantă era Camera Tăcerii. Era gândită ca o pedeapsă, un loc în care trebuia să meargă ca să „se adune". Încercase să stea ca o statuie, nemişcată şi fără reacţie, dar nu le plăcea când ignora pe toată lumea – roboţii trebuiau să asculte ordine, nu să facă pe morţii. Dar uneori mergea prea departe în cealaltă direcţie şi sărea, şi dădea din mâini, şi scotea tot felul de sunete. Dacă nu se potolea, o conduceau în Camera Tăcerii, care, după mintea ei, nu era deloc o pedeapsă, ci o recompensă. O lăsau să stea pe o pernă mare şi să citească o carte. Uneori, stătea o asistentă cu ea, alteori se fereau, şi avea ocazia să stea singură un moment. Încerca să aibă între două şi trei ieşiri pe zi.

Doamna Atwood şi toţi ceilalţi zevzeci nu erau deloc impresionaţi de încercările sale de-a-i ignora sau de a scăpa de ei. Şi ceilalţi elevi făceau zgomote la fel de deranjante. Un băiat imita doar sirena de poliţie. Unei fete îi plăcea să imite sunetele scoase de animale şi depăşea cu mult lătratul: măcănea, mugea, fornăia şi trâmbiţa ca un elefant. Hanna nu-şi dăduse seama – încă – cum avea să facă pentru a ajunge să fie dată afară. Poate că avea să-i vină vreo idee lui Marie-Anne.

Avu parte de un obstacol şi în confruntarea cu mami. Găsi o vânătaie rozalie pe antebraţul ei, acolo unde-o înţepase un ac, sugându-i sângele. Sperând că fusese cumplit de dureros, o apăsă acolo, dar mami nu făcu decât să-i dea mâna la o parte cu palma. Îi spusese lui tati la cină ce găsiseră – ce nu găsiseră doctorii – ascuns în sângele ei.

— Nu e inflamat cu adevărat, asta ar fi vestea bună.

— Deci injecţiile încă-şi fac efectul?

— Cred că da. Doctorul Stefanski a zis că mă vindec bine şi că totul pare în regulă. Nu am reuşit să ne dăm seama de ce nu-şi mai face Imodiumul efectul. I-am zis că am fost cam stresată, a zis că s-ar putea să fie de la asta. Dar sunt şi alte chestii de încercat – mi-a scris o reţetă de Lomotil. Am luat-o înainte s-o iau pe Hanna.

Puse o tabletă pe limbă şi o înghiţi.

— Pot să experimentez cu câte iau, dar ar trebui să ştiu în curând dacă m-ajută la ceva.

Hanna se încruntă. Pastila nouă era micuţă şi solidă şi nu putea fi desfăcută şi aruncată. Şi se părea că măruntaiele lui mami nu vor putrezi până la urmă; nu părea în pericol mare de moarte. Hanna blestemă ocazia ratată de-a umple capsulele cu otravă. Nu putea s-o lase să mai facă o mişcare sau, mai rău de-atât – să mai câştige o rundă.

— Şi tu, veveriţă mică? Cum a fost la şcoală?

Scoase un sunet pe nas şi-şi împinse farfuria la o parte. Tati o privi pe mami.

— Doamna Atwood m-a asigurat că ajung, într-adevăr, s-o cunoască, să-şi dea seama ce-i place şi ce nu. Cu toţii cred că e foarte capabilă să înveţe.

— Asta pentru că veveriţa mea e foarte deşteaptă!

El întinse mâna să-i ciufulească părul.

— Chiar e deşteaptă!

Mami părea mai fericită. Hannei nu-i plăcea.

— Ţi-ai început proiectul?

— Nu prea. Bine, într-un fel. Câteva schiţe simple, atâta tot.

— E un început bun, nu?

— Nu ştiu ce hotărâre să iau, dacă să lucrez cu o temă.

Făcură schimb de cuvinte, de parcă totul ar fi fost normal. De parcă mami ar fi fost iertată că fusese atât de rea rea rea. Hanna se foi, răsucindu-se în scaun. Îşi puse picioarele pe şezut şi se împinse în masă cu genunchii.

— Ai terminat? Ştii să ceri, spuse mami.

Reguli. Toţi cu regulile lor prosteşti. Puse picioarele pe marginea mesei şi scoase tot felul de sunete pe nas. Îi plăcea cum vibra şi uneori şi-ar fi dorit ca nasul ei să aibă buze, ca să poată vorbi pe-acolo. Tati o apucă de picioare şi i le împinse în jos.

— Nu-i voie cu picioarele pe masă, ştii prea bine chestia asta. Vrei să te ridici de la masă? Ascult-o pe mami!

Ea îl urî o secundă. Dar doar o secundă, pentru că mami putea şi ea să facă vrăji, şi uneori îl făcea pe tati să facă lucruri pe care nu voia să le facă. Dar îi veni o idee – una pe care o împrumutase din caietul lui mami, pentru că înţelegea că acolo se treceau ideile care încă nu erau complet formate. Aşa că se ridică de pe scaun şi rămase în picioare lângă el.

— Mulţumesc! spuse mami. Da, poţi să te ridici de la masă.

Se târî pe trepte în sus ca un tigru, urcând în patru labe, şi se furişă până în camera ei. Imediat ce ajunse acolo, scoase repede capul să vadă dacă n-o urmărea careva, apoi închise încet uşa.

Unul dintre minirafturile ei era pentru diferite tipuri de hârtie. Hârtie folosită în construcţii. Hârtie pentru origami. Hârtie de calc. Hârtie milimetrică. Îi plăceau tabletele alea perfecte aproape la fel de mult pe cât îi plăceau pixurile şi creioanele ei. Dar, aşa cum sacrificase două creioane şi o cariocă de dragul Bestiei ei BălmăSforăitoare, care fusese ucisă, era gata să renunţe la unul dintre caietele ei. Îl luă pe cel care semăna foarte tare cu al lui mami, cu o spirală mare pe margine şi pagini groase, şi scotoci prin ghiozdanul mov până când găsi penarul ei galben. Alese creionul cu cel mai ascuţit vârf.

În caz că-i găsea cineva proiectul – cum ar fi fost băgăcioasa de mami – se hotărî să-l codifice, precum hieroglifele egiptene. Atunci n-avea cum să-i strice nimeni ideea. Pagina avea să fie plină de semne la întâmplare şi nimeni n-avea să-şi dea seama ce erau de fapt: căi de-a-i face rău lui mami.

Mai întâi, desenă trei cercuri mici, ondulate. Acestea erau medicamentele ei. Mersese foarte rapid ultima oară, dar nu ştia cum să umble cu noile pastile. Desenă trei puncte după cercuri, care însemnau: mai gândeşte-te.

Îşi aşeză un picior peste celălalt şi ridică privirea spre tavan. Ce putea face? Poate-avea Marie-Anne nişte idei…

Uneori, mami cosea un nasture pe o bluză sau un tiv la fustiţele Hannei, dacă se deşirau prea tare. Părea simplu să coşi. Ar fi fost tare fain să-i coasă gura lui mami, dar era dificil s-o facă să stea nemişcată pe durata procedurii.

Trase o linie de doi centimetri şi jumătate, care reprezenta un ac, apoi, lângă ea, două x-uri, care simbolizau ochii lui mami – inconştientă? adormită? Apoi, încă trei puncte pentru gândire.

Deşi era uşor să se gândească la moduri de-a-i face rău, era foarte greu – fie şi cu ajutorul lui Marie-Anne – să se gândească la chestii care să n-o dea imediat de gol. Mami avea să vadă dac-o împingea pe scări în jos, dar Hanna nu credea că o astfel de căzătură ar fi putut face mai mult decât să o enerveze. Ar fi putut s-o înjunghie în inimă în somn, iar apoi să şteargă cu grijă amprentele de pe cuţit. În serialul pe care-l urmărise cu o netoată de bonă, criminalul fusese prins la sfârşit. Încercase, de-a lungul anilor, să se gândească la metode de a face treaba asta mai bine, fără să lase indicii în urmă. Era ceva la care merita să se gândească.

Desenă ceva care semăna cu o săgeată pentru a reprezenta un cuţit. Lângă el, făcu ceva ce semăna cu un *T* de tipar – varianta codificată a unui ciocan. Putea s-o lovească în cap cu un ciocan. Ar fi putut să fie greu să-i spargă craniul, deci probabil ar fi trebuit s-o lovească tare de câteva ori. Părea c-ar face destulă mizerie, dar o lăsă pe listă, ca posibilă opţiune.

Poate că dacă mami ar adormi în timp ce făcea o baie, ar putea să scape ceva în cadă şi s-o electrocuteze. Ca să facă asta, avea nevoie de un obiect băgat în priza din perete. Poate un uscător de păr? Avea să fie nevoită să-l pornească exact înainte de-a-i da drumul în cadă, pentru că zgomotul ar fi avertizat-o pe mami că e în pericol. Tot nu era o idee grozavă, dar desenă un şir de linii şerpuite, care să reprezinte şi apa din cadă, şi uscătorul de păr.

Deşi mami se folosea de obicei de oţet pentru a face curăţenie, existau şi produse mai toxice în casă – cum ar fi fost cel pe care-l folosea pentru a curăţa toaleta. Dac-ar fi putut să găsească o cale să-l pună în mâncare, i-ar fi făcut greaţă lui mami foarte repede... însă nici măcar Marie-Anne nu ştia să gătească, şi cu ce-ar putea să amestece oare otrava, astfel încât mami să nu-i simtă imediat gustul? Şi oare putea să-l împiedice pe tati să guste din ea?

Totuşi, puse o faţă încruntată pe listă, care aducea niţel cu domnul Yuk[24]. Erau abţibilduri verzi cu domnul Yuk pe produse din toată casa – acetonă, detergent de spălat vase şi multe chestii care stăteau în şi pe lângă chiuvete. Mulţi, mulţi ani, nu fusese tentată să bea din niciunul dintre recipientele alea, dar mami şi tati tot aveau atâtea abţibilduri prin casă, încât le puneau peste tot. Trebuia neapărat să le caute şi să-i vină şi mai multe idei.

Paşii greoi ai lui tati deveniră mai apăsaţi în timp ce urca pe trepte, aşa că ea îndesă repede totul în ghiozdan. El băgă capul în camera ei.

---

[24] Marcă înregistrată a Spitalului de Copii din Pittsburgh, Pennsylvania, Mr. Yuk este un abţibild verde reprezentând o faţă zâmbitoare cu limba scoasă şi încruntată, aplicată de obicei pe produsele toxice, astfel încât să avertizeze copiii cu privire la pericolul contactului direct cu ele (n.tr.).

— *Lilla gumman?* Să-ţi citesc ceva înainte de culcare?

Ea aprobă din cap nerăbdătoare şi scoase o pijama curată de sub pernă.

— Vrei să alegi tu ceva?

Ea clipi spre el, confuză din cauza confuziei lui, apoi arătă spre raftul de deasupra patului ei.

— Credeam că nu mai vrei să citim aia dacă eşti tristă în legătură cu Bestia ta BălmăSforăitoare.

Bluza ei de pijama era plină de rachete, iar ea o ţinu cu bărbia la piept, gândindu-se la cuvintele lui tati. Era tristă, dar tot nu rămăsese fără speranţa că ar mai fi putut avea un prieten pe sub pat. Arătă din nou spre cartea ei.

— Sigur? Ai foarte multe alte cărţi, cu foarte multe alte personaje faine.

Ea înhăţă cartea şi i-o întinse cu un gest energic lui tati.

— Bine, atunci!

El oftă, iar pe ea o deranjă faptul că nu părea încântat.

Îşi trase bluza peste cap şi o înlocui cu cea cu nave spaţiale, apoi îşi dădu jos ştrampii şi-şi trase iute pantalonii cu nave spaţiale. Îi plăceau pijamalele mult mai mult decât hainele din timpul zilei, căci erau confortabile şi aveau şi modele care-i plăceau ei: planete, buburuze, arici şi căluţi de mare.

Erau la partea din poveste în care fetiţa începea să audă zgomote în subsol. Şi fetiţa aia avea o mami rea, care-o obliga să adune toate „gunoaiele" de sub pat, dar în loc să le arunce, fetiţa le depozitase pe toate în beci. După aceea, lucrurile se liniştiseră sub patul ei, dar Hanna ştia deja ce avea să găsească fetiţa când cobora pe treptele întunecate. Nu păienjeni sau monştri, ci noi grupuri de prieteni numiţi DragoniDinBeciAspriŞiReci[25]. Mână-de-Acadea se afla şi el printre ei, simţindu-se mai bine ca niciodată, deşi îi rămăseseră mici pantalonii scurţi tricotaţi, albaştri precum cerul.

Se cuibări sub pături, pentru ca tati să termine de citit povestea.

•

Doamna Atwood o ţinea de mână şi o ţâra pe hol în jos. Hanna încerca să se desprindă, încerca să-i desprindă degetele, ţipând strident, ca o pasăre rănită.

— Ţi s-a spus de multe ori. Nu ai ce să cauţi pe Google când trebuie să lucrezi.

Celorlalţi copii le plăcea să lucreze pe calculator, pentru că totul arăta ca un joc animat. Dar Hannei nu-i plăcea cum ţopăiau iepurii şi broaştele pe ecran. Închise programul şi încercă să se documenteze despre modalităţi de-

[25] *CraggyCellarDragonDwellers* (în orig.) (n.tr.).

a porni incendii. De obicei, îi plăcea Camera Tăcerii, dar cercetările erau importante: Marie-Anne avea o idee grozavă.

— Ascultă-mă!

Doamna Atwood se opri. Puse mâinile pe genunchi, astfel încât să stea faţă-n faţă.

— Ştiu că ai nevoie de pauze de-a lungul zilei. Ştiu că-ţi place momentul tău de linişte. Va trebui să găsim o cale – tu şi cu mine – să-mi atragi atenţia când vrei să petreci timp singură. Nu e nevoie să-ţi faci de cap şi să faci lucruri pe care nu trebuie să le faci. Putem să ne purtăm ca oamenii civilizaţi şi să găsim o cale pentru ca tu, în felul tău, să-mi spui „Auziţi, doamna A., am nevoie de o pauză".

Hanna o ascultă cu foarte multă atenţie. Nu putea nega faptul că era o propunere rezonabilă.

— Cred c-am căzut la o înţelegere.

Doamna Atwood o conduse în Camera Tăcerii, unde asistenta, Kenzie, stătea pe o pernă lângă băiatul cu casca roşie.

— Mai ai loc pentru încă una?

— Desigur, Hanna şi cu mine ajungem deja să fim prietene vechi.

Hanna nu împărtăşea sentimentul. Pentru ea, Kenzie nu era decât un obiect de decor în camera aceea, mult mai puţin interesantă decât rafturile pline de cărţi sau pernele cele mari. În cel mai bun caz, echivala cu covorul urât sau cu becul de deasupra capului, nefericit de strălucitor. Era o matahală de femeie, cu blugi mulaţi şi părul în toate direcţiile.

— Ne vedem imediat.

Hanna nu făcu cu mâna. Luă o carte de pe raft, chiar de unde o lăsase, cu semnul de carte la locul lui.

— El e Ian, spuse Kenzie. Ian, ea e Hanna.

Niciunul dintre copii nu se uită la celălalt. Ian stătea pe perna ei favorită – cea roşie. O mută pe cea albastră departe de el şi se aşează pe ea ca într-un cuib. Deschise cartea unde rămăsese şi încercă să citească, dar era curioasă în legătură cu Ian. Îi distrăgea atenţia. Cu coada ochiului, îl văzu trecându-şi mâna peste zid, atingând bucăţile colţuroase de beton, acoperite de vopsea. Apoi îşi ciocni casca de ele de câteva ori. Probabil că îi plăcea ceva la asta – cum se simţea sau cum suna –, pentru că zâmbea. Dar Kenzie nu se amuza. Îngenunche lângă el.

— Heii! Ian!

El încetă să se mai dea cu casca de perete şi se uită la ea.

— Termină cu asta, că nu-i un mod bun de-a-ţi folosi energia! Eşti gata să te întorci în clasă?

Băiatul clătină din cap.

— Vrei să citeşti ceva?

Ian aruncă o privire spre Hanna, care stătea perfect nemişcată cu cartea ei. Deschise gura şi rânji larg, scoţând la iveală pereţi gumoşi cu dinţi strâmbi precum pietrele funerare. Kenzie se duse la raftul cu cărţi.

— Hai să m-ajuţi s-aleg ceva. Ce vrei să citeşti?

Băiatul arătă spre uşa deschisă. Hanna nu putu să se abţină să privească spre holul de dincolo de uşă, încercând să-şi dea seama ce era atât de interesant pentru el. Cap-cu-Cască era un specimen fascinant.

— Ce-i acolo? întrebă Kenzie.

— Cartea mea cartea mea cartea mea!

— Ţi-ai lăsat cartea pe bancă?

— Banca mea banca mea cartea mea!

Kenzie îngenunche pentru a li se adresa amândurora.

— Bun, o să vă las singuri *un* minut. Un minut înseamnă şaizeci de secunde. Apoi, mă întorc cu cartea lui Ian. Şi voi doi puteţi să fiţi foarte cuminţi?

Ian aprobă din cap cu entuziasm. Hanna nu făcu decât să o fixeze cu privirea.

— Bun. Mă întorc imediat.

Hanna se întoarse spre Cap-cu-Cască imediat ce plecă asistenta. El arătă spre ea.

— Hanna Hanna Hanna.

În replică, ea lătră, iar el îşi lăsă mâna jos. Ea se lăsă în patru labe şi se întoarse cu faţa spre el, mârâind. Cu ochii mari de frică, el se lipi de perete. Apoi începu să lovească cu casca în el.

Ei îi veni o idee şi îi zâmbi o clipă. Apoi, se dădu puţin mai în faţă şi îi desfăcu chinga de la cască. I-o ridică blând de pe cap şi i-o aruncă pe jos. El roşi la faţă, confuz.

Ea se aşeză din nou în patru labe şi-l studie. Apoi dezlănţui câinele – mârâind şi lătrând. Cap-fără-Cască deschise gura, dar nu scoase niciun ţipăt. Se izbi cu capul neacoperit de perete. Încântată de reacţia lui, Hanna se năpusti înainte, mârâind, repezindu-se de parc-ar fi vrut să-l muşte.

Băiatul scânci de spaimă, izbindu-se iar cu capul de perete.

Pe măsură ce câinele devenea mai agresiv, scrâşnind din dinţi la câţiva centimetri de faţa lui, băiatul începu să se agite. Balele-i curgeau din gură şi se lovea cu capul de perete iar şi iar.

Hanna aruncă o privire spre uşa deschisă, nesigură cât timp mai avea. Mulţumită, în timp ce Cap-fără-Cască se zbătea şi gemea în continuare, se întoarse pe pernă şi-şi încrucişă picioarele. Tocmai deschidea cartea, când Kenzie reintră în goană.

— Am auzit un câine...!

Azvârli cartea lui Ian deoparte şi se îndreptă spre el, trăgându-l de lângă perete.

— Peter! strigă ea spre hol. Peter!

Îl luă pe Ian în poală şi-i examină cu grijă capul. Privi spre dârele de sânge de pe perete, spre casca de la picioarele ei. Spre Hanna.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit un lătrat!

Hanna continuă să citească din carte. Un alt asistent tânăr se grăbi spre locul incidentului. Peter privi repede scena: băiatul care se zbătea în braţele lui Kenzie; sângele care-i picura în lateralul capului, pe bărbie; dârele de sânge de pe perete.

— Sună la urgenţe şi cheamă-l pe domnul G.

Peter scoase repede un telefon mobil din buzunar şi o zbughi din cameră.

— Ce-ai făcut? o întrebă Kenzie pe Hanna.

Ea întoarse calm următoarea pagină şi se prefăcu a sta în vârful unei ciuperci magice dintr-o pădure fermecată.

SUZETTE

Nici nu era în stare să-şi privească soţul în ochi, aşa că rămase cu privirea aţintită asupra domnului G., care – cu o atitudine severă, nu mai era atât de prietenos – se prezentase lui Alex ca doctorul Gutierrez cu doar câteva momente înainte. Încă purta peticul negru la ochi. Alex stătea ca un leu la pândă, gata să se ridice şi să se năpustească asupra unei gazele cu picioarele zvelte.

Faptul că fuseseră chemaţi amândoi denota gravitatea situaţiei.

— Cred că trebuie să prezentaţi nişte argumente concrete înainte de a susţine că fiica mea nu mai are nicio speranţă! răcni leul.

— N-am spus...

Domnul G. îşi îndreptă repede ochii – ochiul – spre Suzette, care nu era în stare să exprime o altă emoţie în afară de frică.

Oare ce mai făcuse Hanna de data asta? Oare puteau să obţină o a doua şansă pentru ea?

— Am spus că şcoala noastră nu e potrivită pentru ea. Un băiat a fost rănit cât timp ei doi erau împreună într-o cameră. S-a lovit cu capul de perete în mod repetat, iar pe Ian îl cunoaştem de trei ani...

Se opri şi inspiră încet. Când reîncepu să vorbească, vocea-i era mai puţin tăioasă:

— De trei ani. Şi nu şi-a scos niciodată casca singur. E ca un fel de costum de supererou pentru el, n-ar da-o niciodată jos. Iar Kenzie – doamna Johnson – spune că a auzit-o pe Hanna lătrând ca un câine agresiv, când venea pe hol.

Ea îi aruncă o privire lui Alex. O parte răzbunătoare din ea se bucura: în momentul acela trebuia să o creadă. Fiica lor era capabilă de o cruzime sălbatică; văzuseră şi alţii asta. Fiara de pradă din el se retrase puţin.

— Ce căutau singuri? întrebă el.

Domnul G. îşi studie mâinile împreunate.

— Aceasta este o chestiune pe care va trebui să o rezolvăm la nivel intern. A fost doar pentru o clipă, şi nu mai văzuserăm semne cum că Hanna e violentă...

— Nu e!

— ...sau ar putea provoca incidente violente. A fost cu totul neaşteptat pentru noi toţi.

Suzette spuse:

— Încă nu ştim, nu prea ştim...

Ambii bărbaţi se întoarseră spre ea.

— S-ar putea să nu fi intenţionat să-i facă rău, să fi fost doar curioasă în legătură cu casca lui. S-ar putea să nu fi ştiut ce se întâmpla dacă n-o avea pe cap.

— Tot nu puteţi demonstra că ea a făcut asta, murmură Alex.

Domnul G. deveni şi mai serios:

— Doamnă Jensen... Cunoscând inteligenţa fiicei dumneavoastră, pare probabil să fi încercat să afle. Că înţelegea, la un anumit nivel – între înlăturarea căştii şi lătrat –, că provoca o reacţie. Ian a avut nevoie de copci. E încă la spital, cu o posibilă comoţie.

— Îmi pare rău!

Îi părea foarte rău de băiatul rănit, dar şi mai rău de ea însăşi. Se temea că Hanna îşi păstra adevărata furie pentru ea.

Ascunde foarfecă!

— Deci... Are nevoie de supraveghere suplimentară! N-ar trebui să fie lăsată singură. Nu e în întregime vina ei.

— Sunt de acord, spuse domnul G. către Alex. Şi probabil că o să modificăm politica personalului nostru în urma acestui incident. Dar un copil a fost rănit. Iar fiica dumneavoastră...

Alex clătina din cap. Dar Suzette ştia deja că e prea târziu să încerce să-i mai ia apărarea Hannei. Clătină şi ea din cap, disperată să-l oprească pe domnul G. să-şi anunţe concluzia.

— ... necesită un tip de terapie şi de supraveghere pe care noi nu i-l putem oferi. Noi ştim că, uneori, copiii îşi descarcă nervii, ca impuls de moment, dar nu suntem pregătiţi să ne ocupăm de copii cu probleme mai grave... A fost un incident premeditat, şi nu cred că noi îi putem oferi fiicei dumneavoastră ajutorul de care are nevoie.

Alex sări din scaun.

— Nu e violentă! La cum vorbiţi, zici că-i o psihopată!

— Vă rugăm, domnule doctor Gutierrez! Se descurca atât de bine aici!

Gândul că trebuia să stea cu ea acasă, toată ziua, în fiecare zi... Suzette nu putea, nu mai era în stare. Avea nervii întinşi la maximum, răbdarea îi dispăruse cu totul.

272

— Am început să o ducem la un terapeut – e o problemă pe care-o putem rezolva! Vă rugăm!

— Mă bucur, e foarte bine, mă bucur că Hanna are parte de ajutor! Ştiu că e incredibil de greu pentru părinţii care au copii cu ieşiri violente. Şi îmi pare rău, pentru că asta vă limitează...

— Vă rog, nu pot să...

— Nu.

Alex întinse braţul, oprind-o pe Suzette.

— N-o să vă rugăm în genunchi – să ne ţineţi copilul într-o şcoală care-l acuză, care crede că e un monstru. Poate c-ar trebui să vă pregătiţi personalul mai bine!

— Pur şi simplu nu putem risca să punem alţi copii în pericol.

Alex ieşi valvârtej. Suzette nu reuşi să-şi şteargă expresia imploratoare de pe faţă când se întoarse din nou spre domnul G.

— Îmi pare rău! spuse el.

Şi astfel se încheie discuţia.

•

Alex nici măcar n-o aşteptă pe Hanna, care ţopăia în urma lui pe alee, încercând să-l ajungă din urmă. Mergea cu paşi hotărâţi spre ieşire. Suzette se strecură în urma lor, cu ochii în pământ, emanând ruşine prin toţi porii. Doamna Atwood îi ieşi în cale.

— Doamnă Jensen? Îmi pare foarte rău că nu a mers cum trebuie! Ştiu că e greu, dar Hanna chiar e o fetiţă deosebită.

— Vă mulţumesc!

Era mişcată aproape până la lacrimi de faptul că profesoara principală a Hannei părea tristă s-o vadă plecând.

— Nu renunţaţi, problema o să se rezolve!

Suzette îi mulţumi din nou şi ieşi din şcoală încrucişându-şi strâns braţele, uşurată să vadă că era prea devreme ca să-i vadă ceilalţi părinţi cum fuseseră daţi afară în şuturi.

Alex aştepta pe trotuar, încordat tot de furie. Hanna sărea peste crăpăturile din pavaj, fredonând, în timp ce ghiozdanul mare îi sălta în spate.

— Iar a făcut-o, spuse ea, clătinând din cap către copilul ei fericit, triumfător.

Aproape că era impresionată de geniul Hannei, dacă n-ar fi fost atât de diabolic. Suzette nu putea scăpa cu niciun chip de impresia că totul făcea parte din marele plan al Hannei, că plănuia ceva mai mare. Ceva mai rău.

— N-am chef să vorbesc despre asta!

— Acum vezi şi tu ce comportament manipulator are! Asta face ea ca să scape de şcoală. Am găsit în sfârşit o şcoală...

— Asta nu era o şcoală bună – nu era o şcoală potrivită pentru ea!

Ea se făcu mică, neaşteptându-se ca Alex să-şi verse furia asupra ei. Hanna încetă să mai sară şi se uită la ei.

— Asta a învăţat fiind într-o şcoală cu copii care nu ştiu să se comporte ca lumea – aici a învăţat toate astea!

— A făcut alte variante ale aceloraşi lucruri la toate şcolile, acasă – hai, Alex, mai dă-o-n mă-sa de treabă, cum poţi să negi aşa ceva?

— Am încheiat discuţia! Asta a fost o greşeală!

Se îndreptă cu paşi mari spre maşina lui. Hanna o luă la fugă după el. Spre marele şoc al lui Suzette, el se întoarse împotriva Hannei.

— Du-te-acasă cu maică-ta!

Hanna se opri, blocată într-un spaţiu gol dintre părinţii ei.

— Vrea să meargă cu tine, cred c-ar fi mai bine să...

— Du-o acasă, eu mă duc la sală!

Trânti portiera şi porni motorul.

— Haide, Hanna!

Fata se uită după tatăl ei, îl văzu ieşind din parcare şi îndepărtându-se. Când se întoarse spre Suzette, avea întipărită pe figură o expresie confuză. Suzette se luptă cu impulsul de-a o lua peste picior: nu mai avea să primească alinturi şi cocoloşeli de la tati. Spre deosebire de momentul de după exmatricularea de la Green Hill Academy, Suzette voia ca, de data asta, Alex să fiarbă în suc propriu, să se gândească într-adevăr la ceea ce spuneau specialiştii despre copilul lui. Hanna îşi muşcă buza, cu faţa ca o rană deschisă în timp ce Alex se îndepărta cu maşina. Nici măcar în cele mai proaste momente ale ei, lui Suzette nu-i plăcea să o vadă pe Hanna suferind, deşi ştia că respingerea din partea lui Alex nu avea să fie de durată.

— Tati e supărat. O să vină acasă când o să se simtă mai bine. Haide!

Deschise uşa din spate, iar Hanna se îndreptă ţopăind într-acolo. Îşi aruncă ghiozdanul în maşină.

— Cu mâna ta ţi-ai făcut asta. Ştiu că nu ai vrut să vii aici. Şi-acum, nici n-o să mai vii. Şi ţi-ai scos şi părinţii din sărite, deci asta e.

Hanna îşi puse centura de siguranţă de la scaunul pentru copii, iar Suzette îi închise portiera. În timp ce se îndreptau spre casă, o urmărea pe Hanna în oglinda retrovizoare, aproape aşteptându-se ca Marie-Anne să-şi facă apariţia, dar Hanna nu făcea decât să bată cu degetul în geam.

— Asta-i mâna ta, Marie-Anne?

Suzette nu se putu abţine să încerce să o înţepe.

— Chiar aş vrea s-o laşi pe fiica mea în pace. Hannei nu îi place când tati e supărat pe ea, iar în momentul ăsta, tati e foarte supărat pe ea.

Ochii Hannei îi întâlniră pe ai ei în oglindă. Ardeau de ură.

— Habar n-ai de nimic.

Cu o voce mieroasă, Suzette săpă şi mai adânc:

— Ştiu că tăticul Hannei îşi doreşte o fetiţă cuminte – o fetiţă cuminte care merge la şcoală şi se face mare ca un om normal. Îşi doreşte să fie mândru de toate realizările ei. E greu când fetiţa nu vrea să facă nimic – să

coloreze un desen, să scrie o poveste, să spună un singur cuvânt omului pe care-l iubea cel mai mult. Sentimentele lui tati sunt rănite, pentru că Hanna vorbeşte cu mine, nu cu el.

Hanna îşi dezveli dinţii, mârâi şi ţipă. Lovi cu piciorul în bancheta din faţa ei.

— Tati îşi spune lui însuşi că Hanna e încă mică, un bebeluş. Poza ei pe care-o ţine pe birou, la serviciu, e tare veche, de când avea Hanna trei ani – pe vremea când încă aveam impresia că Hanna o să fie bine. Hanna a fost o adevărată dezamăgire, iar tu, Marie-Anne, nu prea ai fost de ajutor. Dacă Hanna ar fi atât de deşteaptă cât cred eu că e, ar alunga-o pe Marie-Anne.

Hanna lovi partea din spate a banchetei pasagerului cu picioarele ei încălţate cu saboţi. Suzette îi dădu voie; o satisfăcea să ştie că Hanna putea fi provocată, iar bancheta era o ţintă inofensivă a agresiunii ei. Poate că răbufnirile fetei puteau fi manipulate şi, astfel, Suzette avea să-i poată dezvălui adevărata ei faţă lui Alex.

*

Din când în când, se ducea la peretele din sticlă s-o verifice. De când ajunsese acasă, Hanna era afară şi-şi abuza cercul Hula-Hoop. Uneori, se folosea de palmă pentru a-l ţine într-o poziţie verticală şi-l rostogolea prin curte. Alteori, îi punea la încercare abilitatea de a sări şi dădea cu el de pământ din diverse unghiuri. Inventă un joc care părea a implica încercarea de-a convinge un tufiş să-i arunce cercul. Îl arunca spre ramurile subţiri, iar acestea îl ţineau uneori câteva secunde, apoi cercul cădea.

Suzette îşi aminti de copilăria petrecută în singurătate. Tânjea după o soră, după cineva cu care să se joace – după cineva care să înţeleagă ce îndura ea ca fiică a unei mame depresive. Când era de vârsta Hannei, avea un alter ego pe nume Danielle. Uneori, când juca un joc de societate în spatele uşii închise a camerei ei, controla două culori deodată – roşu pentru ea, verde pentru Danielle – sărind dintr-o parte în alta, prefăcându-se că nu era singură. Dumnezeule! Nu mai fu în stare să-şi îngroape empatia după ce ieşi la suprafaţă.

Deschise uşor uşa. Cu braţele încrucişate, scoase capul şi umărul pe uşă, gata să o zbughească imediat înapoi înăuntru, în caz că Hanna făcea vreo mişcare ameninţătoare.

— Mă joc eu cu tine cu mingea, dacă vrei.

Hanna continuă să se joace de una singură.

— Pot să umflu mingea de plajă.

Aceea părea cea mai puţin periculoasă jucărie pe care i-o putea oferi; categoric nu voia ca fiica ei să-i azvârle un cerc Hula-Hoop în faţă.

Hanna încetă brusc să se mai joace. Se uită urât la mama ei o secundă, apoi, cu un gest cât se poate de intenţionat, se scărpină la nas cu degetul mijlociu.

— Cum vrei!

Intră din nou în casă şi închise uşa.

Îi era greu să-şi imagineze că avea să stea la masă, la cină, în seara aceea, prefăcându-se că totul e în regulă. Dacă Alex era încă furios, atunci conversaţiile lor plăcute uzuale puteau fi reduse la semnale de fum între două continente aflate în război. Hanna avea să stea acolo şi să-i urmărească, încercând să descifreze trâmbele de fum. Oare cât din toată povestea interpretase deja greşit micul ei creier? Care observa, care absorbea. Care distorsiona şi denatura. Care trăgea concluzii cu privire la tot ce făceau ei. Dar Suzette nu putea face nimic pentru a îndrepta lucrurile – nici pentru ea, nici pentru el, pentru nimeni –, aşa că se apucă să prepare cina. Stomacul îi era ceva mai bine, dar voia piure de cartofi. Descojitul şi tocatul lor avea să-i îmbunătăţească dispoziţia volatilă. Şi deşi Alex n-ar fi trebuit să o rupă la fugă, poate că avea să vină acasă în formă maximă după antrenament. Poate că puteau discuta mai târziu despre opţiunile lor, fără ca el să se grăbească să sară în apărarea Hannei. Sau să fugă din cameră.

•

Părul lui era încă ud de la duşul de după antrenament. Se sprijini de blat, privind cum oala cu cartofi dădea în clocot. Suzette aprinse lumina de la cuptor şi crăpă uşa ca să verifice toppingul de pesmet şi parmezan de pe chiftelele de pui. Cu coada ochiului, o văzu pe Hanna urmărindu-i, de partea cealaltă a peretelui de sticlă.

— Scuze! spuse Alex, cu jumătate de gură şi reţinut.

— Nu mă pot ocupa singură de treaba asta!

Trânti uşa de la cuptor mai tare decât avusese de gând, lăsând-o să-i dezvăluie disperarea.

El o observă pe Hanna şi-i făcu semn să intre. Fata se strecură înăuntru şi rămase în capătul camerei, prudentă. Precauţia ei îi frânse inima tatălui ei. Adoptă o postură adusă de spate, iar sprâncenele îi dădură de gol regretul. Se îndepărtă din colţ, chemând-o cu mâinile. Scena o ducea pe Suzette cu gândul la o reclamă proastă în care se regăseau doi iubiţi pierduţi.

— Of, *lilla gumman,* eu nu m-am supărat!

Apoi Hanna începu să ţopăie, iar o muzică siropoasă răsună în mintea lui Suzette. Alex o luă în braţe.

— Îmi pare rău, iubire, eu nu pe tine sunt supărat! Eram supărat pe şcoală şi pe faptul că s-a întâmplat lucrul ăsta...

Aruncă o privire spre Suzette, transmiţând scuze mai sincere cu faţa decât transmisese prin cuvintele pe care i le adresase.

Hanna se agăţă de gâtul lui, iar el o ţinu de parcă n-ar mai fi avut de gând să îi dea drumul niciodată.

— Hanna, uită-te – uită-te la mine.

O cără în braţe, vorbindu-i de parcă ar fi fost o fetiţă mult mai mică, mult mai inocentă.

— Te-ai tot comportat cum nu trebuie. Iar mami şi cu mine... Trebuie să-i dăm de cap acestei probleme. Nu e bine pentru tine, tu trebuie să mergi la şcoală. Eu te iubesc – noi te iubim – foarte mult.

Hanna încercă să-l cuprindă cu braţele de gât, dar el se opuse. Nu terminase.

— E treabă serioasă! Acum eşti fată mare. Şi trebuie neapărat să ne dăm seama ce se întâmplă.

Un minut întreg, Hanna stătu pur şi simplu ţeapănă, cu faţa inexpresivă, în timp ce el o ţinea. Ea aruncă o privire spre Suzette, care urmărea scena din bucătărie. Apoi, expresia feţei i se înăspri, iar ea – l împinse pe Alex, dornică să scape de el. El o puse jos, iar ea fugi duduind pe trepte.

Era a doua mică victorie a lui Suzette din ziua aceea: existaseră martori ai sălbăticiei Hannei, plus limitele toleranţei lui Alex faţă de ea. Scurse cartofii în timp ce el venea spre ea, frecându-şi barba şi gemând.

— Mă bucur că o avem pe Beatrix. Că putem vorbi cu ea. Are programare luni?

— Da, la aceeaşi oră.

— Auzi... Asta nu înseamnă... Eu tot nu sunt convins că ea a vrut să-l rănească pe băiatul ăla. Dar... Ştiu că se descurcau bine cu ea. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus despre şcoala aia.

— Nu e vorba doar de mine.

Zdrobi cartofii. Nişte zgârie-nori moi se scurseră prin zdrobitor.

— De ce face asta? De ce latră ca un câine?

Îl simţi alături de ea, disperat după atenţie. Lăsă deoparte lucrul şi se întoarse, luându-l de mâini.

— Nu ştiu. Dar o face. Şi face şi alte lucruri. N-ai cum să ajuţi – pe ea, pe mine – dacă nu accepţi că lucrurile astea chiar se întâmplă.

— E greu... Nu-i o sălbatică, spuse el, cu lacrimi în ochi. E o fetiţă, e fetiţa noastră...

— Iubitule, ştiu...

El o îmbrăţişă, iar ea îl simţi tremurând. Ruşinea îi reveni. Era un punct de cotitură mizerabil, faptul că el conştientiza în sfârşit că era ceva în

neregulă cu Hanna. El îşi puse capul peste al ei, iar ea îl strânse cu putere în braţe, ca să ştie că e alături de el. Că avea să fie mereu alături de el.

— O să rezolvăm problema asta, spuse el. O să o ajutăm. Beatrix o să ne ajute.

Îl auzi cum încerca să se convingă singur. Nu putu să-i spună că ziua aceea îi îndreptase gândurile către domeniul apocalipticului. Pereţii se surpau. Hanna avea să zguduie casa până când Suzette avea să zacă sub dărâmături, îngropată de vie. Iar cuvântul *psihopată* ieşise chiar de pe buzele lui Alex, de parcă ar fi putut fi un gând pe care-l nutrea, chiar şi în timp ce-i lua apărarea fiicei sale. Poate că era prea târziu. Dar ce însemna asta – pentru oricare dintre ei?

•

Ea se foi, tulburată în starea ei de semiconştienţă că era prea devreme. Întunericul persista în lumea din afara camerei lor, dar veioza lui Alex era deja aprinsă.

— Ce se-ntâmplă?

El veni şi se aşeză pe partea ei de pat, făcându-şi nod la cravată.

— Scuze, dormeai deja aseară când am primit e-mail-ul. Vin cei de la WTAE dimineaţă, ca să facă un reportaj despre noi.

Suzette se forţă să se ridice în capul oaselor, clipind ca să încerce să-şi concentreze privirea asupra lui.

— Azi?

— Da, o să fie transmis diseară.

— Ce fel de reportaj?

— Nu ştie nimeni exact. Am trimis nişte comunicate de presă despre clădirea aceea numită Clădirea Subţire. Dar se pare că erau interesaţi de mai mult decât atât. De evoluţia materialelor ecologice, de viitorul arhitecturii.

— Pare ambiţios pentru ştirile locale.

Alex şi partenerul lui, Matt, fuseseră intervievaţi de multe canale media locale – presă, radio, televiziune – de-a lungul anilor.

— De ce trebuie să fie mereu atât de devreme?

— Aşa sunt ei, spontani. O fi din cauza termenelor-limită. Culcă-te la loc.

O sărută pe obraz.

— Speram să stai acasă azi.

Alex îşi băgă cămaşa în pantaloni în timp ce se ducea la dulap să-şi ia sacoul.

— M-ai auzit? Iubire?

Ieşi din dressing, trăgând de revere ca să-şi aranjeze sacoul.

O sărută pe obraz.

— Din cauza Hannei? întrebă el, în timp ce se îndrepta din nou spre pat.

Ea atinse materialul fin al costumului lui.

— Sunt doar îngrijorată. Nu se dă în vânt după mine.

— Păi, dacă ai dreptate – şi sunt sigur că ai –, o să fie bine dispusă. Bucuroasă că nu trebuie să meargă la şcoală.

— Poate. Arăţi senzaţional!

El zâmbi larg şi o sărută pe cap.

— Culcă-te la loc.

Ea se întinse la loc pe pat, ameţită de somn.

— După, vii acasă?

— Mă suni şi-mi zici ce se întâmplă. Nu ştiu sigur cât o să stea echipa de filmare acolo.

— Pot să mă ridic şi să-ţi fac o cafea.

Vorbea serios, chiar dacă i se închideau deja ochii.

— *Jag älskar dig.*

Ea bombăni ceva ce s-ar fi putut să fie jumătate în suedeză, jumătate în engleză. Uşa se deschise, apoi se închise, iar ea se întoarse pe o parte şi-şi puse perna peste umăr. Mai voia să doarmă puţin. Avea nevoie de asta. O merita, mai ales dacă voia să aibă şanse să supravieţuiască o zi cu Hanna.

HANNA

Tati pleacă devreme-devreme. Hanna pusese alarma să sune uşor, pentru că ea şi Marie-Anne aveau nevoie să se gândească niţel până se trezea mami, iar acum îl auzea coborând treptele. Era un semn foarte bun şi venea numai bine pentru planul ei: s-ar fi putut să dureze ceva până ce mami va sângera de moarte. Hanna vedea din ce în ce mai mult cum tati îşi pierdea încrederea. Mereu putuse conta pe el să-i fie alături, să-i ţină partea, chiar dacă trebuia să se prefacă de faţă cu mami. Dar lucrurile se schimbau, îşi dădea şi ea seama (iar Marie-Anne era de acord). Punea întrebări. O privea cu ochi de fantomă, nu cu ochi sclipicioşi. Mami îi intra pe sub piele, săpa ca un vierme scârbos. Poate că avea să-i ronţăie creierul până când nu mai era în stare să gândească sau să se mişte singur.

Hanna spera să fie suficient de puternică pentru a face ceea ce era de făcut. Cap-fără-Cască fusese un exerciţiu productiv, dincolo de faptul că o dăduse afară de la Pişdale. Craniile erau tari; avea să fie nevoie de foarte multă forţă ca să spargă unul. Avea s-o dea de gol, dar când tati avea să revină la starea lui nevrăjită, cu ochii strălucitori şi plini de iubire, avea să înţeleagă de ce fusese nevoită să o facă. De ce mami trebuise să moară ca el să poată fi salvat. Până la urmă, avea să îi mulţumească.

Nevrând ca vreo pijama sau haină preferată de-ale ei să se păteze de sânge, îşi luă o rochie care nu-i plăcea. Se uită atent la pantofii din dressingul ei – avea nevoie de ceva care să-i protejeze picioarele. Saboţii şi adidaşii ei erau jos, lângă uşa de la intrare, şi oricât de mult i-ar fi plăcut cizmele de ploaie cu buburuze, era greu să meargă pe vârfuri cu ele în picioare. Încă purtând şosete, ieşi pe furiş în hol şi urmări mişcările lui tati din bucătărie. Cafeaua lui umpluse deja toată casa de miros. Auzi zgomotul din ce în ce mai puternic, gâl-gâl-gâl, în timp ce el îşi umplea ceaşca, şi-l văzu trecând chiar pe sub ea şi îndreptându-se spre uşă. Aşteptă o secundă după ce plecă el, ca să fie sigură că nu se întorcea după ceva ce uitase. Apoi, coborî.

După ce-şi luă tenişii în picioare – sperând că nu aveau să scârţâie – se duse la sertarul cu unelte şi începu să scotocească prin el. Tati ţinea mereu câteva unelte de bază acolo: vreo două şurubelniţe, o cheie reglabilă (cu care-i plăcea să se joace, strângându-se de degete cu părţile care prind) şi – ia uite-l! – un ciocan mare cu cioc. Era greu – destul de greu încât, dacă-l scăpa pe picior chiar şi încălţată, şi-ar fi putut, probabil, rupe un deget. Îl duse înapoi sus, apucându-l cu ambele mâini şi ţinându-l aşa cum l-ar fi ţinut

în momentul decisiv dinainte de-a o izbi pe mami cu el în cap. Era Partea a Doua a planului ei, pentru că nu era sigură că putea s-o facă pe mami să-şi piardă cunoştinţa cu o singură lovitură, şi nu voia ca mami să-i smulgă arma din mână.

Lăsă ciocanul chiar la uşa dormitorului lui mami, apoi se furişă înapoi în al ei ca să ia ce-avea nevoie pentru Partea Întâi. Chiar era un plan foarte haios! Dar s-ar fi putut ca Partea întâi să n-o facă decât să urle *Aaaaaaa! Oooooo!* şi să se zbată pe-acolo şi să dea cu bărbia de podea, poate să-i zboare un dinte sau să-şi muşte buza. Dacă Hanna avea foarte mult noroc, mami ar fi putut să dea cu căpăţâna de noptieră şi să-şi piardă cunoştinţa. Şi dacă se întâmpla asta, Partea a Doua avea să fie mult mai uşoară – ea nu trebuia decât să dea buzna în cameră şi s-o lovească în cap cu ciocanul până când începeau să i se prelingă creierii afară din cap.

Trebuia să-l salveze pe tati. Chiar dacă metoda uşoară nu funcţiona, chiar dacă trebuia s-o privească pe mami în ochi şi s-o lovească iar şi iar cu ciocanul, trebuia neapărat să-l salveze pe tati.

Mami respira zgomotos când Hanna deschise uşa: nu era tocmai un sforăit, dar era un sunet scos din gât. Era destul ca să acopere tropăitul încălţărilor ei în timp ce se furişa spre partea de pat a lui mami. Marie-Anne stătea cu ochii pe mami, în timp ce Hanna executa Partea întâi a planului. Când mami începu să se mişte, Hanna se făcu mică, ascunzându-se. Însă ea doar se întoarse pe cealaltă parte. Mami trase o băşinuţă, iar Hanna aproape că leşină de râs. Râse încet şi trecu din nou la treabă.

Când termină, ieşi din nou pe furiş şi închise foarte încet uşa. Îşi ocupă poziţia în faţa camerei lui mami, cu ciocanul în mână, gata să dea buzna înăuntru. Nu era sigură cât era ceasul, dar mami, deşi se culca mai târziu decât toată lumea, se trezea întotdeauna la 7.15.

Timpul se scurgea greoi, iar Hanna se temea că avea să moară de plictiseală. Sau să se ghemuiască lângă ciocan şi să adoarmă, ratându-şi ocazia. Băgă capul în cameră de câteva ori, şi nici măcar nu se sinchisi să nu scoată niciun zgomot când închise uşa. Dar mami tot nu se trezi.

Aha! Ce idee genială, de-a dreptul fantastică!

Ar fi fost şi mai bine decât dacă mami s-ar fi trezit cum se trezea ea de obicei.

Lăsă ciocanul jos şi se grăbi să coboare treptele ca să-şi plănuiască excelenta Bună Dimineaţă.

SUZETTE

Uneori, sonul era o prezenţă impunătoare, ca un magician cu o mantie grea. Alteori, cea care dormea era însăşi mantia, uşoară ca apa, grea ca adâncul oceanului. Din asemenea somn nu te trezeai tresărind. Nu încă.

După ore întregi care i se părură o comă a extazului, parţial conştientă de adâncimea transei ei, Suzette începu să perceapă lumina care strălucea în cameră. Chiar când să deschidă ochii...

O bufnitură puternică. Apoi, zgomot de sticlă spartă.

Trează de-a binelea, se pregăti, speriată de posibilitatea ca fiica ei să fi fost în pericol. Apoi, îl auzi – un ţipăt strident, urmat de suspine. Deja vedea toată scena: Hanna, în bucătărie, încercând să ia ceva de pe dulap. Pe un scaun. Scaunul se clătinase sub greutatea ei care se tot muta, făcând castronul, scaunul şi pe fiica ei să cadă grămadă la podea.

Suzette dădu cearşaful la o parte. Oare se lovise la cap? Oare sângera? Îşi trecu picioarele peste marginea patului. Se ridică în picioare.

Ce...

Durerea o orbi de tot. Întrerupse plânsetele fiicei ei. Se prăbuşi la loc pe saltea. Incapabilă să-şi dea seama întru totul ce era în neregulă.

Ridică piciorul stâng, cel care o durea cel mai tare. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, văzu ceea ce păreau nişte M&M-uri deschise la culoare lipite de picior. Avea călcâiul plin de ele – verzi, galbene, portocalii, roşii. Dar bomboanele nu dureau. Avea câteva şi în partea de sus a tălpii. Îl coborî cu grijă şi-l ridică pe dreptul. Avea şi mai multe puncte colorate şi dureroase, dar nu intraseră la fel de adânc ca în stângul. Clipi ca să-şi alunge lacrimile, durerea rămânând în continuare ca un nod greu în adâncul gâtlejului.

Era ceva împrăştiat pe podea. Într-o grămăjoară lângă patul ei. Un preş de tortură, care s-o întâmpine dis-de-dimineaţă.

Se aplecă, atentă la echilibru şi la picioarele pe care nu putea să-şi lase deloc greutatea, şi ridică unul dintre obiectele lucioase. Dar era lucios doar pe o parte – partea ascuţită. Cealaltă parte avea o nuanţă drăguţă de albastru-cobalt. Piuneze. Piunezele pe care i le cumpăraseră Hannei de la magazinul cu articole de birotică.

Hanna.

Scârba dracului!

Suzette încremeni, ascultând. Plânsetele încetaseră. Aia erau paşi? Se grăbea, oare, Hanna, pe scări? Ea se băgă din nou în pat, unde era în

siguranţă, şi se mai uită o dată la picioarele ei. Vreo zece – douăsprezece piuneze îi intraseră în piciorul stâng, iar cele din călcâi îi intraseră cu totul. Pe piciorul drept nu-şi lăsase atât de mult greutatea, aşa că piunezele nu intraseră decât pe jumătate. Dar statul în picioare şi mersul... Picături de sânge şiroiau pe lângă capetele colorate ale piunezelor, iar Suzette se lăsă pe pat, cu un sentiment brusc de greaţă.

Se întinse după telefon, simţind-o pe Hanna de partea cealaltă a uşii.

Hanna o deschise cu forţă.

Pentru o clipă, se fixară cu privirile, studiindu-şi reciproc armele: Hanna ţinea în ambele mâini un ciocan, iar Suzette, mobilul.

— Ce faci?

Aproape că vedea intenţia pe faţa fiicei ei, sclipirea criminală din privire. Dar Hanna nu făcu decât un pas, intrând în cameră.

Fata făcu ochii mari, holbându-se la bumbii coloraţi înfipţi în tălpile mamei ei. Pentru o secundă, nu existară decât linişte şi bătăile celor două inimi ale lor, speriate. O undă de nesiguranţă o înmuie pe Hanna. Văzând hotărârea fiicei ei clătinându-se, Suzette se ridică pe coate.

— Fir-ai a dracului să fii de monstru mic!

Ar fi fost în stare să arunce cu ceva în ea. Un cuţit. O grenadă.

— Fir-ai a dracului să fii de... chem poliţia!

Hanna ieşi brusc şi trânti uşa; zgomotul reverberă precum un foc de armă. Suzette îşi pierdu toată energia. Se trânti pe spate şi plânse, înfrântă.

Picioarele-i zvâcneau, iar sufletul îi era cuprins de frământare. Senzaţia de înfrângere i se răspândea prin membre. Deşi se aşteptase la o formă de ripostă, modul în care Hanna ripostase o făcea să simtă furnicături pe piele. Oare Hanna se gândise să o omoare atunci, când erau la cumpărături, după rechizite şcolare? Suzette se simţea lipsită de apărare, dar în loc să sune la poliţie, sună de urgenţă la numărul lui Alex.

Nu-i răspunse. Poate că echipa de la ştiri încă era acolo, făcându-l pe el şi pe prietenii lui să se simtă adulaţi şi importanţi, isteţi şi conştiincioşi. Sună la numărul principal, ştiind că Fiona, secretara lor, avea să răspundă. În timp ce telefonul suna, ea încercă să-şi aducă aminte când îşi făcuse ultima oară o injecţie antitetanos. Avea să fie nevoită să-şi sune doctorul.

— Jensen & Goldstein.

— Fiona, Suzette la telefon!

— Salut – tonul secretarei deveni entuziast în loc de profesionist.

— Am nevoie de Alex, e o urgenţă!

Tonul deveni speriat din entuziast.

— Aşteaptă puţin. Aşteaptă puţin, că încerc să-l aduc imediat!

— Nu...!

Suzette îşi stăpâni un ţipăt când Fiona o puse în aşteptare.

Se împinse în sus, ca să se sprijine cu capul de capătul patului. Cât stătu să aştepte, se gândi să facă o poză picioarelor ei rănite – dovezi, în caz că Alex avea nevoie de ele. Dar se răzgândi; daunele provocate reprezentau o dovadă suficient de clară. În plus, nu simţea nevoia să imortalizeze momentul. N-avea, oricum, de gând, să distribuie dovada sălbăticiei fiicei ei pe Instagram. Piunezele trebuiau scoase; nu putea să amâne momentul la nesfârşit. Nu avea nimic la îndemână cu care să şteargă sângele – nici măcar nu ajungea la cutia de şerveţele Kleenex din partea lui Alex de pat, şi nu merita efortul de a se târî până acolo. Luă faţa de pernă de pe perna lui şi-şi şterse cu blândeţe piciorul stâng.

Răsuflând de câteva ori, adânc, ca să se pregătească sufleteşte, prinse o piuneză cu capul galben între degetul mare şi cel mijlociu. Se prefăcu că-şi face o injecţie şi se sili să se liniştească. Apoi, trase.

Piuneza ieşi imediat. După ce simţi din nou durere, avu o senzaţie de mai bine în acel loc minuscul. Apăsă cu faţa de pernă pe înţepătură, ca să oprească sângele. Chiar în timp ce se pregătea să scoată o piuneză cu Capul Verde, Alex veni la telefon.

— Suzette?

Vocea-i era încordată, de parcă s-ar fi pregătit să se confrunte cu orice ar fi dezlănţuit ea asupra lui.

Ea începu din nou să plângă.

— Vino acasă – m-a rănit, Alex! Sunt piuneze pe podea, sângerez peste tot. Nu pot să rămân singură cu...

— Piuneze?

— Înfipte în picioare. Erau lângă pat. A intrat la mine în cameră cu un ciocan! Nu pot să merg!

— Sun la urgenţe!

— Asta puteam să fac şi eu – eu am nevoie de *tine!*

— Vin! Imediat...

— Şi ia bandaje, tifon şi Neosporin – nu pot să ajung la baie...

— Mă opresc pe drum – în douăzeci de minute ajung, promit!

Închise, apoi aruncă telefonul pe pat. Plânsul îi făcuse corpul să se încordeze şi mai tare, ceea ce-i spori durerea pe care o simţea în picioare. Voia să bea apă, dar fu nevoită să se mulţumească doar cu câteva înghiţituri de salivă lipicioasă. Totuşi, o ajută să-şi păstreze un oarecare control. Scoaterea primei piuneze nu fusese chiar atât de neplăcută pe cât crezuse că avea să fie. Dar mai avea de scos vreo douăzeci şi ceva. Îşi spuse că avea să se simtă mai bine, mult mai bine, după ce le scotea.

Dar mai întâi, avea altceva de rezolvat. Nu-şi putea desprinde privirea de la uşă. Dacă Hanna îşi recăpăta curajul şi încerca să termine ce începuse?

Durerea şi piunezele trebuiau să aştepte.

Îşi puse faţa de pernă în jurul gâtului. Imediat ce ajungea la uşă, avea să rămână acolo până când ajungea Alex. Inspiră şi expiră şuierând de câteva ori ca un gladiator care se pregătea de luptă. Folosindu-se de antebraţe, ajunse până la capătul patului – departe de piunezele care zăceau în continuare împrăştiate pe podea. Nu avea suficientă forţă în partea superioară a corpului pentru a rămâne mult timp în acea poziţie, aşa că încercă să pună doar genunchiul în podea. Era prea departe, ceea ce-o făcu să se prăbuşească pe jos. Picioarele i se îndoiră instinctiv, făcând-o să urle în momentul în care degetul mare îi amortiză căderea.

Dar măcar reuşise să coboare din pat. Se târî spre uşă în patru labe, întinse mâna şi descuie încuietoarea.

Cu picioarele întinse şi cu spatele lipit de perete, îşi acordă un moment de respiro. Picioarele-i pulsau, şi se întrebă dacă nu cumva sunase la numărul greşit: ar fi putut suna la 911. Nu. Nu voia străini în casă. Care să fie martori la suferinţa ei. Să-i pună la îndoială calităţile deplorabile de părinte. Oare cum ajunsese copilul ei în halul ăla? Poate că aveau să i-o ia pe Hanna. În sistemul de plasament? În închisoare? Oare existau închisori pentru copiii de clasa întâi muţi?

— Eu singură o să-mi pun casa la punct, spuse ea, cu vocea răguşită de emoţie. Eu singură o să-mi pun casa la punct!

Luă faţa de pernă din jurul gâtului, gata s-o folosească pe post de bandaj uriaş, şi începu să smulgă piunezele. Una câte una. Repede. Cu nerv. Aşa n-o mai durea la fel de rău.

Îi auzi paşii duduind pe trepte şi vocea strigând-o pe nume. O şocă faptul că el încă avea pantofii în picioare. Stare Suedeză de Urgenţă. Chicoti.

— Stai aşa! spuse ea, în timp ce el apăsa pe clanţă, împingându-se în uşă.

El căzu în genunchi lângă Suzette în momentul în care ea descuie uşa. Avea ambele picioare înfăşurate în faţa de pernă, îmbibată în sânge.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde e? replică Suzette.

— N-am văzut-o! Am venit direct sus.

Luă punga de la Rite Aid[26] din mâna lui şi arătă spre stropii de sânge de pe pat, spre piunezele împrăştiate lângă el, spre picioarele ei. Pe chipul lui se citea că înţelege o poveste cumplită, în timp ce studia cu atenţie toate

[26] Lanţ american de farmacii fondat în 1962 (n.tr.).

amănuntele – de două, de trei ori – încercând să modifice sau să reinterpreteze ceea ce era evident.

— Hanna n-ar fi fost în stare să...

— Şi când a fost sigură că am călcat pe ele, a intrat în cameră cu un ciocan în mână!

— Dar de ce...? De ce să facă aşa ceva?

Părea mai degrabă surprins, decât furios.

Lui Suzette îi venea să-l ia de umeri şi să-l scuture, dar nu avea destulă energie.

— E ceva în neregulă cu ea. Mai rău decât...

— Hanna? strigă Alex, întorcându-se cu faţa spre hol. Poţi să vii aici, te rog?

— Stai, stai un pic...

Se aplecă şi-şi desfăcu bandajul din jurul tălpilor. Erau umflate şi presărate cu mici bubiţe care amorţiseră. Alex şi Suzette schiţară simultan o grimasă.

— Să mergem la Urgenţe?

— Sunt superficiale, o să fiu în regulă.

Îl lăsă să-i îngrijească rănile de la picioare. O dădu cu Neosporin, ungând-o cu blândeţe cu o faşă sterilă. Lacrimile îi sclipeau în ochi. Se opri o secundă ca să se şteargă pe obraji cu dosul palmei. Puse feşele pe partea inferioară a fiecărui picior, legându-le cu tifon. Suzette rupse fâşii de leucoplast şi i le dădu.

— Te pricepi bine de tot la treaba asta! îl lăudă ea.

În tăcere, o ridică în braţe şi o duse la scaunul confortabil aşezat cu faţa spre strada lor. Nefiind în stare să vorbească, mototoli feşele sterile în mână şi adună piunezele care i se înfipseseră în picioare. Îngenunche lângă pat ca să le adune pe cele care rămăseseră.

— Ai grijă! îl avertiză ea.

El se îndreptă spre baie. Ea auzi răpăitul metalic al piunezelor pe care Alex le arunca în coşul de gunoi cu plasă de sub chiuvetă.

— În bucătărie e dezordine? întrebă ea când el se întoarse în cameră.

— Nici nu m-am uitat.

Alex luă aşternuturile de pe pat.

— N-o să poţi să mergi. S-ar putea să dureze câteva zile. Beatrix poate să vină? Aici? Poate chiar în după-amiaza asta?

— O să o sun. Telefonul meu e...

Îl găsi printre aşternuturi şi i-l dădu. Îşi plecă privirea, ruşinat, neîndrăznind să o privească în ochi. Se grăbi înapoi spre pat şi împături aşternuturile laolaltă.

— Poate-ar trebui să le-arunci şi gata. Sunt toate pătate...

— Alex... Alex...

Ea întinse mâna.

Veni spre ea, precum un băieţel rănit, cu faţa roz şi sensibilă. Îşi strânseră unul altuia degetele.

— Nu ştiu ce să fac, spuse el.

— Trebuie neapărat s-o găseşti pe Hanna şi să te asiguri că-i în regulă.

Bărbatul aprobă din cap.

— Iar eu trebuie să beau ceva. Şi, poate, să mănânc o banană? Mă simt cam slăbită.

— Bineînţeles!

Se îndreptă cu paşi mari spre uşă, apoi se opri. Apăsă pe clanţă, aruncând priviri spre lumea necruţătoare de dincolo de uşă.

— Ce să-i spun? şopti el. Ce pedeapsă...?

— Hai să n-o transformăm într-un personaj negativ, deocamdată. Cu tine s-a purtat mereu frumos.

— Poţi s-o întrebi pe Beatrix? Ce să facem?

— Da, o să o întreb.

Alex ieşi în hol, strigând-o pe Hanna pe nume. Îi făcu numele să sune ca o întrebare, pe un ton speriat şi nesigur. În momentul acela, Suzette îşi dădu seama că fiica lor îi atacase practic pe amândoi. El nu mai era atât de sigur cine e fiica lui. Era o victorie dulce-amăruie, dar merita preţul dacă Alex înţelegea în sfârşit ce îndurau.

•

La cererea ei, Alex lăsă uşa de la dormitor deschisă, ca ea să poată supraveghea ce se întâmplă în alte părţi din casă. Îl auzea vorbind de la baza treptelor din pod – probabil că Hanna se refugiase în biroul lui. Îi spuse că avea să le pregătească tuturor micul dejun în curând. Clătite. Apoi, aveau să discute puţin. Hanna nu răspunse, iar Alex coborî din nou singur. Urmă clinchetul a ceva spart, adunat şi aruncat.

Suzette se uită la telefon. Încă era foarte devreme, nu era nici 8.30. O sună pe doamna doctor Yamamoto.

— Beatrix? Suzette la telefon.

— E totul în regulă?

În timp ce termina de povestit ce se întâmplase la şcoală cu o zi înainte, apoi ce se întâmplase în dimineaţa aceea, Alex se întoarse în cameră cu un pahar cu apă într-o mână şi o banană în cealaltă.

— E Beatrix? şopti el.

Suzette aprobă din cap, iar el închise uşa cu piciorul pe jumătate.

— Tocmai a intrat Alex. Te pun pe difuzor.

El îi dădu apa şi se aşeză pe braţul fotoliului ei.

— Prima întrebare, presupun – vă simţiţi amândoi în siguranţă? Vă faceţi griji pentru siguranţa voastră?

Suzette termină de înghiţit apa.

— Nu, acum că-i Alex aici, nu. Lui nu îi face nimic.

Puse paharul pe măsuţă şi luă banana de la el.

— Dar tu, Alex? întrebă Beatrix.

Suzette înfulecă banana cu înghiţituri mari, urmărind cum nişte forţe primitive se ciocneau înăuntrul soţului ei. Un bărbat matur n-ar fi trebuit să se teamă de o fetiţă, dar în ochii lui se citea frica.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse el. Mie nu mi-a făcut niciodată nimic. Dar n-am crezut niciodată că ar fi în stare de aşa ceva.

— Internarea unui copil e un lucru neobişnuit, spuse Beatrix, pe tonul ei atent măsurat. Dar e o variantă pe care o aveţi la dispoziţie, adică s-o duceţi la un spital, dacă simţiţi vreodată că nu puteţi face faţă situaţiei şi sunteţi îngrijoraţi pentru siguranţa voastră sau a ei.

Alex şi Suzette se priviră reciproc, imagini în oglindă ale mâhnirii şi disperării. Clătinară amândoi uşor din cap.

— Ar fi tare speriată într-un spital, spuse Suzette, cu gândul la propriul trecut. La ce-ar ajuta-o asta? Ar fi tare speriată şi confuză...

Alex o întrerupse:

— Nu e – nu am ajuns în punctul ăla, nu? Ai putea să vii aici şi să stai de vorbă cu noi – cu ea?

— Asta e doar o opţiune de urgenţă, în cazul în care aveţi nevoie de ea. Cei mai mulţi dintre părinţi au reţineri, din aceleaşi motive ca şi voi.

Beatrix oftă.

Stăteau acolo amândoi, având nevoie de cuvintele ei, de sfaturile ei.

— O să fie nevoie de o evaluare completă a stării ei de sănătate mintală, nu vreau să-i pun un diagnostic în grabă. Deci nu pot să vă recomand vreo reţetă medicală sau vreun tratament concret. Aveţi vreo idee... A existat vreun incident care s-o fi provocat? Ceva la care Hanna să reacţioneze?

— Da.

Alex păru surprins de confirmarea rapidă a lui Suzette.

— Cred că s-au întâmplat foarte multe, şi am fost foarte hotărâtă să o înscriu la şcoală. Adică, am cauzat o schimbare majoră în viaţa ei. Asta e adevărul. Fie şi numai prin faptul că am adus-o la tine. Şi poate... cu jucăria aia, îi spuse ea lui Alex. I-am stricat o jucărie; am crezut că e o păpuşă voodoo, iar ea s-a supărat foarte tare.

— Crezi că aici a fost vorba despre răzbunare? întrebă el.

Suzette simţi o pâclă neagră a vinovăţiei răspândindu-i-se în stomac, împletindu-se cu şoapte de ură. Poate era adevărat că lucrurile nu s-ar fi înrăutăţit dacă ea şi-ar fi gestionat frustrările cu mai multă delicateţe. Dar era normal ca un copil să meargă la şcoală, să-şi facă prieteni, să se îndrepte spre o viaţă independentă. În astfel de condiţii, ce *altă* mamă s-ar fi descurcat mai bine?

— O parte din toată situaţia asta e din vina mea. A fost prea mult pentru ea, iar eu am insistat. Am insistat, pentru că... situaţia ei se înrăutăţea şi eu aveam nevoie de o soluţie, iar ea se opunea soluţiilor mele şi devenea şi mai rea, aşa că eu am devenit şi mai disperată să fac ceva...

N-ar fi putut deveni mai împăciuitoare, pentru că nu putea să se întoarcă în timp şi să renunţe la sarcina cu Hanna. Alex o mângâie pe spate.

— Cred că e important că ai conştientizat lucrul ăsta.

Beatrix vorbea cu precauţie.

— Dar abilitatea ei... modul în care plănuieşte şi pune în practică aceste porniri agresive... Poate, Alex, dacă te simţi în largul tău, ai putea să vorbeşti tu cu Hanna, faţă-n faţă? Să vezi dacă recunoaşte că oricare dintre lucrurile astea reprezintă o parte din frustrarea ei?

— Bine!

Părea că are reţineri.

— Nu poţi... Suzette nici măcar nu poate merge.

— Îmi pare rău că nu vă pot vedea până luni, dar aşa o să am timp să analizez nişte lucruri. S-ar putea să vă pot primi mai devreme, luni.

Din nou, aşteptară ca ea să le arunce un colac de salvare.

— La ora nouă? Sau e prea devreme?

— Venim atunci! acceptă Alex, fără ezitare.

— Atunci o să am mai multe informaţii pentru voi, despre moduri de-a proceda. Între timp – Alex, tu o să fii acasă tot weekendul?

— Da.

— Ştiu că nu vă încălzeşte cu nimic în momentul de faţă, dar o parte dintre familiile pe care am avut ocazia să le cunosc de-a lungul anilor – cu copii care-şi descarcă nervii la modul exploziv, aruncă lucruri – chiar şi cuţite –, ameninţă fraţii mai mici, lovesc, pocnesc şi nu pot fi controlaţi. Acţiunile Hannei sunt mai bine gândite, mai puţin spontane. Dar sunt şi mai puţin explozive, mai puţin volatile, într-un fel. E posibil să aibă un weekend plăcut alături de voi, acasă – unde pare să-şi dorească să fie. Încercaţi să vorbiţi cu ea, dar evitaţi să vă grăbiţi cu pedepsele, să vă arătaţi prea supăraţi. Cu cât păstraţi o atmosferă mai liniştită în casă, cu atât o să fie mai bine. Şi o să începem procesul de finalizare a unui diagnostic şi al unei

scheme de tratament. Şi ştiţi că aveţi varianta cu spitalul dacă situaţia degenerează în orice moment al weekendului.

— Mulţumim!

— Mulţumim! repetă Alex.

După ce închiseră telefonul, Alex se duse la dulapul cu ţesături de in din baie şi se întoarse cu cearşafuri noi. Făcu patul cu mişcări rapide şi sigure, care o umplură pe Suzette de invidie; ea îşi pierduse cu totul simţul competenţei şi hotărârii.

— Poate c-ar trebui să încerc eu să vorbesc cu ea, propuse Suzette, pe jumătate gândind cu voce tare.

— Nu cred că-i o idee bună. Nici Beatrix nu cred c-ar fi de această părere.

— Nu ca să încerc să o provoc. Poate că-i datorez nişte scuze.

N-avea să ajute la nimic, dar avea să cureţe partea din conştiinţa lui Suzette care nu era încă pregătită să renunţe.

Alex îşi băgă o pernă sub bărbie şi o îndesă într-o faţă de pernă curată.

— Aş vrea să vă ţin separate până luni.

— Nu vreau să stau închisă în casă tot weekendul. M-aş simţi mai bine dac-aş fi cu tine – şi nu poţi s-o laşi pe Hanna singură toată ziua.

— M-aş simţi mai bine dacă te-ai duce la un doctor.

— Sunt răni superficiale.

Clătină doar din cap în semn de dezacord, dar vocea-i era fermă. Durerea din picioare îi vibra într-o manieră cu totul diferită – şi mai puţin înspăimântătoare – faţă de momentele când avea senzaţia că i se răsuceau intestinele sau i se umflau.

El înfoia pernele.

— Vrei *în* pat sau *pe* pat?

— Pe. Îmi aduci caietul de desen? L-am lăsat jos, pe raftul de lângă televizor.

— O să-ţi pregătesc şi un mic dejun adevărat.

O conduse la pat.

— Îmi aduc laptopul, poţi să te uiţi la tot felul de chestii pe net. Altceva? S-o sun pe mama?

— Pe Tova? De ce?

— Ar veni! În caz de urgenţă! Ne-ar ajuta!

Se aşează lângă ea, iar ea îl simţi stând să plesnească din pricina nevoii de cineva – de Tova, de Beatrix sau de ea. Poate de oricine care să fi umplut casa şi să-l fi scutit de confruntarea cu fiica lui de unul singur.

— Mâine-s în picioare.

— N-ai de unde şti chestia asta...

— Iar Beatrix are situaţia asta sub control, o să ne-ajute ea. Exact cuvintele tale.

— Asta a fost azi-noapte.

Nu voia să vină maică-sa – perfecta de maică-sa, care credea în perfecţiunea fiului ei şi s-ar fi putut să nu înţeleagă cum o dăduse Suzette în bară cu creşterea propriului copil. Iar ceaţa vinovăţiei nu voia să se risipească. Nu vrusese să-şi distrugă copilul sau să desconsidere o boală mintală autentică, dar ruşinea continua s-o usture. Poate că, prin toate eforturile ei, nu făcuse altceva decât să înrăutăţească situaţia.

Poate că exagerase cu grija parentală, încercând să compenseze lipsa acesteia din partea mamei ei? Oare-i dăduse Hannei prea multă mâncare organică în copilărie? Oare nu-i dăduse destulă? Făcuse cursurile de mişcare pentru mami şi bebe, cursurile de yoga pentru mami şi bebe şi somnul pentru mami şi bebe în acelaşi timp, pentru că mami avea nevoie de odihnă. Îi citiseră în fiecare zi din cărţi, se asiguraseră că petrece o perioadă limitată în faţa unui ecran, că iese destul pe-afară. Poate c-ar fi trebuit să insiste să o ducă la creşă mai devreme, când era mai maleabilă. Oare-ar fi trebuit ca Hanna să aibă parte de-o rutină mai puţin regulată? Oare-ar fi trebuit s-o lase să stea trează cât de târziu voia? Oare-i spuseseră „nu” de prea multe ori? „Da” de prea multe ori? Era imposibil să nu se îndoiască de felul în care ea – şi Alex – se purtaseră ca părinţi.

O mică parte din ea încă spera ca Beatrix să aibă dreptate, că se ocupau deja de modificarea comportamentului familiei. Poate că erau nişte paşi pe care ea şi Alex îi puteau face – noi tipare, lucruri de schimbat – care s-o transforme pe Hanna într-o fetiţă normală. Poate că o pedepsiseră mereu incorect (faptul că-i plăceau momentele petrecute afară ar fi trebuit să fie un indiciu pentru ei). Poate că erau prea blânzi, prea duri, şi, cu nişte ajustări, Hanna avea să îşi vină în fire.

— La ce te gândeşti? întrebă Alex.

— Poate că nu e prea târziu.

— Putem s-o avem în continuare pe mama ca opţiune, dacă e nevoie.

Suzette aproape că râse. Alex nu era preocupat deloc de siguranţa mamei lui, de ideea că Hanna ar fi putut să-i facă rău lui *farmor* a ei. Înţelesese un adevăr important, dar nu voia să-l recunoască: Hanna luase în vizor o anumită ţintă. De ce se mai prefăcea că-i e teamă?

— Ne descurcăm noi cumva. Ţii minte? Mi-ai spus acum două zile să nu-mi fie teamă de ea.

— Acum s-a schimbat situaţia. Nu ţi-e teamă?

Nu voia să-i spună cât de uşurată se simţea. Că, în sfârşit, situaţia era expusă în toată splendoarea ei. Avea dovezi irevocabile. Iar soţul ei ajunsese,

deşi, poate, doar parţial, de partea ei. Poate c-ar fi trebuit să-i spună mai multe, mai repede, sau să pună mai mult accent pe diferenţele tulburătoare pe care Hanna le făcuse mereu între ei. Dar tot o rodea faptul că ea era vinovată pentru scăparea Hannei de sub control. Era o mamă incompetentă, tâmpită, ca o păpuşă de hârtie. Niciodată nu-şi dorise ca Alex s-o vadă ca fiind slabă sau lipsindu-i tăria de bază pe care orice mamă ar fi trebuit s-o aibă. Dar poate... Poate că nu era ea singura lipsită de coloană vertebrală. De ce nu se impusese niciunul dintre ei şi nu ceruse niciodată mai mult de la Hanna? Oare iluzia lor cu privire la familie era atât de fragilă, încât niciunul dintre ei nu era în stare să se confrunte cu spectrul imperfecţiunii? Era posibil ca în acel moment, când anumite lucruri începeau să iasă la suprafaţă, ca dinamica familiei să se schimbe, să se îmbunătăţească.

— Puţin. Dar tot trebuie să credem că... încearcă să ne spună ceva.

Te urăsc! Dar poate că nu acesta era de fapt mesajul. Putea crede că Hanna simţea o durere în interior, ceva pe care fata nu-l putea numi. Ceva pe care Suzette îl plantase fără să vrea. De-ar fi putut să găsească pur şi simplu acel ceva, să-l identifice, poate că aveau să-l poată smulge din mintea ei, iar Hanna avea să fie liberă să se dezvolte spre exterior şi pe o pantă ascendentă, nu spre interior şi într-un mod complet greşit.

Calmul care puse stăpânire pe ea era iraţional, de parcă ar fi devenit invincibilă supravieţuind atacului fiicei sale. Şi, pentru moment, în loc să-i elimine ataşamentul faţă de Hanna, îi întări cumva legătura cu ea. Erau două adversare, părţi ale unui întreg, iar ultima armă a lui Suzette era empatia.

— E singură de câteva ore deja. Nu ştiu dacă a mâncat. Se va purta ca un înger cu tine, Alex.

El aprobă din cap. Dar nu-i dădu drumul la mână.

— Eu îl criticam pe tatăl meu. Pentru că nu observa nimic. Mama şi cu mine glumeam că urma să mutăm mobila. Ştiam că avea să se lovească de ea înainte să bage de seamă că se schimbase ceva.

— Tu nu eşti aşa – tu eşti foarte prezent în viaţa noastră.

— Prezent, dar neştiutor. Pe jumătate implicat, pe jumătate conştient. Pe jumătate mereu cu gândul la alte lucruri – proiecte, probleme de rezolvat. Observ când nu-mi merge bine maşina, dar nu şi familia.

— Nu te mai chinui aşa!

Se apropie şi mai mult de el, iar el îşi lipi fruntea de a ei.

— Te iubesc atât de mult! rosti el. Îţi mai aduci aminte când ai întrebat dacă noi am mers înainte ca şi cuplu? Sincer... Am încercat să las dragostea mea pentru Hanna să umple golurile pe care le-am simţit, uneori, între noi. Nu că aş fi simţit că te îndepărtezi tu de mine, dar... Mă forţează. Iar eu am

acceptat asta, pentru că e un copil, şi treaba noastră e să punem copilul pe primul loc. Dar poate că ne-a împins...

Nu voia să spună restul. Aşa că-l spuse Suzette:

— În direcţii diferite!

Suzette îl cuprinse de gât şi-şi îngropă faţa în umărul lui în timp ce suspina. Era prima oară când făcuse o aluzie la faptul că era posibil ca Hanna să se bage între ei.

— O să fim bine! rosti ea.

Iar forţa braţelor lui Alex o convinse: dacă ei doi erau uniţi, atunci poate că nu era totul pierdut.

HANNA

Când tati veni să o caute, ea arunca o minge de cauciuc pe treptele de la pod pentru ca el să ştie unde se află. Ea nu coborî, dar nici tati nu urcă. Totul se terminase extrem de prost. Mami n-ar fi trebuit să ajungă pe pat – cum mai putea ea s-o ameninţe cu ciocanul, stând deasupra ei? Şi mai avea şi telefon, cu care să sune după ajutor. Fusese o greşeală prostească, iar ea ar fi trebuit să îi fure telefonul când avusese ocazia. Nu-i cursese atât de mult sânge din picioare cât s-ar fi aşteptat ea, dar pe Hanna tot o speriase un pic. Că văzuse sângele. Că ştia că ea îl cauzase. O amăra tare rău să se gândească la asta: tati încă era complet vrăjit de mami, însă în momentul acela ştia că *lilla gumman* a lui nu era tot timpul o fetiţă scumpică.

Aşteptă cât putu de mult. Un miros de ceva gătit cu unt pluti în sus pe scări, iar tati o strigă din bucătărie. Ascunse ciocanul după câteva cărţi de-ale lui.

Tati veni din grădină cu o narcisă tăiată, în timp ce Hanna se strecura în bucătărie. El aruncă o privire spre ea, cu o expresie greu de descifrată şi chipul dur ca o cărămidă, apoi termină de aranjat tava aia de fiţe. Clătite. Cafea. Floarea.

— Mă întorc imediat.

Duse tava sus, pentru mami.

Hanna se aşeză la masă şi-l aşteptă să se întoarcă, îi era foame. Iar în momentul acela, el îşi făcea griji doar pentru mami – făcea totul pentru mami. De parcă toate astea nu s-ar fi întâmplat din vina lui mami. Oare cum putea s-o ierte el atât de uşor pe mami pentru că omorâse Bestia BălmăSforăitoare?

Tati coborî treptele în fugă, iar ea se chirci în scaun, atât de aproape de masă, încât o vedea neclar. El se opri, iar fata ştia că se uită la ea, dar nu putea să-şi dea seama dacă semăna cu tati sau cu un impostor. Oare era furios pe ea? Oare avea să semene din ce în ce mai mult cu mami – pretenţios şi dezamăgit – cu fiecare minut care trecea?

Dar apoi veni şi se aşeză faţă-n faţă cu ea.

— *Lilla gumman? Te* simţi rău?

Hanna aprobă din cap.

— Pentru ce i-ai făcut lui mami?

Se smiorcăi şi-şi trase o lacrimă. Nu, pentru că nu-l salvase pe tati.

Tati îşi apropie faţa de masă, astfel încât ei să se poată privi în ochi. Avea ochii ridaţi, plini de îngrijorare, şi văzându-i, Hanna căpătă speranţă.

— Îmi pare rău că te simţi atât de frustrată! Îmi pare rău că noi nu înţelegem tot ce gândeşti, tot ce simţi! Dar nu aşa trebuie să te exprimi!

Burtica îi făcu ghiorţ-ghiorţ. „Dă-mi să mănânc!"

— Ţi-e foame? o întrebă tati.

Ea aprobă din cap.

El se duse la tavă şi unse cu unt restul clătitelor. De obicei, o lăsa pe ea să le presare cu zahăr pudră, dar de data asta, o făcu el şi împături clătitele. Puse câte una în farfuria fiecăruia.

De obicei, ei îi plăcea să-şi taie clătitele cu furculiţa, deşi tati îi spunea că le poate lua cu degetele. Dar clătitele se tăiau foarte uşor, iar ei îi plăcea cum tăia furculiţa de metal aluatul împăturit.

— Sunt bune?

Hanna zâmbi larg şi încuviinţă din cap. Îl privi, dar faţa lui tot nu părea prea fericită. Inspirată, coborî de pe scaun şi dădu ocol mesei în fugă, ajungând în partea lui de masă. Când se aplecă să-l pupe, tati se feri de ea. Apoi se opri şi o lăsă să-l pupe. Ea nu ştia ce să creadă despre asta, dar era bucuroasă că el se află din nou jos, alături de ea.

— Mănâncă-ţi clătită.

Îşi târşâi din nou picioarele spre scaunul ei. Tati mestecă şi îndesă clătită în gură de parcă ar fi înghiţit vagoanele unui tren. Dintr-odată, se trezi că mai rămăsese doar o bucată. El se linse pe degete. Ea mânca mult mai încet.

— Mai vrei una? Îţi mai e foame?

Hanna ridică din umeri.

— *Lilla gumman?* Putem discuta? O discuţie serioasă.

Ea aprobă din cap şi speră că totul avea să revină la normal. Poate că urma să-i vorbească despre transportorul din *Star Trek* – să-i explice cum se aranjau toate moleculele lor astfel încât hainele, bocancii şi comunicatoarele lor să nu li se lipească de corpuri. Ţesătură în loc de piele şi părţi electronice ieşindu-le din urechi, îi plăcea la nebunie transportorul şi chestia aia care le copia toată mâncarea. Ar fi fost complicat să se folosească de Copiator fără să vorbească. Dar ideea de-a mânca îngheţată cu bucăţele de ciocolată cu mentă sau bomboane cu gust de gumă de mestecat oricând voia ea poate ar fi tentat-o să încerce să-i vorbească măcar în şoaptă unei asemenea maşinării.

Tati îşi dădu farfuria la o parte şi-şi sprijini coatele pe masă.

— Deci. Poţi să fii sinceră cu mine, nu-i aşa? Noi suntem sinceri unul cu celălalt.

Discuţia o făcea deja să se foiască şi să simtă furnicături peste tot. Luă două îmbucături de clătită pe furculiţă şi le vârî în gură. Sinceritatea nu era un subiect complet solid în mintea ei; era o chestie vaporoasă, ca fumul, care era prezent într-o clipă şi dispărea în alta. Era mai important să ţii lucruri pentru tine decât să fii sincer, dar era un lucru rău să minţi, iar tati era ultima persoană care ea ar fi vrut s-o considere rea.

— I-ai făcut rău lui mami pentru ce i-a făcut Bestiei tale BălmăSforăitoare?

Ea îşi cântări bine opţiunile, apoi aprobă din cap. Nu avea nimic de pierdut, pentru că tati – tati al ei cel deştept – îşi dădea mereu seama. Şi avea să înţeleagă că era corect – mai mult decât corect – pentru că Bestia ei BălmăSforăitoare murise, iar mami era în continuare cât se poate de vie.

— Vino încoace!

El îşi dădu scaunul la o parte ca să fie mai aproape de ea şi îl întoarse pe-al ei ca să stea genunchi lângă genunchi.

— Hanna, ăsta e un lucru foarte important. Ştiu cât de mult ai suferit când mami ţi-a distrus jucăria. Dar tu înţelegi asta, nu-i aşa? Un cartof – chiar şi unul pe care-l poţi transforma într-un prieten – nu simte aşa cum simte un om. Înţelegi asta?

Da. Nu. Desigur, un cartof nu simţea durerea ca un om – însă ea nu era cartof, şi o simţea, simţea durerea pe care i-o provocase mami. Tati ar fi înţeles, dacă i-ar fi putut ea explica mai bine, dar se încurcară toate atât de tare în capul ei, încât începu să plângă.

— Poate-ai crezut că e amuzant să-i faci o glumă lui mami? Dar ce-ai făcut tu a rănit-o – a rănit-o fizic. A speriat-o. Şi mă doare şi mă sperie şi pe mine – faptul că veveriţa mea mică...

Îl privi în timp ce vocea începea să-i tremure, uluită de lacrimile lui. Îi atinse obrazul, apoi clătină din cap, sperând că el avea să înţeleagă: *Nu plânge, tati!*

Ce spusese ea îl făcu să plângă şi mai tare, iar el o luă în poală şi o ţinu strâns.

— Vezi? Eşti scumpetea mea mică...

Ei îi plăcea la nebunie să stea în braţele lui. Inima lui îi bubuia lângă ureche, iar ea lovea cu degetul mijlociu în pieptul lui, bătând la unison cu ea. Dar apoi tati inspiră adânc şi o aşeză înapoi în scaunul ei. Se şterse la ochi, iar ea se uită la el cu mari semne de întrebare în privire.

— Tati e supărat! Nu mai ai voie să răneşti pe nimeni – pe absolut nimeni! Nu e permis aşa ceva! Vezi tu, noi acum avem o problemă, iar eu nu ştiu cum să o rezolv. Parcă tu... eşti două fetiţe diferite. E... Marie-Anne? Ea te face să faci lucrurile astea?

Ea se foi din nou şi apăsă cu degetul pe o moviliţă zahăr care îi rămăsese în farfurie. O linse. Fusese foarte mândră de ea însăşi, pentru că, de fapt, ideea cu piunezele fusese a ei – Marie-Anne doar stătuse de pază. Iar ceea ce se întâmplase la şcoală... Ea nu considera acele întâmplări altceva decât un şir de coincidenţe fericite. Faptul că fusese lăsată singură în cameră cu Cap-cu-Cască. Faptul că el dădea cu casca de perete. Faptul că o lăsase să i-o scoată fără să protesteze sau să se plângă. Câinele agresiv. Poate că Marie-Anne o ajutase totuşi puţin cu aia.

Pentru prima oară, îşi dădu seama că s-ar fi putut ca Marie-Anne să fi stat mai mult decât ar fi trebuit pe lângă ea. Faptul că lui mami nu-i plăcea Marie-Anne era în regulă, dar dacă se băga între ea şi tatăl ei... Hanna îl voia înapoi pe tati al ei, cel de dinainte, care nu se ferea de pupicii ei.

— Poţi s-o faci pe Marie-Anne să plece?

Ea zâmbi larg. El încă-i putea citi gândurile. Dar apoi ridică din umeri. La urma urmei, ea fusese cea care-o invitase pe Marie-Anne, pentru că îşi dorea o prietenă bună. Nu ştia cum s-o facă să plece.

Tati rămase niţel dus pe gânduri.

— Şi dacă...

Se tot uita la ea de parc-ar fi vrut să spună ceva; deschidea şi închidea gura precum un peştişor de aur flămând.

— Şi dacă te-ajut eu?

S-o ajute? Ideea o intriga. Se ridică în picioare în faţa scaunului ei, în faţa lui tati, cu toată greutatea pe un singur picior, atentă la ce avea să spună în continuare.

— Uneori... Când ceva ne supără, ne putem alunga supărările.

Oare voia să facă o vrajă împreună cu ea? Schiţă o grimasă confuză.

— Deci ce propun eu e... S-o alungăm pe Marie-Anne. Ai fi dispusă să faci lucrul ăsta?

Ea aprobă din cap. Oare avea şi tati puteri magice? Întinse mâinile: *Cum anume?*

— Duminică e *Valborg* – Noaptea Walpurgiilor. Şi o să facem un foc, în curte, doar pentru noi. Uneori, când oamenii vor să alunge anumite lucruri, îşi aruncă grijile în foc.

Oare puteau s-o arunce pe mami în foc?

— Aşa că poate... ai putea face un desen. Cu Marie-Anne. Iar duminică seara, o să o alungăm.

Fata îşi muşcă buza. Nu i se părea întru totul corect, având în vedere că Marie-Anne mai arsese o dată şi murise. Dar dacă *acea* Marie-Anne fusese într-adevăr nevinovată, atunci interpretarea Hannei cu privire la ea se dovedea a fi un pic mai periculoasă. Iar Hanna nu avea nevoie de ea –

vorbitul era supraapreciat, şi majoritatea dintre chestiile lor cele mai tari de vrăjitoare fuseseră ideile Hannei. Scoase bărbia în faţă şi aprobă de câteva ori din cap.

— Ce fetiţă cuminte! Deci o să avem o Noapte a Walpurgiilor cu totul deosebită anul ăsta, după care, gata cu Marie-Anne! mai rămâne doar *lilla gumman* a mea.

Ea îl cuprinse de gât cu braţele, uşurată. El nu voia ca Marie-Anne să se bage între ei. O voia pe Hanna doar pentru el.

•

Stătea pe podea cu caietul în poală – cel în care-şi desenase simbolurile secrete. Era greu să încerce să conceapă o imagine a lui Marie-Anne. Nu era obişnuită să deseneze, iar după câteva încercări, începu să-şi simtă mâna ca pe o gheară ţeapănă şi de-abia mai putea să ţină carioca. N-o ajuta nici faptul că nu prea ştia cum arată Marie-Anne. O fată cu pielea înnegrită, ca puiul pe care-l arsese tati odată pe grătar. Dar ce desenase ea pe hârtie arăta ca un ou împrăştiat, cu două beţe pe post de braţe şi labe de înot pe post de picioare. Şi-ar fi dorit să aibă o fotografie.

Ideea o făcu să se oprească.

Chiar avea o fotografie cu mami. Ea şi tati scoseseră câteva exemplare la imprimantă, până când căpătase dimensiunea şi nuanţa de care avusese nevoie pentru colajul ei. Colajul dispăruse, dar ea tot mai avea pozele în plus. Scotoci prin miniraftul pe care ţinea lucrurile ei secrete, ascunse toate printre lucruri obişnuite care nu aveau să atragă atenţia nimănui. Pozele erau păstrate lângă alte pagini pe care le scosese la imprimantă, cu informaţii despre Cum să Arunci Vrăji de Răzbunare şi Atac. Articolul avea nişte cuvinte foarte lungi şi, uneori, foarte ciudate, dar ea înţelegea ideea generală: printr-o serie de cuvinte şi fapte cu un scop foarte precis, o vrăjitoare putea face rău unei alte persoane.

Explozii de sunet – o voce foarte puternică şi mulţi oameni care râdeau – trecură prin camera ei, iar ea scoase capul pe uşă ca să studieze problema. I se rupea inima când se gândea că tati era cu mami în camera lui şi se uita la tot felul de chestii pe laptopul lui. Când era acasă în cursul săptămânii, el se ducea în biroul lui şi nu-l deranja dacă ea se juca pe podea cât timp lucra el. Faptul că tati rămânea lângă mami era un semn că vraja ei asupra lui era foarte puternică.

Păi, cât de curând, avea să-l aibă numai pentru ea. El o să se bucure când îi va arăta desenul ei cu Marie-Anne. O lăsase singură în cameră ca să poată lucra la el, iar ea avea de gând să-l facă pe cât de reuşit posibil. Vraja de Alungare putea merge prost dacă fata semăna cătuşi de puţin cu Hanna însăşi, aşa că-i desenă o altă culoare la păr, un corp mai masiv, îmbrăcat cu

culori pe care ea nu le purta niciodată. Dar mai întâi, cât încă era singură şi în siguranţă, voia să lucreze la vraja contra lui mami.

Nu era absolut sigură care era scopul vrăjii, dar „Răzbunare şi Atac" suna bine. Habar n-avea ce însemna contrar acelor de ceasornic sau saturnian. Sau circumambulare ori cădelniţă. Dar în interpretarea ei, dacă distrugea fotografia persoanei căreia avea de gând să-i facă rău, îi făcea un oarecare rău şi persoanei respective, mai ales dacă repeta un blestem pe care-l simţea din toată inima – un exemplu de asemenea blestem era inclus în articol.

Blestemul trebuia rostit cu voce tare, dar Hanna ştia că devenise o vrăjitoare deosebită şi că avea să fie suficient să spună cuvintele pe muteşte. Citi paginile cu mare atenţie, ca să surprindă sensul a ceea ce urma să spună. Articolul recomanda ca fotografia să fie distrusă încet, de-a lungul mai multor zile, dar pe Hanna n-o deranja dacă devia de la instrucţiunile de pe Internet.

Se aşeză cu picioarele încrucişate şi rupse un colţişor din fotografia cu mami dormind. În minte, îşi dori să fie o fotografie cu mami moartă şi rosti pe muteşte blestemul.

Te lovesc cu acest blestem!

Bucată cu bucată, rupse fotografia şi făcu o grămăjoară din bucăţi de hârtie în caiet. Repeta continuu vraja pe muteşte.

Totul era foarte clar în mintea ei. Peste două zile, tati avea să facă un foc şi să-şi cânte odele închinate primăverii. Hanna avea să arunce desenul cu Marie-Anne în flăcări, unde urma să se îndoaie, să se înnegrească şi să dispară. Iar apoi va azvârli bucăţelele cu mami în foc, exact ca pe nişte confetti. Deja simţea cum Marie-Anne, inutilă şi redundantă, o părăsea; avea să se împrăştie în văzduh şi să dispară în înaltul cerului. Rămânea de văzut ce urma să se aleagă de mami; nu era sigură cum avea să se manifeste vraja ei.

Hotărâtă să nu dea greş, rupse fotografia în bucăţele şi mai mici şi începu să şoptească:

— Te lovesc cu acest blestem! Îţi doresc moartea! Vei suferi şi nu vei mai exista!

SUZETTE

Alex se strecură înapoi în cameră, închizând uşor uşa în urma lui.

— A adormit, spuse el.

— Mersi!

Era 20.09. Exact la timp. Cu hotărâre şi energie, reuşise să menţină pe toată lumea bine dispusă – şi ferită de scandaluri –, ţinându-se în acelaşi timp şi de programul obişnuit al Hannei.

El intră în dressing şi ieşi cu o pereche de şosete curate, apoi se aşeză pe pat ca să le ia în picioare. După o după-amiază şi o seară surprinzător de plăcute – dacă nu lua în seamă durerea de picioare –, cu Alex aproape şi atent la nevoile ei, Suzette simţi un val de groază. Clătină din cap, nevenindu-i să creadă ce se întâmpla.

— Ieşi din casă?

Se desprinse de capătul patului, cu muşchii încordaţi, neliniştită. Oare fugea la sală? La lucru, să facă un lucru pe care putea să-l facă Matt, sau pe care Alex îl putea face într-o altă zi?

— Fac două opriri scurte.

Îşi luă repede portofelul de pe noptieră.

— De ce? Nu! Alex, nu!

El se ridică, băgându-şi portofelul în buzunarul din spate al pantalonilor pentru sală. Îşi aranjă părul cu degetele.

— Un minut, să iau nişte chestii.

— Ce chestii? Nu!

El veni în partea ei de pat, cuibărindu-se lângă ea. Acolo unde văzuse înainte compasiune şi îngrijorare în eforturile lui, în momentul acela vedea egoism. Condescendenţă. Chiar şi în felul în care o lua de mână.

— Avem nevoie de câteva chestii pentru weekend. O să fie...

Ea îşi retrase mâna.

— Bine? Dacă se trezeşte? Dacă mă găseşte aici singură? Măcar... Lasă-mă cu o armă, ceva.

Regretă cuvintele în clipa în care le spuse.

— Îmi...

Era atâta durere pe faţa lui. Şi o simţea şi ea. Peste tot. În picioare, în inimă. În corpul înţepenit de o zi întreagă de mişcări precaute.

— Mă duceam să-ţi iau o pereche de cârje.

— Aha.

— Ca să te deplasezi mai bine.

— Ce, te-ai săturat să mă cari până la baie?

Ea îşi dorea să sune ca o glumă, dar amintirea neputinţei ei nu făcu decât să-l chinuie şi mai tare.

— Scuze. Poate... Am putea pune un clopoţel la uşa ei, ca să aud dacă se trezeşte.

Se gândi la şirul de clopoţei din alamă care atârnau de pe biblioteca lui – un suvenir primit din excursia părinţilor lui în Nepal.

El aprobă din cap, dar nu se duse să-i ia.

— S-o încuiem înăuntru?

El ridică din umeri, iar neputinţa lui dădu naştere unei noi dureri înăuntrul ei.

— O să fie-n regulă cu clopoţeii, spuse ea, având reţineri în a recunoaşte că s-ar fi simţit mai în siguranţă cu o crosă de hochei, un sucitor sau un baston cu şocuri electrice pentru vite.

Poate, după ce pleca el, ea avea să se îndrepte şontâcăind către dulapul lui şi să scoată racheta lui de tenis.

Cu toate că nu îşi dorea ca el să plece, ideea că erau cu toţii prizonieri, prinşi între pereţii caselor de vis, eficiente energetic, era la fel de nedorită. El lăsă uşa dormitorului deschisă, iar ea îl văzu trecând pe vârfuri de camera Hannei, conştient de propria greutate, chiar şi cu şosetele care-i estompau paşii.

Arme, lacăte, clopoţei. Eşecurile ei o străpungeau precum nişte cioburi de obsidian. Ce avea să urmeze, oare? Cămăşi de forţă? Camere capitonate? O lobotomie? Gândurile i se învârteau haotic între dorinţa de a-şi ajuta fiica şi dorinţa de a se elibera de ea. Poate că un spital de psihiatrie avea s-o ajute din ambele puncte de vedere.

Tavanul scârţâi în timp ce el mergea pe podea, deasupra capului ei, urmat de clinchetul clopoţeilor. Un minut mai târziu, era înapoi în hol. Ţinându-i protector în mâini, atârnă clopoţeii de clanţa Hannei, înăbuşindu-le sunetele în timp ce se revărsau spre podea.

Îşi ţinu membrele lungi ţepene în timp ce se întorcea, închizând uşa după el şi răsuflând uşurat.

— Mă simt ca un hoţ, şopti, aşezându-se pe colţul patului, cu coatele pe genunchi, masându-şi o mare povară de pe scalp.

— Nici măcar nu ştiu ce-nseamnă toată povestea asta. Habar n-am ce facem.

— Tot ce putem.

Îşi dorea să-l aline, dar nu putea ajunge la el, nu fără să se mişte.

— Toată chestia asta e atât de...

Alungă ideea.

— Deci, cum ziceam...

Se îndreptă spre ea.

— Cârje de la Rite Aid, poate reînnoiesc stocul de articole medicale, mă opresc repede să iau nişte lemne pentru foc şi vin imediat.

— Lemne pentru foc?

— E *Valborg* poimâine.

Avea ochii înfundaţi în orbite, aducând cu un schelet, iar ea nu-i văzu oboseala, ci cum avea să arate la bătrâneţe. Fragil. Pe marginea prăpastiei. Cu minţile rătăcite.

— Nu vom sărbători Noaptea Walpurgiilor!

Era atât de hotărâtă, asprimea cuvintelor ei. Şi totuşi, el protestă:

— De ce nu?

— Un foc? În curtea noastră din spate? La cum s-a comportat? Tu n-ai vrut să crezi asta, dar *chiar* e probabil ca ea să fi dat foc coşului ăluia de gunoi când era la...

— Nu e doar pentru ea, e o tradiţie de întâmpinare a primăverii...

— Walpurgii? Noaptea Vrăjitoarelor? Nu se poate să vorbeşti serios!

— E ceva mărunt, de-acasă, spuse el, cu o faţă inocentă şi disperată.

Deşi modul în care sărbătoreau nu semăna deloc cu cel în care se sărbătorea acasă, unde membrii comunităţilor se adunau şi mâncau, cântau, îşi aruncau resturile din grădină într-un foc uriaş de tabără.

Imaginându-şi ritualul lor simplificat, ea se întristă dintr-odată. Ei trei adunaţi în jurul ceaunului din cupru pus pe foc, în curtea din spate, Alex cântând singur în suedeză. Nu i se părea corect să-i refuze o sărbătoare atât de insignifiantă.

— Cândva... nu cumva era vorba despre alungarea vrăjitoarelor şi a spiritelor rele în toată chestia asta? întrebă ea, căutând un mod relevant de a pune în aplicare vechea sărbătoare păgână.

Alex o gratulă cu un zâmbet drăcesc schiţat doar pe jumătate.

— M-am gândit deja la chestia asta. Am făcut un fel de înţelegere cu Hanna.

— Ce fel de înţelegere?

— Să scăpăm de Marie-Anne.

— Ca o exorcizare? Auzi, tu chiar ai luat-o naibii razna?

Nu c-ar fi fost o idee proastă per se, dar ce ştia oricare din ei despre exorcizarea unei vrăjitoare şi alungarea ei dintr-o fetiţă de şapte ani?

— Nu! E ca atunci când vrei să scapi de gânduri negre, să laşi în urmă totul, şi le scrii – nu ştiu ce scrii acolo. Şi le-arunci în flăcări. Ceva de genul.

Poate că Marie-Anne e... Latura ei rea. Aşa că i-am spus să facă un desen, iar duminică o să-l ardem. S-ar putea să ajute, n-avem de unde să ştim.

Dacă n-ar fi fost afinitatea fiicei ei pentru a face rău, ar fi părut un plan aproape rezonabil. Însă ceva anume în legătură cu ideea ca fiica ei să se apropie de foc o tulbura foarte tare.

— Poate că a devenit dependentă de ea, spuse Suzette, gândindu-se la modul în care Beatrix o descrisese pe Marie-Anne ca pe un aspect al personalităţii Hannei.

— Exact. Şi o putem încuraja, într-un mod cu totul inofensiv, să scape de ea. O vreau pe Hanna înapoi. Pe Hanna mea cea dulce. Poate nu perfectă; vor mai fi aspecte la care va trebui lucrat. Dar poate că o să reuşim să-i eliminăm latura asta violentă.

— Chiar crezi că e atât de simplu?

Se lupta să-şi ascundă neîncrederea din voce.

— A pus în aplicare un plan de atac sofisticat, bine gândit...

— Ştiu! Nu uit ce-a făcut, dar ce să facem? Să mergem pe vârfuri pe lângă ea şi să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

— Păi nu asta ai tot făcut până acum?

— Şi de-asta încerc să *fac* ceva! E copilul nostru. Are nevoie de *ajutorul* nostru.

Pentru o clipă, tăcură amândoi, pierduţi în enormitatea bolii copilului lor.

— Tu chiar crezi că...?

Furia i se stinse. Îşi dorea şi ea un dram din optimismul lui Alex.

— Crezi că e posibil ca asta să... facă vreo diferenţă?

Privirea lui Alex rătăci, confuză, iar el clătină din cap. Încercă să se convingă singur:

— Poate că toată povestea asta... poate că ea chiar încearcă să comunice cu noi şi totul merge cum nu trebuie. Dacă te-ajută la ceva să ştii chestia asta, când am vorbit eu cu ea... părea să aibă remuşcări. Părea tristă. Nu vreau să creadă că am abandonat-o amândoi. Dacă e... bolnavă...

Nu, nici Suzette nu era în stare să facă aşa ceva. Boala fiicei ei – diagnosticul care urma – stătea între ei ca o tumoare care se extindea, ameninţând să-i sufoce pe toţi. Probabil că Hanna nici măcar nu înţelegea ce îi ceruse tatăl ei să facă. Dar o curăţire era inofensivă, chiar dacă n-avea niciun efect.

— Trebuie neapărat să o supraveghem îndeaproape, spuse ea, cedând de dragul binelui lui Alex, a nevoii lui de-a nu se simţi neajutorat.

— Normal!

— Extrem de îndeaproape. Nu vrem să mai dea foc la ceva.

— O să fiu eu cu ea tot timpul.

— Şi cu căpşunile şi şampania cum rămâne? întrebă ea, înghiţindu-şi greşelile şi încercând să mai atenueze din senzaţia că venea prăpădul.

În anii anteriori, insistase să servească micul dejun tradiţional de *Valborg.*

— Pentru acelea o să trebuiască să mai fac o oprire, spuse el, strecurându-se lângă ea şi lipindu-şi obrazul de al ei, în timp ce o sărută pe ureche.

— Te descurci aici?

Ea zâmbi şi aprobă din cap, apoi îşi apucă mobilul, ţinându-l cu ambele mâini, de parcă ar fi salvat-o în caz de urgenţă. Aproape că râse când îşi imagină cum suna la 911 şi spunea că fiica ei demonică se trezise şi-i ameninţa... Nu mai conta, doar se ducea la baie să facă un pişu.

— Să vii repede înapoi! îi ceru.

O mai sărută iute o dată şi sări din pat.

— O laşi deschisă? întrebă ea, în momentul în care el dădu să închidă uşa de la dormitor.

— Vin repede, şopti el, lăsând uşa deschisă de tot.

Coborî treptele în fugă. Cheile zăngăniră, iar uşa se închise cu un clic.

Un minut mai târziu, maşina lui porni. Casa era ameninţătoare şi apăsătoare ca un mormânt, iar ei i se zbârlea părul pe braţe cu gândul la fiica sa care ieşea din camera ei, străină, cu ochii albi, cu dinţii transformaţi în pumnale. Avu pentru o clipă senzaţia că de vis că plutea, ştiind că astfel avea să se mişte corpul fiicei sale. Apropiindu-se de ea. Zâmbind.

Voia să închidă uşa, să aibă o barieră între ea şi monstrul care încă nu se trezise. Îl rugase pe Alex să o lase deschisă, ca să poată să stea cu ochii pe hol, dar în momentul acela nu se putea abţine să se holbeze la clopoţei. Aştepta şi cea mai uşoară mişcare. Din cauza efortului, începu să vadă în ceaţă, şi se gândi să-l sune pe Alex, să-i spună că se răzgândise. Să se întoarcă acasă.

Dar nu o făcu.

Marie-Anne mai murise o dată într-un foc, o nedreptate a timpurilor ei. Trebuia să încerce. Şi dreptatea era de partea lor. Cândva, existase un bebeluş pe nume Hanna, care zâmbea la soare. Un bebeluş care dădea din braţe când vedea păsări. Hanna nu era fericită. Şi niciun patolog specializat în limbaj şi vorbire sau pediatru nu diagnosticase vreodată un motiv al muţeniei ei.

Suzette nu putea estima cât era Alex de pregătit pentru diagnosticarea copilului lor ca având tulburări mentale, deşi doamna doctor Yamamoto o spusese aproape direct. Aveau să aibă în sfârşit un obiectiv spre care să se îndrepte – obiectivul comun de-a o ajuta pe Hanna.

Încercă să-şi potolească nervii cu mantra *bolnavă, nu demonică.*

Un ţipăt răsună din stradă, urmat de un cor de râsete. Presupunea că-i un grup de oameni fără griji care se îndreptau spre unul dintre barurile din apropiere. Gata să se-mbete. Gata să şi-o tragă. Nu acolo existau răspunsuri – în faptul că se făceau pulbere în grup sau în sexul fără complicaţii ori în separarea hotărâtă a sinelui de realitate. Avea oameni pe care îi iubea, oameni pentru care merita să lupte.

Poate c-ar fi trebuit să se ofere s-o ajute pe Hanna s-o deseneze pe Marie-Anne. Poate că avea să fie primul lor proiect artistic adevărat între mamă şi fiică.

Prin acţiunile ei, putea spune: „Te ajut să-ţi exorcizezi demonii, pentru că te iubesc. Şi îmi pare rău pentru durerea ta cumplită, de nealinat!"

Asta avea să spună dacă aveau să sune clopoţeii, dacă avea să se deschidă uşa: „Te iubesc, orice ai face".

HANNA

Privi de la masa din bucătărie în timp ce îşi sorbea ultimele guri de lapte amestecat cu felii de banane mărunţite, cum tati o ajuta pe mami să coboare şchiopătând pe trepte. De la răzbunarea ei cu piunezele, totul fusese ciudat şi neclar, de parcă toată casa s-ar fi aflat pe un balansoar care nu se mai oprea. Nu ţipa nimeni la ea şi nu o ameninţa nimeni să o pedepsească. Dar petrecuse mai toată ziua anterioară singură, în timp ce tati o verifica doar din când în când. Cel mai mult îi plăcea să fie singură, atunci când ţinea de alegerea ei. Tati abia o ajutase cu baia şi nu se sinchisise să o pieptene ca să n-o doară părul. Apoi, refuzase să-i citească din cartea ei preferată. Alesese el una în locul ei, una care era plictisitoare şi de bebeluşi, iar ea nu făcuse decât să-l fixeze cu privirea în timp ce el se grăbea să o termine.

Când ieşi din cameră, pe uşă răsună o explozie de sunete care o făcu să rămână încremenită un moment, de teamă că avea să-i cadă faţa sau mâinile. Apoi, văzu că nu erau decât clopoţeii din biroul lui tati, clopoţei în care-i plăcea să bată uşor cu vârfurile degetelor când atârnau la locul lor obişnuit de sus. Îi putea face să cânte un cântecel care semăna cu cele cântate de zâne sau de insecte. Tati veni în hol, frecându-se la ochi, iar ea arătă spre clopoţei. Erau un cadou? Cine-i mutase? De ce?

— *Gomorron!*[27] spuse tati, după care se scărpină în barbă şi-i ignoră întrebările mute.

Hanna se îmbrăcă, iar el îi pregăti micul dejun, dar îi tăie bananele în felii mai groase decât i le tăia mami, iar ei îi plăceau mai subţiri, ca să le poată zdrobi uşor cu lingura.

Cârjele lui mami erau fascinante, precum o pereche în plus de braţe uriaşe de robot. Îşi purta hainele sport – elastice, dar mulate pe silueta ei – pe care le purta şi când făcea curăţenie prin casă, dar nu părea probabil să poată face nimic din cele două. Tati rămase cu ochii la mami în timp ce punea cârjele pe treapta de sub ea, apoi punea un picior în faţă, cu toată talpa, după care pe celălalt. Iar şi iar, până reuşi să coboare treptele. Tati coborî treptele cu spatele, în faţa ei, ţinând-o de mâini de parcă s-ar fi temut să nu cadă.

— Cum e? o întrebă el.

— Nu chiar atât de nasol. Totuşi, n-o să urc şi cobor prea des. Dar cârjele mă ajută mult cu deplasarea pe podea.

---

[27] „Bună dimineaţa” (în lb. suedeză, în orig.) (n.tr.).

— Cafea? Cereale?

— Da, la ambele. Nu trebuie să fugi, sunt aici, nu plec nicăieri. O vreme.

Apoi mami se uită la ea. Era prima oară când se vedeau după incidentul cu piunezele, iar Hanna încă se-aştepta ca mami să-i spună că-i o afurisită de aşa şi pe dincolo. Însă ea nu făcu decât să o privească atent, cu bărbia în mână.

— Neaţa!

Hanna supse o felie de banană de pe lingură.

— Aşadar... Trebuie neapărat să facem ca lucrurile să meargă mai bine între noi. Îmi pare rău că te-am forţat să o iei prea repede! Mi-aş dori să poţi înţelege. Despre şcoală şi motivul pentru care este atât de importantă. Dacă suntem împreună atât de mult timp şi te învăţ de-acasă... Tu ai nevoie de oameni. Scopurile noastre nu se intersectează, pur şi simplu, şi de-asta trebuie neapărat ca tu să mergi la şcoală.

Tati aduse o ceaşcă de cafea şi un bol de cereale cu scorţişoară şi i le puse în faţă.

— Mersi!

El îi mângâie lui mami părul urât şi o pupă pe frunte. Într-o altă zi, mângâierile şi pupicii ăia ar fi fost pentru ea. El trase scaunul din capul mesei şi rămase cu picioarele larg desfăcute, într-o poziţie care-i aducea aminte Hannei de lei, comozi pe teritoriul lor. O deranja cât de uniţi erau mami şi tati. O priveau de parcă ei ar fi fost conducătorii regatului, iar ea ar fi fost furnicuţa care se târâse pe sub uşă, rătăcită. Amândoi făceau pe prostănacii cu privire la toate celelalte lucruri pentru care mami ar fi trebuit să-şi ceară scuze: războiul în care insista să se implice pentru inima lui tati, deşi era evident că ea, fiica, era mai demnă de dragostea lui; dragostea călduroasă, din inimă, pe care mami i-o datora din principiu, după toţi anii pe care mami îi petrecuse dând-o la o parte sau plutind pe lângă ea precum o farfurie zburătoare, avariată şi gata să se prăbuşească. Mami nu era decât o epavă umană care nu putea oferi nimic. Era ca un magazin plin de bomboane colorate şi ispititoare, ţinute în captivitate în spatele unui zid gros şi transparent. Nu că Hanna n-ar fi încercat să bată în geam şi să priceapă ce se afla înăuntru.

— Tati mi-a povestit despre aranjamentul pe care l-aţi făcut amândoi ca să scăpaţi de Marie-Anne.

Probabil că mami o smulsese cu forţa de la el, aşa cum trage magicianul din mânecă un şir nesfârşit de eşarfe, câtă vreme tati încă se afla sub vraja ei. Hanna îşi ridică bolul, plimbând ultimii stropi de lapte pe fundul lui. Trebuia să accepte faptul că tati nu se putuse abţine să dea de gol secretul

lor, şi poate că era mai bine ca mami să ştie: poate că aşa nu avea să mai facă pe mirata când Hanna începea să arunce tot felul de lucruri în foc.

— Amândoi ne bucurăm foarte mult că eşti pregătită să renunţi la Marie-Anne! Mă bucur că ea te-a ajutat să-ţi găseşti vocea, dar ştiu că poţi să o faci din nou fără ea!

Mami îşi turnă cerealele peste lapte, îmbibându-le bine înainte să ia o gură zdravănă.

— De-abia aştept să te aud vorbind, spuse tati, iar nerăbdarea lui o făcu să-şi dorească să fi înghiţit fiecare sunet pe care-l scosese.

Nu-i plăcea că amândoi se concentrau asupra ei; aşteptările lor nepotrivite îi formau o gaură neagră în stomac. Găurile negre erau periculoase; absorbeau tot ce era în jurul lor, şi poate că nişte părţi din ea de care avea nevoie ar fi ajuns să se prăvălească în abis.

Se ridică în picioare şi rămase lângă scaunul ei, cu ochii în podea.

— Poţi să te ridici de la masă, spuse mami. Dar, mai întâi...

Se întinse după ea, în timp ce Hanna se pregătea să fugă.

Hanna se opri, dar rămase la distanţă, ca mami să nu o poată atinge.

— Ştiu că lucrezi la un desen cu Marie-Anne pentru focul de mâine. Ştiu că eşti... cam perfecţionistă din fire, nu? Aşa că, dacă ai nevoie de ajutor...

— Mami se pricepe foarte bine la desen, adăugă tati.

Se uită atentă la amândoi şi se gândi bine la oferta lui mami. Încercase din nou cu faţa ei în formă de ou, şi tot de-abia aducea a om. Mami voia să o ajute – dar ce era mai important era că tati voia ca ea să accepte ajutorul lui mami. I se citea pe faţă. Dacă mami participa la desen, o parte din ea tot avea să ajungă în foc – liniile pe care le trasa pe pagină, plus nişte celule care se frecau de ea. Poate-avea să lase şi amprente. Iar când Hanna avea să arunce şi confettile lui mami în foc, vraja ei avea să fie de două ori mai puternică. Îşi băgă degetul în gură, simţind marginile unui nou dinte care ieşea din gingie. Şi dădu o singură dată, hotărâtă, din cap.

•

Tati aduse unul dintre caietele lui mami şi două seturi de creioane de-ale ei – unul cu multe culori şi unul în care toate creioanele arătau la fel; mami spunea că acelea erau nuanţe de gri, clasificate după intensitate.

— Cu cât grafitul e mai moale, cu atât e linia mai închisă la culoare. Deci, când vrei o schiţă foarte fină, foloseşti un creion mai tare.

Arătă spre inscripţia 7H din capătul bont al creionului.

Tati îşi puse laptopul pe blatul din bucătărie, dar se tot uita la ele. Hanna ştia la ce se gândea: unele dintre creioane erau foarte ascuţite. Ar fi putut s-o înţepe pe mami cu ele în mână până-i rămânea înfiptă în masă. Îi zâmbi larg,

ca să-i transmită că se simţea bine şi că nu avea de gând să-i facă vreun rău lui mami. Deocamdată.

El îi făcu cu ochiul, apoi se încruntă în timp ce privea cu atenţie ceva de pe ecran.

— Vrei să-mi arăţi ce-ai desenat până acum?

Hanna clătină din cap.

— E greu să desenezi oameni.

Hanna aprobă din cap.

— Prin urmare, o să-ţi arăt eu cum se desenează. Şi o s-o fac foarte uşor, apoi poţi să colorezi în interior sau să faci şi tu un desen al tău, bine?

Ea se aşeză pe genunchi şi se sprijini pe coate, cu ochii pe blocul de desen al lui mami.

— Aşadar, mie-mi place să încep prin a desena două liniuţe – foarte repede. Una aici, unde-o să fie vârful capului, şi una aici, pentru picioare. Aşa ştii că toată figura ta o să încapă pe o pagină şi n-o să rămâi fără spaţiu. Apoi mai fac două linii rapide – una aproape de mijloc, unde o să fie talia. Şi una aici, sus, pentru umeri, îmi place să proporţionez corpul uman după mărimea capului. Aşa că desenez un oval pentru cap... apoi unul pentru gât... şi, cu tot cu cap, tot corpul va fi alcătuit din vreo şapte sau opt ovale de aceeaşi dimensiune.

Căscă gura la formele care ieşeau de sub creionul lui mami, atât de subtile, dar pline de încredere.

— Deci desenez trei ovale sub gât, şi ăla e mijlocul – şi vezi că ultimul oval vine peste linia pe care am desenat-o pentru talie. După aceea, patru ovale laterale de fiecare parte. Astea-s picioarele. Pentru labele picioarelor fac ovale laterale mai mici. Apoi revin la linia pe care-am trasat-o pentru umăr. Desenez câte-un cerc mai mic pe fiecare latură a părţii de sus a mijlocului – ăştia-s umerii. Şi vezi cum se aliniază cu şoldurile şi picioarele? Apoi, sub primul umăr, desenez un oval – de aceeaşi mărime ca toate celelalte. Un cerculeţ – ăsta-i cotul. Alt oval, alt cerculeţ – asta-i mâna.

Îşi repetă seria de cercuri şi ovale şi desenă braţul drept, apoi se lăsă pe spate. Ochii şi gura Hannei deveniră O-uri mari. Ca prin magie, mami desenase o siluetă umană, recognoscibilă, bine proporţionată. Nici măcar nu o deranja cum se uita mami la ea, cu o faţă vioaie şi plină de încântare.

Tati veni şi răsuci o şuviţă din părul Hannei pe deget.

— Se pricepe destul de bine mami la chestia asta, aşa-i? *Älskling,* ar trebui să-ţi găsim un loc pe care să-l foloseşti ca atelier. Chiar şi holul de sus, din faţa geamului, sau în biroul meu.

Mami radia la el, dar Hannei i se părea o idee groaznică. Numai gândul că mami ar fi putut invada cea mai tare cameră din casă – camera lui tati – o făcea să-i vină să facă bucăţi schiţa. Dar n-o făcu. Avea nevoie de ea.

— Vrei să încerci şi tu? întrebă mami, în timp ce tati o strânse de umăr şi se întoarse la blat şi la munca lui.

Hanna clătină din cap.

— Vrei doar să colorezi în interiorul lui?

Fata încuviinţă din cap.

— Bine! Păi, atunci o să-ţi aleg un creion de culoare ceva mai închisă – schimbă un creion gri cu altul – şi-i fac nişte haine, şi-o să fie ca într-o carte de colorat. Cu ce fel de haine ar trebui să fie îmbrăcată? E o fată din vremurile de demult? Poartă rochie?

Hanna aprobă din cap cu entuziasm şi se întinse după un creion portocaliu-ruginiu. Arătă spre propriul cap, apoi spre pagină.

— Are părul roşu?

Aprobă energic din cap.

— Atunci îţi fac eu conturul, iar tu colorezi în el.

Mergea mai bine decât s-ar fi aşteptat vreodată. Amintiri neclare îi umblau prin minte, de când era foarte mică. Mami cu un bloc de desen în poală. Îi arăta Hannei o reproducere perfectă a camerei în care se aflau. În alt moment, îi arăta o schiţă cu o faţă de copil – cu faţa ei – încordată, dar fără să zâmbească. Nu fusese conştientă că abilitatea lui mami de a desena era un adevărat talent.

Îi urmări mâna cum sărea cu uşurinţă pe pagini, lăsând în urmă haine detaliate şi pantofi scâlciaţi, pumni moi şi o faţă severă. O interesa mai cu seamă partea acoperită de piele a mâinii lui mami, modul în care atingea hârtia, dar nu o mânjea, acoperind-o cu bucăţele invizibile din pielea ei. Focul avea să-i simtă gustul înainte ca Hanna să murmure ultimele cuvinte ale vrăjii ei. Poate că mami avea să se aprindă odată cu desenul şi confettile. Combustie spontană. Se întâmplase odată într-un desen animat. Puf! O pisică neagră se transformase într-un nor negru. Apoi se dezintegrase într-o grămadă de cenuşă pe podea.

Când rupse pagina din blocul de desen şi i-o dădu, Hanna aproape că se temu să o atingă. Nu se pricepea la colorat şi nici nu voia să strice reprezentarea lui Marie-Anne – şi era sigură că o reprezentaseră perfect, de la părul des, la hainele zdrenţuite. De parcă Marie-Anne s-ar fi separat de Hanna şi ar fi stat la masă ca să servească drept model pentru propriul portret. Din nou, tati avusese dreptate: avea să meargă totul mult mai bine dacă o alungau pe Marie-Anne cu un desen atât de realist. Şi poate că o parte din el înţelegea şi faptul că mami trebuia să plece.

Lucră în zone mici ale desenului, cu tuşe cât putea de delicate. Când se apropie de o secţiune preliminară, reveni asupra ei şi îngroşă mai mult zona colorată. Cu o mândrie extraordinară, rămase între linii, iar Marie-Anne deveni şi mai apropiată de realitate. Mami se uita din când în când la ea, încurajând-o cu complimente, dar deveni curând absorbită de propria creaţie. Lucrară cu toţii la proiectele lor individuale, iar Hanna se simţi la fel de galbenă precum creionul ei favorit, rupt din soare.

Familia ei merita un scurt ceas de răgaz.

SUZETTE

Pentru a doua zi la rând, stătea la masă şi era mai recunoscătoare ca niciodată pentru peretele de sticlă care umplea camera de lumină difuză, dar strălucitoare, având în vedere ziua înnorată. Poate că întreaga casă ar fi putut deveni atelierul ei de artistă, poate că acela fusese scopul ei de la bun început. Uneori, desena în blocul de desen în miniatură, alteori în cel mare, de patruzeci şi cinci pe şaizeci de centimetri. Dar cel de dimensiune standard, în care desenase o efigie pe care s-o ardă fiica ei, nu o mai interesa. Mintea ei se ducea cu gândul la idei mărunte – animale fantasmagorice cu coarne încurcate şi aripi pliate – sau idei mari – raze de lumină care pătrundeau într-o cutie sau o cameră ce parcă ar fi fost atacată de o rafală de săgeţi sau o ploaie de gloanţe – şi nimic între ele. Lucră în creion şi cărbune şi uită curând de picioarele, fiica, soţul ei şi ritualul pe care aveau să-l execute în curând.

Suzette sorbi din pahar. Şampania-şi pierduse demult efervescenţa şi se încălzise, iar ea observă aureolele alcătuite din frunze verzi – părţile superioare ale căpşunilor mâncate – lăsate împrăştiate pe farfurie. Şampania şi căpşunile îi tentau latura artistică revigorată – precum emanciparea unei destrăbălări reprimate – şi le savurase de-a lungul acestei zile.

Afară, Hanna alerga prin curte, adunând rămurele de parc-ar fi fost ouă de Paşte, cadouri de Hanukkah, dorinţe lăsate de spiriduşi. Alex se ocupă de munca grea, greblând pe sub tufişuri şi tăind frunzele moarte din copaci, care atârnau deasupra lui. Scosese deja ceaunul din cupru şi-l pusese pe pavajul solitar de piatră. Scaunele de terasă formau un triunghi în jurul ceaunului, stând la uscat după ce le curăţase de mizeria adunată peste iarnă cu furtunul. I se părea puţin ciudat să fie atât de puţin dispusă să ajute şi de detaşată de propria familie, dar îi plăcea să-i urmărească de la distanţă.

Rămăsese surprinsă de cât de atentă se arătase Hanna în ziua anterioară, când alcătuise efigia lui Marie-Anne, şi de hotărârea fetei de-a o face să prindă viaţă prin culoare. Suzette îi făcu o poză când o termină, simţind uşoare remuşcări din cauza faptului că avea să fie nevoită să o ardă. După un început ezitant, Hanna colorase foarte bine. Acest lucru o făcea să simtă nostalgie faţă de toate proiectele la care renunţase când Hanna nu se arătase interesată. Felicitări de Ziua îndrăgostiţilor şi decoraţiuni de Halloween.

Minuni tridimensionale făcute din conserve tradiţionale de terci de ovăz şi cofraje de ouă.

O parte din ea spera să fie începutul unei perioade mai bune. O altă parte din ea se îngrijora că avea să fie decăzută în curând din drepturile părinteşti – mai ales dacă Hanna era în cele din urmă diagnosticată cu o boală pe care ea ar fi trebuit să o recunoască mai devreme. Dar în cea mai mare măsură, nu putea scăpa de sentimentul de nelinişte pricinuit de faptul că weekendul decursese prea bine, prea frumos. Era un moment ciudat ales – şi nişte circumstanţe ciudate – pentru apropierea dintre membrii familiei.

Nu-i plăceau foarfecile pe care le folosea Alex pentru tufişuri; îi era prea uşor să-şi închipuie pe cineva – pe Marie-Anne/Hanna – folosindu-se de ele ca să-i reteze unul sau toate degetele. Dar Alex jură că avea să le încuie în magazie după ce termina. Era atât de fericit şi în elementul lui, iar ea îl auzea fredonând, murmurând cuvintele de la *Vintern Rasat*[28] – melodia tradiţională pe care-avea s-o cânte cu vocea lui bubuitoare de bariton când o să arunce primul buştean pe foc.

Intrară asudaţi şi zâmbind, cu mirosul înţepător al pământului impregnat în mâini şi în haine. Asta îi aduse aminte că în fiecare primăvară avusese de gând să planteze legume, dar nu o făcuse de fapt niciodată. Hanna ţopăia într-un picior în timp ce el cânta „*Himlen ler i vårens ljusa kvällar, solen kysser liv i skog och sjö…*" El se luă la întrecere cu ea până sus, să vadă cine avea să se cureţe şi să se schimbe primul.

Suzette se mirosi la subsuori. Mirosul ei natural era mascat cu greu de pudra parfumată a deodorantului ei. Nu mai făcuse duş de câteva zile, şi chiar nu-şi dorea să înmoaie cojile liniştitoare care i se formaseră pe tălpi. Nici nu-şi mai amintea când mai lăsase să treacă atât de mult timp fără să se cureţe – pe ea sau vreo parte din casă. Nu era chiar neatrăgătoare ideea că ar fi putut creşte liane prin podele, să şerpuiască pe pereţi, să umple casa ca o junglă. Iar ea, în zdrenţe, s-ar fi putut urca pe ele şi găsi o stinghie pe care să stea cocoţată, pe tavan. În acea atmosferă domestică deconstruită într-o manieră sălbatică, nu ar fi fost nevoie să vorbească. Ar fi duhnit a mosc, iar Alex i-ar fi tras-o pe la spate. Poate c-ar fi fost loc şi pentru Hanna pe-acolo, să chiuie ca un cimpanzeu, ca un copil sălbatic, ca un animal de casă fericit.

Închise blocurile de desen şi reîmpachetă toate materialele, simţind fiori la gândul că weekendul o schimbase. Dacă picioarele nu i-ar fi fost distruse, ar fi putut alerga de colo-colo după obsesiile ei cotidiene. Eşecul lor de proporţii catastrofale ca părinţi ar fi apăsat-o, sufocând-o. Poate era doar

[28] Melodie tradiţională suedeză de întâmpinare a primăverii, pe muzica lui Otto Lindblad şi Herman Sätherberg (n.tr.).

ameţeala unei zile petrecute tot sorbind la şampanie, dar în momentul acela simţea că avea să se descurce, că aveau să supravieţuiască acelei încercări. Avea să închidă uşile cu egoism sau să lase lucrurile nefăcute, pentru ca mâinile ei să arate cum arătau în momentul acela. Înnegrite de arta ei.

Le privi de parcă ar fi fost nişte sculpturi, nu părţi ale propriului corp. Erau nişte mâini care făceau lucruri importante. Acele mâini urmau voia viziunii, a stabilităţii. Mângâiau visurile din cotloane întunecate.

Oare-şi dorise cândva ceva? Altceva decât stabilitate? Ideea de a fi sigură de dragostea nepieritoare a cuiva? Mâinile acelea mizerabile erau în stare să afle.

Dar picioarele ei nu erau. Se ridică, având de gând să se îndrepte şchiopătând spre chiuvetă, dar se prăbuşi imediat la loc în scaun. Mâinile ei aveau să murdărească totul – cârjele, prosoapele pentru vase. Continuă să îşi privească mâinile în timp ce aştepta să îi ceară ajutorul lui Alex.

•

În oraşul universitar Lund, unde copilărise Alex, oamenii beau şi făceau grătare în timpul zilei, apoi aşteptau până când soarele dispărea la orizont şi aprindeau focurile. Acasă la familia Jensen, în Pittsburgh, începură ospăţul prea târziu şi porniră focul prea devreme. Sărbătoarea lor era o cină festivă, un picnic în jurul propriului foc portabil.

Îmbăiată şi proaspăt îmbrăcată în pantaloni gri comozi şi o bluză albastru-pal cu fermoar, Suzette stătea pe scaun, cu faţa spre partea din spate a casei, cu cârjele lângă ea. Erau cu toţii prea bine dispuşi. Energia ei neconsumată se datora faptului că stătuse jos atât de mult timp; se lupta cu impulsul de a sări în picioare şi a ajuta la pusul surcelelor sau la adusul farfuriilor afară. Energia lui Alex se datora elanului lui în legătură cu sărbătoarea – suedezilor le plăceau sărbătorile lor, chiar şi celor care nu mai avuseseră contact cu propria cultură de aproape douăzeci de ani. Hanna se ţinea după tatăl ei ca un căţeluş devotat, dornică să facă orice-i spunea el să facă. Aduse cana filtrantă Brita[29], urmată de două sticle cu vinul lor roşu preferat, şi le puse pe o masă pliantă, chiar dincolo de uşile duble. Aduse o lingură pentru servirea salatei de castraveţi, şerveţele din material textil, tirbuşonul pentru vin – fiecare obiect adus şi pus unul câte unul, înainte să se îndrepte ţopăind spre Alex ca să execute următoarea comandă din partea lui.

Pe Suzette nu prea o încânta să vadă devotamentul servil al fiicei ei faţă de Alex. Weekendul părea a-i mai fi liniştit din teamă şi confuzie, şi considera optimismul lui – şi încrederea lui în remuşcările Hannei –

[29] Companie germană producătoare de filtre pentru apă, fondată în 1966 (n.tr.).

tulburătoare. Hanna nu mai făcuse nicio grozăvie timp de două zile, dar nu se puteau folosi de asta pe post de barometru.

Alex aduse cu mândrie mâncarea: salata de castraveţi pe care o pregătise cu mâna lui, pâinea de secară feliată unsă cu unt şi cu cremă de brânză, sparanghel fiert în aburi, un platou mare de somon afumat şi hering murat, flancat de roşii feliate şi ceapă. Se dusese repede la alimentara lor preferată în dimineaţa aceea ca să cumpere peştele. Îşi aduse aminte cât de şocată fusese când îl auzise rostind cuvântul suedez pentru somon – *lax* – pentru că suna aproape ca lox[30], o reţetă evreiască tradiţională care făcuse parte din copilăria ei. El ajunsese să adopte lox drept preparat favorit, deşi nu era somonul afumat al copilăriei lui, şi se minuna şi el că evreii şi suedezii se bucurau de atâtea reţete în comun datorită apetitului lor pentru „peşti împuţiţi". Mâncau pâine de secară în loc de chifle, dar sandvişurile lor reprezentau un amestec al celor două culturi ale lor.

— Aprindem focul şi pe urmă mâncăm? întrebă el.

— Sună bine! Mi-e cam de foame!

Stomacul îi ghiorţăi a confirmare. Mulţumi pe muteşte zeilor şi zeiţelor problemelor intestinale pentru că noile medicamente îşi făcuseră efectul. Neajutorarea ei ar fi fost şi mai groaznică dacă ar fi avut nevoie de ajutorul lui Alex să ajungă la baie din oră-n oră.

Lemnele de foc erau gata; tot ce trebuia să facă era să aprindă un chibrit. Hanna se cuibări lângă el, cu mâinile pe genunchi şi cu faţa prea aproape de ceaunul de cupru. El o conduse cu blândeţe înapoi la scaun.

— Nu aşa aproape, *lilla gumman*!

Frunzele uscate se aprinseră imediat şi focul muşcă lacom din ramurile subţiri.

— Ţi-ai luat beţişorul pentru foc?

Hanna alergă spre mormanul de lemne şi luă un băţ care fusese curăţat de ramuri.

— Îl aţâţăm un pic şi punem nişte lemne mai mari pe el, şopti el, de parcă focul ar fi fost atât de delicat, încât s-ar fi putut stinge dacă vorbea cu voce tare.

Îşi văzu fiica împungând ezitant focul cu băţul ei special. Corpul lui Suzette se încordă, iar ea-şi mută scaunul în spate, instinctiv, departe de flăcările care creşteau. Alex o ţinea pe Hanna de mâna liberă, la o distanţă sigură de foc.

---

30 Preparat tradiţional evreiesc din somon file servit cu o chiflă cu cremă de brânză şi garnisit de obicei cu roşii, ceapă şi capere (n.tr.).

Când focul se aprinse de-a binelea, el o aşeză pe Hanna pe scaunul ei şi se duse să ia primul buştean adevărat.

— *Vintern rasat ut bland våra fjällar, drivans blommor smälta ned och dö…*

Suzette zâmbi larg. Alex nu avea o voce perfectă, dar cânta cu exuberanţă. Ea bătea din palme în ritmul muzicii, dorindu-şi să se fi străduit mai mult să înveţe tot cântecul. Simţi o clipă de mândrie faţă de familia ei, care sărbătorea venirea primăverii într-o seară înnorată ce avea să devină în curând friguroasă, ospătându-se şi cântând în ciuda necazurilor cu care se confruntau. Li se alătură la ultimele câteva versuri, pe care, tot repetându-le, le învăţase de-a lungul anilor:

— … *se dem än som i min barndoms stunder följa bäckens dans till klarnad sjö…*

El se lumină la faţă când li se alătură şi ea. Hanna sări uşor în scaun.

Din nou, pe Suzette o izbi anormala normalitate a întregului weekend. Oare doar se prefăceau cu toţii?

Alex servi mâncarea. Îi aduse un platou generos, dar nu excesiv de încărcat, atent la apetitul ei care nu era niciodată dezvoltat pe deplin. Îi puse la picioare vin şi apă, turnate în pahare mari, identice, cu fundurile groase.

— *Tack så mycket*[31], spuse ea.

El o sărută pe frunte şi se întoarse să-şi ia o farfurie şi pentru el.

În timp ce mâncau, Alex se ocupa şi de foc, aţâţându-l cu propriul băţ fără ramuri, rearanjând ramurile şi buştenii.

Hanna ronţăi nişte pâine unsă cu un strat gros de cremă de brânză şi mâncă şi salata de castraveţi şi feliile de roşu cu degetele. Numai Alex mâncă heringul murat, din care înfulecă guri mari, murmurând de plăcere.

— Mm, mm, *mums*!

Suzette îşi savură sandvişul cu lox, mestecând încet, în timp ce flăcările jucăuşe îi induceau, pe nesimţite, o stare de contemplaţie.

Reflectă asupra unui vis pe care-l avusese în noaptea anterioară. În el, o prietenă pe care n-o mai văzuse din şcoala generală – ajunsă acum la maturitate – îi spunea să aibă grijă de Greta, o tânără pe care Suzette nu o cunoştea şi care dormea în cealaltă cameră.

— E oarbă, dar nu recunoaşte, spuse prietena ei, îndreptându-se spre uşă.

Se părea că locuiau toate împreună într-un apartament care, aşa cum se întâmpla de obicei în vise, era excesiv de mare şi, în acelaşi timp, luxos şi dărăpănat, cu canapele curbate, tapiţate cu damasc, şi tavane putregăite din cauza petelor de apă.

[31] „Mulţumesc foarte mult” (în lb. suedeză, în orig) (n.tr.).

— Greta are nevoie de ajutor, dar să nu te laşi păcălită de încrederea ei în sine.

Şi prietena ei plecase.

Suzette-din-vis aşteptase ca misterioasa Greta să-şi facă apariţia, iar când o făcu, îşi dădu seama de gravitatea dizabilităţilor ei. Subnutrită şi minionă, tânăra arăta de parcă s-ar fi mistuit într-un foc. Flăcările îi devoraseră cea mai mare parte din picioare, lăsându-i doar nişte cioturi, şi toată pielea ei expusă, plină de cicatrici, atârna în pliuri rozalii. În vârful capului, purta o perucă sintetică, de culoarea cireşei, iar ochii i se topiseră în flăcări; ceea ce vedea Suzette pe faţa Gretei erau proteze oculare din sticlă.

Greta purta cu mare aplomb catifea neagră cu verde şi şchiopăta pe picioarele distruse.

— Trebuie neapărat să ajung la Seraphina! o anunţă ea. Am programare.

Seraphina era cunoscută în anumite cercuri drept o dominatoare foarte pricepută şi cu preţuri extrem de piperate.

Suzette înţelesese că apartamentul îi aparţinea Gretei şi că ea şi prietena ei nu erau decât oaspeţi, sau stăteau temporar la ea pentru că Greta era înstărită – strânsese o adevărată avere din daunele solicitate în urma devastatorului incendiu.

— Să-ţi chem eu un taxi? întrebă Suzette, amintindu-şi de instrucţiunile prietenei ei.

Se bucura că Greta nu-i vedea faţa. Îi era greu să-şi ascundă confuzia. De ce o fată care îndurase, fără îndoială, dureri inimaginabile, şi poate că încă le îndura, căuta serviciile cuiva care-şi câştiga existenţa provocând durere.

— Nu, că merg pe jos, spuse Greta. Am nevoie doar de adresă. Şi, apoi, să-mi indice cineva direcţia corectă.

Suzette căută adresa şi află că Seraphina locuia la mai bine de un kilometru şi jumătate distanţă. Se oferi din nou să-i cheme un taxi, nereuşind să-şi închipuie cum avea să şontâcăie Greta pe cioturile ei de picioare, cale de aproape doi kilometri, urcând şi coborând dealuri din beton. Din nou, Greta o refuză. Suzette o urmă afară, observând că Greta nu ţinea mâna în faţă, ci mergea fără să ezite, de parcă ar fi văzut de-adevăratelea.

Suzette îi arătă direcţia în care trebuia să meargă şi-şi luă rămas-bun de la ea. Greta se îndepărtă, şchiopătând, dar hotărâtă.

Visul o tulburase pe Suzette şi se gândise la el de multe ori în ziua aceea. Din ce motiv o fată care suferise atât de mult căuta serviciile unei femei care promitea să-i producă şi mai multă suferinţă?

Focul trosni, trimiţând în aer o jerbă de scântei pâlpâitoare. Alex şi Hanna priveau amândoi spre foc în timp ce mâncau. Focul îi vrăjea pe toţi.

Apoi, îşi dădu brusc seama.

Greta avea nevoie ca durerea ei să devină plăcută.

Doar aşa se putea confrunta cu propriul viitor.

Era evident de ce avusese visul în momentul acela; se gândise la foc. La Noaptea Vrăjitoarelor. Şi la uciderea pe nedrept a unei fete nevinovate, pe vremuri, Marie-Anne Dufosset. Subconştientul ei lucra mereu în fundal, iar visul îi dezvăluise din nou un adevăr pe care prefera să încerce să-l suprime: cu excepţia lui Alex, nu avusese aproape niciun prieten în adolescenţă. Dar Greta, figura centrală inspiratoare din vis, fusese cea care-i dăduse cel mai mult de gândit. Îndurase nişte lucruri cumplite, dar refuzase să se transforme într-o victimă. Căutase să treacă peste chinul existenţei ei şi, poate, chiar s-o transforme într-o sursă de bucurie.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă Alex, întrerupând reveria lui Suzette în timp ce se ridica ţinând farfuria goală.

— A fost delicioasă, îţi mulţumim! Îi datorăm lui tati foarte multe mulţumiri, aşa-i? o întrebă ea pe Hanna. El a făcut toată treaba. Iar tu l-ai ajutat.

— Cu mare drag am făcut-o!

El îi luă farfuria.

— Să le las pe toate-afară, în caz că ni se face poftă de ciugulit ceva mai încolo?

— Sigur!

Hanna începu să ţopăie pe urmele lui, în timp ce el ducea toate farfuriile murdare în bucătărie. Suzette îl urmări prin peretele de sticlă. Mereu avusese impresia că juca un rol de o importanţă vitală, datorită cumpărăturilor şi curăţeniei, gătitului şi spălatului rufelor, a faptului că ea era cea care făcea liste şi se ocupa de treburi, cea care ţinea din când în când de mână o fată care plângea sau un bărbat cuprins de griji. Dar se descurcau foarte bine şi fără ea.

Când Hanna se întoarse, se îndreptă direct spre foc, pe care-l aţâţă, cu mai multă încredere în sine, cu băţul. Alex aduse sticlele de vin şi le reumplu paharele.

— Ce zici? Până nu se întunecă prea tare, să ne luăm rămas-bun de la Marie-Anne?

Îi adresă cuvintele Hannei care, pentru prima oară pe durata acelei zile, nu sări în picioare la comanda lui.

Suzette era uşurată că el se arăta la fel de hotărât să ducă planul până la capăt.

— Nu mai ai nevoie de ea, spuse el, observând ezitările Hannei. Du-te şi ia-ţi desenul, apoi o să avem parte de-o ceremonie de rămas-bun.

Fata îl ascultă, dar capul plecat şi lipsa de zvâc din mersul ei îi dădeau de gol îndoielile.

Suzette aşteptă până când Hanna se făcu nevăzută înăuntru.

— Mă speriasem c-ai uitat.

Alex oftă, cu o mină îngrijorată.

— Nu. Încerc să păstrez o atmosferă relaxată. Nu vreau ca ea să ştie. Ce cred cu adevărat.

— Ce crezi cu adevărat?

El nu făcu decât să clatine din cap şi, deşi ea era disperată să afle, îl iubea prea mult ca să-i scormone punctele dureroase.

— A fost în regulă. Weekendul. Am făcut o poză cu desenul.

El aprobă din cap, dar rămânea tot închis în el, de bună seamă regretând faptul că făcuse aluzie la ideea cu gândurile negative legate de propria lui fiică. Dispoziţia lor deveni una asemănătoare cu cea de la o înmormântare. Sorbiră vinul şi nu ziseră nimic până când se întoarse Hanna, cu fotografia în mână.

— Gata?

Alex mută scaunul lui şi al Hannei din drum, ca să poată sta în continuare în picioare, dar să fie în siguranţă în faţa flăcărilor pâlpâitoare.

Suzette îşi lăsă vinul pe pământ şi se folosi de braţele scaunului pentru a se menţine în echilibru în timp ce se sprijinea în picioare.

— *Älskling!*

— Şi eu vreau să stau în picioare.

Ce voia de fapt – ce vrusese toată seara – era să se dea mai în spate din calea focului. Picioarele, încă bandajate şi încălţate cu şosete căptuşite, n-o mai dureau atât de tare pe cât o duruseră şi se simţea bine stând în picioare. Întinzându-şi picioarele. Alex îi dădu scaunul la o parte, apoi îi luă vinul. Ea i-l luă din mână în timp ce-l prindea de cot.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine!

Ar fi putut fugi dacă ar fi fost nevoită. Era o senzaţie mult mai plăcută decât să stea aşezată.

El se întoarse la locul lui, de cealaltă parte a focului, cu băţul într-o mână şi cu vinul în cealaltă. Hanna ţinea strâns desenul, privind spre tatăl ei după instrucţiuni

— Ne-am adunat aici, la *valborgsmässoafton,* ca să o trimitem pe Marie-Anne înapoi pe tărâmul ei...

Vorbea cu o voce groasă, de preot. Suzette se luptă cu un impuls dement de-a râsni; nu mai era clar care dintre ei trei avea nevoie de ajutor de specialitate. Alex era un actor mai bun decât s-ar fi aşteptat ea vreodată –

ceea ce făceau ei era nebunie curată –, însă el îşi văzu de treabă, serios şi sumbru. Avea să merite, dacă astfel era eliminat ataşamentul Hannei faţă de Marie-Anne. Suzette îşi păstra speranţa că, într-o bună zi, fata avea să vorbească cu propria voce.

— Marie-Anne a încercat să fie prietenă cu Hanna noastră dragă, dar ea e o fetiţă prea neastâmpărată, iar Hanna nu are nevoie de o prietenă care-i poate face atât de multe probleme...

O execuţie şi o înmormântare pentru prietena invizibilă a fiicei lor. Suzette îşi mască pufnetul de râs agitat tuşind. Pentru o clipă, totul se roti în jurul ei, de la prea multă şampanie şi vin, dar reuşi până la urmă să-şi regăsească echilibrul. I se părea firesc să stea în picioare şi să se comporte solemn, iar ea nu voia să strice ceremonia.

— Aşadar, ne luăm la revedere de la Marie-Anne, şi prin aceasta, o îmbrăţişăm pe Hanna – care e în stare să gândească pentru ea, să facă lucruri de una singură şi să vorbească în nume propriu, şi care nu are nevoie de o vrăjitoare neastâmpărată pe post de tovarăşă!

El aprobă din cap spre Hanna o singură dată, aşa cum îi stătea ei în obicei, iar ea îi răspunse la fel.

— Poţi să înfigi băţul în bucata de hârtie şi s-o ţii deasupra focului?

Aceea era partea de care-i era groază lui Suzette. Mai că se aştepta ca, odată ce se aprindea hârtia, aceasta să explodeze într-o minge de foc sau ca din flăcări să iasă un demon învăluit în fum.

Dar Hanna îi dădu băţul şi desenul tatălui ei şi-l lăsă să-l străpungă. În timp ce făcea asta, Hanna băgă mâna în buzunar şi scoase ceea ce părea a fi o mână de confetti. După ce le aruncă în foc, fata întinse mâna şi luă băţul înapoi. Bucăţelele de hârtie ardeau ca o ploaie de meteori. Suzette se întrebă doar pe jumătate ce scop aveau, captivată fiind de punctuleţele luminoase.

Cugetă că un hotdog sau o bezea ar fi trebuit să atârne deasupra flăcărilor, nu o fată condamnată să ardă a doua oară. Dar nu apăru nimic monstruos, în vreme ce colţurile se înnegreau şi se încreţeau. Apoi, focul înghiţi hârtia şi începu s-o devoreze de la colţuri spre mijloc.

— La revedere, Marie-Anne!

Suzette se ruga ca vrăjitoarea să îi lase cu adevărat în pace.

Hârtia începu să se îndoaie, înghiţită de flăcări, iar Alex se grăbi să o ajute pe Hanna să o desprindă de pe băţ. Lovi cu băţul în ceaunul de cupru, făcându-l să scoată un dangăt ca de clopot. Hanna se întinse după el, nerăbdătoare să-l primească înapoi. În timp ce hârtia groasă se transforma în cenuşă, mistuindu-se în flăcări, făcându-se mică şi rupându-se în bucăţele fragile, Hanna lovea cu băţul în marginea ceaunului, scoţându-şi dangătul funebru.

Parcă ar fi vorbit: Rămas-bun. Rămas-bun.

Alex se lăsă înapoi în scaun, trăgându-l mai aproape de foc. Suzette vedea epuizarea pe corpul lui, şi în momentul acela, înţelese cât de greu îi fusese să se prefacă zile la rând că nu e supărat sau îngrijorat şi să ajute pe toată lumea să îşi menţină calmul.

Mai sorbi o gură de vin. O dureau picioarele de-i venea să urle din cauza presiunii statului în acea poziţie ţeapănă o perioadă lungă de timp. Când făcu un pas în spate – îndoindu-şi genunchii, gata să se aşeze –, piciorul ei dădu peste ceva neaşteptat. Era doar o bucăţică dintr-o ramură, dar piciorul ei protestă, iar ea îşi pierdu echilibrul. Se prăbuşi la pământ, lângă scaun, scoţând un ţipăt surprins şi vărsându-şi vinul pe partea din faţă a hainelor.

Alex ajunse lângă ea într-o clipă, ridicând-o, cu mâinile sub braţele ei.

— Eşti în regulă?

— Da. Am călcat pe ceva.

O ajută să se aşeze la loc pe scaun.

— Te-ai lovit la picioare?

— O să fie în regulă. M-am împiedicat, atâta tot.

Petele de vin închise la culoare se impregnau deja în materialul jachetei şi în unul dintre cracii pantalonilor.

— Ce mizerie am făcut!

— Îţi aduc o cârpă! se oferi el şi o zbughi în casă.

— Şi un bol cu apă caldă, cu un pic de sare-n ea, strigă Suzette în urma lui.

Se aşeză în scaun, în parte pentru a-şi lua toată greutatea din picioare, în parte pentru a examina petele la lumina focului. Cu coada ochiului, o zări pe Hanna privind-o intens, tulburător. Fata se apropia încetişor.

Întinse braţul în faţă, arătând spre Suzette cu două degete.

Hanna rostea nişte cuvinte pe muteşte, iar şi iar.

Un fior străbătu şira spinării lui Suzette, furnicându-i pielea precum un milion de mici scorpioni. Se lipi de scaun, vrând să scape de-acolo. Dintr-odată, fata era lângă ea. Când Suzette o privi în faţă, îi văzu albul ochilor. În orbitele lipsite de viaţă.

Iar degetele. Arătau spre ea. O acuzau.

Marie-Anne nu dispăruse.

HANNA

Accelerant. Cercetările pe care le făcuse la şcoală fuseseră întrerupte, dar ea ştia că alcoolul e un accelerant. Focul gustase din mami – mi-am, mi-am, *mumsig*şi voia mai mult. Focul voia s-o mănânce!

Era clar în momentul acela. Vraja de Răzbunare şi Atac o făcuse pe mami să se împiedice. Vraja o îmbibase în alcool. Accelerant pentru foc.

De ea depindea să facă restul.

Mami se ridică greoi în picioare, făcându-se mică în colţul scaunului, cu ochii mari şi speriaţi. Hanna îşi concentră vraja, îndreptând-o spre mami cu cele două degete întinse, şi rosti cuvintele pe muteşte. *Vei suferi şi nu vei mai exista. Vei suferi şi nu vei mai exista.*

Aţâţă flăcările cu băţul. Căută o ramură care ardea. Şi o aruncă afară de sub ceaun.

Mami ţipă când îi ateriză în poală. Se chinui să se ridice de pe scaun. Căzu. Împinse la o parte ramura care ardea cu mâinile goale.

Hanna se folosi de băţul ei ca de o lopată, strânsă în ambele mâini, şi scoase cu el tăciuni aprinşi. Aterizară pe picioarele lui mami. Pe laba piciorului ei. Mami ţipă şi dădu din picioare, încercând să se îndepărteze.

Hanna scoase mai mulţi tăciuni din foc şi-i azvârli în mami.

O atacară ca nişte licurici-vampiri.

Mami urlă şi începu să plângă.

Vârful băţului ei strălucea într-o nuanţă portocalie, de metal topit, iar Hanna ştia exact ce-avea de făcut. Mami îşi lovea disperată pantalonii cu mâinile, încercând să stingă nişte fire care ardeau. Hanna îndreptă băţul spre ochiul lui mami, dar mami săltă capul în ultima clipă, iar Hanna greşi ţinta. Îi înfipse băţul fierbinte în obraz, iar acesta scoase un sfârâit. Mami zbieră şi-i smulse arma din mâini.

În clipa următoare, tati era acolo, cu un bol în mâini. O luă pe Hanna în braţe. Apoi o aruncă.

Ea îşi veni în fire în timp ce aerul rece trecea uşor pe lângă ea.

Oare se apropiase prea mult de foc? Oare tati o salva?

Ateriză chiar pe un petic de iarbă cu noroi şi se rostogoli. Uluită. Ceva i se rupse în încheietura mâinii, cea pe care-o întinsese pentru a-şi atenua căderea. Degetul ei mare avea să se desprindă şi să cadă. Ţipă.

Dar tati şi mami nu fugiră spre ea.

În schimb, tati aleargă spre masă şi apucă ulciorul Brita. Îl vărsă pe mami şi călcă tăciunii în picioare. Mami urlă şi se ghemui.

— Unde te doare?

— La faţă! Mai dă cu apă!

Tati o ridică pe mami în braţe şi fugi în casă. Hanna ţinea braţul stâng lipit de piept, încă suspinând, şi mergea pe urmele lor. Aproape că scânci „tati”, dar sună ca un chiţăit frânt, scăldat în lacrimi.

Nu înţelegea ce se întâmplase. Vraja mersese atât de bine! Şi o făcuse singură pe toată, fără Marie-Anne. Era aproape gata. Mami se zvârcolise pe pământ, gata să ia foc. Apoi, tati stricase vraja. Nu era posibil s-o iubească pe mami mai mult decât pe ea. Sau era? O *aruncase.* O aruncase la o parte.

— De ce? strigă ea printre lacrimi, renunţând la accentul franţuzesc, dar niciunul dintre părinţii ei n-o auzi.

Tati o aşeză pe mami pe masa mare şi o şterse cu prosoape ude pentru vase, în timp ce mami îşi ţinea o cârpă udă pe faţă şi plângea. Capul îi căzu pe masă, iar tati ţipă:

— Să sun la 911?

Mami clătină din cap, dar nu se putea opri din plâns.

Situaţia dramatică o sperie puţin pe Hanna, când îşi văzu părinţii într-un asemenea haos, cu mişcări atât de necontrolate. Clipea iar şi iar, în timp ce se îmbrăţişa singură cu singurul braţ sănătos.

Când mami începu să se scuture de pantalonii distruşi, tati o ajută şi i-i smulse.

— Aici.

Arătă deasupra genunchiului.

— Şi mâinile.

Se ridică în şezut folosindu-se de coate şi-l lăsă pe tati să-i înfăşoare o mână cu cârpa udă, apoi pe cealaltă.

Tati scotoci prin dulapuri până când găsi mai multe prosoape pentru vase. Le înghesui sub robinetul de la bucătărie, cu mişcări stângace, smucite, precum o creatură pe care-o văzuse ea în *Star Trek,* scuturată de focuri de armă cu laser. Arăta ca un dement, iar ei nu-i plăcea chestia asta.

Stoarse cârpele ude pe pielea lui mami, apoi îi înveli picioarele cu ele.

— Mai ai arsuri?

Ce mizerie făcea! Lui mami nu avea să-i placă deloc. Până şi Hannei îi venea să se repeadă acolo şi să şteargă apa de pe jos cu un burete. Sări un pic în sus şi-n jos – uită-te la mine, uită-te la mine! Un alt scâncet îi scăpă din gât, dar mami şi tati continuau să se poarte de parcă ea nici n-ar fi fost acolo.

— Pe faţă!

— Ar trebui să mergem la urgenţe.

Mami clătină din cap.

— La camera de gardă, o să fie mai rapid, şi nu cred că-s atât de grave...

Hanna se furişă mai aproape. Mami nu mai plângea atât de tare; îşi luă compresa de pe obraz şi i-o arătă lui tati.

— E-n regulă?

— Să-mi bag picioarele...!

Tati nu se putea opri din foit încolo şi-ncoace.

— Trebuie neapărat să ajungem la doctor!

— Aşa rău e? Doamne! Eu nu merg nicăieri fără pantaloni – îmi aduci nişte pantaloni scurţi?

Tati urcă treptele în goană. În momentul acela, mami o observă pentru prima oară. La început, mami încremeni, cu ochii mari şi gata să fugă. Hanna se apropie puţin, smiorcăindu-se şi ţinându-şi braţul rănit de sub partea umflată.

— Hanna? Te-ai lovit?

Mami întoarse brusc capul în direcţia opusă, de parcă nu ar fi reuşit să se hotărască în ce parte să o ia – privi pe scări în sus, spre uşa de la intrare, şi în sfârşit, înapoi spre Hanna. În timp ce o privea pe Hanna, pe faţă i se citi îngrijorarea, în locul fricii.

— Ce-ai păţit...? E ruptă?

Hanna se opri lângă masă şi întinse mâna. Încheietura i se umflase şi se transformase în ceva diform.

Lui mami îi alunecă masca, privirea îi deveni necruţătoare, răutăcioasă, de parcă nu s-ar mai fi putut preface că nu era Mami Rea.

— Aşa-ţi trebuie... Te doare, nu?

Treptele se cutremurau în timp ce tati le cobora duduind.

— Hanna e rănită, spuse mami, iar faţa îi reveni la normal, aşa cum era de obicei când Hanna avea febră sau dureri de burtică.

— Ce s-a întâmplat?

— Încheietura mâinii. Cred că e ruptă.

Ochii şi gura lui tati se deschiseră de parc-ar fi auzit o alarmă.

— Adu-i o pungă cu gheaţă...

În timp ce-i dădea lui mami pantalonii scurţi, ea fu nevoită să lase jos cârpa pe care-o ţinuse lipită de faţă. Hanna se uită cu gura căscată la rana de pe faţa ei în timp ce mami se îmbrăca. Un cerc mare, umflat, roşu cu negru, iar Hanna se duse cu gândul la gura unui vulcan care erupea. Tati, bietul tati, nu putea dezactiva modul de panică. Se năpusti asupra congelatorului şi apucă o cârpă uscată pentru vase care scăpase pe podea.

— Îmi pare tare rău...

— Ce s-a întâmplat?

— Nu mai gândeam... A trebuit s-o iau de lângă tine.

Se întoarse dinspre mami spre Hanna.

— Iubire, îmi pare atât de rău!

Tati înfăşură cu blândeţe punga cu gheaţă învelită cu prosopul în jurul încheieturii mâinii ei.

— Să-mi bag picioarele, nu pot să cred că se întâmplă aşa...!

— Iubire, e-n regulă, suntem bine... Dar nu putem pleca şi să lăsăm focul aprins.

Tati, la fel de panicat, ieşi în grabă prin spate şi stinse micul lor foc cu furtunul. Intră din nou în casă, împleticindu-se şi aducând cu el câteva farfurii cu mâncare care zdrăngăniră când le trânti pe blatul din bucătărie. Hannei nu-i plăcea deloc starea lui, căci părea că-şi pierduse complet controlul şi că abia era conştient de ce făcea.

— Bun, e toată lumea pregătită? *Lilla gumman,* îmi pare atât de rău...

Hanna voia ca el s-o ia în braţe şi s-o ducă la maşină. Dar el o luă pe mami. Fata scânci. Punga de gheaţă făcea s-o doară şi mai tare; încheietura încă îi zvâcnea, dar pulsa de parc-ar fi fost înţepată cu cioburi ascuţite de gheaţă.

— Haide, Hanna! o îndemnă mami, uitându-se peste umăr. Ştiu că te doare, dar o să ajungem în curând la doctor.

•

Le luă doar câteva minute să ajungă acolo, iar mami se purtă destul de asemănător cu Mami Bună în tot acel timp, spunând, iar şi iar, că toată lumea avea să fie bine, că toată lumea să respire adânc, şi nu părea nici furioasă, nici că ar fi durut-o ceva măcar. Uneori, tati trebuia să frâneze foarte puternic pentru că mergea foarte repede cu maşina.

Indicatorul – Spitalul de Urgenţă Shadyside – se profila pe cerul tot mai întunecat. Parcarea era destul de goală.

În sala de aşteptare, tati o aşeză pe mami pe unul dintre scaunele urâte de un verde-oliv şi se repezi la recepţie, vorbind atât de repede despre „soţia lui" şi „fiica lui", încât Doamna de la Recepţie îl rugă să o ia mai încet.

Doamna de la Recepţie îi spuse că avea să mai dureze doar câteva minute. Tati se aşeză de cealaltă parte a lui mami, completând formulare şi lăsând-o pe mami să stea în mijloc. Pleoapele îi fluturau în timp ce îşi ţinea cârpa împăturită lipită de obraz şi-l prinse pe tati de antebraţ cu mâna liberă. Era la fel de palidă precum cârpa.

— Nu-mi vine să cred că a putut să facă aşa ceva! spuse tati.

Hanna ştia că vorbea despre ea şi se încruntă foarte tare, scoţându-şi buza în faţă. Dăduse iar greş. În timp ce mâzgălea hârtiile, tati îi arunca din când în când câte o privire, cu o expresie ca un puzzle cu piese care nu se potriveau. Hanna voia să-i spună că încercase, că făcuse voia vrăjii ei. Dar

mami era mai puternică decât se aşteptase. Nu arsese precum confettile şi desenul. Nu dispăruse făcând „puf” într-un nor de cenuşă. Vraja n-ar fi trebuit să cauzeze plânsete şi bube idioate, ar fi trebuit s-o facă să dispară. Ar fi trebuit să-l elibereze pe tati, dar cumva, tot el suferea cel mai tare dintre toţi.

El îi dădu Doamnei de la Recepţie mapa şi se aşeză la loc, pufnind epuizat şi dând din membrele lui prea lungi.

— Nu te înfuria prea tare pe ea...

Mami îl prinse de mână. Îi jucau ochii în cap, iar Hanna se îndepărtă de ea, temându-se că mami avea să dea la raţe.

— Ea nici nu înţelege. Nu cunoaşte diferenţa între corect şi greşit. Dintre bine şi rău. Pentru ea, joaca e reală, iar realitatea e o joacă. Nu are rost să fii supărat dacă ea nici măcar nu înţelege.

— Ce-i în neregulă cu ea?

Era ciudat, cum se uitau la ea, cum vorbeau despre ea. De parcă ar fi fost altcineva. Sau de parcă ar fi fost cineva care n-ar fi trebuit să-i poată vedea sau auzi.

Hanna se uită în jos la picioarele ei, la bluza ei mânjită, făcându-şi griji că ar putea deveni invizibilă. Dar ea tot se putea vedea, şi auzea tot ce spuneau mami şi tati. Se smiorcăi ca să-şi stăpânească lacrimile.

— E ceva în neregulă în interiorul ei. O chestie chimică. S-a tulburat vreun echilibru, completă mami.

— Cum rezolvăm problema asta?

— Nu ştiu.

O chemară întâi pe Suzette şi aduseră un scaun cu rotile când îşi dădură seama că era ceva în neregulă cu picioarele ei. Tati voia să o urmeze pe mami, făcând-o pe Hanna să creadă că aveau s-o abandoneze în sala de aşteptare.

— Rămâi cu Hanna! îi ceru mami. O să-ţi facă o radiografie, puiule – n-o să te doară şi o să vadă ce e-n neregulă cu încheietura ta, da?

Şi o duseră pe mami de-acolo cu căruciorul.

Se mută lângă tati, deşi ce-şi dorea cu adevărat era să stea în poala lui. Ba nu. Ce-şi dorea cu adevărat era să o ia el în poală şi să-i murmure toate lucrurile drăguţe care-o făceau să înflorească şi să se simtă bine. Dar el nu făcu asta. O privi cu fruntea şi sprâncenele încruntate de suferinţă.

— *Lilla gumman* a mea...

Dar părea la un sistem solar depărtare. Ea îi cuprinse bicepsul cu braţul drept. Împreună? Suntem bine? Îl iubea tare, tare mult.

— O să facem tot ce putem ca tu să ai parte de tot ajutorul de care ai nevoie, bine? Ca să te faci bine?

Ea aprobă din cap. Nici mâna n-o mai durea atât de tare.

*

După ce terminară cu radiografia, ea rămase aşezată pe masa acoperită cu hârtie, bucurându-se că tati stătea atât de aproape de ea, umăr la umăr.

— Veşti bune! îi anunţă doctorul Cutărică, dând buzna pe uşa deschisă. Nu e ruptă, e doar luxată.

Doctorul Cutărică vorbea cu un accent mult mai puternic decât al lui tati.

Tati răsuflă foarte uşurat. Doctorul se întoarse o clipă spre el, privindu-l cu nişte ochi foarte închişi la culoare. Dar pentru ea, ochii i se umplură din nou de zâmbet.

— Aşa c-o să ţi-o înfăşor într-o faşă elastică mare. Începu dintr-un punct de sub încheietura ei şi i-o înfăşură peste degetul mare, apoi coborî din nou şi i-o înconjură cu totul.

— Şi, lasă-mă să ghicesc – ai căzut de pe bicicletă? Sau ai făcut vreo altă faptă de vitejie?

Hannei îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea bandajul, îi ţinea comod şi ferm încheietura care-o durea.

— Ea nu vorbeşte, spuse tati.

— Aha. Deloc?

Îi oferi Hannei un zâmbet larg, jucăuş, de parcă astfel ar fi putut să scoată la iveală cuvintele ţinute în ea ani întregi.

— Nu... Cel puţin nu cu mine.

Doctorul Cutărică se uită la tati, foarte, foarte nezâmbitor.

— Am înţeles că şi soţia dumneavoastră a fost adusă, nu? Un soi de accident în curtea din spate?

— Un foc şi un ceaun.

Doctorul încuviinţă din cap.

— Aşadar... Ce-a păţit fiica dumneavoastră?

Tati ezită.

— Parte a aceluiaşi accident.

Hannei nu-i plăcea faptul că doctorul era doi oameni într-unul singur – glumeţ cu ea; superserios cu tati.

— Păi mă gândesc că din moment ce nu vorbeşte, domnişoara Hanna nu ne poate spune varianta ei din povestea asta. Convenabilă situaţie.

Cei doi bărbaţi se fixau cu privirile ca două cobre.

Tati îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi veni mai aproape de Hanna. Ea era foarte bucuroasă să-l ştie de partea ei. Nici măcar nu putea ţine supărare pe el că o aruncase aşa, dat fiind că el încă se afla sub vraja lui mami.

— Nu i-am făcut niciun rău familiei mele! rosti tati, cu maxilarul încleştat.

Hanna rămase cu gura căscată; nu-şi dăduse seama că la asta se referise doctorul. Dar o închise repede la loc şi se uită urât la doctor. Îl cuprinse pe tati cu braţele, iar el o ridică şi o ţinu pe şoldul lui.

— Bine, dar trebuie să înţelegeţi că face parte din meseria mea să mă asigur că...

— E pregătită să plece? I-a trecut ora de culcare.

Deşi nu era obosită, îşi lăsă capul pe umărul lui tati, prefăcându-se adormită. El rămânea în continuarea persoana cea mai preferată din lume şi doctorul Cutărică habar n-avea despre ce se întâmplase cu încercarea lor de experiment eşuată.

— Vă vor scoate indicaţii post-tratament la imprimantă când plecaţi.

Tati ieşi cu paşi mari, iar Hannei îi plăcu să se afle iar în braţele lui puternice. Îşi recăpătase forţa – pentru ea. Era din nou cu totul de partea ei. Ei îi plăcea la nebunie cât de profundă le era înţelegerea. Puteau face din când în când mici gafe, dar până la urmă tot alcătuiau o echipă.

Însă ce le rămânea de făcut cu mami?

SUZETTE

Rămase de-a dreptul şocată de tinereţea şi frumuseţea doctoriţei. De părul ei des, minunat, şi de pielea ei arămie. Suzette ar fi vrut s-o întrebe de unde era, nereuşind să-şi dea seama de etnia ei după nume sau după culoare. Dar ştia că o astfel de întrebare era nepoliticoasă şi probabil că ar fi dus la un răspuns sincer, dar care să n-o fi ajutat la nimic: Berkeley, California; Newark, New Jersey; Columbus, Ohio. Era posibil să aibă părinţi sau bunici dintr-o parte sau alta a lumii, dar Suzette acceptă irelevanţa propriei curiozităţi. Mai important era faptul că doctoriţa avea o atingere delicată şi o atitudine liniştitoare.

Doctoriţa confirmă faptul că rănile de deasupra genunchiului stâng şi de pe obrazul lui Suzette erau mai grave decât arsurile de pe mâinile ei. Din fericire, fusese nevoie ca doar o bucăţică de material textil să-i fie desprinsă de piele. Mâinile ei, unse cu gel şi înfăşurate în tifon, n-o mai usturau aproape deloc – se rănise mai grav când luase un vas greu din cuptor cu o mănuşă destrămată. Dar fu avertizată că ar fi putut rămâne cu o cicatrice mică pe genunchi. Şi pe obraz. Doctoriţa îi îngrijise mai întâi obrazul, în timp ce Suzette stătea întinsă pe masa de consultaţie, luptându-se cu un val de greaţă.

— Cât de grav e? întrebase ea.

Doctoriţa continuase să lucreze un minut, curăţând cu delicateţe colţurile rănii.

— O să fie destul de simetrică, şi cam de mărimea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Mă bucură faptul că negreala asta de-aici e doar cărbune, nu-i piele moartă. S-ar putea să vi se strângă puţin pielea şi să rămână decolorată după ce se vindecă. V-aş putea recomanda un chirurg plastician, dar cu o arsură de gradul doi de genul ăsta, nu cred că v-ar ajuta.

Suzette rătăci cu gândurile aiurea preţ de câteva secunde, trecând în revistă harta cicatricilor de pe corpul ei. Părea o simplă întâmplare faptul că-şi acoperise cicatricea abdominală uriaşă atât de recent. Noua incizie abdominală şi cele laparoscopice se vindecau frumos; în combinaţie cu ce avea să-i rămână pe picior, adunătura de cicatrici era tot mai puţin groaznică decât fusese amintirea fistulei. Dar cicatricea care-i mutila acum faţa? Oare cât era de proeminentă? Oare ochii tuturor aveau să se îndrepte în direcţia ei? Oare aveau s-o întrebe ce se întâmplase sau să se uite la ea cu ochii plini de milă? Şi ce le-ar fi putut răspunde dacă ar fi întrebat vreodată

ceva? Aaa, scumpa mea fiică a încercat să mă incinereze în timp ce eram la un picnic!

Şi ce avea să creadă Alex? Ar fi putut spune că tot frumoasă e. Dar cicatricea avea să-i amintească mereu de Hanna cea bolnavă, de eşecurile lor ca părinţi. Îi era uşor să-şi închipuie că el nu avea s-o mai privească vreodată în ochi. Din acelaşi motiv, îi era uşor să se închipuie pe sine însăşi ferindu-se de orice oglindă şi reflexie. Dincolo de urâţenie. Răni de nevindecat. Interioare, exterioare. Asta crease Hanna: răni de nevindecat. Aşa ceva era de neiertat. Chiar dacă fusese o mamă imperfectă. Nu merita să-şi poarte eşecurile ca pe un semn făcut cu fierul roşu.

Pentru moment, era bandajată sub un strat gros de tifon, care avea atât scopul de a colecta secreţia apoasă a rănii, cât şi de a împiedica unguentul vindecător să se scurgă afară. Poate că avea să ţină mereu un bandaj pe ea. Să pretindă că era o rană recentă, în curs de vindecare. Aşa îi părea mai acceptabil: un accident nefericit, încă nevindecat, în loc de o cicatrice care să-i amintească pentru totdeauna de demonul căruia-i dăduse naştere. Oare şi pentru Alex avea să fie mai bine aşa? Oare aşa avea să-i fie mai uşor să o găsească atrăgătoare? Se străduise din răsputeri să se menţină frumoasă pentru soţul ei. Hanna nu avea să mai pună niciodată în pericol singura relaţie a ei care fusese puternică şi autentică.

În timp ce doctoriţa îi termina de tratat piciorul, făcură conversaţie uşoară despre planurile lor pentru vară. Doctoriţa voia la munte. Suzette nu se putea gândi la altceva în afară de vizita din iulie a socrilor ei; Tova şi Bemt făceau din casa lor o oprire regulată în călătoria de întoarcere din Europa. Discuţia lor se opri pentru moment.

— Deci, sunt nişte întrebări standard pe care le punem tuturor care vin la noi. Aţi căzut tare în ultimele şase luni?

— Nu.

— Aţi fost deprimată?

— Nu. Un pic. Nu e tocmai depresie.

— Vă face cineva rău acasă?

— Asta-i una dintre întrebările standard?

Neliniştea se prelungi de parc-ar fi avut tentacule prin stomacul lui Suzette. Să fi fost acea conversaţie plăcută o încercare de a-i câştiga încrederea, în aşteptarea acestei întrebări?

Îşi încordă umerii, îngrijorată că se expusese pe sine şi pe familia ei exact la genul de curiozitate pe care voia să o evite.

Tânăra şi frumoasa doctoriţă îi zâmbi.

— Da. Dar în cazul dumneavoastră mi s-a părut că are o relevanţă aparte.

— Din cauza picioarelor mele?

Suzette, care avusese nevoie de ajutor ca să urce pe masa de consultaţie, explicase cum se împiedicase lângă foc din cauza picioarelor ei anterior vătămate, pe care le trecuse cu vederea cu un vag „am călcat pe ceva”.

Refuzase s-o lase pe doctoriţă să se uite la ele.

— Aveţi multiple leziuni, unele preexistente. Şi a fost adusă şi fiica dumneavoastră.

Suzette se încruntă, conştientă de cum s-ar fi simţit Alex dacă ar fi fost supus unui interogatoriu similar. Nu merita acuzaţiile, dar ea aprecia motivul pentru care era nevoită să o întrebe, trebuia să se asigure. Oare Alex s-ar fi supărat şi ar fi făcut în aşa fel încât să pară şi mai suspicios?

— Nu e vorba despre soţul meu. El nu mi-ar face rău niciodată.

— E vorba despre altcineva de-acasă? Care vă face rău?

Adrenalina ei intră în picaj; Suzette nu mai avea nevoie de compasiunea sau îngrijorarea doctoriţei. Voia să ajungă înapoi în casa lor imperfectă şi să aibă parte de un somn imperfect. Se auzea pe ea însăşi încercând să explice, cu o voce frântă şi distantă, îngrijorată că avea să sune la Protecţia Copilului sau la altă agenţie care să-l acuze pe Alex.

— ...n-aţi înţelege. E o poveste tare complicată!

— Aici sunteţi în siguranţă. Nu vreau să mergeţi acasă dacă sunteţi în pericol.

— Nu înţelegeţi. E vorba de fiica mea...

Erau prea multe de spus şi nu era locul potrivit, aşa că doar clătină din cap. Respiraţia îi deveni greoaie, în timp ce pereţii începură să o apese. *Vă rog, lăsaţi-ne să plecăm...* Aveau să rezolve problema cu Beatrix, care ştia deja câte ceva despre ei.

— Fiica dumneavoastră e în pericol?

Încă o clătinare din cap. Suzette nici n-o putea privi pe doctoriţă în faţa cuprinsă de perplexitate în timp ce încerca să pună totul cap la cap.

— Fiica dumneavoastră... vă face rău?

Prin cuvintele formulate de gura altcuiva, realitatea prinse şi ea contur deplin în sfârşit. Hanna avea intenţii necurate faţă de ea, poate chiar criminale. Ceva din interiorul ei explodă şi se surpă – preţioasa lor fortăreaţă a negării şi speranţei. Membrele i se înmuiară, iar capul i se plecă sub greutatea înfrângerii.

— Nu ştiu de ce, spuse ea, durerea de a recunoaşte asta părând mai mare decât cea a obrazului care zvâcnea. Nu cred c-am făcut ceva atât de îngrozitor... Nu intenţionat. Noi – soţul meu şi cu mine – ştim că e ceva în neregulă cu ea, aşa că încercăm să rezolvăm problema. Avem o programare la terapeutul ei dimineaţă la prima oră.

Doctoriţa aprobă din cap, tăcând, uluită. Pe chipul ei, Suzette citi teama, noutatea unei asemenea dileme.

— Păi, dacă există vreun lucru cu care să vă putem ajuta...

Dar erau vorbe goale, iar doctoriţa se îndepărta deja de ea, scoţându-şi mănuşile albastre de nitril. Limbajul corpului i se schimbă, se izola pe sine însăşi de situaţie. Era prea ciudată, prea străină, prea diabolică.

Suzette îi duse degetele tremurânde la gură. Era o greşeală că spusese ceva. Ea şi Alex nu se mai puteau preface. Copiii violenţi nu deveneau decât criminali în serie când creşteau. Era o teamă de care nu putea scăpa.

Câteva minute mai târziu, o duseră cu căruciorul în sala de aşteptare, unde Alex stătea cu Hanna în poală, în poală, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Luară informaţiile post tratament şi recomandarea lui Suzette, iar Alex împături hârtiile şi le băgă în buzunarul de la pantaloni.

Hanna apucă mânerele scaunului cu rotile şi începu să împingă.

— Hei, nu te grăbi aşa – n-ai voie să foloseşti mâna aia! Nu e ruptă, dar tot e luxată. Nu trebuie s-o forţezi! îi spuse Alex.

— Foloseşte-te doar de mâna dreaptă, iar tati o să treacă în cealaltă parte, adăugă şi Suzette.

Efortul fiicei ei de-a ajuta i se părea drăguţ – aşa cum putea fi Hanna câteodată – dacă nu cumva avea de gând s-o împingă în faţa autobuzului.

O duseră în parcare. Alex îi şopti în urechea stângă:

— Au crezut că eu te abuzez.

— Ştiu. Şi pe mine m-au întrebat aceeaşi chestie.

— Ce le-ai spus?

— Adevărul.

•

Când ajunseră acasă de la Camera de Gardă, Hanna îşi târşâi picioarele în camera ei. Niciunul dintre ei nu se gândi să meargă sus după ea sau să se asigure că avea să se spele pe dinţi. Alex aduse cârjele lui Suzette şi rămăşiţele festinului lor înăuntru. Vasele rămaseră pe blat, prinzând miros. Se prăbuşiră amândoi pe canapea, cuibăriţi unul în braţele celuilalt, la fel ca nişte refugiaţi.

În zori, clopoţeii sunară sus. Se trezise Hanna.

— Du-te! Fă un duş, îi ceru Suzette lui Alex, întinzându-se ca să scape de junghiurile de peste noapte.

El şovăia.

— Nu putem ceda complet.

Hanna coborî pe furiş, în timp ce Alex era la duş. După ce studie vasele îngrămădite în bucătărie, strâmbă din nas; puteau a peşte şi a ceapă. Suzette se arătă cam nemulţumită de alegerea vestimentară a fiicei ei – o rochie de

vară puţin cam prea mare şi o pereche de şosete galbene asortate la culoare, însă desperecheate –, dar Hanna părea măcar cât de cât curată. Încheietura îi era în continuare bandajată, dar Suzette era uşurată că nu mai părea s-o protejeze.

— Ţi-e foame?

Hanna ridică din umeri.

— Vrei să-ţi aduci peria şi să-ţi aranjez părul?

Fiica ei se întoarse şi urcă din nou scările.

Suzette gemu uşor, ridicându-se în şezut. Îşi netezi bluza. Avea să-şi ia repede un sutien pe ea înainte să iasă. Şi o pereche lejeră de pantaloni lungi, care să-i acopere bandajul şi semnele decolorate de pe picioare. Dar faţa nu şi-o putea ascunde. Şi probabil că nu avea să poarte pantofi, ci doar papuci. Se obişnuise cu haine asemănătoare cu pijamalele în ultimele zile. Îi plăcea să se simtă comod.

Ieşea şchiopătând de la toaletă, după ce făcuse repede pipi, când Hanna se întoarse ţinând în mână o perie şi două elastice pentru păr. Suzette se îndreptă şchiopătând spre masă şi se aşeză. Băltoacele rămase în urma eforturilor lui Alex de a-i răcori arsurile se uscaseră. Prosoapele pentru vase abandonate erau nişte mormane ţepene.

Hanna cunoştea rutina; se aşeză între picioarele lui Suzette, cu spatele la ea.

— Stai să-l periez repede pe-al meu mai întâi!

Ţinând peria mov cu sclipici cu grijă între degetele mai puţin grav rănite, şi-o trecu prin păr de câteva ori. Tot era mai bine decât nimic.

Zilele lor pline de strălucire se încheiaseră. Nu-i păsa dacă apărea în faţa terapeutei arătând ca oamenii de genul celor de care se plângea ea, care ieşeau în lume de parcă toată lumea ar fi fost dormitorul lor. Oare de ce nu se sinchiseau alţii să-şi ia haine ca lumea pe ei? Îi vedea peste tot. La Starbucks. Rite Aid. The Giant Eagle. Erau oameni care arătau de parcă tocmai mergeau la culcare sau tocmai se ridicaseră din pat. În momentul acela, îşi dădea şi ea seama ce trebuise să i se întâmple ca să renunţe la elementele de bază ale decenţei. Oare chiar atât de afectate ajunseseră să fie vieţile tuturor? Oare făceau totul fără niciun pic de tragere de inimă?

Trecu peria prin părul fiicei ei, având grijă să nu-i provoace nici cel mai mic disconfort. Hanna ţinea elasticele de păr ridicate, câte unul în fiecare mână.

— Împletituri? Codiţe?

Hanna aprobă din cap a doua sugestie. Suzette îi despărţi părul pe spate, dând o secţiune la o parte.

— Ştii, mi-aş dori să ştiu ce-am greşit. Aş încerca să îndrept.

Îi vorbea încet.

— Trebuie să mă crezi. Eu nu vreau ca tu să suferi, dar nu ai voie să mă răneşti în continuare.

Nu mai era nimic de spus. Hanna păstră tăcerea.

Codiţele îi stăteau sus, de-o parte şi de alta a capului, paralele şi perfecte. Niciun fir de păr nu era nelalocul lui. Suzette o înghionti uşor pe Hanna în umeri, iar fata se întoarse cu faţa spre ea. Suzette răsuci partea de jos a fiecărei codiţe, astfel încât să aibă fiecare o buclă. Se simţi copleşită de groază; totul era pe cale să se schimbe. Ce avea să spună Beatrix despre viitorul fiicei lor? Hanna îşi alesese propriul drum; dar încotro îi conducea, şi oare aveau să-şi mai revină vreodată? Se simţea aiurea, dar Suzette avea nevoie s-o facă: cuprinse corpul rigid, fără nicio reacţie, al fiicei ei, cu braţele.

— Îmi aduc aminte, şopti Suzette. Că eram mică şi mă simţeam atât de singură! Îţi promit că n-o să fie mereu aşa.

O pupă pe fiica ei pe obrazul ei îmbujorat, perfect. Se lăsă pe spate şi-i privi faţa adorabilă. Hanna rămase fără nicio expresie. Suzette îşi aducea aminte când era mică şi mama ei voia să se cuibărească în pat. Suzette stătea întinsă cu mâna mamei ei sub cap, dar nu voia să se apropie de ea ca s-o ia în braţe. Mama ei vorbea de parc-ar fi vorbit cu un bebeluş, iar Suzette stătea întinsă, ţeapănă ca o scândură, percepând corpul de lângă ea de parc-ar fi fost alcătuit din carne intrată-n putrefacţie şi oase neclintite, şi aştepta să se termine afecţiunea. Poate că mama ei se străduise. Poate că Suzette îi respinsese dragostea. Poate că mama ei renunţase să mai încerce. Nu avuseseră o legătură puternică, dar avusese nevoie ca mama ei să încerce în continuare. Era dorinţa egoistă a unui copil, dar mamele trebuiau să fie altruiste.

O cuprinse pe Hanna cu braţele. O îmbrăţişare sinceră, strânsă şi din toată inima.

•

Suzette şi Alex erau amândoi neliniştiţi; ibricul de cafea, împărţit în linişte la masă, nu-i ajuta cu nimic. Hanna îşi ronţăia cerealele, atât de atentă cu lingura ei, încât nu scotea niciun sunet când se atingea de farfurie. Grija ei exagerată se potrivea cu atmosfera. Suzette nu putea scăpa de senzaţia că avea să se rupă ceva în curând. Unul dintre ei avea să vorbească, şi toată camera – toată casa – avea să se rupă într-un milion de bucăţi, spărgând iluzia în care trăiau. Suzette şi Alex tot aruncau priviri spre telefoane, dornici să plece.

Ajunseră la cabinetul doamnei doctor Yamamoto cu cincisprezece minute mai devreme. Hanna dădu fuga prima la uşă.

— Cred că îi place de ea. Sau de jucăriile ei.

Suzette îşi ţinea braţul prins de al lui Alex. Cârjele nu mai erau la fel de comode ca până atunci, nu când trebuia să pună presiune pe degetele şi palmele băşicate. Mergea încet, având grijă să nu calce pe vreo piatră sau vreo crăpătură, simţindu-se sortită pieirii şi penibilă, cu mâinile înfăşurate în tifon şi picioarele încălţate în papuci. Hanna încă-şi purta şosetele desperecheate până la genunchi şi alese cizmele de ploaie cu buburuze, deşi vremea era frumoasă. Suzette îi dăduse un cardigan s-o apere de răcoarea dimineţii, însă Hanna îşi trăsese mânecile în sus. Oare pentru că îi era prea cald sau poate pentru că îşi dorea să-şi etaleze încheietura bandajată?

Nici măcar Alex nu arăta la fel de impecabil ca de obicei, deşi pesemne că el era cel mai curat dintre toţi. Alesese nişte pantaloni de sală, cu o cămaşă cu nasturi, purtată descheiată peste un tricou albastru. Avea barba aspră şi ridurile din jurul ochilor erau şi mai pronunţate.

Hanna ţinu degetul deasupra soneriei, uitându-se la mama ei ca să primească permisiunea. Când Suzette aprobă din cap, Hanna apăsă pe sonerie. Ea şi Alex încă nu ajunseseră la uşă când o deschise Beatrix. Zâmbetul de bun-venit îi pieri când văzu în ce hal erau toţi trei. Şchiopătatul. Bandajele. Cât erau de şifonaţi.

— Dumnezeule! N-aţi avut parte de cel mai fain weekend, aşa-i?

Aruncă o privire în jos, spre Hanna, cu un zâmbet cald.

— Bună dimineaţa, Hanna! Vrei să mergi în camera de joacă?

Hanna zâmbi larg şi intră ţopăind.

În timp ce adulţii intrau în hol, încet, ca să se adapteze la ritmul şchiopătatului lui Suzette, Hanna se făcu nevăzută în camera de joacă.

— Accidentările-astea par recente. E toată lumea-n regulă? întrebă Beatrix.

— Am suferit un accident...

Suzette îl întrerupse pe Alex.

— Hanna încearcă să mă omoare!

Rămaseră, tensionaţi, în hol, în faţa uşii lui Beatrix. Alex şi Suzette se uitară unul la altul, având întipărite expresii de resemnare rănită, dar nu furioasă.

— Am petrecut tare puţin timp împreună, spuse Beatrix. Dar eu am luat nişte notiţe în timpul primei noastre şedinţe privitoare la trăsăturile Dure-Impasibile ale Hannei.

— Ce înseamnă asta? întrebă Alex.

— Poate-ar trebui să vorbesc întâi cu ea astăzi, să vedem dacă reuşim să descoperim ceva.

HANNA

Beatrix spuse că avea să se întoarcă imediat, că trebuia să tragă jaluzeaua din camera cealaltă, ca să aibă parte de intimitate. Hanna găsi un puzzle cu un castel adevărat şi-l aduse la masă. Un minut mai târziu, Beatrix intră şi închise uşa.

— Mă bucur să te văd!

Beatrix avea o voce plăcută, ca mierea şi margaretele. Luă hârtie şi o cutie de plastic din căruciorul sprijinit de perete şi se aşeză lângă ea pe unul dintre scăunele.

— O să ai destul timp să lucrezi la un puzzle când o să vorbesc cu mămica şi cu tăticul tău. Crezi că noi două am putea face ceva împreună câteva minute?

Hannei îi plăcea faptul că ea folosise cuvântul „împreună". Beatrix avea un mod foarte frumos de-a o face pe Hanna să se simtă ascultată şi înţeleasă, şi fără întrebări şi cartonaşe tâmpite. O ducea pe Hanna cu gândul la un personaj dintr-o carte care-i plăcuse, care era bunica întregii lumi şi a tuturor creaturilor din ea. Uneori, bătrâna din carte semăna cu o zână ursitoare, cu obrajii plini de gropiţe, alteori semăna cu valurile oceanului sau cu un copac cu crengi care parcă o chemau. Ştia totul şi vedea binele din toată lumea. Beatrix o făcea să se simtă ca un cufăr plin de comori strălucitoare, aşa că aprobă din cap şi împinse la o parte cutia cu puzzle-ul.

— Se pare că te-ai lovit la încheietură. Eşti bine?

Hanna aprobă din cap. Nici măcar nu mai considera că era vina lui tati. Ştia că, în momentul acela, el era o marionetă cu sforile trase de mami.

— Mă gândesc că aţi avut cu toţii un weekend destul de palpitant, nu?

Aprobă tare din cap.

— Sper că nu te-ai speriat prea tare, nu?

Hanna înclină uşor capul şi-l lăsă să se clatine într-o parte şi în alta în timp ce dădea ochii peste cap. Beatrix zâmbi, iar apoi Hanna zâmbi pentru că o făcuse pe Beatrix să zâmbească.

— Dar tu eşti prea curajoasă ca să te sperii, nu?

Ea aprobă foarte, foarte tare din cap.

— Păi, uite la ce m-am gândit eu.

Beatrix întinse pe masă foi de hârtie milimetrică de diferite culori şi deschise cutia de plastic, plină de carioci şi creioane.

— Mă gândeam c-ai putea să-mi faci nişte desene. Cum ar fi, de exemplu, ai putea să mi-o desenezi pe mami?

Hanna schiţă o grimasă, confuză. Arătă spre cealaltă cameră.

— Ştiu, e chiar acolo – şi probabil că te gândeşti că deja ştiu cum arată, nu?

Hanna aprobă din cap. Beatrix era superdeşteaptă.

— Dar, vezi tu: uneori, oamenii văd lucrurile diferit. Şi vreau să văd cum o vezi *tu* pe mami a ta.

Aaa, da, era tare, tare deşteaptă! Beatrix înţelegea că mami purta mereu o mască; voia să ştie ce se ascundea sub ea. Hanna luă o foaie de hârtie roşie şi o cariocă neagră. Nu se pricepea foarte bine să deseneze oameni – în ciuda lecţiei foarte folositoare a lui mami –, aşa că-i desenă doar faţa. Un cap diform, umflat peste măsură. Ochişori răi. Un rânjet ca un mârâit. Câţiva dinţi îi ieşeau în afară. Apoi, pentru ca Beatrix să nu poată confunda desenul, desenă o pălărie triunghiulară cu boruri largi şi o coloră furioasă, împinse foaia cu faţa spre Beatrix.

— Aia-i o pălărie de vrăjitoare? întrebă Beatrix.

Dap dap dap.

— Mami e o vrăjitoare?

Bingo!

— Ea mi-a spus ceva de Marie-Anne – credeam că Marie-Anne e vrăjitoarea.

Aprobă din cap.

— Şi te-ajuta?

Da. Dar ea bătu în pălăria lui Mami cu carioca ei neagră

— Dar şi mami e vrăjitoare?

Hanna făcu ochii mari şi rotunzi şi aprobă încet din cap, pentru ca Beatrix să înţeleagă gravitatea situaţiei.

— Mami e o vrăjitoare fioroasă?

Ooo, da! Hanna luă un creion şi-l folosi pe post de baghetă, încercând să-i arate lui Beatrix cum făcea mami vrăji. Se strâmbă răutăcios şi înţepă aerul cu creionul-baghetă.

— Aia-i o baghetă? Mami face vrăji?

În loc să răspundă, Hanna mai apucă o foaie de hârtie – una albastru-deschis – şi folosi un creion albastru mai închis ca să-l deseneze pe tati. Îi făcu picioare lungi, pentru ca Beatrix să-l recunoască, şi-i mâzgăli o barbă în jurul bărbiei.

— Ăsta e tati?

Aprobă din cap. Arătă spre desenul cu mami şi scoase creionul în faţă, lovind cu el în desenul cu tati.

— Mami a aruncat o vrajă asupra lui tati?

Da!

— Vai de mine, ăsta pare un lucru foarte grav! De ce a făcut mami asta?

Cu o cariocă roşie, ea desenă o inimă tremurândă în pieptul lui tati. Apoi puse mâinile, una peste alta, peste pieptul ei. Arătă dinspre inima desenată cu carioca a lui tati spre inima ei, iar şi iar.

— Tati te iubeşte. Te iubeşte foarte mult.

Hanna arătă dinspre inima ei spre a lui.

— Şi tu îl iubeşti pe el.

Ea aprobă puternic din cap.

— Hanna, vreau să-ţi spun că te descurci excelent cu exprimarea!

Zâmbi larg.

Următoarea parte era ceva mai greu de explicat. Mimă dragostea dintre ea şi tati, plimbându-şi mâna înainte şi înapoi între inimile lor. Apoi, frustrată şi furioasă, ridică bagheta lui mami şi lovi cu ea ca şi cum era o sabie, tăind dragostea pe care-o împărtăşea cu tati.

Beatrix se încruntă. Hanna făcu din nou gestul de tăiere, aşteptând să înţeleagă.

— Tu crezi că mama ta vrea să-l oprească pe tatăl tău să te mai iubească?

Hannei simţi că nu-şi mai încape în piele de uşurare. Sări în sus şi-i dădu lui Beatrix un pupic pe obraz.

— Te simţi bine că te-nţelege cineva, nu-i aşa?

Foarte, foarte da.

— Ştiu că nu eşti tocmai pregătită, dar într-o bună zi, după ce treci peste nişte lucruri grele, s-ar putea ca unele lucruri să-ţi fie mai uşoare. Adică, s-ar putea să-ţi fie greu să devii o persoană care vorbeşte şi interacţionează cu ceilalţi, dar când ai s-o faci, s-ar putea să fii recompensată prin modul în care îţi răspund ceilalţi şi prin cât de bine te simţi atunci când ceilalţi te înţeleg.

Hanna ridică din umeri, nefiind în stare să se închipuie pe sine însăşi bălmăjind la fel ca toţi ceilalţi. Şi tot se temea un pic de faptul că cele mai importante cuvinte ale ei aveau să-i iasă ca nişte gândaci morţi, nişte prostii înfiorătoare, care să nu atragă altceva decât priviri ciudate. Îşi trase piciorul la loc sub ea şi se aşeză din nou.

— Deci hai să revenim la desenele tale. Poţi să-mi spui de ce crezi că mami nu mai vrea ca tati să te iubească?

Hanna luă desenul cu mami într-o mână şi pe cel cu tati în cealaltă. Le puse faţă-n faţă, apoi le lipi unul de celălalt.

Beatrix părea confuză.

Hanna luă o bucată de hârtie galbenă şi o cariocă mov şi desenă un omuleţ din bastonaşe cu două codiţe. Arătă spre ea, apoi spre desen.

— Asta eşti tu.

Aşa. Întoarse desenele cu mami şi tati, astfel încât să fie cu faţa în sus. Luă un creion în timp ce arăta spre mami. Apoi aruncă o vrajă lovind uşor cu el în tati. Luă din nou ambele desene şi le lipi unul de altul, răsucindu-le puţin de parcă s-ar fi mozolit. Ţuguie buzele ca să lămurească aspectul ăsta. Apucând desenul cu ea, îl rupse în bucăţi mari şi le împrăştie pe toate pe podea. Făcu să pară că desenele cu mami şi tati plecau – plecau de lângă bucăţile din ea împrăştiate pe podea.

— Deci tu crezi că... mami a aruncat o vrajă asupra lui tati. Crezi că ea nu te iubeşte?

Mare nu.

— Iar vraja asta îl face pe tati să nu te mai iubească. Iar ei doi pleacă împreună şi te lasă singură. Nu te vor?

Un nu trist.

— Trebuie să fie foarte neplăcut. Îmi imaginez cât de tristă m-aş simţi eu.

Un da cu un oftat.

— Deci, dacă am înţeles eu totul bine... Atunci tu îi faci rău lui mami pentru ca tati să te iubească mereu pe tine?

Aprobă din cap. Clătină din cap. Nu-i făcea rău. Desenă un X mare pe faţa lui Mami Vrăjitoarea. Apoi rupse încet foaia de la mijloc.

— Vrei ca mami să dispară? Să moară?

Era necesar.

— Tu petreci foarte mult timp cu ea – crezi că ţi-ar fi dor de ea dacă n-ar mai fi pe lângă tine?

Nup. Arătă spre desenul cu tati.

— Atunci l-ai avea pe tati doar pentru tine.

Exact.

— Vreau să-ţi mulţumesc că ai împărtăşit toate aceste lucruri cu mine! Mă bucur că ai încredere în mine!

Beatrix era a doua persoană superpreferată a ei. Şi înţelegea totul. Fără cuvinte. Hanna se gândi la mami – la cum îi plăcea să deseneze şi la cum îi făcea cadou chestii de colorat. Oare mami ştiuse de la bun început că desenele pot înlocui cuvintele? Hanna lovi uşor cu un deget într-unul dintre dinţii proaspăt crescuţi, gândindu-se la posibilitatea de a crea propriul limbaj din pete colorate. Avea să-l înveţe pe tati să-l vorbească, şi aveau să comunice folosindu-se de el.

— E important pentru mine ca tu să ştii că ţin la tine şi că nu vreau decât să te ajut. Bine?

Hanna se simţea de parc-ar fi cântat şi-ar fi răsunat pe dinăuntru. Pentru că Beatrix ştia ce e mai bine pentru ea şi poate, cu ajutorul unui om mare ca ea, ar fi putut în sfârşit s-o facă pe mami să dispară.

SUZETTE

Suzette stătea cu picioarele întinse pe canapea, cu Alex cocoţat în celălalt capăt, aşteptând în miasma unor gânduri ascunse. Jaluzeaua cu desene cu nori acoperea fereastra camerei de joacă precum o cataractă. Undeva, viziunea ei dăduse greş. Cândva, Hanna fusese un balon suspendat cu grijă de capătul unei sfori. Când se contorsionase balonul şi se îndepărtase cu un şuierat cauzat de aerul turbulent? Ea de ce nu observase?

După o perioadă care trecu extrem de greu, Beatrix veni la ei. Ridică jaluzeaua, şi Hanna era acolo, pe partea cealaltă, scoţând din cutie un puzzle. Beatrix se aşeză, supraveghindu-şi cei trei clienţi din scaunul dintre fereastra cu oglindă şi canapea.

— A fost...?

Suzette nu termină întrebarea.

— Destul de dornică de comunicare, răspunse Beatrix. Surprinzător de pricepută la ea, chiar şi fără cuvinte.

— V-a spus...?

Alex tresări.

— Nu s-ar fi întâmplat – a fost vina mea, n-ar fi trebuit să merg până la capăt cu celebrarea Nopţii Walpurgiilor.

Beatrix se încruntă, întredeschise gura, dar înainte să apuce să vorbească, Suzette se băgă şi o puse la curent. Cu modul în care celebraseră sărbătoarea suedeză. Cu încercarea lor de-a o determina pe Hanna să renunţe la alter ego-ul ei periculos. Cu incendiul. Cu vizita la Camera de Gardă.

— N-ar fi trebuit să planific o activitate care să aibă ca punct central focul alături de familia mea. A fost o prostie din partea mea, nu ştiu ce-a fost în capul meu.

Părul îi acoperi mâinile când îşi lăsă capul între ele.

Suzette îşi dorea să fi putut să-l mângâie, dar nu putea ajunge la el.

— A fost o idee creativă, spuse Beatrix. Şi, luând în considerare toate aspectele...

— Suzette ar fi putut să moară din cauza mea... spuse Alex, întrerupând-o.

— Sunt în regulă!

Suzette nu putea explica de ce, dar era mai calmă, mai puţin confuză decât fusese luni la rând. Până şi golurile din stomac îi dispăruseră. Deşi încă se lupta cu impulsul de a-şi ţine o mână protectoare pe obrazul bandajat.

— Iar Hanna... nu ştiu, poate chiar e posedată...

— Nu, nu e...

Beatrix rosti cuvintele prelungindu-le, căzută pe gânduri.

— Avem foarte multe de discutat. Dacă weekendul ar fi decurs altfel, ar fi fost posibil să am un alt plan pentru voi – evaluările despre care am discutat. Dar nu cred că avem destul timp pentru asta.

— Ce propui? întrebă Suzette.

— Mai ţii minte ce-am vorbit vineri? Am spus că vreau să mă interesez de ceva. Acum câţiva ani, am lucrat cu o familie cu un copil violent. Copilul a trebuit scos din casă. M-am documentat mult la vremea respectivă şi am sunat la institut vineri. Doar ca să vedem, în caz că avem nevoie de varianta asta. Şi cred că avem.

Alex ridică în sfârşit privirea. Suzette se chinui să-i descifreze expresia. Ştia că o parte din el avea să-i rămână mereu loială Hannei. Se hrănea cu adoraţia şi cu drăgălăşenia ei. Dar de care parte se situa în momentul acela? Comportamentul Hannei îl rănea într-o manieră cât se poate de personală. Fusese minţit, trădat. Nu puteau continua fără intervenţie, fără ajutor. Suzette închise ochii, uşurată că fantezia ei ar fi putut deveni realitate – că Hanna ar fi putut fi trimisă de-acasă, măcar pentru o perioadă scurtă –, dar era sigură că Alex nu-şi dorea să-i vadă uşurarea sau bucuria care mocnea dincolo de suprafaţă.

— Scos din casă? întrebă el.

— Da, într-un institut cu regim de internare.

— Ca un spital de psihiatrie?

— Nu aşa cum crezi tu.

— Hanna este... Este psihopată?

Vocea i se frânse. Duse pumnul la gură şi îşi drese vocea, luptându-se să se controleze. Oare la asta se gândise în noaptea care trecuse? Că propriul lui copil putea fi cel mai rău dintre cei răi, un monstru violent?

— Vreau să vă explic totul despre diagnosticul meu preliminar. Şi despre Marshes – despre instituţie.

Beatrix se ridică în picioare.

— Mă duc un minut până la bucătărie. Ca să-mi anulez programarea de la ora zece. Şi să trimit un e-mail către Marshes repede. Bine? Revin imediat.

Beatrix lăsă uşa deschisă, iar ei o urmări pornind pe hol – delicată ca o balerină, chiar şi prin modul în care dădea din mâini în mers – şi retrăgându-se în partea principală a casei. Suzette îşi dădu picioarele jos de pe canapea şi se dădu mai încolo, luându-l pe Alex de mână.

— Ce părere ai? Despre o instituţie cu regim de internare? întrebă ea.

— Nu ştiu. De fapt, încă nu ştim nimic. Adică... am ajuns în punctul ăsta? Cred că am ajuns. Doar că... are şapte ani. Cum să nu poată locui cu noi?

— Nu poate, Alex. Îşi îndulci tonul, conştientă că el încă era la câţiva paşi în urma ei: Nu cred că poate. Uită-te şi tu ce mi-a făcut. Noi nu ne descurcăm cu ea...

— De-asta pare totul atât de lipsit de speranţă. N-avem nicio speranţă.

Tensiunea îi năvălea prin corp. Suzette slăbi strânsoarea puternică a degetelor lui.

— Nu e lipsit speranţă. Dacă Hanna e bolnavă... Uite, dac-ar avea astm sau leucemie, am ajuta-o. Am fi alături de ea pe termen lung. Am face tot ce ne-ar sta în putinţă ca s-o facem bine. Nu?

Îi datora fiicei sale lucrul ăsta.

Alex se frecă la ochi şi o privi.

— Dar dacă nu se poate face bine?

Asta era, rana pe care încercase s-o protejeze. Teama de un monstru care nu putea fi învins.

— Dar dacă se poate?

Suzette trebuia să creadă asta. Ştia din proprie experienţă cum trebuiau gestionate bolile incurabile. Nu trebuia să-şi petreacă zilele terorizaţi de propriul copil. Iar Hanna nu trebuia să fie condamnată la un coşmar lăuntric chinuitor şi confuz. Lui Suzette îi era greu să se ierte pentru că nu recunoscuse simptomele mai devreme, dar a fi buni părinţi însemna a-i acorda Hannei îngrijirile de care avea nevoie. Chiar dacă asta însemna s-o trimită de acasă. Nu avea să fie pentru totdeauna.

Stătură în linişte, urmărindu-şi fiica aflată în cealaltă cameră, mulţumită şi inconştientă de prezenţa lor în timp ce punea puzzle-ul cap la cap.

•

Beatrix se întoarse ceva mai târziu, ducând o tavă cu ceai, cu aroma îmbietoare a muşeţelului.

— Am adus ceai cu ierburi şi chifle. N-aveţi alergie la gluten, nu?

Clătinară amândoi din cap. Ea puse tava pe masă.

— Pare că v-ar prinde bine ceva cald şi consistent. Hanna a mâncat?

— A mâncat nişte cereale, răspunse Suzette.

— Păi, serviţi-vă!

— Mulţumim!

Suzette sorbi dintr-una dintre ceşti.

— Mm, ce bun e!

— Mă duc să-i duc o gustare şi să-i spun că noi o să mai discutăm o vreme.

Întinse cremă de brânză şi gem de căpşuni pe o jumătate de chiflă şi se furişă afară.

Din nou, o urmărire pe terapeută interacţionând cu copilul lor. Hanna părea atât de drăguţă, atât de politicoasă, luând bucata de chiflă şi ronţăind-o cu dinţişorii ei pe jumătate crescuţi! Beatrix reveni în încăpere şi închise uşa.

— Aşa, deci. Mai întâi, daţi-mi voie să vă spun că bolile mintale sunt la fel de reale precum orice alte boli. Dar pot fi mai înspăimântătoare din cauza modului în care se manifestă.

Puse un picior peste celălalt, luă o agendă de moleschin în poală şi un pix în mână. Suzette şi Alex pregătiră fiecare câte o bucată de chiflă şi muşcară şi băură cu privirile aţintite asupra lui Beatrix.

— Deci, după ce am vorbit cu ea... Dac-ar fi fost numai desenele, aş fi putut trage concluzia că se întâmplă ceva care-o face să fie geloasă sau ceva de genul unor probleme destul de obişnuite între mamă şi fiică, între copil şi părintele care are grijă de el... deghizate într-un soi de joc de rol de domeniul fantasticului. Şi poate că e o mică luptă cu realitatea. Dar asta e mai mult şi decât o Tulburare de opoziţionism provocator severă. Desenele pe care le-a făcut fac cât se poate de clare intenţiile din spatele acţiunilor pe care le-aţi descris – piunezele, incendiul. Rănile tale.

Faţa ta distrusă.

— Şi cred că trebuie să luăm aceste intenţii cât se poate de în serios, având în vedere cât de repede au degenerat lucrurile. Aşa cum vă spuneam, Marshes este o instituţie unică, pe care am găsit-o cu ani în urmă pentru o altă familie. Este făcută după modelul unei instituţii din Marea Britanie şi oferă tratamente complete pentru copiii cu probleme comportamentale severe. Va locui acolo. Va face şcoala acolo. Va face terapie. Şi va avea parte de supraveghere unu-la-unu timp de douăzeci şi patru de ore pe zi. Va avea însoţitor în clasă, va fi monitorizată de cineva la ora de joacă, va avea pe cineva disponibil noaptea...

— Zici că-i la închisoare! spuse Alex, ostil, cu gura plină de chiflă.

— Marshes a dezvoltat o strategie foarte eficientă. Parte din această strategie este înlăturarea copilului din mediul care i-ar fi putut exacerba problemele.

Îşi luă un moment ca să-i studieze atent pe amândoi.

— N-o să vă mint – unii dintre copiii de la Marshes provin din case unde abuzurile erau extreme...

Suzette se opri din mestecat, cu un nod de panică în gât. Crezuse că diagnosticul unei tulburări mintale avea s-o scape de stres, de grija că era vinovată pentru modul în care o crescuse. Aruncă o privire spre Alex, aproape aşteptându-se ca acesta să explodeze. El îşi menţinea privirea încruntată aţintită asupra lui Beatrix, dar ascultă fără să o întrerupă.

— Copiii au probleme cu gestionarea furiei, cu ataşamentul. Şi foarte mulţi dintre ei au probleme de comunicare. Dar uneori... Unul dintre lucrurile pe care am ajuns să le înţelegem e că există un factor al mediului în comportamentul foarte multora dintre copii, dar fiecare copil are şi propria personalitate. Uneori, combinaţia dintre mediu şi personalitate nu funcţionează, iar în astfel de cazuri un loc ca Marshes poate fi de ajutor. Ei o să-şi dea seama cum s-o înţeleagă pe Hanna şi să facă legătura cu ea, apoi vă pot comunica acele metode şi vă pot ajuta să vă daţi seama cum să le faceţi să funcţioneze de-acasă.

— Sună foarte bine. Cred că de asta avem nevoie, spuse Suzette, cu mai mult entuziasm decât simţea.

Dar pe Alex nu părea să-l fi dat pe spate.

— Nu există pur şi simplu ceva... Dacă e bolnavă, nu există vreun medicament pe care să i-l dăm? întrebă Alex.

Beatrix se jucă cu pixul, privirea fugindu-i de la unul la altul.

— Îmi pare rău, dar nu e chiar atât de simplu! Pentru unele tulburări, medicamentele reprezintă o parte din tratament. Altele necesită mai multe eforturi pentru a ajuta la modificarea comportamentului. S-ar putea ca psihiatrii de la Marshes să vă recomande ceva, după ce efectuează o evaluare completă. Cei de la Marshes au experienţă în tratarea copiilor care se încadrează în diagnosticul de sociopatie/psihopatie...

— Asta credeţi că e problema cu Hanna? întrebă Alex.

Vădea o oarecare agitaţie în postură, o disperare de a căpăta un nume pentru problemă.

— Situaţia Hannei este... unică. Pare a fi în regulă în cea mai mare parte a timpului. Are un temperament echilibrat, se comportă frumos. Poate puţin cam timidă. Dar cum e cu muţenia? A vorbit ceva pe toată durata weekendului? Personalitatea ei de vrăjitoare a rostit vreun ultim cuvânt?

— Nu, nimic, răspunse Suzette.

Beatrix îşi luă câteva notiţe înainte de a continua.

— Am trimis celor de la Marshes câteva informaţii preliminare despre ceea ce ştiu până acum – elemente de delir, de psihoză. Este un copil cu o imaginaţie extraordinară, deci ceea ce poate părea o tulburare la un adult ar putea fi ceva destul de diferit la un copil. Intenţia ei clară, hotărârea ei şi lipsa generală a remuşcărilor...

— Nu e... A regretat ceea ce a făcut, spuse Alex.

— Nu, a regretat faptul că nu a reuşit să-şi ducă treaba până la capăt!

Suzette aruncă o privire spre soţul ei, de parc-ar fi vrut să-l încurajeze să vadă diferenţa.

— Nu pot oferi un diagnostic clar în momentul de faţă. S-ar putea să aibă ceva empatie – sau un soi de sentimente – faţă de Alex, dar nu se extinde şi spre tine. Însă noi nu prea înţelegem... ce anume înţelege ea sau ce experienţe crede că are. Deci nici psihopatia nu poate fi exclusă.

— E tratabilă? întrebă Suzette, cu o voce ascuţită şi tremurândă.

O iubea prea mult pe Hanna ca să-i dorească fetei ceva din soarta ei; îşi dorea ca Hanna să fie în regulă, îi era groază să se gândească la ideea că fiica ei va avea parte de un viitor instabil la nesfârşit, mereu la marginea abisului.

— Staţi aşa – văd panica de pe feţele amândurora. Haideţi să luăm chestia asta pas cu pas! Aflăm tot mai multe despre asta. Cred că există diferenţe între a fi sociopat şi a fi psihopat, şi mai cred şi că ajută să primeşti diagnosticul în copilărie – copiii cu astfel de tulburări sunt mai tratabili decât adulţii. Ei încă se dezvoltă, iar noile tipare pot fi cultivate – prin modificarea comportamentală şi accentuarea abilităţilor legate de empatie. Se face un efort pentru reactivarea acelei părţi din creier. Cât despre definiţia mea privitoare la un sociopat, acesta are mai adesea un comportament dobândit – poate proveni dintr-un abuz sau o leziune pe creier. Sociopaţii sunt mincinoşi care manipulează pentru a ajunge la un rezultat dorit, dar tind să nu fie la fel de nemiloşi precum psihopaţii. Psihopatia poate fi genetică, din structura creierului, şi poate include componente fizice şi psihologic – o leziune într-o anumită parte a creierului, care seamănă destul de mult cu cazul unui sociopat –, dar e marcat de trăsături mai agresive, mai lipsite de remuşcări: acolo unde un sociopat ar putea să manipuleze, un psihopat atacă.

Suzette văzu o cale de scăpare – o eliberare de diagnosticul cel mai grav.

— Ar apărea ceva la un computer tomograf? Vreo leziune? Tocmai i-am făcut o tomografie computerizată şi e în regulă.

Lângă ea, faţa lui Alex se lumină a speranţă. Dar Beatrix se încruntă.

— De obicei, aceste anomalii sunt depistate la un RMN îmbunătăţit cu substanţă de contrast. E o opţiune care merită luată în considerare pentru viitor.

Fără vlagă, Suzette şi Alex aprobară din cap.

— Îmi dau seama cum sună, dar, mai ales în cazul celor mici, aceste comportamente pot fi modificate; ei pot *învăţa* să înţeleagă empatia, chiar dacă nu e o trăsătură care le stă în fire. Deci aceste diagnostice, aşa înspăimântătoare cum sunt ele, nu înseamnă că e totul pierdut. Mai ales când vine vorba de cei mici. E un drum lung, la fel ca în cazul oricărei afecţiuni cronice.

— La fel cum e la mine cu boala lui Crohn, îi spuse Suzette lui Alex, nevrând ca el să-şi piardă de tot speranţa. E greu, dar s-ar putea să înveţe să se descurce cu asta.

Când aruncă o privire spre ea, îi sclipeau ochii.

— Ştiţi că Hanna are o latură jucăuşă, o latură care se implică. Aţi avut parte de plăcere reală alături de ea, şi e atât de creativă şi de inteligentă! spuse Beatrix, accentuând toate cuvintele pozitive. E ceva real şi încurajator cu care se poate lucra aici. Nu e totul pierdut.

Alex aprobă din cap, părând mai optimist ca înainte. Dar Suzette nu se putea debarasa de teama că făcuse ceva – ceva ce terapeuta şi specialiştii de la Marshes aveau să considere abuziv – ca s-o transforme pe Hanna într-o sociopată.

— Cum s-a terminat pentru cealaltă familie? întrebă ea. S-au reunit, copilul e în regulă?

— Da. E bine.

Suzette nu suporta cât de reţinută şi de precaută părea Beatrix. Posibilitatea de a o trimite la Marshes o atrăgea pentru că îndeplinea două funcţii de bază: o scotea pe Hanna din casă pentru o perioadă scurtă şi o readucea când erau cu toţii mai bine pregătiţi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. „Bine" duhnea a mediocritate. „Bine" nu era o promisiune a viitoarei fericiri.

— Nu mai există şi... altceva? întrebă Alex. Tratament ambulatoriu?

— Tratamentul regulat...

Beatrix clătină din cap.

— Nu e suficient. Viaţa lui Suzette va fi într-un real pericol dacă Hanna rămâne în casă. Asta, mai mult decât orice altceva, e clar ca lumina zilei.

Abia respirând, Suzette aşteptă ca Alex s-o privească. Pe cine avea să aleagă? Îi era groază de gândul că, pentru a o scuti pe Hanna de o instituţie cu regim de internare, avea să sugereze ca Suzette să se mute. Să-i părăsească.

Dar el o privi cu dor, cu lacrimi în ochi.

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine! spuse el. Poate e vina mea că nu mai e o opţiune să rămână acasă. Dacă te-aş fi ascultat mai devreme... Doar că nu-mi venea să cred... pe nimeni, când spuneau cât de urât se comporta, la şcoală, cu toată lumea. Şi, uneori – n-am putut niciodată să spun asta, nu pot să spun asta –, mi-ai lipsit atât de mult, şi m-am simţit vinovat! M-am simţit vinovat pentru că tu ai avut dreptate: faptul că am devenit părinţi ne-a schimbat, pe amândoi. Şi mă chinuia enorm amintirea felului în care stătuseră lucrurile între noi înainte de Hanna. Te aveam doar

pentru mine. După aceea, am simţit că îi datoram mai *mult,* ce tată avea momente de regret...

— Of, Alex!

Îşi lipi fruntea de a lui, apucându-l de păr de parcă ar fi putut să îl tragă dintr-un abis. Fuseseră atât de bine sincronizaţi în tot acel timp, şi pur şi simplu fuseseră prea îngroziţi ca să o recunoască.

— Şi aseară... Nu m-a crezut, dar doctorul nu putea dovedi nimic. Iar Hanna s-a jucat cu el. S-a gudurat pe lângă mine de parcă aş fi fost eroul ei, chiar şi după ce-am făcut... Am văzut asta şi m-am întrebat de câte ori... Şi mi-ai spus ani întregi... în tot acel timp, eu n-am vrut decât să protejez ceea ce aveam – ceea ce am crezut că aveam. Dar trebuie să te protejez pe tine. Îmi pare rău, îmi pare rău!

Suspină şi se prăbuşi în braţele lui Suzette.

Beatrix împinse uşor cutia de şerveţele Kleenex amplasată strategic pe masă. El înhăţă o mână de şerveţele şi-şi suflă nasul.

Suzette îl luă în braţe, îl strânse, îl legănă un pic. Oare câţi oameni stătuseră pe canapeaua lui Beatrix şi plânseseră, conştienţi că senzaţia lor de pierdere, de confuzie, nu era ceva de care să poată scăpa dorindu-şi pur şi simplu să dispară? Poate că tot aşa mărturisiseră şi alţi părinţi, stând exact aşa cum stăteau ei acum, confruntându-se cu un diagnostic în vreme ce speranţa efemeră le era distrusă de raţiune.

— Ştiu că vă e greu, continuă Beatrix. Dar nu veţi fi singuri. Am continuat să consiliez cealaltă familie cât timp le-a fost copilul plecat de-acasă, şi acelaşi lucru aş vrea să-l fac şi cu voi. Încă nu ştiu foarte multe despre dinamica familiei voastre, dar dacă îmi daţi voie să împărtăşesc ceea ce aflu cu cei de la Marshes, ar putea să le fie de mare ajutor în a o înţelege pe Hanna.

— Desigur!

Alex fu de acord fără ezitare, ridicându-se în capul oaselor şi ştergându-şi lacrimile de pe obrajii roz. Suzette îl invidia. În cele din urmă, dacă Hanna era diagnosticată ca psihopată, niciunul dintre ei nu avea să fie de vină. Dar dacă hotărau că problemele ei erau din cauza unei familii disfuncţionale sau a unei proaste creşteri, mai toată vina avea să cadă pe Suzette.

— Şi ce vom face mai departe? întrebă ea.

— Cei de la Marshes vă au în vizor şi o să le dau de ştire să vă aştepte. Preferă să facă internări miercurea şi sâmbăta, dar dacă aţi fi nevoiţi să o duceţi azi sau mâine...

— Miercuri e poimâine...

Suzette era surprinsă de cât de repede se mişcau lucrurile.

— Ea nu ştie nimic despre toate astea, nici bagajele nu şi le-a făcut! spuse Alex, ridicând vocea a protest.

— Nu v-aş recomanda să aşteptaţi, spuse Beatrix. Nu e deloc imposibil ca Hanna să facă o încercare mai directă să-i ia viaţa lui Suzette.

Replica îl făcu să tacă şi să-nghită în sec.

— Rămân acasă. Tot timpul, până atunci, o anunţă el pe Suzette.

— Unde este? Cât de des o vom putea vizita? întrebă ea.

— E chiar la ieşirea din Harrisburg, deci e un drum de vreo trei ore cu maşina. Domeniul e o fostă fermă, deci au destul de mult teren. E un peisaj foarte frumos.

Beatrix ezită.

— Cei de la Marshes vor stabili un program de vizite, pe baza a ceea ce cred ei că e cel mai bine pentru Hanna. Nu vreau să vă duc cu zăhărelul – s-ar putea să vă sugereze doar trei sau patru vizite pe an. Uneori, vizitele din partea familiei întrerup...

— Pe an? Pe an?

Alex nu-şi putea ascunde şocul.

— Cât timp o să fie acolo?

— Din nou, nu vreau să vă induc în eroare. Dar o şedere tipică la Marshes durează între unu şi trei ani.

Suzette rămase cu gura căscată. Nu-şi închipuia că nu avea s-o mai aibă pe Hanna sub acoperişul ei până când împlinea zece ani. Nu asta îşi dorea. Avea nevoie de o pauză, de câteva săptămâni, poate câteva luni. Nu câţiva ani.

Ea şi Alex se uitară unul la altul.

— Tu eşti de acord cu...? întrebă el.

— Şi ce altceva să facem?

Un gând de neiertat începu să-i scurme prin minte: oare-ar fi fost chiar atât de îngrozitor, să fie din nou doar ei doi?

— Şi dacă nu-i place? o întrebă Alex pe Beatrix.

— Niciunui copil nu-i place la început. Va avea nevoie de timp ca să se adapteze. Situaţia de acasă e dificilă, dar ideea de a trimite un copil mic de acasă...

— Nu există nimic mai aproape? întrebă Suzette.

— Marshes e o instituţie specializată, şi suntem norocoşi să avem una atât de aproape. Am colegi care trebuie să le recomande clienţilor lor opţiuni din afara statelor; uneori toată familia ajunge să se mute. Ştiu cum pare chestia asta – dar nu e o pedeapsă. Nici pentru ea, nici pentru voi.

Suzette găsi o oarecare linişte în spusele ei. Dar Alex avea o ultimă îngrijorare care-l chinuia:

— Dar... Dacă nu se adaptează... la un moment dat, trebuie să existe un acord... Nu putem s-o trimitem acolo, să se simtă oribil, fără să ne pese ce se întâmplă cu ea după ce pleacă. Dacă se simte rău, dacă se agravează...

— Nu va merge la închisoare. Vor ţine legătura cu voi. Pe lângă asta, puteţi să veniţi la mine – iar eu ţin legătura cu ei. Şi vor fi ocazii pentru vizite. Dacă vorbeşte... Se pot aranja şi apeluri telefonice supravegheate şi conversaţii pe Skype. O ajutaţi pe Hanna, pentru că o iubiţi. Şi vreţi să aibă parte de cel mai strălucit viitor posibil.

— O s-o ajutăm să treacă peste asta. Nu renunţăm la ea.

Ne salvăm pe <u>noi</u>!

Suzette îi strânse mâna lui Alex. Trebuia să spună cuvintele potrivite. Trebuia să-l determine să accepte ceea ce se întâmpla. Poate că faţa ei avea să se vindece mai bine decât spera ea, dar până atunci... Nu putea s-o aibă pe Hanna în preajmă, ca o reamintire constantă. Ca o ameninţare constantă. Şi posibilitatea de a-l avea din nou pe Alex alături – doar ei doi, aşa cum fuseseră înainte de Hanna – o umplea de un dor plin de bucurie.

Cu o privire înceţoşată, el aprobă mecanic din cap.

— Ce-i spunem? Ca s-o pregătim?

— Nu-i spuneţi prea multe; nu are rost să o neliniştiţi sau să o supăraţi. Îi spuneţi că miercuri o duceţi la o plimbare cu maşina. La o şcoală nouă. Într-un loc liniştit, la ţară. Am căpătat impresia că-i plac locurile liniştite.

Făcu un gest cu capul spre geam, prin care de-abia o auzeau pe Hanna fredonând în timp ce lucra la puzzle.

— Îi spunem că o lăsăm acolo? întrebă Suzette.

— N-o putem abandona acolo, pur şi simplu, adăugă Alex.

— O s-o ajutaţi să-şi împacheteze câteva lucruri. Nu trebuie să luaţi totul; o să puteţi să luaţi câteva haine, de sezon, în funcţie de nevoile ei. Ştiu că, din instinct, vreţi să fiţi sinceri. S-o pregătiţi. Dar Hanna nu reacţionează ca un copil tipic, şi nu am vrea să facem lucrurile mai complicate decât sunt deja. Pentru niciunul dintre voi. Miercuri dimineaţa... Concentraţi-vă la lucrurile pozitive. O plimbare plăcută cu maşina. Mergeţi să faceţi cunoştinţă cu nişte oameni de treabă. Au cai de terapie pe domeniu – eu una n-am cunoscut nicio fetiţă căreia să nu-i fie dragi caii. Nu intraţi în detalii pe care să nu le înţeleagă, altminteri aţi putea provoca o reacţie pe care să nu o puteţi controla. Lăsaţi-i pe cei de la Marshes să se ocupe de asta, din cealaltă parte.

Beatrix le arătă site-ul instituţiei pe calculatorul ei. Erau fotografii cu domeniul vast, luxuriant, şi nişte clădiri îngrămădite, vechi sau moderne. Din interior, camerele păreau luminoase şi primitoare, semănând foarte mult cu un internat, nu cu o instituţie medicală. Alex şi Suzette completară

un formular on-line, pe care aveau să-l semneze în persoană, acordând diverse permisiuni şcolii şi oferind detalii legate de plată.

Suzette se simţea terminată şi avea o nevoie disperată de somn. Toată situaţia era prea mult pentru a se putea gândi la ea; gândurile i se învălmăşiră. Poate că eşuase în anumite privinţe în calitate de mamă, dar niciodată nu avea să-i refuze copilului ei ajutorul de care avea nevoie. Simţi o flacără de furie aprinzându-se înăuntrul ei: poate că dacă propria ei mamă s-ar fi străduit câtuşi de puţin, Suzette ar fi putut să înveţe de la ea, în loc să fie nevoită să-şi alcătuiască din bucăţi personalitatea unei mame pentru Hanna pe care şi-o dorise pentru ea însăşi. Poate că n-avea deloc sens, auzind prediagnosticul lui Beatrix, dar nu se putea abţine să se gândească la faptul că dacă mama ei ar fi ştiut să o crească mai bine, ea însăşi ar fi fost un părinte mai bun şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Începu să-şi alcătuiască liste în minte, cu lucruri pe care voia să fie sigură că Hanna avea să le aibă la ea. Hainele şi pijamalele ei favorite, pătura galbenă, perna. Periuţa de dinţi şi cârpa de spălat cu maimuţici. Săpunul special, fără miros şi fără coloranţi. Ar fi trebuit să ia şi câteva animăluţe de pluş, dar Suzette nu era sigură care-i mai plăceau. Ducky? Hazel, iepuraşul? *Cum să nu ştie?* Şi cartea aia care-i plăcea atât de mult. Dar oare nu avea să-i fie dor de casă din cauza ei? Sau cartea avea să o facă pe Hanna să o urască şi mai mult?

Când plecă şchiopătând de la Beatrix de acasă, nici să vorbească nu mai avea energie. Alex mergea între ele, ţinând-o pe ea de o mână şi pe Hanna de o mână. El emana vinovăţie prin toţi porii şi probabil că avea să se dea de ceasul morţii din cauza Hannei în cele două zile rămase. Bun aşa! Era împăcată cu asta, după ce înţelesese tendinţa lui de a supracompensa totul de-a lungul anilor. Se cam terminase cu asemenea zile.

Alex o lăsă pe Suzette acasă, ca să poată dormi cât timp o ducea el pe Hanna la terenul de joacă, pentru a se descărca de povara ruşinii. I se citea durerea pe faţă atât de limpede, încât o simplă privire spre el o făcea să i se strângă inima de durere

— Ne vedem mai încolo, zise ea în timp ce cobora din maşină. Mă apuc să-i adun câteva lucruri.

El încuviinţă din cap, apoi se întoarse spre Hanna, care stătea pe bancheta din spate.

— Eşti gata să ne distrăm puţin?

Copilul care-i răspunse vibrând de bucurie pe scaunul special din maşină nu avea nevoie de un spital de psihiatrie.

Poate că Hanna avusese dreptate când încercase să se descotorosească de ea. *Poate că eu sunt adevărata problemă.*

Intră singură în casa pustie.

HANNA

În mod ciudat, aseară era mai bine, în ciuda tuturor celor întâmplate. Tati şi mami voiau să-i facă pe plac, şi parcă erau în vacanţă. Poate că fusese o greşeală că încercase să-i dea foc lui mami. Şi-ar fi dorit să ştie cât dura ca lucrurile – sau oamenii – să se aprindă cu totul. Nu avea să mai încerce o asemenea vrajă până când nu avea să fie o vrăjitoare mai puternică şi avea să fie în stare să cheme un fulger. Le stricase picnicul şi-l supărase pe tati. Iar în momentul acela, el îi acorda mai multă atenţie lui mami. La parter era un talmeş-balmeş, şi chiar şi după ce făcuseră curat, tot era sigură că mai simte putoarea de peşte. Dar îi cam plăcea bandajul elastic de la încheietura mâinii; o făcea să simtă că putea lovi ceva cu pumnul fără să se rănească şi că putea face faţă unui foc de pistol cu laser. Deja începea să se murdărească, dar spera să-l poată ţine mult timp.

Uneori, tati o surprindea privind ţintă faţa lui mami, care avea o bucată de tifon lipită cu bandă adezivă pe ea.

— Mami o să fie bine... E doar un cerculeţ.

Dar Hanna îşi dădea seama că o spunea ca să-i fie bine lui mami, nu ei. Când lui mami îi cădea masca, arăta de parcă i-ar fi venit să plângă. Hanna se întreba dacă nu cumva i se topise pielea, iar tifonul ascundea vreo gaură. Poate că avea să-i vadă dinţii lui mami şi poate că mâncarea avea să-i pice din gură când mesteca. Sigur tati nu ar mai fi putut s-o iubească – nu cu fundul ăla puturos şi cu faţa aia oribilă. Dar mami încerca să-şi păstreze masca pe faţă, să nu pară furioasă sau ca şi cum i-ar fi spus „Te omor!"

Hanna era sigură că lui Beatrix trebuia să-i mulţumească pentru cât de frumos decursese totul. Beatrix era o zână bună care ştia şi ea magie. Nu era sigură dacă tati renunţase la slujba lui sau ea îşi folosise puterile speciale, astfel încât el să nu mai aibă nevoie de slujbă. Îi plăcea faptul că era acasă, cu ea, şi se jucau toată ziua împreună, şi el zicea „O lăsăm pe mami să-şi vadă de ale ei, sus", de parcă nici el n-ar fi avut chef să stea cu ea.

Intrară după ce jucaseră fotbal – numele dat de el avea mai mult sens[32], pentru că loveai mingea cu piciorul – când începu să burniţeze. Mami păru bucuroasă s-o vadă şi zâmbi.

— Aici erai! spuse ea, de parcă n-ar fi văzut-o pe Hanna prin peretele de sticlă.

---

[32] În textul original, e vorba despre diferenţa dintre *soccer,* denumirea dată de americani fotbalului european, şi *football,* folosită în America şi Canada exclusiv pentru fotbalul american (n.tr.).

Mami avea tot felul de chestii pe masă, chestii de meşteşugărit, ca de exemplu foarfece şi aţă, bucăţele de material textil şi de pâslă şi un borcan plin de nasturi desperecheaţi.

Ea şi tati îşi lăsară pantofii lângă uşile duble, apoi se îndreptară cu paşi legănaţi spre masă, ca să vadă ce făcea mami.

— Faci ceva? întrebă tati.

— Mă gândeam să facem *noi* ceva, cu toţii.

Se întoarse spre Hanna.

— Am aflat destule din cartea ta cât să înţeleg că Bestiile BălmăSforăitoare sunt făcute din bucăţele de ici şi colo, aşa c-am luat nişte bucăţele. Şi un ac şi aţă. M-am gândit c-am putea să-ţi facem propria Bestie BălmăSforăitoare specială.

Hannei i se luminară ochii. Se întoarse spre tati; probabil că şi el se gândea la acelaşi lucru: asta e mami? Mami cu o idee bună?

— Fantastic, *älskling*!

O sărută pe obraz. Ăla bun.

Nu mai avea mâinile şi picioarele bandajate cu totul, lucru pe care Hanna-l lua ca pe un semn că totul era aproape bine. Era momentul ca ea să se gândească ce să facă în continuare – cel mai mare şi mai tare atac al ei. Să fi fost ea în locul lui mami, probabil c-ar fi ţinut supărarea un pic mai mult. Poate că totuşi mami plănuia o răzbunare viitoare. Hanna avea să stea cu ochii pe ea, pentru orice eventualitate, dar se simţea în siguranţă cu tati acolo, şi îşi dorea foarte foarte foarte tare propria Bestie BălmăSforăitoare. Se prăbuşi pe un scaun.

Tati se aşeză lângă ea, luând materialele.

— Deci ce facem? De unde începem?

— Mai întâi, Hanna poate să aleagă orice material vrea pentru corp – avem blugi vechi, o şosetă cu fulgi de nea, pâslă...

Hanna apucă bucăţelele de blugi albaştri – erau moi şi atât de spălăcite, încât erau aproape gri. Mai mult decât atât, îi aparţinuseră cândva lui tati, înainte să-i taie şi să-şi facă pantaloni scurţi din ei.

— Ce fel de formă vrei? Rotundă? Ovală? Pătrată? Dreptunghiulară?

Hanna făcu o figură în aer cu degetul.

— Aşadar... Un dreptunghi cu colţuri fine.

Îi puse o grămadă de întrebări. Pentru prima dată în viaţa ei, pe Hanna n-o deranja să aprobe şi să clatine din cap, să arate cu degetul şi să ia o grămadă de decizii rapide. Mami se ocupă de toată partea cusutului, dar Hanna se ocupă de toată partea cu alesul. Tati ajută şi el, tăind tot felul de lucruri cu foarfecă mare.

Mami cusu doi nasturi aproape identici pe faţa creaturii pe post de ochi şi un boţ de năsturel, ca o jumătate de dom, pentru nas, însă Hanna refuză toate întrebările despre cum ar fi trebuit să arate gura. Nu nu nu! Nu avea nevoie de gură. Luă două pompoane – de la o căciuliţă pe care-o purtase când era copil – pentru picioare. Tati îndoi fâşii de pâslă roşie ca să-i facă braţe deşirate, iar mami le cusu şi puse nişte mâini din pâslă albastru-deschis care semănau cu nişte mănuşi mari în capete.

Când creatura era cusută aproape de tot, mami o întoarse pe dos şi o lăsă pe Hanna să o umple cu boabe de fasole neagră uscată. Apoi o cusu.

Hanna împături şoseta cu fulgi de nea şi i-o puse Bestiei BălmăSforăitoare pe cap ca pe o căciulă de iarnă, iar mami şi tati rămaseră foarte încântaţi de cât de bună era ideea. Ea se simţi atât de minunat pe interior, încât îi venea să se împăturească, să intre în sine şi să dispară o vreme, dar rămase, pentru că nu voia să piardă nimic. Mami îi cusu căciuliţă ca să nu-i cadă.

Când fu gata, Hanna ridică Bestia BălmăSforăitoare în picioruşe şi în funduleţ, iar aceasta stătu frumos, sprijinită de corpul devenit sac de fasole. Bătu din palme şi-l pupă pe năsuc; îl iubea tare mult. El îi şopti numele lui la ureche – Skog, cuvântul suedez pentru pădure. Chicotind, ea îl ţinu în braţe ca pe un bebeluş şi dădu din cap, ascultându-l cum sporovăia.

— Îţi place de micul tău prieten? întrebă tati.

Hanna răspunse pupându-l pe Skog pe burtică. Îl ridică în braţele întinse şi dansă cu el prin cameră, scoţând un sunet care, pentru ea, era aproape ca un cântec.

Tati stătea în spatele scaunului lui mami şi o urmăreau amândoi, părând nişte oameni-statui, fără muşchi şi cu zâmbete încremenite. Într-o altă zi, Hanna s-ar fi îndreptat probabil ţopăind către camera ei, ca să n-o urmărească, dar nu-i mai păsa, pentru că-l avea pe Skog.

— Grozavă idee! murmură tati către mami.

Mami se şterse de ceva la ochi şi adună resturile şi bucăţelele pe care nu le folosiseră.

— Să se fi întâmplat chestia asta înainte...

Vocea ei era ascuţită şi frântă, aproape ca a unui copil care se smiorcăia.

Tati îi şopti ceva, iar mami se şterse din nou la ochi şi porni spre trepte în felul ei nou, stângaci şi târşâit de-a merge.

— Trebuie să-i termin rufele de spălat...

Apoi rămase doar tati, iar pe ea nu o deranja dacă o urmărea dansând pentru totdeauna.

•

Miercuri era Ziua de Plimbare cu Maşina. În timp ce tati punea lucruri în maşină, mami îşi peria părul. Mami revenise la firea ei veche, obliga pe toată

lumea să arate fain, şi nimeni nu purta haine în care să se poată juca. Părul lui mami era lucios şi mirosea dulce – a flori şi fructe –, ca sticlele speciale pe care le ţineau în baia lor sclipitoare. Avea colierul ca o bomboană cu caramel la gât, iar când mami se întoarse să-şi termine de aranjat părul, acesta ajunse la doar câţiva centimetri distanţă de ea, iar Hanna îşi dori foarte foarte foarte tare să-l lingă.

— Au cai acolo, spuse mami pe o voce cântată, ca de om bolnav. Cai pe care-i călăresc numai copiii. Mai ţii minte când ai călărit poneiul? Când am fost la bâlciul de ţară, demult? Acum mergem iar la ţară.

La ţară locuiau animalele mari, pentru că la oraş nu era loc pentru ele, căci maşinile şi autobuzele mâncau toată iarba. Hannei îi plăceau animalele şi iarba mai mult decât camioanele şi maşinile zgomotoase, care trăgeau mereu pârţuri. Părea mai frumos să locuieşti la ţară. Numele lui Beatrix tot fusese pomenit în ultimele zile, şi părea că Ziua de Plimbare cu Maşina – şi ideea de a merge la ţară, în general – făcea parte din magia ei de zână bună. Mai întâi, tati încetase să mai lucreze, apoi plecau din oraş spre un loc liniştit, cu cai şi copaci, unde nu erau oameni cale de kilometri întregi. Avea şi propria Bestie BălmăSforăitoare. Magia lui Beatrix era mai bună decât a ei. Hanna radia, şi nici măcar mami nu mai era chiar atât de rea când se afla şi tati prin preajmă, iar ea spera să locuiască într-o cabană făcută din prăjituri glazurate, cu jeleuri gumate pe acoperiş.

Îşi puse centura de siguranţă, iar tati închise uşa. Îl lăsă pe Skog să stea pe umărul ei, ca să poată vedea pe geam în timp ce înaintau greoi printr-un şir de maşini care se mişcau încet ca un şarpe somnoros. Tati puse nişte muzică de-aia care-i plăcea lui.

— Instrumentală, anunţă el. Adică fără cuvinte. Nu avem întotdeauna nevoie de cuvinte.

Şi-i făcu cu ochiul.

Ei nu-i plăceau sunetele pe care le scoteau maşinile când mergeau foarte repede. Şi nu-i plăcea nici că drumurile de beton aveau margini. Ar fi fost mult mai bine dac-ar fi putut pluti prin aer sau călători într-o rachetă deasupra haosului, până când tot ce era dedesubtul lor se făcea micuţ. Lucrurile micuţe nu erau înfricoşătoare, pentru că le putea călca în picioare sau le putea ascunde sub o mână – sau chiar sub o mână de-ale lui Skog – dacă nu mai voia să se uite la ele.

Adormi, iar când se trezi, Skog moţăia în poala ei şi pe geamuri se vedea mai mult verde. Mirosea ciudat, ca un caca ce nu miroase de fapt, iar ea văzu vaci cu forme maro şi albe precum piesele de puzzle, înghesuite laolaltă, astfel încât piesele nu se potriveau. Îl ridică pe Skog să vadă şi el, iar el fu de acord că erau minunate. Ea îşi închipui cum se potriveau toate vacile şi cum

trebuia ca unele să stea culcate, iar altele să stea în cap pentru ca puzzle-ul să fie complet. Skog râse şi ţopăi în sus şi-n jos.

Se opriră să ia un prânz timpuriu. Tati comandă două porţii de bacon, iar mami spuse că nu se simţea foarte bine. Comandă pâine prăjită şi-i spuse lui tati că nu stomacul o supăra, ci capul.

— De la alergii, poate, zise ea.

Hanna nu comandă clătite sau pâine prăjită, căci ştia că acestea erau mult mai bune acasă – cu unt, nu fleşcăite şi fără gust. Comandă un sandviş cald cu brânză şi cartofi prăjiţi, pe care tati i-i fură unul câte unul din farfurie. Se prefăcu că nu-i fură, ceea ce făcea totul să fie şi mai evident, iar ea nu se putu abţine să râdă de strâmbăturile lui. Skog îi mâncă feliile de murături.

Chiar când începu să i se pară că e prea mult de condus şi nu mai ajungeau odată, maşina coti pe un drum îngust unde erau nişte clădiri în vârful unui deal. Conduseră prin poieni care-o luau la vale, unde Skog şopti: „Poate ne putem rostogoli pe ele!", iar Hanna îl gâdilă pentru că-i venise o idee atât de bună. În vârful dealului era o zonă de parcare, şi fata-şi scoase centura de siguranţă în timp ce intrau cu maşina, gata să sară din ea.

Un bărbat zâmbitor le ieşi în întâmpinare, iar Hanna crezu că e un fermier. Purta blugi murdari de noroi şi un hanorac cu mânecile suflecate şi buzunarele rupte, şi dădu mâna cu mami şi tati.

— Vreţi să vă duc eu lucrurile?

Tati deschise portbagajul, iar fermierul făcu un semn din cap spre cea mai mare clădire, cea pătrăţoasă şi modernă, cu ferestre cu reflexie, care nu părea că are ce să caute la ţară, şi le spuse pe care uşă să intre.

Hanna îl trase pe tati de mână şi arătă spre dealurile curbate, atât de verzi şi de primitoare.

— O să ai ocazia să te joci pe-afară în curând, spuse el.

Dar expresia îi era sumbră când o spuse. Mami nici măcar nu o privi în ochi când merse cu grijă prin parcarea pietruită, în pantofii ei plaţi.

Intrară, iar Hannei îi displăcu imediat locul, pentru că semăna prea mult cu un loc oficial, cu o şcoală, cu tot felul de obiecte lucrate manual pe pereţi şi ecouri de voci răsunând de pe holuri. Intrară direct în birou, iar ei i se făcu deja groază de ce urma – alt director, altă conversaţie. Îşi analiză opţiunile – lătratul şi mârâitul dădeau mereu rezultate. Doar că ea nu se purtase niciodată astfel în faţa lui tati şi nu era sigură că el voia să o vadă aşa.

Două babe care stăteau la taclale îi întâmpinară în birou. Una avea nişte dinţii puţin maronii, cealaltă avea nişte dinţi foarte albi.

— Vă aşteptam, zise Dinţi Albi.

Şi mai multe strângeri de mână, saluturi şi o grămadă de zâmbete. Hanna bătu din picior. Până şi Skog gâlgâi dezaprobator.

— Ce-ar fi să-i lăsăm pe ei cu chestiile lor plicticoase de adulţi şi să mergem să vedem ce-i pe-aici. Sună bine?

Dinţi Maronii avea ochi sclipicioşi, iar Hannei îi plăcea cum se citea zâmbetul în colţurile lor.

— Îţi iei la revedere?

Hanna îi făcu cu mâna lui tati, dar el o surprinse lăsându-se în genunchi şi dându-i o îmbrăţişare mare şi un pupic.

— Te iubesc, *lilla gumman,* te iubesc foarte mult!

Îl îmbrăţişă şi ea, iar ea îşi crescu volumul bătăilor inimioarei, ca el să audă cât de mult îl iubea.

Mami îşi luă la revedere de la ea cu mai puţină energie. Ţinu o şuviţă din părul Hannei între degete. O pupă pe obraz.

— Ne vedem când ne-ntâlnim!

În timp ce Hanna pornea spre uşă alături de Dinţi Maronii, mami începu să chicotească. Toată lumea se uită la ea, iar mami fu nevoită să-şi acopere gura cu mâna şi să murmure nişte scuze. Hanna nu reuşea să înţeleagă sentimentele încurcate ale părinţilor ei, prin urmare clătină uşor din cap ca să scape de confuzie. Dinţi Maronii întinse mâna, vrând ca Hanna s-o ia de mână. Hanna nu o făcu, dar o urmă, sperând că aveau să meargă afară. Poate că zâna ei cea bună avea o colibă din surcele pe undeva pe-aproape. Dar când ieşiră din clădire, o făcură doar pentru a străbate o pasarelă scurtă, acoperită, care ducea într-o altă clădire. Urcară nişte trepte. Merseră pe un hol.

— Pe mine mă cheamă Audrey, o anunţă Dinţi Maronii. O să avem ocazia să ne cunoaştem foarte bine. O să fiu aici pentru tine cât o să ai nevoie.

O conduse într-o cameră cu un pat şi o fereastră, cu un birou şi o comodă.

Hanna se opri, arătând spre pat. Îşi recunoscu păturica făcută grămadă şi faţa de pernă cu margarete zâmbitoare. De ce se aflau lucrurile ei în camera asta ciudată? Nu era camera ei. Dinţi Maronii trase fermoarul valizei, iar Hanna îşi văzu pijamaua cu roboţi, cizmele de ploaie cu buburuze... Se apropie. Era plin de lucrurile ei.

— Putem să-ţi punem lucrurile în sertare – vrei să ţi le organizezi tu?

Hanna se strâmbă şi arătă spre camera alăturată. Aia avea să fie camera lui tati?

Dar Dinţi Maronii nu înţelese.

— Ai nevoie la baie? O să ai baie comună cu alte trei fete – şi cu supraveghetorii tăi pe timp de noapte. E chiar aici.

Se duse în pragul uşii şi arătă spre ceva ce Hanna nu putea vedea.

Hanna clătină din cap şi bătu din picior. N-ar fi trebuit să plece de lângă tati. Ţinându-l strâns sub braţ pe Skog, fugi din cameră. Dinţi Maronii se luă după ea.

— Hanna?

Traversă holul. Coborî treptele. Împinse uşa şi, pentru puţin timp, se simţi mai bine: era din nou afară, unde aerul o ducea cu gândul la lucruri solide, bine înrădăcinate în pământ. Văzu cai într-un padoc, fornăindu-şi mesaje. Văzu flori care înfloriseră în faţa unor clădiri care păreau mai mici şi mai prietenoase decât cea din care ieşise. Dinţi Maronii rămase răbdătoare pe lângă ea în timp ce fata se uita prin jur.

— Vrei să vezi caii?

Dinţi Maronii avea o voce plăcută, liniştitoare, ca o ceaşcă de ciocolată caldă.

Skog voia să mângâie boturile lungi ale cailor, dar ea îi spuse că trebuie să aibă mai multă răbdare. Trebuia să-l găsească pe tati. Dădu ocol clădirii şi ajunse în partea din faţă, îndreptându-se spre parcarea pietruită. Dinţi Maronii se luă după ea.

— Te las să explorezi. Şi o să vin şi eu cu tine, ca să fiu sigură că nu te rătăceşti, bine? Sunt foarte multe de văzut...

Hanna îşi opri auzul. Se uită prin toată parcarea, dar maşina lui tati nu era acolo. Apoi o zări, mergând pe drumul îngust. Aproape că ajunsese deja la drumul mai mare. Scoase un chiot alarmat şi o rupse la fugă.

Stai! Stai!

Aproape că-i venea să urle. Încercă să-şi găsească vocea, dar aceasta îi zdrăngăni prin cap, lovindu-i-se înainte şi înapoi de limbă, până când căpătă impresia că are o mumie în gură, bandajată şi de neclintit.

Dinţi Maronii era mai rapidă decât se aşteptase ea să fie. Ţinu pasul cu ea.

— Stai! Hanna, ursuleţ – stai!

Maşina lui tati vină pe drumul mai mare şi se îndepărtă cu viteză. Hanna se opri. O furtună mocnea în ea, cu nori negri plini de grindină şi de fulgere.

— Îîîîîhhhh! ţipă ea, arătând spre maşină. Taaa!

Lacrimile îi înceţoşau vederea, inundând şoseaua, ştergând drumul înapoi spre casă.

— Ştiu, ursuleţ!

Dinţi Maronii se aşeză pe şosea şi o luă în poală.

— Părinţii tăi te iubesc şi-şi doresc ce e mai bun pentru tine! Şi o să fii din nou cu ei. Promit, promit!

Skog se căţără şi i se cuibări între bărbie şi umăr, încercând s-o aline. Dar o parte din ea încă era lipită de tati şi se tot întindea pe măsură ce distanţa dintre ei creştea, sfâşiindu-i măruntaiele.

Se lăsă în îmbrăţişarea lui Dinţi Maronii, sigură că avea să sângereze până la moarte şi nereuşind să-şi închipuie de ce ar lăsa-o tati să moară alături de o străină.

SUZETTE

Cu draperiile trase de tot, fereastra camerei de joacă nu era decât un pătrat din sticlă lucioasă. Copilul ei nu era acolo, iar impulsul de a sări în picioare şi a se uita după el îi făcea muşchii să zvâcnească. I se părea ciudat să meargă cu maşina până la Beatrix fără Hanna. Adesea, avea impresia că o fantomă stătea pe bancheta din spate. Toată săptămâna fusese la fel de ciudată. Nu se gândise la asta înainte, cât de multă gălăgie făcea copilul ei mut. Urcatul şi coborâtul scărilor. Sporovăială liniştitoare a desenelor animate de la televizor. Mingile ei săltăreţe. Micile ei ciripeli şi chiţăieli, cum murmura şi cânta de una singură într-o limbă fără cuvinte recognoscibile.

Observându-i privirea, Beatrix se uită în treacăt la camera de joacă goală.

— Ţi-e greu în lipsa ei?

Suzette ridică din umeri.

— E ciudat. Tot am impresia că trebuie să-i cumpăr nişte banane şi brânză. Mă duc în camera ei şi stau în pragul uşii, aşteptând să-i spun ceva. Mă trezesc gata s-o strig când pregătesc ceva de mâncare. Am avut o rutină. Foarte mult timp.

Nu spuse cât de liberă se simţea fără acea rutină.

— Şi lui Alex îi e greu?

— Presupun că da. Mai ales la ora de culcare. Nu era cu ea pe durata zilei, iar la lucru are din nou o grămadă de treabă. Cred că vede patul gol. Şi asta-l deranjează. Ea nu se mai ascunde după uşă, ci e...

Spre marea ei surprindere, dormise toată ziua. Neîmpovărată.

— Pari... îngândurată. Te simţi deprimată? E ceva cu care te-ai confruntat în trecut?

— Nu e vorba de depresie, sunt... toate celelalte. Nu sunt sigură că mai sunt mamă. E ca atunci când eşti copil şi te-ntreabă toată lumea ce vrei să te faci când o să fii mare. Mă simt de parcă, într-un fel, nu m-am făcut mare. Nu sunt sigură cine sunt, dar...

— Ştiu că e greu să nu te simţi vinovată, dar...

Clătinând hotărâtă din cap şi râzând amar, Suzette o întrerupse pe terapeută:

— Nu am încercat să fac prea multe lucruri la viaţa mea. Cu problemele mele de sănătate, sunt cam izolată de fel. Şi mă trezesc gândindu-mă la... Fac liste în minte cu toate lucrurile pe care-ar fi trebuit să le fac altfel. Cu viaţa mea. Şi a ei. Lucruri pe care ar fi trebuit să le spun şi lucruri pe care n-ar fi

trebuit să le spun. Când ar fi trebuit să fiu mai răbdătoare, mai fermă, mai... Iar şi iar.

— Nu te-ai învinovăţi, dacă, să spunem, ar avea o tulburare de auz, nu?

— Ba m-aş învinovăţi. Probabil că m-aş învinovăţi.

Schiţă un rânjet sardonic spre terapeută.

— M-aş întreba la ce-am expus-o ca să-i afectez urechile sensibile de bebeluş. Sau m-aş învinovăţi pe mine pentru nu ştiu ce anomalie genetică. Ştii, înainte să rămân însărcinată, i-am spus lui Alex că marea mea îngrijorare e c-ar putea moşteni boala lui Crohn – îmi era teamă că aş fi putut să i-o transmit. Iar el m-a liniştit, mi-a spus că o să ştim să ne descurcăm cu ea, datorită experienţelor mele. Şi că niciodată nu o să ajungă să sufere, să fie izolată. Dar aşa a fost. Exact aşa a ajuns. Poate că n-am înţeles-o niciodată. Poate că mereu încerca să spună altceva. Acum e rândul celor de la Marshes să-şi dea seama ce anume.

Beatrix o studie un moment tăcut, prelung. Se aplecă în faţă în scaun.

— O să-ţi pun o întrebare dificilă. Dacă tot te concentrezi acum asupra lucrurilor pe care crezi că le-ai făcut în mod greşit, sunt curioasă dacă e vreunul care iese în mod deosebit în evidenţă.

Suzette întoarse capul spre fereastră, însă privea spre ceva aflat mai departe decât copacii care se vedeau prin aceasta.

— Când am aflat că urma să avem o fetiţă, am vrut să-i dau un nume suedez. Un nume neobişnuit. Lui Matt, partenerul lui Alex, i s-au născut gemeni nu demult. O fiică pe nume Stryker şi un fiu pe nume Sound. Lui Alex i se pare un pic cam ciudat. Dar eu înţeleg, într-un fel, imaginea asta pe care Matt a avut-o în minte în legătură cu copiii lui. O fată pe nume Stryker nu o să fie înfrântă de nimic. Iar un om pe nume Sound ar fi calm. Rezonabil. Puternic. Cred că numele care-mi plăceau mie erau puţin ciudate. Saga. Blix. Majken. Solveig. Alex chiar nu-şi dorea ca ea să aibă un nume care să fie imposibil de pronunţat pentru toată lumea din ţara asta – mereu trebuie să corectăm pe toată lumea cu *Yensen.* Nu ştiu de ce, dar nu mi-am dorit niciodată ca ea să aibă un nume obişnuit. Uneori mă întreb, oare dacă i-am fi pus alt nume, ar fi fost altă persoană? Dar nu e... Ceea ce nu-mi doream cu adevărat... S-a născut cu păr de culoare închisă. Cu părul meu. Trebuia să mă uit la ea şi să-l văd pe Alex – mi-l doream pe bebe Alex. Dar ea semăna cu mine. Cu maică-mea. L-am lăsat pe el să-i aleagă numele, ca să-mi aduc aminte mereu că e copilul lui Alex. Al lui Alex, al lui Alex pe care-l iubesc. Pe Alex l-am vrut. Mereu.

•

Prima săptămână fu cea mai grea; după despărţirea de la Marshes, reuşi să-şi ţină crizele de chicotit pentru ea. Uşurarea, neîncrederea şi ruşinea îi

scăpau uneori pe neaşteptate – o izbucnire de fericire şi de tristeţe: „Chiar se întâmplă aşa ceva?”

Până în a doua săptămână, chinul lor parental se mai estompă. Suficient cât să facă timpul să treacă într-un ritm obişnuit, nu în ritmul ireal, lent, al durerii intermitente cauzate de absenţa Hannei.

Suzette stătea la blatul de gătit, desculţă, cu capul plecat deasupra unei reţete. Părul îi cădea pe faţă, iar ea şi-l dădu din nou după urechi, concentrându-se. Purta un tricou larg, moale ca o pânză de păianjen, şi blugi suflecaţi până la genunchi; o ţinută tinerească, potrivită cu dispoziţia ei. Grădina era scăldată în razele soarelui, iar briza care venea prin uşă făcu schiţele care acopereau masa să foşnească. Le pusese acolo ca să capete o perspectivă asupra unei serii de desene: o serie de unghiuri prin cadrul unei uşi deschise. În unele dintre ele, uşa era doar uşor crăpată, în altele, privitorul părea pregătit să intre şi să ajungă într-un alt loc. Dar le puse deoparte, după ce Alex, venit de la sală, urcă să facă un duş, iar ea simţise un tip diferit de inspiraţie. Rulourile alea cu scorţişoară pe care tot avusese de gând să le facă. Ele aveau să-l înveselească.

Nu-i era tocmai uşor să coacă şi trebuia să urmeze exact reţeta – fără adaosuri şi fără tuşe experimentale. Voia să semene cât mai mult posibil cu ale mamei lui, închipuindu-şi o după-amiază plină de moleşeală, în curtea din spate, la propria lor *fika,* savurându-şi cafeaua şi *kanelbullar*-ul după o discuţie lungă şi aprinsă. Trebuia neapărat să înveţe iar să fie împreună. În fiecare zi. Doar ei doi, fără Hanna. Ea însăşi avea să-i ajute să-şi găsească o nouă rutină, noi bucurii.

Alex coborî treptele în fugă, lăsând în urmă miresme curate, de săpun, de la duş. Poză şi aşteptă ca Suzette să se uite la el. Când o făcu, chiui de încântare şi desfăcu braţele larg. Se ridică pe vârfuri şi-l cuprinse cu braţele de gât, bucurându-se de senzaţia obrazului lui neted lipit de al ei. Apoi făcu un pas în spate ca să-i admire faţa rozalie, proaspăt bărbierită.

— Nu credeam că barba mea te scoate aşa de rău din sărite, spuse el, prefăcându-se ofensat.

— Nu, nu despre asta e vorba, răspunse ea. Dar eu iubesc faţa asta, faţa asta netedă.

Îi luă obrajii în mâini.

— Asta e faţa de care m-am îndrăgostit.

Şi îşi dădu deodată seama că încerca şi el, în felul lui, să facă o diferenţă, să se despartă de vechile rutine şi să îmbrăţişeze această nouă familie, alcătuită din două persoane.

— Arăt mai tânăr?

— Arăţi mai puţin a hipster.

El râse.

— Deja era prea de tot. Fiecare tip de la lucru are barbă acum, iar Matt şi-a lăsat o mustaţă tip ghidon pe care-o dă cu ceară.

Fu rândul lui Suzette să râdă. El o strânse la piept.

— Uită-te la tine, cât eşti de tânără, cât eşti de frumoasă! Îmi place la nebunie de tine aşa, fără machiaj, fără griji!

Obrazul nu-i mai supura şi, deşi primise recomandarea de a-l lăsa să se vindece cât mai era necesar neacoperit, continua să poarte un plasture în prezenţa oamenilor, chiar şi a lui Alex. Ea considera că leucoplastul mare, pătrat, o făcea să pară mai tânără, dar aprecia devotamentul lui Alex. Se sărutară, iar trupurile li se uniră cu scântei de dorinţă, însă ea se opuse şi se trase înapoi.

— Bun, încă nu-s pregătită să fac dragoste pe podeaua bucătăriei. Sunt într-o misiune.

— Aş face un joc de cuvinte despre asta.

O urmă înapoi spre blat.

— Ce pregăteşti?

— O surpriză.

Se desprinse de el.

— O surpriză delicioasă? o întrebă, încercând să-i citească reţeta peste umăr.

— Poate, dacă nu mă las distrasă.

— Îmi plac surprizele delicioase.

Se duse la masa ei ca să-i studieze desenele.

Ciocnind sticlă de sticlă, Suzette luă cel mai mare bol de amestecat Pyrex din ascunzătoarea lui cu farfurii. Târî cutia de făină pe blat, apoi băgă mâna în dulap după un pachet de drojdie, zahărul brun şi zahărul alb.

— Ce interesante-s chestiile-astea!

Îndreptă desenele acolo unde briza le strâmbase şi le făcuse să se suprapună.

— Nu te-am mai văzut niciodată desenând asemenea chestii – în care abilităţile tale arhitecturale şi de designer se dezvoltă frumos în ceva cu totul diferit.

— Nu pot să-ţi explic exact, însă... Atunci când încep un desen, îmi vin parcă şi restul ideilor odată cu el. Şi pur şi simplu mă las purtată de ele.

— Aşa şi trebuie, chiar sunt extrem de reuşite! Tot ce faci în creion e atât de detaliat!

Ea puse una lângă alta o colecţie de farfurii de mărimi diferite, având de gând să pregătească un *mise-en-place* complet înainte să amestece orice ingrediente. Învăţase din greşelile trecutului, când se trezise fără un

ingredient sau două în plin proces de pregătire. Făina se ridică ca un nor atunci când aruncă mai întâi o cană, apoi încă una, în bol. Tocmai când se pregătea să arunce o a treia cană, zări ceva în făină.

La început, crezu că era vreun soi de insectă şi făcu o grimasă, scoţând-o cu degetele. Era netedă, maronie şi de mărimea potrivită pentru a fi cadavrul vreunei gângănii, dar la o examinare mai atentă... N-avea picioare. Era prea netedă.

Icni tare, dându-şi seama ce avea în faţa ochilor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Alex, alertat brusc de icnetul ei.

— Uite!

O şterse, ca s-o vadă mai bine. Se apropie iar de ea şi îşi miji ochii, încercând să înţeleagă ce-i arăta.

— Asta era în făină.

— Ce e?

— E o jumătate de capsulă de Imodium. Îţi aduci aminte când mi s-a părut că medicamentele mele încep, dintr-odată, să nu-şi mai facă efectul?

Chipul i se lumină când îşi dădu seama despre ce era vorba.

— Ea...

Dar nu era în stare să o spună.

— Nu-mi era rău. Am crezut că poate-am luat loperamidă prea mult timp, dar nu despre asta era vorba... Hanna îmi umblase la medicamente.

El luă jumătatea goală de capsulă, de parcă ar fi avut nevoie de soliditatea ei pentru a adeveri ce spunea ea. Pe faţa lui se citi durere, apoi hotărâre. Aprobând uşor din cap, deschise dulapul de sub chiuvetă şi dădu drumul capsulei la gunoi.

— Înseamnă că...

E un monstru diabolic.

Dar înainte ca ea să poată găsi un răspuns mai bun, Alex o trase de coate mai aproape de el şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Înseamnă că am făcut ceea ce trebuia. Fata noastră are nevoie de ajutor. Trebuie să înveţe să deosebească binele de rău. Ei o să o ajute. O să o înveţe. Şi, într-o bună zi, o să se întoarcă la noi, când o să ştie...

— O să o ajute, fu ea de acord – convinsă, cel puţin pentru o clipă, că nu era vina ei.

O ţinu în braţele lui puternice, iar Suzette lăsă îndoiala şi neajunsurile din trecutul ei să se risipească. Gândindu-se cu adevărat la asta, îşi dădu seama că ultimele săptămâni chiar nu fuseseră atât de rele. Nu fusese nevoită să spele atâtea rufe ca de obicei. N-o deranja nimeni în timpul zilei, şi-i plăcea să stea singură. Se întâmpla un lucru magic în momentul în care se pierdea în schiţele ei: veneau de nicăieri, iar după aceea, existenţa lor o surprindea.

Şi nu-şi pierduseră permanent copilul. Hanna era în viaţă şi aveau s-o revadă cândva. Şi puteau să spere că, pe viitor, viaţa lor avea să fie mai bună decât fusese vreodată.

Situaţia nu era chiar atât de gravă. Lucrurile începeau să meargă mai bine.

Doctorul Stefanski îi dăduse o trimitere la un hematolog după încă un calup de analize de sânge niţel suspecte. Hematologul credea că are o soluţie pentru lipsa cronică de energie a lui Suzette: era extrem de anemică, având vitamina B12, fierul şi vitamina D mult sub nivelul minim. Probabil că avusese carenţe ani întregi, o problemă de absorbţie improprie comună oricui trecuse printr-o intervenţie chirurgicală intestinală. Suzette rămânea neutră cu privire la dezinteresul continuu al doctorului Stefanski faţă de problemele ei cu energia, dar măcar acum cineva avea situaţia sub control. În săptămâna următoare, avea să-şi facă prima infuzie cu fier şi o injecţie cu B12, şi deja se apucase să ia suplimente de vitamina D3.

Mai că nici nu îndrăznea să spere la aşa ceva – să se simtă bine –, dar ea tot spera.

Între timp, ea şi Alex o să aibă în sfârşit timp să se bucure, aşa cum avuseseră cândva. Înainte de... Aveau să-şi consolideze relaţia. Aveau să colaboreze cu Beatrix şi să înveţe strategii mai bune de creştere a copilului. Cei de la Marshes aveau să descâlcească mintea încurcată a fiicei lor, iar într-un an – sau doi, sau trei – o să ştie să comunice cu toţii unul cu altul.

Se gândi la aceste lucruri în timp ce ea şi Alex se ţineau în braţe. Mai târziu, le dădu glas, pentru că exista posibilitatea ca ea să nu fi împărtăşit suficiente lucruri – cu el, cu Hanna – şi-şi jură că avea să schimbe foaia.

— O să fie mult, mult mai bine! spuse ea. Cu sănătatea mea. Cu noi. Iar ea o să vină acasă când o să fie pregătită, şi vom fi...

În timp ce el o îmbrăţişa mai strâns, ea-i simţi trupul fiind de acord cu ea, acceptând. Separarea era mai bună pentru toată lumea.

*

— Ca la mama acasă!

Era o apreciere generoasă din partea lui Alex, deşi rulourile cu scorţişoară se dovediseră mai bune decât se aştepta chir şi ea. Aşa cum sperase, leneviseră toată după-amiaza şi seara în curte, discutând despre progresul lui Alex cu Clădirea Subţire, meritele şi întrebuinţările lemnului laminat, posibilităţile de construire a mobilierului semiflotant din pânză de navigat modificată, ce se mai întâmpla pe la Casa Albă, cel mai recent scandal din Uniunea Europeană şi improbabilitatea ca ei să se mai implice vreodată în creşterea legumelor, pentru că asta presupunea să renunţe la o parte din preţiosul lor spaţiu verde. După ce hiperglicemia îi făcu mai

posomorâţi şi mai vulnerabili, vorbiră mai puţin şi priviră cerul schimbându-şi culoarea.

— Asta-i favorita mea! spuse Alex, când cerul se făcu de un albastru strident.

Suzette aşteptă să se strecoare şi movul.

— Mie asta-mi place!

La adăpostul întunericului, nefiind nevoită să vadă prea multe, recunoscu că fusese mereu puţin geloasă pe dragostea Hannei pentru Alex – şi, într-o oarecare măsură, pe dragostea lui pentru ea. Iar Alex recunoscu şi el că o invidia pentru că reuşea, aparent fără niciun efort, să organizeze totul într-o casă.

— Creierul mi se fixează pe imaginarea structurilor, pe alcătuirea lucrurilor. E un puzzle nesfârşit. Dar... totul e mecanic. Însă tu-ţi imaginezi un cămin, un mediu, cum vor trăi şi ce vor face oamenii în interiorul unui spaţiu.

— Dar nu văd oamenii adevăraţi.

— Noi suntem visători.

Degetele lor dansară de parcă s-ar fi curtat în timp ce braţele le stăteau atârnate fără vlagă peste şezlonguri.

— Chiar eşti un tată bun! Ar fi trebuit să-ţi spun asta mai des.

Lătrături în semn de protest şi râsete pătrunseră în casă din stradă, şi niciunul dintre ei nu mai vorbi până nu se făcu linişte de tot.

— Ar trebui să plecăm într-o excursie vara asta. O excursie de-aia adevărată. De câteva săptămâni, propuse el.

— Da?

— Ai vrea?

— Da.

Şi cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât voia mai mult să călătorească. Nu era ceva cu care să se simtă în largul ei în tinereţe, când boala lui Crohn încă nu era bine ţinută sub control. Dar în momentul acela, era posibil. Chiar palpitant.

— Unde să mergem?

— Oriunde vrei tu. Gândeşte-te, apoi începem să facem planuri.

Bătu palma cu el, surâzând larg.

Era aproape unsprezece când urcară treptele târşâindu-şi picioarele, moleşiţi de rulourile cu scorţişoară, de lumina soarelui şi de cântecele de leagăn ale insectelor nocturne, care îi îndemnau la somn. Când ajunseră sus, Alex se opri.

— Ce e?

Se duse spre camera Hannei şi rămase pur şi simplu acolo, uitându-se înăuntru o clipă.

Apoi, închise uşa.

HANNA

Marshes nu era un loc sigur pentru micul Skog. Ceilalţi copii mergeau greoi şi stângaci, ca nişte monştri, cu mişcări nebuneşti şi exagerate. Jumătate urlau, jumătate mârâiau sau priveau cu ochi bănuitori, gata să muşte. Nişte sălbatici, cu toţii. Până şi râsul le era barbar, strident ca o alarmă de incendiu. Voia să-l aibă cu ea în fiecare minut din fiecare zi, dar se temea pentru el, pentru că era atât de delicat şi de lipsit de apărare. Când trebuia să iasă din cameră – la lecţii, terapie, masă sau joacă –, îl lăsa cuibărit între perna ei şi perete, astfel încât să rămână ascuns, dar să poată vedea în continuare totul. Niciun alt copil nu-i intra vreodată în cameră datorită Regulamentului, iar adulţii aveau respect faţă de Bunurile Personale ale fiecăruia, deci, teoretic, el era în siguranţă. Noaptea, îşi şopteau unul altuia. Uneori, el îi ştergea lacrimile cu mâna lui de pâslă. Îi spunea ceea ce ea ştia deja: o dăduse-n bară cu vraja aruncată asupra lui mami; Marshes era răzbunarea lui mami.

Hanna petrecea cele mai multe dimineţi alături de o femeie ale cărei haine se asortau cu părul ei portocaliu. Numele ei începea cu *T,* aşa că Hanna îi spunea „Tangerine". Ea făcea o grămadă de afirmaţii precum „Mă întristez când văd pe cineva plângând". Hanna trebuia să dea cu palma într-unul dintre cartonaşele de pe masă – cartonaşul cu „Adevărat" sau cartonaşul cu „Fals". De cele mai multe ori, ar fi avut nevoie de cartonaşul „Ce treabă are asta cu orice?" Aşa că dădea cu palma în cartonaşul cu „Fals".

Mă simt fericită când mama mea îmi dă o îmbrăţişare. Fals.

Mă simt tristă de multe ori. Adevărat. Fals. Adevărat.

Îmi place de mine însămi. Adevărat.

Îmi fac prieteni cu uşurinţă. Fals. Adevărat – dacă se punea şi Skog la socoteală. Dar ea ştia cum gândeau adulţii. Lor le plăcea ceea ce vedeau în faţa ochilor, lucrurile solide. Încurajau imaginaţia, dar urau orice era imaginar. Hanna ştia că ei nu înţeleg că realitatea e maleabilă. Curgea pe un val în faţa ochilor Hannei, iar ea putea alege să fie înăuntrul sau în afara ei. Părinţii şi şcolile voiau ca ea să fie înăuntrul ei, pentru că, astfel, le era mai uşor şi uitaseră cum să înoate spre alte planuri. De aceea fusese trimisă de-acasă. Ea nu considera că faptele ei se îndepărtau atât de mult de domeniul normalităţii. Dar în momentul acela, îşi dădu seama că nimeni nu mai era de acord cu ea.

Şi totuşi, Marshes părea o pedeapsă nedreaptă.

Se-alesese praful şi de Beatrix, zâna ei cea bună. Şi ea se dovedise tot o vrăjitoare afurisită până la urmă.

La ora de joacă, îi plăcea să vadă cât de mult se putea îndepărta de oricine o supraveghea. Într-o zi, când Dinţi Maronii era neatentă, pentru că o ajuta pe o altă asistentă cu un băiat furios, Hanna ieşi pe furiş din curtea de joacă şi coborî tot dealul. Se gândi să fugă pe lângă zona împădurită, să traverseze poiana şi să ajungă tocmai până la şosea – poate că putea fugi tocmai până acasă. Dar nu putea să plece fără Skog. Şi măcar copacii îi ofereau ceva după care să se ascundă. Un trunchi gros, negru, se înălţa impunător în faţa ei, iar ea se ascunse după el ca să-şi tragă sufletul şi să se hotărască încotro s-o ia în continuare. Dar găsi o fată mai mare stând acolo, cu o mutră de mops şi cu braţele pline de cicatrici şterse în formă de stele şi dungi.

Mutră-de-Mops sări în picioare, o apucă pe Hanna de braţ – mai tare decât o apucase mami vreodată – şi o întoarse din nou cu faţa spre terenul de joacă. Hanna ezită, intrigată de înţepăturile şi dungile de pe braţele ei şi de dorinţa lor comună de a avea intimitate.

— Părinţii tăi ţi-au făcut treaba aia? întrebă Mutră-de-Mops, arătând cu bărbia spre încheietura încă bandajată a Hannei.

Hanna atinse bandajul elastic, care se zdrenţuise şi se înnegrise din cauza trecerii timpului. Oare asta credea toată lumea? Ea nu-l turnase niciodată pe tati; păstra bandajul doar pentru că-i plăcea. Dar poate că nu aveau să-i dea voie să plece acasă până nu...

Mutră-de-Mops o împinse din nou şi-i trase un pumn în omoplat.

— Şi-acuma uşcheşte-o, tolomaco!

Hanna fugi, urcând din nou dealul, simţind cum durerea-i înfloreşte în umăr. Desfăcu bandajul jegos şi îl aruncă. Bandajul se agăţă în crengile deşirate ale unui copac pe moarte. Încercă să ajungă la locul dureros de pe spate, ca să-l maseze. Durerea o duse cu gândul la Skog, iar ochii i se umplură de lacrimi. Oare chiar era în siguranţă? Oare nu cumva îl vor găsi Mutră-de-Mops sau vreo altă brută în cele din urmă? Aveau să-i rupă braţele. Să-i scoată ochii. Să-l înţepe în burtică, şi să-i cadă fasolea din el. Ar fi fost mult mai rău decât ceea ce-i făcuse mami cartofului, pentru că Skog chiar era un prieten adevărat, iar ea nu putea supravieţui la Marshes fără el.

Trebuia să-l ducă într-un loc mai sigur, dar unde anume? Dacă-l ţinea la ea, ar fi putut să-l lase din greşeală pe undeva sau i-ar fi putut cădea din geantă ori să i se rostogolească de sub bluză, dacă încerca să-l ţină lipit de corpul ei. Monştrii ăia nu aveau să-l vadă decât ca pe un obiect care trebuia distrus. Copiii cunosc vulnerabilităţile altor copii; cu cât îl iubea mai mult, cu atât era pericolul mai mare pentru el.

Poate că deja era prea târziu.

Poate că, în lipsa ei, îl prinseseră deja.

Panicată, ţipând, traversă locul de joacă în fugă, indiferentă la strigătele de protest în timp ce dădea buzna în mijlocul unui joc de fotbal. Nu vedea decât mâinile şi picioarele amputate ale lui Skog, organele şi sângele lui din fasole neagră împrăştiate peste tot pe podeaua ei, fără să mai poată fi reparat. În timp ce gonea spre dormitor, Dinţi Maronii alergă după ea.

— Hanna, stai! Ursuleţ, ce s-a întâmplat?

Hanna deschise uşile cu forţă şi o luă la fugă pe trepte.

Dinţi Maronii o ajunse din urmă pe palier. Veni în faţa ei şi îngenunche, ţinând-o pe Hanna de braţe.

— Trebuie să văd dacă eşti în regulă. Te-ai lovit? S-a întâmplat ceva? Ţi-e în regulă încheietura?

O mângâie pe Hanna pe pielea goală, expusă de lipsa bandajului.

Hanna ţipă şi arătă spre camera ei.

— Bine, o să mergem în camera ta. Şi o să ne asigurăm că e totul în regulă.

Dinţi Maronii voia s-o ţină de mână, dar Hanna nu putea să încetinească pentru ea. Dădu buzna în cameră, plângând, cu răsuflarea tăiată, şi se aruncă pe pat.

Skog era acolo, nevătămat, chiar unde-l lăsase ea. Îl strângea la piept şi nu se putea opri din plâns.

— Of, micuţo...!

Dinţi Maronii se aşeză lângă ea, masând-o pe spate cu mişcări circulare. Hanna tresări când îi atinse vânătaia recentă.

— Mi-aş dori să-mi spui de ce eşti atât de supărată. Îmi pare rău că ai o zi atât de grea!

Skog îi spuse iar şi iar că e în regulă. Dar groaza nu o părăsea, pentru că îşi imaginase ce e mai rău. El avea să moară acolo, iar ea nu putea trăi fără el.

Prin plânsetele ei chinuite, îi spuse cât îi lipseau toate. Camera ei şi patul confortabil. Peretele mare din sticlă, care o hrănea cu lumina soarelui. Biroul lui tati şi cum se târa pe covorul lui făcut parcă din pene. Canapeaua moale din camera de zi care o cuprindea ca într-o îmbrăţişare. Frigiderul de unde-şi putea lua gustările favorite, ori de câte ori voia. Cum se uita la televizor, de una singură, sau la *Star Trek,* cu tati. Cum îi citea tati poveşti la culcare. Cum o îmbrăţişa tati, cum îi vorbea, cum se juca cu ea. Îi era dor până şi de...

Era adevărat, îi era dor până şi de mami. Ei, nu tocmai de mami.

Mami îi făcea mâncarea exact cum îi plăcea ei; ştia ce-i plăcea Hannei şi ce nu-i plăcea. Mami îi oferea uneori spaţiul necesar, spre deosebire de ţânţarii zburători de la Marshes, care îi intrau mereu în nas, pe gât, îi plonjau în ochi. N-o lăsau deloc în pace, indiferent cât i-ar fi alungat. Şi ce era cel mai rău şi mai rău dintre toate relele: nimeni nu o înţelegea. Tati ştia mereu ce spunea

ea – nici mami nu era complet paralelă tot timpul însă cei de la Marshes erau proşti şi voiau să-şi folosească urechile, când puteau la fel de bine să-şi folosească doar ochii. Chiar şi în momentul acela, Dinţi Maronii, cea mai de treabă dintre oamenii de-acolo, habar n-avea nimic despre pericolul în care se aflau ea şi Skog.

Faţa i se umflă şi i se strânse, şi începu să-i fie greu să plângă. Se smiorcăia şi răsufla pe gură. Dinţi Maronii îi aduse un şerveţel, o şterse la nas şi îi spuse să sufle. În timp ce-şi scotea tenişii şi îi punea pe podeaua aia urâtă, Hanna se ghemui pe-o parte, cu faţa la perete.

— Ştiu că e greu, ursuleţ! Ştiu...

Hanna simţi mâna pe spatele ei, pe umărul ei, desenând cercuri într-un univers gol, cercuri calde precum nişte planete bune, pline de lucruri care creşteau. Aţipi. Oare când dormise bine noaptea ultima oară?

Poate poate toată povestea asta nu era altceva decât un vis urât şi ea avea să se trezească acasă, în propriul pat.

— Ai putea fi mai bună dacă ai vrea, îi spuse Skog.

Era de acord cu el. Dacă nu putea s-o facă pe mami să dispară din visele ei, poate că putea să facă Marshes să dispară. Să-l facă să dispară şi totul să revină la normal.

•

— Bine! acceptă Dinţi Maronii, citindu-i biletul. Putem să facem asta.

Hanna era în pijamaua cu roboţi. Dinţi Maronii îi spuse să-şi ia ceva în picioare, aşa că-şi luă trei perechi de şosete. Dinţi Maronii aşteptă răbdătoare, cu gura ca o lună, amuzată, apoi întinse mâna. Hanna o luă de mână după ce-l aşeză pe Skog pe perna ei.

Trecură pe lângă camerele tăcute, iar Hanna speră că toată lumea murise, deşi ştia că, probabil, cei mai mici dintre copii dormeau doar. Dinţi Maronii o conduse într-un birou şi aprinse lumina, ceea ce le făcu pe amândouă să clipească din ochi, surprinse. Se aşeză la birou şi scoase un dosar în timp ce Hanna aştepta după el.

— Asta e, spuse ea, plimbându-şi degetul pe o listă. Numărul lui tati?

Hanna aprobă din cap.

Dinţi Maronii ridică receptorul şi formă.

SUZETTE

Alex o conduse până în capătul superbei mese din lemn masiv şi ea se sprijini pe coate. Lăsă capul pe spate, ameţită, ca de obicei, de senzaţia mădularului lui care începea să o pătrundă – era ceea ce-i plăcea cel mai mult şi mai mult pe lume. El o pătrunse, amândurora li se tăie răsuflarea, iar ea simţi furnicături în corp de la forţa pasiunii ei, a dragostei lui, a legăturii lor. Niciodată nu şi-o mai trăsese cu un alt bărbat şi nici nu voia asta.

După aceea, se aşezară goi la masă şi împărţiră o cutie de îngheţată cu negresă şi cremă de ciocolată – de-aia fainâ de tot. O cumpăraseră dintr-un impuls şi fusese plăcut surprinsă când nu-i deranjase stomacul. După ani întregi de micşorare, lumea începuse din nou să crească. Pe peretele de lângă ei erau desene de-ale lui Suzette aranjate la întâmplare. Alex le studie în timp ce aştepta ca ea să-şi scoată lingura din sosul de ciocolată.

— Mi-am început cartea, anunţă ea.

— Da?

Îi veni rândul şi-şi linse lingura plină.

— Astea-s doar schiţele. E un format mai mare decât mi-l închipuisem eu iniţial, dar asta e tema – făcu un gest spre şirul de uşi cu lingura – şi pe unele dintre pagini, perspectiva va fi ca şi când ai intra pe o uşă. Pe urmă, uşa o să înceapă să se deschidă. Şi pe alte pagini va fi ca...

Ea căută un cuvânt.

— O carte în relief, cred. Tridimensional, ce se află de partea cealaltă a uşii. O grămadă de chestii suprarealiste. Vise şi coşmaruri. Pentru contrast, s-ar putea să folosesc şi câteva poze.

— Chiar pare supertare! Îmi dau seama în ce direcţie te-ndrepţi cu chestiile-astea.

Suzette ridică din umeri.

— E o chestie.

El aprobă din cap, şi deşi se uita în continuare la poze, privirea-i deveni pierdută. Ea simţi legătura dintre ei întrerupându-se şi gândurile lui îndreptându-se în altă parte.

— Acum îi simt mai puţin lipsa, spuse el. Îmi place de noi doi. Nu trebuie să mă mai tot gândesc la asta. Oare asta înseamnă că sunt rău?

Suzette se abţinu să zâmbească răutăcios.

— A fost necesar – pentru ea, pentru noi. E bine că ne putem adapta. Dar, uneori, am impresia că n-am înaintat deloc, ştii ce zic? Uneori, parc-am păşit în trecut, aşa cum eram. Înainte.

— Şi eram grozavi. Suntem grozavi. *Förälskad!*[33]

— *För alltid!*

— Pentru totdeauna, în vecii vecilor!

Se priveau unul pe celălalt, visători şi mulţumiţi.

Un telefon mobil îşi cânta melodia veselă.

— Asta-i al meu, spuse Alex, privind prin jur.

— Cred că-i lângă uşă.

Suzette îl plesni peste fundul gol în timp ce trecea pe lângă ea, târşâindu-şi picioarele.

— Să vezi tu ce primeşti pentru asta!

Îşi găsi telefonul pe masa de la intrare şi verifică numărul care suna.

— Hei, sunt cei de la Marshes!

Ea se întoarse să-l vadă cum răspunde, cu îngrijorarea întipărită pe faţă.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic!

— Alo?

Veni înapoi la masă.

— Da... Bine...

Ridică din umeri spre ea, în semn de confuzie.

— Cică vrea cineva să vorbească cu mine... îi căzu faţa.

— Hanna?

Făcu ochii mari în timp ce o privea pe Suzette.

— Hanna, *lilla gumman,* tu eşti? Stai aşa, că te pun pe difuzor!

Lăsă telefonul pe masa dintre ei.

— *Jag älskar dig,* tati, ca să ştii că sunt eu cu adevărat.

Cuvintele ei sunau perfect, accentul franţuzesc dispăruse, vocea-i era înceată şi plăpândă. Suzette se gândea la o vrăbiuţă, nu la o vrăjitoare. Nu la Marie-Anne.

— *Herregud*[34] – să-mi bag picioarele!

Se uitară unul la altul cu gura căscată, şocaţi.

— Hanna, iubire? zise ea.

— Bună, mami!

— O, bună, Hanna, ne bucurăm atât de mult...

— ...să te-auzim!

Ochii lui Alex luceau de lacrimi.

---

[33] „Îndrăgostiţi" (în lb. suedeză, în orig.) (n.tr.).

[34] „Dumnezeule!" (în lb. suedeză, în orig.) (n.tr.).

— Mi-e dor de voi!

Vocea ei de copilă suna atât de trist prin difuzor! Dar auzind-o – pe ea şi cuvintele ei neaşteptate – râseră şi-şi strânseră mâinile.

— Şi nouă ne e dor de tine, *lilla gumman,* te iubim foarte mult!

— Ce mai faci? Înveţi multe la şcoală?

— Vorbeşte!

Se citea pe toată faţa lui, bucuria pe care-o simţea şi ea. Miracolul. Cei de la Marshes reuşiseră să ajungă la ea, atâtea progrese în doar o lună.

— Îmi pare rău că am fost atât de rea!

Era rândul lui Suzette să izbucnească în lacrimi. Nu se aşteptase niciodată să aibă parte de o astfel de mărturisire. Remuşcările o copleşiră din nou – faptul că se gândise la copilul ei ca la un demon, oarbă în faţa posibilităţii ca tot acel comportament urât al Hannei să se tragă de la o boală. Dacă Suzette ar fi luat atitudine mai devreme, oare ar fi cruţat pe toată lumea de ani întregi de greutăţi?

— Ne bucurăm tare mult că te descurci atât de bine! spuse Alex.

— Nu-mi place aici. Vreau să vin acasă!

Ei se încruntară unul la altul.

— Încă te obişnuieşti cu locul, spuse el.

— E o schimbare mare, va dura ceva, dar te descurci atât de bine...

— Îmi pare foarte rău şi promit să fiu cuminte! zise Hanna.

Entuziasmul care luminase pentru puţin timp camera se risipi. Suzette şi Alex se uitară unul la altul, nesiguri ce să spună. O parte din ea se bucura peste măsură că starea Hannei se ameliora. Dar o parte mai mare din ea nu putea, pur şi simplu, s-o primească înapoi acasă. Iar Hanna nu avea cum să se fi vindecat. Nu atât de repede. Dacă revenea totul la starea dinainte?

— Tati? Pot să vin acasă? Mi-e dor de voi!

— Şi nouă ne e dor de tine...!

El şovăia.

— Dar trebuie să rămâi la şcoală...

— Nu-mi place aici şi copiii sunt răi. Te rog, o să fiu cuminte! Te rog!

Suprafaţa inimii lui Suzette începu să se desprindă, precum coaja unui măr sub un cuţit dibaci. Copilul lor îi voia şi simţea lipsa propriei case. Dorul din vocea ei era atât de tânguitor! Dar Suzette se simţea pregătită să înăbuşe dorinţele Hannei. Ea şi Alex aveau încă atât de mult de lucru cu Beatrix, iar rapoartele iniţiale pe care le primiseră de la Marshes erau cel mult mixte. Hanna era capabilă de emoţie, dar codul ei moral era cumplit de dereglat. Avea un IQ ridicat, dar avea probleme cu comportamentul sfidător şi impulsivitatea. După săptămâni întregi de analize, terapeuţii ei abia începuseră să implementeze strategiile de modificare comportamentală

despre care sperau că aveau să o ajute să capete abilităţi sociale şi emoţionale cruciale şi să-i dezvolte abilitatea de a empatiza. Şi încă nu excluseseră posibilitatea unei tulburări de tip psihotic prin care să-i explice halucinaţiile.

Suzette clătină din cap. Aruncă o privire temătoare spre câteva dintre schiţele ei. Abia-şi începuse cartea, îl avea pe Alex înapoi – cu totul, chiar şi cu părţile pe care le furase Hanna. Urma să călătorească, să pornească în aventurile romantice pentru care ea era în sfârşit pregătită. Era un lucru egoist din partea ei, dar nu era dispusă să renunţe la tot. Dacă fiica ei se întorcea acasă, ea avea să se piardă. Suzette era sigură de asta. Părţile noi din ea aveau să se usuce – pasiunea ei, sănătatea ei; încă nu era destul de puternică pentru a o primi pe Hanna înapoi în casă.

— Nu pot, îi şopti ea. Nu putem. Încearcă doar să ne manipuleze, încearcă marea cu degetul. Beatrix ne-a avertizat.

Probabil că era o nouă metodă de manipulare. Beatrix îi avertizase, într-adevăr, că Hanna avea să vrea să se întoarcă acasă. Toţi copiii spuneau asta, chiar şi cei din cele mai abuzive familii. Dar niciodată nu se aşteptase ca Hanna să-i sune şi să le spună tot ce voiau să audă. Mami. Tati. Vă iubesc! Îmi pare rău! Cu voce tare, cu o voce adorabilă, cu pronunţie perfectă.

Suzette se rugă ca Alex să nu cedeze.

El acoperi partea inferioară a telefonului, ca Hanna să nu audă.

— *Älskling,* ştiu. Cei de la şcoală fac o treabă excelentă – chiar o ajută!

Tot corpul ei roşi, copleşit de ruşine.

— Trebuie neapărat să petreacă mai mult timp acolo, abia au început să...

Te rog, fă ca raţiunea să fie de ajuns.

Nu-i putea spune cât de uşor i se păruse, după prima săptămână, să scape de rolul de mamă. Nu putea spune – lui Alex, lui Beatrix, nimănui – ce uşurare ajunsese să fie debarasarea de acest rol. Se simţea de parcă s-ar fi dezbrăcat încet, de parcă ar fi dat jos de pe ea nişte straturi şi le-ar fi dat drumul să cadă pe podea. Nu era gata să îmbrace din nou costumul de casnică, şi nu credea că avea să mai fie vreodată.

Clătină din nou din cap, cu mâna lipită de gură, ca să nu rostească gândurile de neiertat ce-i umblau prin minte.

— Mami? Tati? Mai sunteţi acolo?

Alex îi strânse mâna lui Suzette şi aprobă din cap, de parcă ar fi fost de acord cu ce spunea ea.

— O să te putem vedea în curând, spuse el.

Ceva explodă înăuntrul ei. Suzette sări în picioare, îndepărtându-se greoi de masă.

— Nu-i spune aşa ceva!

— De ce?

— Nu putem...

Alex acoperi din nou microfonul telefonului.

— O să ne lase să mergem în vizită în curând, dacă ea se descurcă la fel de bine în continuare. Şi poate chiar o să se poată întoarce acasă mai devreme...

— Nu!

Protejându-şi cu o mână pielea nouă, delicată, de pe obraz, se îndepărtă de el.

— După toate câte-am îndurat – doctorii mi-au sfârtecat gâtul, mi-am pierdut adolescenţa, am trăit patru ani cu o gaură în stomac, propria fiică m-a chinuit, m-a ars pe faţă – putea să-mi scoată *ochiul*! Ajunge! Nu mai suport! Nu merit aşa ceva! Meritäm o viaţă fericită! Merit să te iubesc, şi să fiu iubită şi să nu am toată povestea asta – şi pe ea – care să ne fută vieţile!

Alex ascunse telefonul în palmă şi se îndreptă spre ea, un om care avea de gând să liniştească o fiară speriată cu intensitatea privirii lui fixe.

— E în regulă...!

— Nu e-n nicio regulă! Propriei mele mame nu i-a păsat dacă muream sau trăiam, dar eu am ales să *trăiesc,* şi n-o să-mi las fiica să mă ducă la pieire. Din nou, e viaţa *noastră,* Alex, viaţa pe care ar fi trebuit să o avem. Te rog, Alex, lasă-mă – lasă-ne – să trăim...

— Bine, bine...

Se întinse şi o cuprinse cu braţele. Suzette se lipi cu toată pielea de el, suspinând.

— Tati?

— Desprinde-te de ea, şopti Suzette, implorându-l. Ridică privirea spre Alex chiar în timp ce el lingea o lacrimă care-i ajunsese tocmai în partea de jos a obrazului. El ţinu telefonul ridicat.

— Suntem aici şi te iubim foarte mult! spuse el. Dar trebuie să rămâi la şcoală...

— Nu! ţipă Hanna.

— ... ştiu că ţi-e dor de casă, dar te descurci foarte bine, şi mami şi tati sunt tare mândri de tine!

— Vă rog, n-o să mai fiu rea, promit! plânse ea. Suzette se lipi de el, foarte recunoscătoare că el avea să fie cel care să încheie discuţia. Şi în mod sigur îl afecta puternic, pentru că ea ştia cât de mult îşi dorise el să audă vocea Hannei.

— Ţi-a trecut ora de culcare, *lilla gumman*...

Se minuna şi ea de cât de bine juca el rolul tatălui, cum ştia fiecare cuvânt al unui scenariu invizibil.

— Vreau să vin acasă! Nu vă e dor de mine? suspină ea.

Expresia lui Alex încremeni. Apoi, pe măsură ce se forma o grimasă, corpul începu să i se contracte. Suzette rămase cu gura căscată, văzându-şi soţul cum renunţa şi el la costum. Atâţia ani păruse a juca perfect personajul, dar în momentul acela, înţelegea cât de greu îi fusese. Să-şi poarte masca zâmbitoare, mereu împovărat de vinovăţie.

— Nu pot... Dacă te răneşte din nou? Nu pot... împinse telefonul spre ea şi se îndreptă împleticindu-se înapoi spre masă, unde se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, scâncind. Ruşinat şi rămas fără altceva în afară de vinovăţie, îşi acoperi faţa şi începu să plângă.

Suzette privi fix telefonul din mâna ei. Până la urmă, devenise responsabilitatea ei.

— Tati? Ce s-a întâmplat? Mami?

Suzette opri difuzorul, ca Alex să nu fie nevoit să-şi asculte singurul copil implorând. Numai ea auzi ultimele cuvinte ale Hannei.

— Nu mă iubiţi?

Mirarea îndurerată din întrebarea ei era prea mult. De parc-ar fi bănuit asta de o vreme. Suzette nu era sigură că-şi putea iubi în continuare necondiţionat copilul, nu după ce o văzuse pe Hanna cu un ciocan în mâini. Nu după ce-o văzuse rostind pe muteşte o vrajă care avea scopul de a se descotorosi de ea la fel de uşor cum anihilase un personaj de pe o foaie de hârtie. Oare o parte din Suzette avea să se teamă mereu de Hanna? Oare începea şi Alex să conştientizeze, văzând că Hanna prinsese gustul sângelui? Animalele erau eutanasiate, imposibil de recuperat după ce sfâşiau pielea unui om. Oare Hanna avea să păstreze mereu o parte din Marie-Anne în inima ei?

— Nu suficient! şopti Suzette, abia răsuflând între cuvinte.

Încheie apelul şi se lăsă în poala lui Alex. Pielea lui era ca un balsam pentru ea, răsuflarea lui caldă îi provoca furnicături în timp ce se ţineau unul pe celălalt în braţe.

— O să fim în regulă, spuse ea. Acolo e locul ei.

Lacrimile lui căzură pe sânul ei.

— Ştiu.

Îl luă în braţe, ştiind că peste câteva minute avea s-o pătrundă din nou.

Amândoi aveau să se simtă mult, mult mai bine.

HANNA

— Alo? Mami? Tati? Alo?

— Ai pierdut legătura cu ei, ursuleţ? întrebă Dinţi Maronii, luându-i receptorul din mână.

Hanna aprobă din cap, fără să clipească. Uluită. Era sigură că vocea ei avea să fie de ajuns. I se aprinseră măruntaiele şi se topi cu totul pe podea. Ezitarea lor era inconfundabilă. Nici măcar tati n-o mai voia.

În cele din urmă, mami se dovedise a fi cea mai puternică vrăjitoare: îi dăduse foc Hannei, chiar şi de la distanţă.

Lacrimile îi curseră ca lava. Se chirci lângă biroul rece de metal, lipindu-şi obrazul şi palmele de el ca să-şi liniştească disperarea care mocnea. Dinţi Maronii îngenunche, mereu gata să o consoleze.

— Gata, gata, ursuleţ! O să mai ai o ocazie, sunt sigură!

Mâna rece a lui Dinţi Maronii îi dădea o senzaţie plăcută pe obrazul fierbinte, ud. Smiorcăindu-se, ştergându-şi lacrimile de umărul ei, o lăsă pe Dinţi Maronii s-o ia de mână şi s-o conducă înapoi în camera ei. Unde o aştepta Skog.

Micuţul şi delicatul Skog. Cel mai bun şi mai bun, singurul ei prieten într-o lume crudă şi hidoasă.

Proastă, proastă, o apuca furia când se gândea cât fusese de proastă. Probabil că mami plănuise de la bun început s-o scoată din casă pentru totdeauna. Bineînţeles că tati cel vrăjit n-avea să se lase convins de faptul că-i auzise vocea ca s-o lase să se întoarcă acasă.

Tati era o insulă care aducea cu paradisul în dorinţa ei, dar nu era altceva decât o stâncă golaşă, care n-o putea salva de la înec. Nu cu mami lângă el. Hanna se şterse la ochi şi se aşeză în pat. Skog se căţără pe pieptul ei ca să o aline.

— Sunt sigur că i-ai făcut foarte fericiţi pe mami şi pe tati în seara asta. Dacă o să fii la fel de curajoasă şi o să înveţi la fel de multe lucruri, o să ajungi acasă cât ai zice „peşte!"

De asta era nevoie ca să ajungă acasă? Trebuia să fie curajoasă? Să înveţe?

Dinţi Maronii închise uşa, lăsându-i pe întuneric.

— Nu ne pot ţine aici pentru totdeauna, şopti Hanna.

— Avem timp să plănuim, se arătă Skog de acord.

Avea să fie o elevă silitoare – aşa cum voia toată lumea – şi avea să înveţe o grămadă de lucruri. Avea să-şi adune puterea şi hotărârea; avea să fie

pregătită pentru mami în prima zi când se va întoarce. Tati nu ar fi trebuit să o trădeze, dar cum Hanna nu-i mai stătea-n cale, magia lui mami era pur şi simplu prea puternică. Tati nici măcar nu mai era în stare să-şi aleagă cuvintele. Hanna nu putea s-o lase pe mami să câştige, nu când în joc era toată bunătatea lui tati.

— Am fost atât de egoistă! spuse ea. Tati are nevoie de mine.

— Te aşteaptă...

— Ştiu.

— ...să te ocupi de mami.

— Trebuie să-l salvăm, Skog!

— O să-l salvăm!

Skog adormi cu o mână moale pe obrazul ei. Dar Hanna rămase trează. Ticluise atâtea şi-atâtea feluri de-a fi o fetiţă rea, dar poate că strategia aia o făcuse mult prea vizibilă. Mami se prinsese de toate trucurile ei; la fel, şi toţi profesorii. Hanna avea nevoie de o abordare mai vicleană – pentru acasă şi la şcoală. Ar fi putut dura ceva – nu avea cum să-şi dezlănţuie planul cel nou dintr-odată, altminteri nu va mai părea convingător. Dar ştia ce trebuie să facă, şi cine trebuie să devină.

Cea mai bună fetiţă din toate timpurile.

virtual-project.eu